

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rule #4

THE NEVER SAY NEVER SERIES

NEVER KISS THE BAD BOY

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LAUREN
LANDISH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ASLA KÖTÜ ÇOCUĞU ÖPME

LAUREN LANDISH

Düzenleyen

VALORIE CLIFTON

Düzenleyen

STACI ETHERIDGE

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan Lauren Landish

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31 Sonsöz

Alıntı - It's Just Business Yazar

Hakkında

AYRICA LAUREN LANDISH TARAFINDAN

Koca Şişko Sahte Serisi:

[Benim Koca Şişko Sahte Düğünüm](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Nişanım](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Balayım](#)

Bağımsızlar:

[The French Kiss](#)|| [One Day Fiance](#)|| [Drop Dead Gorgeous](#)|| [The Blind Date](#)|| [Risky Business](#)

Doğruluk mu Cesaret mi?

[Cesaret](#)|| [Gerçek](#)

Bennett Boys Çiftliği:

[Buck Wild](#)|| [Riding Hard](#)|| [Racing Hearts](#)

Tannen Boys:

[Rough Love](#)|| [Rough Edge](#)|| [Rough Country](#)

Kirli Peri Masalları:

[Güzellik ve Milyarder](#)|| [O Kadar da Beyaz Atlı Prens Değil](#)|| [Sonsuza Dek Mutlu](#)

Sınırları Zorlamak:

[Dirty Talk](#)|| [Dirty Laundry](#)|| [Dirty Deeds](#)|| [Dirty Secrets](#)

BÖLÜM 1

DANI

Tak, tak.

Kapıya vurulması sürpriz değildi. En az otuz iki buçuk dakikadır onu dinliyordum, çünkü Nessa asla geç kalmazdı. "Her an gelebilir "den, "nerede o? "ya, "hemen buraya gelsin "den, "ya bir çukurda öldüyse? "ye kadar uzanan bir duygu yelpazesinde koşturup durdum, şehrin bu kısmına yakın hiçbir yerde çukur olmadığı gerçeğini bir kenara bırakarak.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Omzuma bir havlu atıp gülümseyerek kapıyı açarken soruyorum. O burada ve şu anda önemli olan tek şey bu.

Nessa içeri dalıyor, sanki gecikme benim suçummuş gibi kucağındaki kâğıt torbalarla beni bir defans oyuncusu gibi omuzlayarak yolumdan çekmeye çalışıyor. "Sakin benimle uğraşmaya kalkma. Bunları al da gerisini ben hallederim," diyerek günlük market alışverişimi bana doğru ittiriyor.

Refleks olarak kollarımı poşetlere doluyorum ve o da daha fazla poşet almak için arabasına dönmek üzere tenis ayakkabısının tek parmağı üzerinde dönüyor. Alışılmadık çabukluğu karşısında hızlı bir cevap veremeyecek kadar şok olmuş bir halde, ona nezaket göstermeye karar veriyorum ve bunun yerine poşetleri mutfığa taşıırken kendi hayal kırıklığını oflaya puflaya odanın ortasındaki hem ada hem de hazırlık istasyonu olarak kullanılan masanın üzerine bırakıyorum.

Bir dakika sonra Nessa arkamdan elinde başka bir poşetle içeri dalıyor ve bir çınlama ve homurtuyla diğerlerinin yanındaki masaya bırakıyor. Çınlama torbadan geliyor. Homurdanan Nessa. "İki seferlik market alışverişi mi? Ciddi misin kızım?" Bana yan gözle baktığını görmek için ona doğru bakmama gerek yok çünkü ses tonundan bu anlaşılıyor.

"İhtiyacım olana ihtiyacım vardı," diye cevap veriyorum, çok düşünülmüş ve yine geç kalmış yiyeceklerimi elimden geldiğince hızlı bir şekilde paketinden çıkarıyorum. Doğramaya başlamam gerekiyor,

hemen, çünkü bunu yapıyor olmalıydım... Saate bakıyorum... otuz sekiz dakika önce.

Nessa yine de cevabımı istemiyor çünkü nefesini zar zor tuttuktan sonra şikayet etmeye devam ediyor, artık boş olan ellerini bir o yana bir bu yana savuruyor. "Birincisi, mağaza tam bir tımarhane gibiydi. Neden? Kim bilir çünkü sabahın yedisinde kimse alışveriş yapmamalı. Güneş daha yeni doğdu! İyi mallardan bedava numune vermiyorlar ya da tuvalet kağıdında bir alana bir bedava kampanyası yapmıyorlar." Komşumun evini işaret ediyor. "İkincisi, şuradaki şey *çok saçma*. Bu hanımefendi -bu kelimeyi gevşek kullanıyorum- ne haltlar karıştırıyor şimdi? Ve aynı derecede önemli olan, bunun için ondan nasıl intikam alabiliriz? Atmaya hazır küçük konfetilerim var, yeter ki söyleyin."

Hiç komik değil ama Nessa'nın benim adıma boynunu bükmesi, parmaklarını şıklatması, dudaklarını kıvrması karşısında küçük bir kahkaha kopuyor. O iyi bir arkadaş ve herkes arkadaşlığın bir numaralı kuralını bilir: Kankamın düşmanı benim de düşmanımdır. Ayrıca, nefret ettiğin kişiden nefret ederim ve bir kaltağı dizlerinden kesme oyununu destekleyeceğim ve daha sonra sorulursa bu boku kilit altında tutacağım.

Belki de sadece biz böyleyizdir? Ama her halükarda Nessa komşumdan en az benim kadar nefret ediyor. Dürüst olmak gerekirse, bu kesinlikle, yüzde yüz haklı.

Kathy Wilson, nam-ı diğer Komşu Sürtük ya da TBND, yaklaşık on sekiz ay önce mahalleme taşındı. Tamam, belki 'benim' mahallem değil, ama yeterince uzun süredir buradayım ve eski zamanların bana kendilerinden biri olarak saygı duymasına yetecek kadar gerçek tutuyorum. TBND'nin aksine. Buraya taşındığında, buranın kibarca 'geçiş' bölgesi olarak adlandırılan bir yer olduğunun farkındaydı. Şehir merkezinin birkaç sokak dışındayız, dar ve düzensiz sokaklarımız var ve her mülk en az yetmiş beş yaşında, bu da bazı garip komşulara neden oluyor. Bir arsada benimki gibi küçük, yıkık dökük bir ev, hemen yanında ise Kathy'ninki gibi son yıllarda tamamen yenilenmiş iki katlı, tarihi bir ev olacak.

Adil olmak gerekirse, emlakçı onu kesinlikle öğle yemeği servisimin yoğun olduğu saatlerde getirmedi, ancak mahalleyi biliyordu ve evini satın aldığı anda neye bulaştığını tam olarak bilmesine rağmen, TBND'nin hayatımı cehenneme çevirmeye çalışmasını engellemedi.

İlk olarak, bölgeyi güzelleştireceğini iddia ederek bir ev sahipleri derneği kurmaya çalıştı. İnsanlar bunu çok çabuk anladı ve

Bahçe biçme programlarından, tatil ışık izinlerinden ve çocukların arka bahçe oyun setleri gibi göze hoş görünmeyen şeyleri gizlemekten bahsettiğinde acele etti. Göze batan şeyler kategorisine arka bahçe ızgaralarını da dahil edeceğinden hiç şüphem yok çünkü benimkilerden kesinlikle nefret ediyor gibi görünüyor.

İkinci olarak, ev işletmelerine karşı bir yönetmeliğimiz olmamasına rağmen, aylık belediye meclisi toplantılarında benimkiler hakkında şikayet etmek için çok fazla zaman harcadı. Sonunda ona mevcut kurallar çerçevesinde yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediler ve bir süreliğine adaylığını koyup bir yönetim kurulu üyesi olarak kuralları kendisinin koymaya karar vermesinden korktum. Neyse ki böyle bir şey olmadı, ancak eminim aklında hala böyle bir ihtimal vardır.

Üçüncüsü, Eyalet Meclisindeki temsilcimize yaptığı ricalara (ve muhtemelen katkılara) rağmen, ticari kamyonların yoldan geçmesiyle ilgili hiçbir yasa yok. Ayrıca, sokağımızdan geçen araçlar teknik olarak ticari değil. Elbette büyük kamyonlar, hatta bazı uzun yataklı çift kamyonlar ve römorklu çok sayıda kamyon var, ancak 'ticari', Kathy'nin bile değiştiremeyeceği bir DMV sınıflandırmasıdır.

Her seferinde engellendi, bir tanesi hariç... bana ve müşterilerime her gün rahatsız edici yüzleşmelere varacak kadar yüksek sesle söyleniyor.

Ama beni durdurmasına izin vermeyeceğim.

Ben ev tabanlı bir öğle yemeği işi açma hedefiyle büyümedim. Hayır, planım ailemin restoranında çalışmak, babama her gün akın akın gelen mavi yakalı işçilerle ilgilenmesinde yardımcı olmak, yemekleri mideye indirmek ve öğleden sonraki işlerine devam etmek için koşturmak. Yemeklerimiz ve tariflerimiz dürüst, lezzetli, doyurucu ve müşterilerimiz için en önemlisi ucuzdu.

Babam hastalandığında her şey değişti ve restoranı benim önerdiğim şekilde işletmeme izin vermek yerine kapatmaya karar vererek hepimizi işsiz bıraktı.

Müşteriler yas tuttu elbette ama insanların her zaman yemeğe ihtiyacı vardır, bu yüzden yollarına devam ettiler. Özellikle de çalışan adamların çok fazla yemeğe ihtiyacı olduğu için. Her gün. Özellikle de ödeyebilecekleri fiyatlarla, güvendikleri insanlardan almaları gerekir.

Bu yüzden, Papa'ya ıslak bir tavuk kadar kızgınken, bu boşluğu doldurmak için mükemmel bir insan olduğuma çabucak karar verdim. Ve bunu kendi yöntemimle yaptım.

Ev mutfağımyı bir yazlık işletme olarak ruhsatlandırarak, her gün kitleler için yemek pişirebilir, doyurucu, lezzetli, ev yapımı yemekler sunabilirim.

Faturalarımı ödememe yetecek kadar gelir getirirken onları tok karnına çalıştırıyorum.

Yine de komşumu kızdırmış gibi görünüyor. Ama ipoteğimi ödeyen o olmadığı için elimden geldiğince onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Nessa'nın teslimatımı bu kadar geciktirmesinin ikinci nedeni olduğu bugün de dahil.

Dakikaların ne kadar hızlı akıp gittiğine lanet okuyarak tekrar saate bakıyorum.

Yemek pişirmeye bir saat önce başladım çünkü ilk teslimatım genellikle sabah dokuzda. Neyse ki o kadar erken gelen sadece birkaç ekip var. Adamların çoğu öğlene doğru geliyor ve günlük öğle yemekleri için saat on birden bire kadar caddenin aşağısında sıraya giriyorlar. Kathy'nin iyi gününde canını sıkın, kötü gününde ise tepinmesine, bağırıp çağırmasına neden olan sorun da bu sıra.

Çünkü tabii ki öyle. Her şey onu rahatsız ediyor. Sincaplardan ve kuşlardan bile şikayet ediyor. Gürültülerinden değil ama güya evinin ahşap döşemesini çiğnemelerinden. Kuşların ve sincapların, müşterilerim tarafından kapatılmadığı zamanlarda caddeden hızla geçen arabalarla tavuk oynamak da dahil olmak üzere mahallede her türlü garip davranışı yaptıklarını gördüm, ancak henüz birinin süslemesini çiğnediklerini görmedim. Buralarda yiyecek yeterince başka şey var.

"Buna inanamayacaksın," diyorum Nessa'ya, doğrayıcıma bir soğan koyup taze pico de gallo yapmak için kolu indirirken. Kathy'nin arka bahçesini önce mutfak pencereden, sonra da kartal gözleriyle izlemiyormuş gibi bile yapmadığım arka verandamdan gözetleyerek edindiğim bilgiyi paylaşmadan önce beni dinlediğinden emin olmak için başımı kaldırıp bakıyorum. "Havuz yaptırıyor!"

"Ha?" Nessa sordu.

Nessa'nın getirdiği yığından bir soğan daha yükleyerek başımı sallıyorum. "Bu sabah koca bir ekip geldi, bir ekskavatörü boşalttı ve toprak yığınlarını kazmaya başladı. Eğer orada daha uzun süre yaşasaydı, cesetleri bulacaklarından endişelenirdim."

Kathy bir seri katil mi? Hayır, muhtemelen değil. Ama yetişkin çocuklarının pek sık uğramadığı bir dul. Kedi besleyecek kadar bile iyi biri değil, o kadar kötü biri.

Nessa dehşetle bakıyor, elleri yanaklarında ve gözleri kapalı. "Oh, Tanrım! Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Bir gözünü kırıp açıyor

en ufak bir şerit. "Kathy'yi mayoyla doğrudan görebileceksin. Korkunç!"

Ugh! O kadar ilerisini düşünmemiştim ama haklı. "Mayıs'tan Ağustos'a kadar günlük alışveriş listeme göz beyazlatıcıyı da ekleyeceğim."

Nessa not alır gibi havaya bir şeyler karalıyor. Her sabah benim için alışveriş yaptığına göre, bu geçerli olabilir... eğer göz beyazlatıcısı gerçek bir şey olsaydı.

Gözlerimi korumak için diğer seçenekleri daha sonra düşüneceğim. Şu anda ocakta pişmekte olan iki büyük tencereye odaklanmam gerekiyor; birinde pirinç, diğerinde ise siyah fasulye var. Ayrıca arka taraftaki Blackstone ızgaranın üzerinde baharatlı tavuk, biber, soğan ve ananastan oluşan büyük folyo paketlerim var. "Biraz takılmak ve bir tabak almak ister misin?" Sürekli karıştırma hareketimi hiç durdurmadan teklif ediyorum. "Menüde ananas var," diye şakacı bir şekilde söylüyorum, onun favorilerinden biri olduğunu biliyorum.

Nessa ile ben kendi market alışverişimi yaparken ve o da online bir hizmet için bir liste hazırlarken tanıştık. Koridorlarda birlikte yürürken biraz konuştuktan sonra, onun uygulama dışı çalışması ve sabit bir ücret karşılığında günlük alışverişimi ve teslimatımı yapması için düzenlemeler yaptık. O zamandan beri yakın arkadaş olduk, her sabah konuşuyoruz ve ara sıra öğle yemeğini benim yedirmeme izin veriyor. Daha nadiren, akşamları gün batımı gündüz yardımcısının başa çıkamayacağı kadar ağırlaştığında baktığı annesi için bir tabak göndermeme izin veriyor.

"Teşekkürler ama gitmem gerek. Kathy beni zaten geç bıraktı, saat üçe kadar evde olmam gerekiyor ve o günkü hedefim üç buçuk. En az." Gözleri de neredeyse elleri kadar hareket ediyor ve bu hedef konusunda gergin olduğunu belli ediyor.

"O zaman yola çıkmaya yardım edeyim." Arka cebimden telefonumu çıkarıyorum, diğer elimle pilavı karıştırıyorum. Birkaç tıklamayla Nessa'nın faturasını ödüyorum, üstüne bir de ekstra bir şey ekliyorum. Telefonu çalıyor ve ona bakıyor.

"Kızım, W-T-F? Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadaka için yalvarmıyordum," diye savunuyor. O çalışkan bir dolandırıcı ama gururlu ve sadaka istemiyor. Dürüst olmak gerekirse, hayırsever olmayı göze alamam. Ama bu durumda.

"Kathy'nin saçmalıkları için can sıkıcı bir ücret diyelim. Bunu her gün yapamam, bu yüzden o havuzu yaptırırken teslimatlar için başka bir şey bulmamız gerekirse bana haber verin."

Başını iki yana sallayarak kesme tahtasından bir parça ananas aldı. "Yok, artık bildiğime göre ona göre plan yaparım. Yine de seni programda öne alabilirim, böylece sürü inmeden önce buradan çıkmış olurum."

Bu bir soru değildi ama yine de başımı salladım. "Evet, tabii ki. Ben her zaman ayaktayım, yani ne zaman gelmek istersen. Her zaman, gece ya da gündüz." Artık sadece teslimat yaptığı zamanlardan değil, bir arkadaşına ihtiyaç duyduğu zamanlardan bahsediyorum.

Nessa'yla ikimizin de karmaşık aileleri var, onunki bazı açılardan benimkinden daha karmaşık. Annem babamla çoğunlukla ilgilenirken, Nessa'nın böyle bir lüksü yok. Annesinin erken bunama başlangıcı var ve sürekli gözetim altında tutulması gerekiyor, bu yüzden yardımcısı oradayken Nessa onlara destek olmak için canla başla çalışıyor. Yardımcı gittiğinde de Nessa annesini güvende tutmak için canla başla çalışıyor. Kendine hiç zaman ayırmıyor, bunu anlayabiliyorum çünkü ben de öyleyim. Şafaktan önce kalkıp fasulye, pilav ve o gün yapacağım uzun ve yavaş yemekleri hazırlıyorum. Nessa gelir gelmez sebzelere geçiyorum. Sonra öğle yemeklerini pişirip servis ediyorum. Koşuşturmanın ardından temizlik yapıp ertesi gün için plan yapıyorum ve erkenden yatıyorum çünkü yarın her şeyi yeniden yapmam gerekiyor.

Sanırım en iyi arkadaş olmamızın bir nedeni de başka birinin bizden arkadaş olarak vazgeçecek olması. Ama birbirimizi anlıyoruz. Sıkı çalışmanın bazen ilerlemenin tek yolu olduğunu anlıyoruz, özellikle de bizim gibi her gün iki yakasını bir araya getirmek ve meşhur ateşin bizi yakıp kül edecek kadar büyümesini engellemek için mücadele eden insanlar için.

"Teşekkürler," diyor Nessa, şu anda başa çıkmaya vakti olmayan duygularıyla savaşıırken dudaklarını birbirine bastırarak. Fazladan para onu duygulandırdı mı? Yoksa duygusal destek teklifinden mi? Muhtemelen ikisinin karışımı. "Dün gece daha iyiydi. Sanırım yeni ilaçlar ve müzik terapisi yardımcı oluyor."

Nessa annesinin sağlığı konusunda genellikle oldukça gerçekçi, ki bu tedavi edilebilecek bir şey değil, aksine elinden geldiğince iyi idare edilmesi gereken bir şey. Yine de, umarım ilaç ve terapi hakkındaki değerlendirmesi doğrudur ve hüsnükuruntu değildir.

"Güzel, sevindim!" Hem Nessa hem de annesi için hâlâ endişeleniyorsa olsam da sesime heyecan katıyorum. Kapıya doğru yürüyor, ben de kapağı pirincin üzerine bırakıp onu takip ediyorum. "O parayı bugün al, kızım. Ve yandaki adamlara dikkat et."

Şimdi açık kapının yanındayız, makinelerin çalıştığını ve adamların birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyorum. Belki yeni müşteriler, en azından geçici olarak?

"Belki havuz bitmeden önce, uğruna mutfaktan çıkmaya degecek bir adam bulursun," diye alay ediyor, kaşlarını müstehcen bir şekilde zıplatarak. "Ya da daha iyisi, uğruna mutfağa *girmeye*."

Birini bulmamın tek yolunun mutfağıma girmeleri olduğuna dair bir şakamız var çünkü zamanımın çoğunu orada geçiriyorum. Peki ya Nessa? Bir erkekle ancak bakkalın ürün reyonunda arabasını onunkine çarparsa tanışabilir. Çıkmak için hayatta kalmakla çok meşgulüz.

"Terli, pis herif kardeşim? Siktir et hayır," diye cevap veriyorum, tüm varlığımla bunu kastederek. O adamlar en iyi müşteriler olabilir ama ben bir şey başlatmak istemiyorum, başlatacak olsam bile bu öyle bir adamla olmazdı. "Ve ne olursa olsun, mutfakta bir kaçamak için yemek lisansımı riske atmam."

Yani, takım elbiseli ve kravatlı erkekler de benim tipim değil, ama belki ikisinin arasında bir yerde? Sıkı çalışmayı anlayan, güzel temizlik yapan ve bana bir hanımefendi gibi davranan, aynı zamanda istersem her an kışına tekmeyle basabileceğimin farkında olan bir erkek. Bunu istemek çok mu fazla? Görünüşe göre öyle, çünkü henüz mutfağıma girmedi.

Nessa komşunun evine doğru sinsi bir bakış atarak, "Bu Kathy'yi kızdırır," diye ekliyor.

Kathy'yi kızdırmak için neredeyse her şeyi yaparım ve dürüst olmak gerekirse yaptım da. En sevdiklerimden biri, rahatsız edecek kadar yüksek sesle müzik çalmak ama huzur bozma cezası almamak. Nefret edilen sincapları ve kuşları çekmek için çitin üzerinden kuş yemi atmayı da alışkanlık haline getirdim. Ancak en etkili taktiğim sadece işimi yürütmek ve var olmak.

Geçmeyeceğim tek çizgi? Havuz ekibiyle flört etmek için mülküne izinsiz girmek. Kathy'yi kızdırmak için bile değil, çünkü komşuluk davranışları hakkında polisle konuşmak zorunda kalacağımdan eminim. Tekrar söylüyorum.

Bu fikirden çoktan vazgeçmiş olsam da, Nessa ve ben aynı anda ön kapıdan dışarı bakıyoruz ve ön taraftaki kaldırım boyunca park etmiş kamyonlardan malzeme taşıyan üç kişilik bir grup görüyoruz.

Biri kısa boylu, yuvarlak bira göbekli ve rahatlıkla elli yaşlarında. Hayır. Çok yaşlı.

İkincisi uzun boylu ve zayıf kaslı ve dün on sekiz yaşına girmiş gibi görünüyor. Hayır. Çok genç. Çok genç.

Üçüncüsünün boyu, kilosu ve görünüşü oldukça ortalama, kasketinin altından kıvrıcık bir kefal görünüyor.

"Siktir et oğlum," diyoruz hep bir ağızdan, uygun olabilecek tek adayı reddederek. Bu tipleri ailemin restoranında çalıştığım yıllardan tanırım.

-Kendilerini boşaltmak için sevişen ve sonrasında hiç aramayan adamlar. Nessa biliyor çünkü onlar hakkında dırdır ediyorum.

Aynı anda gülüyoruz ve Nessa arabasına doğru aceleyle giderken bana el sallıyor, günlük işine devam etmek için. Yan tarafa bir bakış atıyorum, gözlerimi deviriyorum ve mutfağa dönüp çalışmaya başlıyorum. Bitirmem gereken pico de gallo var ve ilk müşterilerim birazdan burada olacak... Saate bakıyorum... "Kahretsin, on sekiz dakika!"

BÖLÜM 2

KYLE

"Patron, Riverdale şantiyesine gelsen iyi olur. Sorunlar mı var?" Wayne sanki Shakespeare'den alıntı yapıyormuş gibi satır aralarını okumamı bekliyormuş gibi konuşarak beni bilgilendiriyor. O benim ikinci el adamım, ama gerçekleri söylemesini ve saçmalıkların etrafında dolanmamasını tercih ederim. Yine de bu yüzden birlikte iyi çalışıyoruz. O benim sertliğimin yumuşaklığı, boktanlığımın kayganlığı.

Bu da bir şeyi halletmemi istemesini ilginç kılıyor. Ben genelde son çare olarak yıkım topuyumdur.

"Ne tür sorunlar?" Bitirmeye çalıştığım ihale yüzünden dikkatim dağılmış bir halde soruyorum. Ekibim bu sabah işe başlamak için Riverdale şantiyesine gitti, ben de başka bir potansiyel müşteriyle buluşup 'lüks, tatil köyüne yakışır bir arka bahçe vahasında' ne istediklerini gözden geçirdim.

Benim sözlerim değil, ev sahiplerinin sözleri. Bu tanımda ne duydum? *Chaching!* Böyle şeyler isteyen ve şirketimle temasa geçen herkes neye bulaştığını bilir. İşlerim altı haneli rakamlardan başlar ve oradan yükselir, ayrıca tasarımınız ilgimi çekmeli ve benim müsait olmamı beklemelisiniz. Kaz ve bırak tarzı havuz projeleri yapmıyorum. Sadece ekskavatör ve beton kamyonuyla yapılabilecek şeyler bana göre değil. Yine de, bekleme listemde şu anda altı aydan fazla bir süre var. Daha da uzayabilir ama bugünlerde almak istediğim işler konusunda çok seçiciyim.

Ben havuzcu değilim. Ben havuz adamıyım. Üç eyalet içinde yüksek kaliteli bir havuz, güverte veya arka bahçe alanı isteyen herkes, bu tür şeyler söz konusu olduğunda son patronun ben olduğumu bilir.

Wayne'in Riverdale'deki ev sahibi Kathy Wilson'dan şikayet edeceğini düşündüm. Tam bir baş belası, ama işi büyük ölçekli. Tekrar okuyorum... para. Açgözlü değilim ve kesinlikle hayatımı

Her şeye gücü yeten doları kovalıyor, ama dünyanın dönmesini sağlıyor ve adamlarımın mutlu ve bana sadık kalmasını sağlıyor. Dört yıldır hiçbir ekip üyemi kaybetmedim ki bu da bu iş kolunda sonsuzluk demek.

"Park yeri mi?" Wayne hala emin değilmiş gibi konuşuyor.

Riverdale Caddesi'nde üç kez bulundum; fiyat teklifi vermek, teklifi teslim etmek ve belediyeden gelen izin görevlisiyle görüşmek için. Büyük kamyonlarımız ve römorklarımız için bile park sorunu olmamalı. "Dur tahmin edeyim. Biri posta kutusuna mı çarptı?"

Berbat bir şey ama olur böyle şeyler. Şaşırtıcı bir şekilde Wayne mırıldanarak onaylamadı. "Hayır, ama... gelip kendin görebilir misin?"

Riverdale'e uğramak bugün yapılacaklar listemde olmasına rağmen burnumun kenarını sıkıp iç geçiriyorum. Yeni bir projenin ilk gününde gülümseyip el sıkışmak gerekiyor. Ama genellikle günün ilerleyen saatlerinde işlerin nasıl gittiğini görmek ve gergin ev sahiplerini rahatlatmak için uğrarım. "Çok uzakta değilim. Bana yirmi dakika ver."

Wayne bıyık altından gülüyor. "Otuz, belki kırk beş dakika sonra görüşürüz."

Kafamı karıştırarak telefonu kapattı. Ne oluyor lan? Dediğim gibi, uzakta değilim ve abartıp adamlarımı yüzüstü bırakan bir yalancı da değilim. Kamyonetime gidip bindim ve çalıştırdım, zihnimde Wayne'e ve kışına ne girdiyse ona inat on beş dakika içinde varacağımı söylüyordum.

Yirmi dakika sonra neden bahsettiğini çok iyi anladım.

Riverdale Caddesi'ne dönmeye çalışıyorum ama caddenin etrafı büyük kamyonlarla dolu. Kaldırım kenarlarına da kamyonlar park etmiş ve bir sürü adam inip Riverdale'e doğru koşuşturuyor.

Ne haltlar dönüyor burada? İleride Snap-on Tools satışı ya da bedava enerji içeceği örnekleri mi var?

Tüm bu kamyonların son işimin yanındaki evde durduğunu görecektim kadar yaklaşıp kadar trafikte yavaşça ilerliyorum.

Hay sikeyim!

Kathy Wilson yeterince kötü zaten, bir de komşusu inşaat ekibinin öğlen partisini düzenliyorsa sorunumuz var demektir.

Eve doğru ilerliyorum ve başka bir kamyon durduğunda kaldırıma yanaşıyorum. Baretimi kafama geçirip iniyorum ve şaşkınlıkla sokağa bakıyorum. Son otuz dakikadır arkamda olan kamyon korna çalıyor ve direksiyon başındaki adama ters ters bakıyorum. Sanki bana bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi arkamdaki evi işaret ediyor.

"Marco!" diye bağıyor yolcu koltuğundaki adam yüksek sesle. "Uh, Polo?" Mırıldanıyorum, bunun ne hakkında olduğundan emin değilim.

Sonra evin içinden bir ses bağıyor: "Bana bir daha korna çalarsan bir ay boyunca öğle yemeği yiyemezsin Marco!"

Her kimse, bu tehdidi gerçekleştirecek kadar sinirli görünüyor. Birkaç saniye sonra, bir kadın açık ön kapıdan dışarı fırlıyor, hedefini bulduğunda gözlerinden ateş fışkırıyor - arkamdaki kamyonu süren adam. Ellerini masumca uzatıyor, sessizce kadından özür diliyor ve sonra beni işaret ediyor.

Dar gözlü, keskin kaşlarını bana doğru çeviriyor. "Kimsin sen? Bu senin kamyonun mu? Çek şunu."

Söyleyeceklerini söyledikten sonra yanımdan geçip Marco'nun yolcu penceresine doğru yürüdü ve orada büyük bir strafor kutu yığını ile alüminyum folyoya sarılmış birkaç eşyanın üzerinden geçti. Bir süre onlarla konuşuyor, belli ki bir şeyler pazarlık ediyor. Onu duyamadığım için yukarıdan aşağıya bakıyorum.

Başının üstünde kocaman, simsiyah bir topuz var, bu da bana ya çok saçlı ya uzun saçlı ya da her ikisi birden olduğunu söylüyor. Gözleri koyu renk ve kalın kirpiklerle çevrili. Bol tişörtü ve yoga pantolonu dolgun göğüslerini ve güzel kalçalarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Konuşurken, muhtemelen bana eliyle işaret ediyor ve Marco'nun ona değil bana korna çaldıklarını açıkladığını tahmin ediyorum. Ona hafifçe başını sallıyor ve yolcu kapısına vuruyor. "Yarın görüşürüz."

Marco'nun rahatlaması yüzünden okunuyor, muhteşem fişek dönüyor, bakışları beni olduğum yere mıhlıyor. Marco ve ekibi uzaklaşırken kahkahaları camdan dışarı taşıyor.

"İyi şanslar dostum!" diye bağıyor içlerinden biri. Belli ki benim bilmediğim şeyler biliyorlar, ama ne olduğunu tahmin edecek zamanım yok çünkü kadın aniden karşıma dikiliyor, çok rahatsız görünüyor... ve çok ateşli, ama tercih ettiğim şekilde değil. Yanakları kızarmış, koyu renk gözleri ateş saçıyor ve dudaklarının ucu kıvrılıyor ama bu bir gülümseme değil. Daha çok bir hırıltı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, her ne kadar güzel bir pitbull gibi davransa da ona karşı duruyorum.

"Hâlâ orada ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Anında sipariş vermiyorum ve kaldırımımı engellemeye devam edersen, siparişin yarın ya da ondan sonraki herhangi bir gün de kabul edilmeyecek."

Bu tehdidin önemli bir ağırlığı olması gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor. Tek sorun ne? Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Ne?"

Evet, baskı altında çok zekiyimdir. Ama daha çok, benimle alay edencesine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturması, göğüslerini yukarı kaldırması ve kalçasını dışarı atmasıyla ilgili. Eksik olan tek şey ayağını vurması. Ama nedense kızgınlık ona yakışıyor.

"Çekil. Senin. Kamyonunu. Göt herif," diye bağıyor, onu anladığımdan emin olmak için her heceyi telaffuz ediyor. Sanki ne demek istediğini anlayamayacak kadar aptalmışım gibi kamyonumu bile işaret ediyor.

Emir ve isim takması beni hayallerimden uzaklaştırıyor. "Alevler içinde kalırken beni affedin, Prenses. Ama bu şehirde yasal park yeri kaldırımıdır."

Çenesi düşüyor ve kaşları alnına tırmanıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış bir öfkeyle bana bakıyor. Kesinlikle meydan okunmaya alışık değil ve havai fişek dolu bir geri dönüş için hazırlandığını hissedebiliyorum, ama bunun yerine hızlı bir nefes alıyor.

"Biliyorum. İnan bana, bilen biri varsa o da benim. Ama sen benim işime karışıyorsun." Gün ortası sıcağına rağmen camlarını indirmiş olan ve onun beni azarlamasını dinlerken neredeyse dışarı sarkmış olan kamyonları çılgınca işaret ediyor. "Kıpırdayın, yoksa bu şehirdeki çalışan erkeklerin yarısı öğle yemeği telaşı bitmeden peşinize düşecek."

Bununla birlikte, onu sabırsızlıkla bekleyen bir sonraki kamyona doğru el sallıyor. "Geliyorum çocuklar. Bu güzel çocuk bugün hepimizi sikip atacak."

'Güzel' kelimesini kesinlikle bir iltifatmış gibi söylemiyor. Yine de, ön kapıya doğru koşup içeride kaybolmadan önce o duygulu ağzından çıkınca kulağa hoş geliyor. Arkamdaki adama bakıyorum, o da hayal kırıklığıyla başını sallıyor. Benimle birlikte.

Burada neler oluyor böyle?

Kathy'nin arka bahçesine doğru ilerliyorum, bazı lanet cevaplar almaya niyetliyim. "Wayne!"

Evin arkasından hızla çıkıyor ve ön taraftaki tüm sahneyi gördüğünü bana bildiriyor. "Ne oluyor lan?"

Hiçbir fikri yokmuş gibi omuz silkti ama açıkladı, "Daha önce çocuklardan biriyle konuştum. Görünüşe göre yan taraftaki yer şu hayalet mutfaklardan biriymiş. Dani her gün yerel ekiplerin çoğuna öğle yemeği pişiriyor. Sokaktan geçiyorlar, isimlerini bağıyorlar - gerçi o kamyonları tanıyor gibi görünüyor

Sonra da yiyecek kutularını getiriyor. Şimdiden düzinelerce kamyon geldi ve sokağın aşağısındaki kuyruğu görebiliyorsunuz."

Tamam, bu gördüklerimi bir çerçeveye oturtuyor... ve bana güzelliğın adını söylüyor. Dani. Yüksek sesle söylemedim, ama dilimin üzerinde yuvarlanmasına izin verdim. Çok kısa. Daha fazla heceye, daha fazla kıvrıma ihtiyacı var, tıpkı ait olduğu cadaloz gibi. Wayne' in verdiğı bilgi bazı boşlukları dolduruyor. Ekiplerimin kamyonları muhtemelen onun akışını engelliyor. Ama park edecek başka bir yer de yok. Ekipman ve araçları getirebilmemiz için yakın olmamız gerekiyor içine ve arka bahçe Şantiye, ve Biz park edilmiş Yasal olarak, Yani ve Bana kalırsa mahalle aşçısı bununla başa çıkabilir.

Ayrıca, lanet mahallede arabaya servis yapan bir yemek servisi olduğunu nereden bilebilirdim ki? Kathy Wilson işini konuştuğumuzda kesinlikle bu bilgiyi paylaşmadı.

Eğer paylaşırdı, bu işi reddederdim. Neredeyse reddediyordum zaten.

Kimsenin istemeyeceğı türden bir müşteriydi; mükemmellik bekliyor, bunun için para ödemek istemiyor ve kendisini 'önemsiz' işler yapan herkesten üstün görüyordu. Ancak işin büyüklüğü buna değıceğı anlamına geliyordu, özellikle de her zamanki ücretimin üzerine ağır bir baş ağrısı ücreti eklediğimde ve adamlara bu işi tamamladıklarında bir ikramiye olacağını söylediğimde. İşe girerken bunun zor bir iş olacağını biliyorlardı ve 'malzeme taşıma' anlamında söylemiyorum.

"Pekâlâ, işinizin başına," diye bağıriyorum etrafta dikilmiş Wayne'in beni hızlandırmasını izleyen arkadaşlarıma. Wayne'e ekliyorum, "Ön tarafta işler yoluna girdiğinde ben hallederim. Onunla konuşup ne yapabileceğimize bakacağım. Bilmem gereken başka ne varsa söyle."

Başını eğip bana 'iyi şanslar' der gibi bakıyor ve sonra işine geri dönüyor. İşte bu yüzden o benim ikinci adamım. Daha yaşlı bir yüz olduğundan, 'gençliğimden' şüphe eden müşterilerimiz olduğunda, tecrübenin sesi olarak devreye girebildiğinden bahsetmiyorum bile. İkimiz de patronun ben olduğumu biliyoruz ama birbirimize göz kulak oluyoruz.

Sonraki bir saati adamlarımla yan yana çalışarak, sabahki ilerlemelerini kontrol ederek, planları gözden geçirerek ve her şeyi iki kez kontrol ederek geçiriyorum. Tamam, daha çok üç kez kontrol etmek gibi çünkü itiraf etmeliyim ki odaklanmam eksik ve dikkatim sürekli yan taraftaki Dani'ye çekiliyor. Her kamyondaki her erkekle arkadaşça davranıyor, onlara yiyecek getirirken gülümsüyor ve sohbet ediyor. Benimle olan ilişkisinin neredeyse tam tersi.

Bu zıtlık can sıkıcı.

Neredeyse her şeyden cazibemle kurtulmaya alışkınım. Çocukluğumdan beri, gerçekten. Dani bana çekici olma şansı bile vermedi. En başından beri sidik ve sirke gibiydi. Ama bunu düzelteceğim. Her zaman yaparım.

Çalışıyorum, izliyorum, izliyorum ve çalışıyorum. Ama adamlarıma dikkat etmiyorum. Hayır, caddeden geçen her kamyonu dinliyorum, Dani'nin dışarı çıkışını görmek için çitin üzerinden bakıyorum, kıvrımlı kalçaları sağa sola sallanıyor, onun kolay gülümsemesine olduğu kadar yemeğine de aç olan adamlara büyük miktarda öğle yemeği teslim ediyor. Bir ileri bir geri koştururken, neredeyse bahçesinde bir yol açıyor, saçları bir zamanlar düzgün olan topuzundan yavaşça dökülüyor ve yüzünü çerçeveleyen dallar uzuyor. İşten korkmadığı kesin. Sanırım şu ana kadar onlarca yemek, belki de yüz ya da daha fazla farklı kutu ya da paket teslim etmiş.

Birkaç kez, Kathy'nin evine doğru eliyle işaret ederken hararetle bir şekilde konuştuğunu ve gözlerini devirdiğini görüyorum ve benim ve adamlarım hakkında saçma sapan konuştuğunu tahmin ediyorum. Bu meseleyi halletmek için ona yaklaşımdan kendimi alıkoymak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, özellikle de bir yanlış anlama yüzünden itibarımı mahvetmeden önce.

Ama yapmadım. Hâlâ meşgul ve ne zaman devreye girip ne zaman bekleyeceğini bilmek, ikimizi de tatmin edecek bir çözümün anahtarı olacak.

Onu tatmin etmek istiyorum. Bütün gece boyunca.

Tamam, bu köpek seviyesinde bir düşünce ve kardeşlerim aksini düşünse de ben azgın bir köpek değilim. Ama Dani'yle ilgili bir şey beni kızdırıyor ve bunun gökyüzünden üzerimize dökülen öğle güneşiyle hiçbir ilgisi yok.

Saat üçte verdiğimiz molada yandaki gürültü kesildi ve çenemi Dani'nin evine doğru sallamadan önce Wayne'in gözlerini sessizce yakaladım. Gülümsemeye çalışırken dudakları titriyor. Kendimi kaybedişime tanıklık etmeye hevesli, nadir ama eğlenceli bir manzara.

Kathy'nin evinin arka tarafındaki az miktardaki gölgelik alanın altındaki toprakta yayılmış olan ekibi bırakıp Dani'nin ön kapısına doğru sapmadan önce ön bahçeye doğru ilerliyorum. Daha önce bıraktığım izlenimden daha iyi bir izlenim bırakmak istiyorum, bu yüzden tişörtümün kenarıyla yüzümdeki teri siliyorum ve şapkamı kafamda düzeltiyorum. Muhtemelen gergin bir alışkanlık gibi görünüyor, ki öyle, ama sağlamım. Çelik gibi sinirlerim var. Sadece huysuz bir komşuyla uğraşmak zorundayım, hepsi bu.

Güzel, geveze bir komşuyla.

Kapı açık ve paravan kapalı olmasına rağmen içeriden gelen müzik sesini duyabiliyorum. Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum, müziğin sesini duyabileceğim kadar sert ama onun beni zaten düşündüğü gibi bir pislikmişim gibi ses çıkarmayacak şekilde. Hiçbir şey olmuyor ve gözlerimi kıstığımda evin içini biraz görebiliyorum ama herhangi bir hareket ya da insan silueti göremiyorum.

Ta ki Dani dans ederek görünene kadar. Yürürken kalçalarının sallandığını sanıyordum. Hayır, şu an yaptıklarıyla kıyaslanamaz bile. Shakira'nın şarkısı neydi? *Hips Don't Lie* ya da onun gibi bir şey mi? Dani'nin kalçaları şu anda Tanrı'nın dürüst, lanet gerçeğini söylüyor.

Boğazımı temizleyip tekrar vuruyorum. Yerinde döndüğünü görüyorum, tüm dansı anında duruyor ve kapıya doğru yürürken artık gülümsemiyor ve mutlu değil. Öfkesi tüm gücüyle geri döndü. Öfkesi kırbaç hızında ve fokur fokur yanyor.

Bu çekici olmamalı ama onda öyle.

Sessizce kafamı muayene ettirsem mi diye düşünüyorum. Baldızım Samantha bir tür terapist ve benim çarpık düşüncelerimi ve berbat zihnimi küçültmekten çok memnun olacaktır.

"Ne istiyorsun?" Dani kapıyı açmadan ekranın arkasından konuşuyor.

Farkında olmadan başparmağımla alt dudağımlı kaşıyorum, bunu düzeltecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Bu haftalar sürececek bir işin ilk günü ve bu durumun tüm zaman boyunca düşmanca olmasını gerçekten istemiyorum. "Merhaba Dani. Benim adım Kyle. Ekibimle birlikte yandaki Bayan Wilson'ın havuzunu yapıyoruz," diyorum, resmi bir tanıştırmanın başlamak için iyi bir yer olduğunu düşünerek. "Ben sadece-"

Oflayarak ve elini kaldırarak sözümü kesiyor. "*Arkadaşlarım* bana Dani der. *Siz* bana Bayan Becerra diyebilirsiniz."

Dudaklarımı çalan sırtışı gizleyemiyorum. Tanrım, çok çekici. Güçlü, geveze ve otoriter olmak ona çok yakışıyor. Pek çok insan, özellikle de kadınlar, tüm ekibimle ve bugün öğle yemeğine gelen tüm erkeklerle başa çıkamaz ve her birinin avucunun içinden yemesini sağlayamaz. Ama o yapıyor.

"Özür dilerim hanımefendi. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Becerra." Adını vurguluyorum, daha önce ilk adıyla yaptığım gibi tadına bakıyorum. Dani Becerra. Çok, çok daha iyi. Ağzımda dans eden kalçaları kadar iyi yuvarlanmıştı.

Kibarlığım karşısında gözlerini deviriyor, hiç de büyülenmiş gibi değil. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim ama kamyonlarınız bütün gün işimi mahvetti."

Arkamdan onun evinin önüne park etmiş kamyonuma kederle bakıyorum. "Evet, bunun için üzgünüm. İşlerin ortasında buraya gelene kadar hiçbir fikrim yoktu. Park meselesini seninle konuşmayı ve bir çözüm bulup bulamayacağımızı görmeyi umuyordum."

"Çözülecek bir şey yok. Oraya park etmezsen sorun yaşamayız." Sanki ortada konuşulacak bir şey yokmuş gibi söylüyor. Bunu beyan etti ve bu da onu öyle yapıyor.

Ben karşı koyamadan kapıyı yüzüme kapattı.

Şaşkınlıkla beyaz boyalı tahtaya bakıyorum. Az önce ne olmuştu böyle?

Bir saniye sonra müziğin sesi daha da yükseliyor ve sanırım Dani'nin şarkı söylediğini duyuyorum.

BÖLÜM 3

DANI

Bugün de neredeyse haftanın her günü gibi başlıyor. Güneş doğmadan kalkıyorum, Nessa ile kahve içmeden önce günün yemeğini hazırlıyorum. Rutinimize yeni bir şey daha ekliyoruz: yan taraftaki ekipten şikâyet ediyoruz, çünkü yine erkenden park etmiş birkaç kamyon var.

"Bir şey söylediler mi? Özür dilediler mi?" Nessa teslimatımı ön odaya yerleştirirken soruyor. Bugünkü teslimat nispeten hafif, çoğunlukla taze sebze ve et yüklüydü. Pirinç ve fasulye gibi kuru ürünleri hafta sonu izin günlerimde kendim hallediyordum, çünkü onları elli kiloluk torbalarla satın alabiliyordum.

"Ekip başı geldi, 'bir şeyler yapmak' istiyor," dedim, gerçekten ne yapmak istediğini vurgulayarak... beni. Kendini kibar tavırlar, aman tanrım gülümsemeleri ve 'özür dilerim hanımefendi'lerden ibaret sanıyordu ama o buz mavisi gözlerinin ardında ne düşündüğünü biliyordum. Gün gibi ortadaydı, yani eğer saklamaya çalışıyorsa, bunu pek de iyi yapmıyordu. Özellikle de benim gibi hayatı boyunca erkeklerle çalışmış biri için.

Tek eksiği fermuarının açık olması ve 'özü' tüm uzunluğuyla göstermesiydi.

Tam olarak onun gibi adamlar tanıyorum. Çekici, flörtöz ve özenlidirler. En azından pantolonunuza girene kadar. Ondan sonra, Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün satışı gibi hayalet olurlar.

Ya da daha kötüsü, etrafta dolanırlar ve sizden onlarla ilgilenmenizi beklerler.

Tamam, bu benim için biraz şirretlik. Çünkü kafamın içindeki küçük şeytan, aslında bir azize olan annem hakkında konuşuyor. Sadece onun hayatının bir kopyasını yaşamakla hiç ilgilenmiyorum. Onu ne kadar sevsem de, o da babama bakmayı ne kadar sevse de, bu ben değilim. Ben bir eş istiyorum, sadece ben onun ihtiyaçlarını karşılamak için köle gibi çalıştığımda 'sevildiğini' hisseden bir erkek çocuğu değil.

karnım tok, taşaklarım boş ve evim temiz ve bunu yapmanın beni bir şekilde tatmin etmesi gerektiğini düşünüyor.

Ne olursa olsun, tek gecelikler, hayaletler ya da muhtaç erkek çocukları var olduğunu bildiğim tek şey, bu yüzden bir erkek aramıyorum. Ödemem gereken faturalar, doyurmam gereken boğazlar ve idare etmem gereken kendi hayatım var. Mavi gözlerine, güzel gülümsemesine ve geniş omuzlarına rağmen yan taraftaki ekip şefiyle 'bir şeyler yürütecek' zamanım yok.

Nessa pencereden dışarı bakmak için mutfığa geliyor, bir dakika önce olduğu gibi acelesi yok. "Hangisi? Sikik çocuk değil, değil mi? Sorumlu olmak için çok genç. Ve yaşlı adam da değil. Baba sorunları diyebilir misin? Ugh."

Dışarı bakmıyorum ama kolayca cevap veriyorum. "Hayır, henüz burada değil. Muhtemelen tembel bir patron, çünkü dün olduğu gibi yine geç kaldı." Tembellik benim kitabımda bir insan hakkında söylenebilecek en kötü şeylerden biridir. Bir gün bile izin yaptığımı sanmıyorum... hiç. Çalış, çalış, çalış... Rhianna söylemiş olabilir ama benden bahsediyordu.

Nessa bana sinsî bir bakış gönderdi. "Kamyonetinin sesini ezberledin mi?" diye takılıyor. "Hangi marka ve model?"

"Kapa çeneni," diye cevap veriyorum, havlumu ona vurmama birkaç santim kalmasına rağmen tehditkâr bir şekilde ona doğru savuruyorum. Yine de müdavimlerimin çoğunu motorlarından tanıyabiliyorum. Kyle'ı pek değil ama dün Marco'nun ekibinin korna sesleri arasında geldiğini duymadığım için. "Kaldırımıma park etti, öğle yemeği için arabaya servis sıramı salyangoz hızında yavaşlattı, bu yüzden hangisinin onun olduğunu biliyorum ve henüz gelmedi."

Sanki var olmayan rüzgârda onun hakkında konuştuğumu duyabilirmiş gibi, dışarıda alışılmadık bir gümbürtü var. Nessa başını eğip dinliyor ve sonra gözlerimle buluşuyor. "Bu o mu? Öyle olmalı, değil mi? Müşterilerinizden hiçbiri bu kadar erken gelmez."

Heyecanlı görünüyor, bu ekip şefini görmeye hevesli. Gözlerimi deviriyorum, bugün nereye park ettiğini görmek için açık kapıya doğru onu takip ediyorum çünkü kamyonunun konumu önümüzdeki altı saat boyunca ruh halimi belirleyecek.

Teknik olarak yasadışı park ediyor ve Kathy'nin garaj yolunu tamamen kapatıyor. Bundan hoşlanmayacaktır ama evinde işçiler varken bir yere gidecek hali yok ya. Ancak Kyle'ın kamyoneti dört kapılı, uzun kasalı, krikolu bir araç, bu nedenle ön tekerleği ve yaklaşık iki metrelik motor ve tampon hala mülk sınırının üzerinde benim alanıma giriyor.

Bu yine de yasal çünkü Kathy'ye defalarca hatırlattığım gibi şehrimizde kaldırıma park etmeye izin veriliyor.

Dişlerimi sıkarak iç çektim. Deniyor olabilir ama yeterince iyi değil. Arabaya servis akışım bugün de sıkışık olacak ve zihinsel olarak şikayet eden adamlara, zorluk nedeniyle *indirimlerle* ilgili şakalara ve yan taraftaki ekibe bir iki şey öğretmek için birkaç teklife hazırlanmaya başlıyorum.

Son tip adamları pek umursamıyorum. Genellikle iyi olanlardır ve zor durumda kaldığınızda arkanızı kollarlar, özellikle de benim gibi genç bir kadını koruduklarını hissederler. Bazıları yaptığım işi yapmamın sebebidir, babamın restoranını sonuna kadar destekleyen ve daha sonra elime bir kepçe alıp onlar için yemek pişirmeye devam etmem için beni cesaretlendiren erkeklerdir. Kadın olduğum için değil, çok iyi bir aşçı olduğum için.

Kyle kamyonetten iniyor, şoför mahallinden büyük bir adım atarak Koltuk.

"Whooooa," diye s e s l e n i y o r Nessa. "Bu o mu? Dayum, Dani. Şuna bak. O pazılar. Bu adam muhtemelen beni kaldırıp duvara yaslayabilir, hiç sorun değil." Bunu huşu içinde söylüyor, sanki kıvrımlı bir kadın olarak çoğu erkekten böyle bir şey beklememiş gibi.

Bu sabah neon turuncu bir tişörtün altından görünen kollarına bakıyorum. Haklı, Kyle'ın kalın kaslı ön kolları var ve dolgun, yuvarlak pazuları güneşten solmuş tişörtün kollarını bir santim kadar geriyor. Gerçekten de güçlü görünüyor. Ve seksi.

Baktığımdan ya da umursadığımdan değil. Kot pantolonunun ne renk olduğunu -yıpranmış ve solmuş mavi- ya da kasıklarının ve poposunu nasıl çerçevelediğini görmek için aşağıya bile bakmıyorum. "H a k s ı z s ı n demiyorum, ama yerinde olsam o adamla bir şeyler yapmanın bir yolunu bulurdum," diyor Nessa imalı bir şekilde ve bana bu konuşmanın nerede başladığını hatırlatıyor. "Masada, yerde, kamyonetinin kabininde, o koca kamyonetin *kirli... pis... kasasında,*"

resmen mırıldanıyor.

Nessa belli ki hiç iş kamyonuna binmemiş. Terli çoraplar, kirli top çuvalları ve eski benzin istasyonu atıştırma kolları gibi kokarlar. Ayrıca genellikle kir ve metal. Bunlardan birinin arka kasasında yapılacak herhangi bir 'eylem' tetanos aşısı ve penisilin iğnesi için acil servise gitmekle son bulacaktır.

"Büyük kamyonları olan adamlar hakkında ne derler bilirsin," diye şaka yapıyorum, serçe parmağımı kaldırarak. "Aşırı telafi."

"Küçük çocukları olan erkekler genellikle bunu başka şekillerde telafi etmeye isteklidir," diye omuz silkerek karşı çıkıyor. "Aleti o kadar da iyi değilse, dille ya da bir iki parmakla biraz daha fazla zaman geçirmek benim için sorun değil. İnmek inmektir."

Gülüyorum, elimde olmadan çünkü haklı olduğu bir nokta var. Büyük penisler ve büyük penis enerjisi çekici olabilir ama iyi bir aşğın her şeyi ve sonu değildir. Adını haykırmak ve çarşafı ikiye bölmek istemek, bu nasıl olursa olsun, öyledir.

Önemli olduğundan değil. Çünkü benim büyük ya da küçük penisli bir sevgiliye ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey, geç saatlere kadar uyumak, rahatlatıcı bir köpük banyosu yapmak ve bir elimde bira, diğerinde taco ile değersiz TV izlemek için bir gün izin. Mecazi bir taco değil, yapmak zorunda olmadığım taze guacamole ile gerçek bir çıtır kabuklu taco.

Güldüğümü duymuş olmalı çünkü gözleri kapıya kaydı. Muhtemelen ışık farkından evin içini göremiyor ama bana doğru iki parmak sallarken bana baktığını hissediyorum. Sonra ellerini bir yarışma programı mankeni gibi uzatarak kamyonetini gösteriyor ve beni hâlâ rahatsız eden park etme işinden gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor.

Nessa gülüyor, zaten onun tarafından tamamen büyülenmiş. "Dani-kızım, sen çok sikiksin. Muhtemelen iyi anlamda, ama kötü anlamda olma ihtimali de var. Keşke kalıp gösteriyi izleyebilseydim ama işe dönmem gerek." Paravan kapısını açıyor ve bahçeye doğru yürüyor. İçeriden, kapının açılmasıyla Kyle'ın gözlerinin parladığını görebiliyorum, ama benim yerime Nessa'yı görünce gülümsemesi birkaç derece azalıyor.

Yine de çabuk toparlanıyor. "Günaydın," diye sesleniyor Nessa'ya. "Sana da günaydın şekerim," diyor Nessa güneyli aksanıyla kendi sesine hiç benzemiyor. Büyükannemle izlediğim *Altın Kızlar*'daki Blanche'ın sesine benziyor. "Ve şimdi *güzel* bir sabah." Gözlerini Nessa'nın vücudunda aşağı yukarı gezdiriyor, öyle ki biri bana yapsa çok sinirlenirdim ama Kyle kıpırdamıyor, muhtemelen Nessa onun karnını doyururken biraz esniyor.

Tabii kolları o dar tişörtün içinde doğal olarak öyle görünmüyorsa.

Kendi hain düşünce zincirimden hüsrana uğramış bir halde kendi kendime homurdanıyorum ve tenis ayakkabımla kaplı ayak parmağımın üzerinde bir gıcırtyla dönüyorum. Konuşmalarının geri kalanını duymak istemiyorum. Yapacak daha önemli işlerim var. Ya da en azından kendime böyle söylüyorum.

Mutfağa dönüp bugün için hazırladığım yemekleri kontrol ediyorum. Fasulyeler iyi gidiyor ve kapağı tekrar kapatmadan önce tuz seviyesini kontrol ediyorum. Sonra, her yaptığımda tükenen yirmi galonluk büyük *horchata* kabını karıştırıyorum. Sonra, Nessa'nın getirdiği sebzeleri tarayıp doğramak üzere demetlere ayırıyorum. Garnitür olarak kullanacağım bir düzine limonu dilimleme işini hızlıca halletmiştim ki kapım çalındı.

"Merhaba Bayan Becerra," diyor Kyle, sanki ismim ona komik geliyormuş gibi sırıtarak. Ya da belki de sabahın sekiz buçuğunda ikimiz de iş kıyafetleri içindeyken ve havada misket limonu kokusu varken kulağa gereksiz yere resmi geliyordur. "Nasılsın?"

"Ne istiyorsun, Kyle?" Bir limonu daha ikiye bölüp yığının içine atarken kesme tahtamdan başımı kaldırmadan soruyorum.

"Bir sipariş vermeyi umuyordum," diyor. "Ekibim için öğle yemeği alabilir miyim? Bugün senden uzak durdular."

Sanki benden alışveriş yaptığı için minnettar olmam gerekiyormuş gibi konuşuyor ve kesinlikle park işini övmemi bekliyor. Ne yazık ki en azından başını okşayıp kurabiye verecek bir kız değilim. Onun saçmalıklarına katlanacak bir kız da değilim. "Olmaz. Sen günümü cehenneme çevirirken ne sana ne de onlara yemek yapmayacağım," diyorum kapıya doğru yürürken. Perdenin arkasından ona dik dik bakıyorum, düşmüş çenesinden ve şokla açılmış gözlerinden özel bir zevk alıyorum. Bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce yana doğru eğilip aptalca geniş omuzlarına bakıyorum. "Ve tamponun hala benim mülk sınırimın üzerinde."

Kyle bir şey söyleyemeden dönüp kapıma şık bir tekme atarak kapattım. Bugüne kadar tek bir siparişi bile geri çevirmediğimi düşünürsek deli olabilirim. Her sipariş, gelen her dolar çok değerli. Bu haliyle, kârımın artmasını ve işimin bir gün daha devam etmesini sağlamak için her gün tenceremin dibini kazımam gerekiyor.

Yine de bu, onun parasına ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyor, özellikle de samimiyetsiz bir özür kokuyorsa. Bana öğretilene göre bir işi batırırsan iki kelimeyle başlarsın. Özür dilerim. Sonra, bunu söyledikten *sonra*, işleri yoluna koyarak bunu destekleyebilirsin. Beladan kurtulma gülümsemesinin ve boş jestlerin arkasına saklanan bir pislige ihtiyacım yok.

Kyle birkaç dakika kapımın önünde duruyor, kapıyı tekrar çalmayı düşündüğü belli. Ama bunu yaparsa kapının suratına çarpılacağını bilecek kadar zeki, belki de suratına

habanero sosu. Bunun yerine, o dönüp işine giderken ben başımı eğip gününe geri dönüyorum.

Bir kilo soğan kendi kendine doğranmaz ya da karamelize olmaz.

Daha sonra...

"Hey, Dani, yemek bugün senin kadar sıcak mı?"

Joshua için hazırladığım yarım düzine burritoyu paketlediğim plastik poşeti kaldırıp ileri geri sallıyorum.

Bazı erkeklerin benimle flört etmesine alışkınım. Sadece oyun oynayanlara ben de karşılık veriyorum. Onlar genellikle günlerinde parlak bir nokta ya da tatlı bir gençten nazik bir söz a r a y a n ve aslında benden bir şey istemeyen daha yaşlı adamlar. Randevu ya da sevişme gibi. Dostça bir al-ver, daha fazlası değil.

Bir de Joshua gibi adamlar var.

Flört ettiklerinde ciddidirler. Beni ne şekilde, ne biçimde, ne tarzda olursa olsun istiyorlar. Belki on dokuz yaşında olan Joshua hayalindeki kızın ben olduğuma karar verdi, her ne demekse.

İlk başta kibar olmaya çalıştım ama 'ilgilenmiyorum' cevabımı kabul etmedi. Ben de 'hayır'a geçtim, sonra da 'siktir et hayır'a. Gittikçe gülümsemeyen, düpedüz kaba yanıtlar vermeme rağmen hala elde edilmesi zoru oynadığımı düşünüyor.

Neredeyse yemeğini tehdit etme noktasına geldim, ekip patronuna benden yemek almak yerine McDonald's'a gitmek zorunda kalmalarının nedeninin kendisi olduğunu açıklamak zorunda kalırsa, adamlarının benim yapmadığımı yapacağını biliyorum. Henüz yapmadılar. Yani onunla çıkmayacağımı kalın kafasına sokacak.

Ne yazık ki bugün bu tehdidin gerçekleşeceği gün gibi görünüyor çünkü ekip kamyonunu kullanan Damien'in bağırıışlarına rağmen bindiği kamyonun yolcu tarafından inerek ne kadar kalın kafalı bir aptal olduğunu bir kez daha kanıtladı.

"Ne yapıyorsun, Joshua?" Ön bahçemin yarısına kadar yürürken çantayı uzatarak tersliyorum. "Kapı tarafı pikapları yok. Bunu biliyorsun!"

Aslında buna izin veriyorum ama sadece tanıdığım erkekler ve evime yürüme mesafesinde olanlar için. Adamları için öğle yemeğini dört blok ötedeki oto yıkamacıdan alan Chen gibi.

"Hadi Dani, bana bir şans ver," diye yüksek sesle alay ediyor. Evlenme teklif eder gibi bir dizinin üzerine çöküyor ama sonsuza dek değil, sadece bir randevu istiyor. "Sadece küçük bir randevu mu? Birkaç saatlik eğlence."

Muhtemelen tatlı ve büyük bir jest ve reddedemeyeceğim bir teklif olduğunu düşündüğü bir konuda ilerleme kaydediyormuş gibi gülümsüyor. Ne yazık ki onun için tatlı değil ve kesinlikle hayır diyebilirim. Aksine, işleri garip ve rahatsız bir hale getiriyor, özellikle de diğer kamyonlardaki adamların yuhalamaları ve bağırışları arasında. Bazılarının Joshua'nın tarafından "Ona bir şans ver Dani!" diye bağırıldığını duyuyorum, diğerlerinin ise benim tarafımdan değil ama kendi taraflarından "Acele et!" ve "Gitmem gereken yerler var!" diye bağırıldıklarını duyuyorum.

Eminim Joshua benimle bir randevuda çok eğlenirdi. Şirretliğimin 'sevimli' olduğunu, siyah saçlarımin ve gözlerimin 'egzotik' olduğunu düşünüyor çünkü onun gibi sarışın ve mavi gözlü değilim ve sonunda bir Cuma gecesi yerel barda tanışacağı basit bir kızla yerleşmeden önce 'hayatın baharatı' ile oynamak istiyor.

Ama benim için? O beni sadece orta yaşa gelip sıkıcı hayatına dönüp baktığında hatırlayacağı eğlenceli bir sikiş hikayesi olarak gören bir adam. Barda anlattığı bir palavra ya da iş yerinde arkadaşlarına anlattığı bir hikaye olacağım.

"Joshua, son şansın. Pisliğini bahçemden çıkar!" Bağırarak poşeti birkaç metre öteye fırlatıyorum, böylece ayaklarının dibine düşüyor. Yemeğime bu şekilde kötü davranmaktan nefret ediyorum ama ona daha fazla yaklaşmayacağımdan da eminim.

Damien'a adamını kontrol altına almasını söyleyen bir uyarı bakışı attıktan sonra arkamı dönüyorum ve bir sonraki siparişı almak için geri dönerken Joshua'yı avluda diz çökmüş halde bırakıyorum. Joshua'yı hedef alan birkaç kahkaha ve yuhalamayı duyabiliyorum ama bunlara aldırmayacak kadar çok işim var. Sırada bekleyen kamyonlarım var ve bir sonraki siparişim büyük bir sipariş.

Aceleyle eve girip arka verandaya çıkıyorum. Blackstone'dan taze tortillaları alıp taze, otantik bir taco hazırlıyordum ki kollar arkadan belime dolandı ve Joshua'nın nefesi boynumda "Dani" diye mırıldandı.

Düşünmek yok, sadece harekete geçmek var, ben de dönüyorum ve onun tutuşunu kırmak için yana doğru adım atıyorum. İstemedi de olsa elimdeki metal spatula yüzüne çarpıp zaten kızarmış olan cildinde yağlı kırmızı bir iz bırakıyor ve köşesi gözünün altını çiziyor.

"Siktir!" Joshua geri adım atarken homurdanıyor, onu tam anlamıyla dönüştürmüş olmama rağmen, onun yaklaşımlarından gurur duymadığım için şok olmuş gibi davranıyor

Aşağı. Tekrar soruyorum. Hayır cevabını kabul edemeyen erkeklerin nesi var? Joshua bugün öğrenecek. Çünkü bir sonraki hamlesi gerçek kan akışına neden olacak.

Onunla sağlam bir konuşma yapmak için hazırlanıyorum ama daha ne olduğunu anlamadan Kyle benim arka bahçemle Kathy'ninki arasındaki çitten atladı. Joshua'yı gömleğinin arkasından tutarak benden uzaklaştırıyor, sonra da onu bedensel olarak kaldırıp fırlatmak üzere döndürerek benimle Joshua'nın arasına giriyor.

Joshua ani fiziksel konum değişikliğine şaşırarak tökezliyor ve kendi ayağına takılıyor. Kyle onu yere kadar takip ediyor ve bir yumruğunu Joshua'nın başının yanındaki yamalı toprağa vururken diğerini Joshua'nın yüzüne doğrultarak üzerine diz çöküyor. "Ona çıkma teklif ettin, o da hayır dedi. Onu bir sürüngen gibi takip etmen ve ellerini onun üzerine koyman çizgiyi aşıyor. Şimdi, kadının dediği gibi yap, siktir git. Ve bir daha geri gelme. Artık sana öğle yemeği yok."

Soğukkanlı, nefes bile almıyor ama varlığındaki bir şey, Kyle'a ya da bana doğru bir hareket yapmayı aklından bile geçirirse Joshua'yı mahvedeceğini açık ve net bir şekilde söylüyor.

"Her neyse. Çekil üstümden," diye homurdanıyor Joshua, yerde donup kalmış ve açıkça yenilmiş ama sert görünmeye çalışıyor.

Kyle acı dolu uzun bir saniye daha bekliyor, buz gibi gözleri Joshua'nın başka bir şey söylemeyi ya da yapmayı aklından bile geçirirse başına ne tür bir acı ve ıstırap geleceğini tam olarak anladığından emin oluyor. Kyle sonunda Joshua'nın gözlerinde aradığı teslimiyeti görmüş olmalı ki Joshua'nın kalkmasına izin veriyor ama Kyle hâlâ ellerini savurmanın eşiğinde gibi görünüyor. Ya da daha kötüsü.

O sevimli, gülümseyen pislik tamamen gitmiş, yerine hırlayan, tehditkâr bir pislik gelmiştir.

Kendini fırçalayan Joshua, Kyle'ın yan taraftaki ekibi ve dışarıdaki birkaç kamyon dolusu adam tam olarak ne olduğunu gördüğü halde bir şey yapmış gibi kasıla kasıla yürüyerek evimin yanından geçmeden önce Kyle'a ters ters bakıyor.

Sadece ikimiz kaldığımızda Kyle dikkatini bana çeviriyor, gözleri bir anda endişeli ve hatta yumuşak bir hal alıyor. "İyi misin?" diye soruyor nazikçe, sanki kırılğan ve camdan yapılmışım gibi yanağıma dokunmak için uzanıyor.

Onun bu hareketi karnımda bir şeylerin kıpırdamasına neden oluyor ve bu da beni sinirlendiriyor. Onun gibi bir adam bana fazladan köpüklü bir kutu kola içmişim gibi hissettiriyor. Bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç. Ve ben kesinlikle

Kyle gibi. Ya da Joshua'nın bana çıkma teklif ettiği, benim hayır dediğim ve Joshua'nın beni takip ettiği tüm sahneyi izlediğini.

Ben onun sorumluluğu değilim. İlgilenmesi ya da göz kulak olması gereken biri değilim.

Ben onun için bir hiçim, sadece son işinin komşusuyum. Ve o benim için bundan daha kötü. İşimi mahveden ve şimdi de müşterilerimi kızdıran bir pislik.

Joshua'nın ekibine öğle yemeğine çıkamayacaklarını söylememe ramak kalmıştı ama bu kararı ben vermeliydim. Kyle'ın değil. Ve eğer kararı ben vermiş olsaydım, Damien Joshua'yı kontrol altına aldığı anda bunu geri alacak kişi ben olabilirdim. Ama şimdi?

Açıklamayı yapan Kyle olduğu için herkesin önünde zayıf görünüyorum. Ve kesinlikle zayıf olmadığım bir şey var... zayıf. Bu yüzden Kyle'ın beni, işlerin üstesinden gelemediğim için beni kurtarması gereken zor durumdaki bir genç kız gibi göstermesi hoşuma gitmiyor. Kendimi kurtarabilirim, *çok şükür*.

Ayrıca, tüm bu sik ölçe ego mücadelesi Joshua'nın peşini bırakacağı bir şey değil. Kyle *bugün* beni kurtarmış olabilir - buna ihtiyacım olduğundan değil - ama sorunu daha da kötüleştirdi.

Sanki başparmağı çok sıcakmış gibi dokunuşundan irkilerek uzaklaşıyorum. "Ben her şeyi hallettim. Kahramanı oynamana gerek yoktu, özellikle de bu bana paraya mal olacakken çünkü o ekip düzenli müşterilerdi."

Kızgınım. Joshua'ya, Kyle'a ve kendime. Bir, Joshua'nın cesaretleneceğini öngöremediğim için, iki, Kyle'ın dokunuşuna verdiğim içgüdüsel tepki için.

"Günlük parasını ben ödeyeceğim," diyor Kyle, sesi sert ve tartışmaya açık değil. "Ayrıca ona göz kulak ol." İfadesine rağmen bakışları beni terk etmedi. Aslında, Joshua'nın sarılması beni daha fiziksel bir şekilde incitmiş olabilirmiş gibi hala beni kontrol ettiğini düşünüyorum.

"Hâlâ seni ya da ekibini beslemiyorum," diye karşılık veriyorum. "Ve lanet olası bir korumaya ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Biraz daha dik duruyorum, gözlerimi kısıyorum ve aksini söylemesi için ona meydan okuyorum.

"Umurumda değil," diyor Kyle eşit bir şekilde. "Yine de ödeyeceğim."

Sanki tek gereken buymuş gibi dönüp bir tür mavi yakalı Batman gibi çitin üzerinden atlıyor ve ekibine bağırıyor: "Gösteri bitti. İşinizin başına dönün."

Bağırması bana yönelik değildi ama haklıydı. Atlatmam gereken bir öğle yemeği telaşı var. Bunu Kyle'ın benim için yaptıklarını düşünmeden, kolayca ve karşılığında hiçbir şey istemeden yapmalıyım.

Evet, doğru.

BÖLÜM 4

KYLE

Bu sabah fayans satıcısıyla bir toplantım vardı, bu yüzden Riverdale Drive'a varmadan önce az miktarda trafikte beklemek zorundayım. Dikkatli bir şekilde Dani'nin evinin önüne yanaşıyorum ve yolundan çekilmek için elimden geldiğince geri geri gidiyorum.

Dünkü saçmalıktan sonra en azından bunu yapabilirim. Tamamen içgüdüsel. Hiç düşünmedim. Beynim ne olduğunu anlamadan önce çitin üzerinden geçip o pislige doğru yaklaşmıştım. Dani'nin ön bahçesinde diz çöküşünü ve Dani'nin ona bir torba yiyecek fırlatışını izliyordum. Bunu herkes izledi. Hatta Dani ona doğru yürümeye başladığında bile yerimden kıpırdamadım, Dani'nin ateşi ve öfkesinin onun ukala kibrini bir ya da on kademe aşağı çekmesini izlemeye hazırdım. Ona dokunana kadar görüşüm kırmızı alarma geçti ve bildiğim bir sonraki şey, tehditler savuruyordum ve onun aptal suratındaki flörtöz sırıtışını silmek için kendimi zor tutuyordum. Kalıcı olarak.

Evet, daha iyi bir park yeri bulma şansım pek yeterli değil. İki çimenlik arasında mülkiyet sınırını gösteren net bir fark var, ancak ön tekerleklerim açıkça Dani'nin tarafında, kamyonetimin geri kalanı ise pek değil. Önümde hâlâ bir kaldırım var ama bu kaldırım sadece bir arabanın geçebileceği büyüklükte, müşterilerinin kullandığı tam boy kamyonların değil.

Daha da geri giderdim ama Wayne'in kamyonu arkamda park halinde, römork Kathy'nin evinin önünde uzanıyor ve onun arkasında da kepçeyi boşaltmak için gerekli alan var. Bugün bu durumla ilgili bir şeyler yapmam gerekecek çünkü bu işe başlayalı bir haftadan az oldu ve Dani'nin caddedeki trafik akışı konusunda haklı olduğunu görebiliyorum. Burası kesinlikle sıkışık bir yer.

"Hey, Wayne! Nasıl gidiyor?" Ona yaklaşırken seslendim. Mini kamyonumuzu kullanan en genç ekip üyemiz Zeus'u denetliyor.

Kazıcı. Keşke daha büyük bir makine kullanabilseydik ama o karavanı bu caddeden geçirebilmemizin imkânı yok.

Wayne'in bana gönderdiği bakışlar yeterince cevap niteliğinde, özellikle de başını Kathy'nin evine doğru salladığında. "Onunla ilgilen," diye alçak sesle uyarıyor, "yoksa ben ilgilenirim."

Harika. Dani için endişeleniyordum ama görünüşe göre bugün daha büyük sorun müşterimiz. Neden şaşırmadım ki? Bazı işlerde bir şey değilse, başka bir şey oluyor.

"Sorun nedir?" Eve bakarak soruyorum. "En azından dışarıda seni azarlamıyor. Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?"

"Tam olarak değil," diyor Wayne yaklaşırken, kızgın bir ayı gibi homurdanarak. "İlk iş olarak buraya geldi ve bana düzgün kazmadığımızı söyledi." Sanki Kathy Wilson'ın çukur kazma konusunda herhangi bir fikri varmış gibi. "Toprak yığınının köşe penceresinden görüşünü engellediğini söyledi. Belli ki sabah kahvesini içip köylüleri seyretmeyi seviyor."

Kirle kaplı serçe parmağını uzatarak çay fincanından bir yudum alır gibi yapıyor ve gözlerini bahçenin dağınıklığı üzerinde gezdirirken kaşlarını çatıyor. İşin teklif aşamasındaki konuşmalarımıza dayanarak Kathy'nin tavırlarına adil bir yaklaşım. "Bir havuz koyup manzarayı bozmayacağımızı nasıl düşündü emin değilim."

Onun taklidine kıkırdıyorum, çünkü Wayne haklı. Havuz kazarken bir yerlerde büyük, pis bir toprak yığını oluşturmamanın kesinlikle bir yolu yok. Eğer Beyaz Saray'ın güney bahçesine bir havuz yapmak için işe alınsaydım, tahmin edin ne olurdu? Başkan bir süreliğine toprak yığınının bakıyor olacaktı. Fizik böyle işler. Deliklerde toprak vardır, toprağın bir yere gitmesi gerekir. Ve sırf onun görmesi için dünyanın öbür ucuna taşımayacağım. "Ben hallederim."

Ciddiyetle ettiğim bir yemin. Adamlarımla ilgilenirim. Pek çok işyerinin insanlardan faydalanmak için 'aile' olduklarını söylediğini biliyorum ama bizim için öyle mi? Gerçekten ciddiylim. Birbirimize bok atarız ama kimse onlarla uğraşmaz. Benim gözetimimde olmaz.

Ve Wayne'in bana bununla başa çıkmamı söylemesi, kendi yolunu çoktan denediği ve büyük silahları, yani beni gönderdiği anlamına geliyor. Çünkü durum gerektirdiğinde iyi davranabilirim ama bu benim doğal halim değil. Bu küçük konuşma Kathy ile beklentileri ve sınırları belirlemek hakkında olacak,

Muhtemelen bağışıklığı olduğunu düşündüğü bir şey. Ama ekibim ve şantiyem söz konusu olduğunda bunların kendisi için de geçerli olduğunu öğrenecek.

Terli ve çöp yığını gibi kokuyor olacağım dört saat sonra değil de şimdi bu konu açıldığı için şükrederek Kathy Wilson'ın evinin arka kapısına doğru yürüyüp kibarca kapıyı çalıyorum. Cevap vermeyince boğazımı temizleyip kapıyı tekrar çalıyorum. "Hey Bayan Willllsoooooonnn!"

Arkamdan Wayne homurdanıyor. "Bu benim için bile eski."

Wayne'e küçükken büyükbabamla birlikte eski *Dennis The Menace* filmini izlediğimi söyleyemeden kapı açılıyor ve Kathy Wilson kibirli bir öfkeyle bana bakıyor. "Evet?"

Arka verandası ile köşe katı arasındaki boy farkının bana bakışıyla hiçbir ilgisi yok. Ona göre ben onun altındayım ve burnunun ucuyla bana bakışı bunu açıkça ortaya koyuyor. Neyse ki, diğer müşterilerden ve kendi ailemden gelen bu tür davranışlara alışkınım, bu yüzden ilk olarak denenmiş ve doğru yöntemimi kullanıyorum.

"Konuşmamız gerek," diye makul bir şekilde cevap veriyorum ve beni pek çok kez beladan kurtaran... ve bir o kadar da belaya sokan gülümsememi takınıyorum. "Duyduğuma göre ekibimin kazdığı toprağı koyduğu yere kızgınmışsın? Manzaranızla ilgili bir şey mi?"

Kathy'nin yanakları kızarıyor, gülümsemem açıkça amaçladığım şeyi yapıyor ve başını sallıyor. "Evet. Çok çirkin."

"Neden bahsettiğinizi görebilir miyim? Sakıncası var mı?" Çenemi kaldırmak sorunu göstermek için beni içeri davet etmesi gerektiğini belirttim. Projesini tartışmak için yaptığımız toplantılar arka bahçesindeydi, ben etrafta dolaşıp ellerimi havuzun büyüklüğünü göstermek için uzatırken o başını eğip önerilerimi değerlendiriyordu, bu yüzden ilk kez gerçekten içeri girmiş olacağım.

"Oh, uh... bu taraftan," diye teklif etti.

Onu kapıya kadar takip ediyorum, tam olarak ne bekleyeceğimi biliyorum. Ancak... evi hiç de düşündüğüm gibi görünmüyor.

Bu işi alırken evinin tam olarak kaç yıllık olduğunu biliyordum çünkü izinleri almak zorundaydım. Yüzyılın başında inşa edilmiş, iki katlı, Amerikan Foursquare tarzı bir ev; iki bin üç yüz metre kare iç alanı, geniş bir ön verandası ve güneşlenme odası oluşturmak için kapatılmış daha küçük bir arka verandası, dört yatak odası, bir oturma odası ve hatta bir salondan bozma yemek odası var.

Özellikle Kathy'nin resmi, geleneksel havası göz önüne alındığında, evin klasik bir şekilde dekore edileceğini düşünürdüm. Ama evinin içi *Modern Ev Tasarımı'ndan* fırlamış gibi görünüyor. Beni davet ettiği mutfakın içi tamamen boşaltılmış ve yerine parlak krom çekmeceler ve parlak, beyaz taş tezgahlarla vurgulanmış, şık paslanmaz aletlerle bölünmüş uzun bir düz ön beyaz dolaplar dizisi yerleştirilmiş. Güzel ve güncel ama bu tarz bir ev için düşündüğüm şekilde değil. Zamansız dış cepheden modern iç mekana geçiş sarsıcı, dramatik bir şekilde çatışıyor ve eğer biri bana Kathy'nin mutfak adasını mumyalama hobisi için kullandığını söyleseydi, buna inanırdım. Burası soğuk ve ruhsuz, tıpkı içinde yaşayan kişi gibi.

"Öncelikle dağınıklık için özür dilerim," diyorum, Keurig'ine gidip bir kapsül koyarken hiç de özür dileyen bir tavırla değil. Yardım için kahve yaptığından şüpheliyim, bu yüzden ikinci ya da üçüncü fincan kafein zamanı gelmiş olmalı. Hayır, onu geçtim, muhtemelen kafeinsiz kahve içiyordur ki bana kalırsa bu da acı fasulye suyundan başka bir şey değil. "Bu sabah biraz beklenmedik bir şey olduğunu duydum."

Kibarca başını sallıyor, sanki en azından bir özrü hak ediyormuş gibi davranıyor. "Adamlarınız bu konuda oldukça kabaydı."

Kendini beğenmiş tavrı karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. Muhtemelen tepkimin şaşkınlık ya da endişe olduğunu sanıyor. Doğrusu, bundan şüpheliyim. Wayne, kaba mı? Mümkün değil. Muhtemelen özür dilemek ve işleri düzeltmek için elinden geleni yapıyordu. En azından yüzüne karşı. Arkasından, erkeklerle mi? Bu tamamen farklı bir şey. Orada, eminim durumla ilgili bazı sözler söylemiştir. Belki o da duymuştur?

İndirim, ilk çocuğum ya da benden alabileceğini düşündüğü her türlü yalakalığı talep etmesini bekliyorum. Sessiz kaldığında, profesyonel konuşmama devam ediyorum, çekiciliği ve gülümsemeyi bırakıp düz bilgi veriyorum çünkü bu işin kötüye gitmesini bekliyorum ve onu birdenbire vurmak yerine yıkım topu tarzıma doğru bebek adımlarıyla ilerlemeyi tercih ediyorum. "Konuştuğumuz gibi, havuz yapmak bir süreçtir. Daha iyi olmadan önce daha kötü olan bir süreç. Bu sabahki özel endişeleriniz nelerdi?" Yüzümü nötr tutarak ve ellerimi arkamda birleştirerek bana saldırmasını bekliyorum.

Buna nasıl yaklaşacağını analiz ettiğini görür gibiyim. Histriyonik mi? Hayır. Otoriter talepler? Olabilir. Su işleri? Oh, onları yedekte tutuyor.

Şimdilik, hafif sümüklü ile devam ediyor. "Kir. Çok *çirkin*. Sabahım mahvoldu. Sabah kahvemini tadını nasıl çıkarabilirim ki?

Solaryum penceresinden gördüğüm tek şey pislikken?" "Kir" kelimesini "bok" gibi söylüyor ve hatta arka pencereden dışarı bakarken sanki gerçekten kötü bir koku alıyormuş gibi burnunu kırıstırıyor.

Çünkü pencereden dışarı baktığınızda her zaman pislik görürsünüz. Sadece çimenle kaplı pislik, diye yorum yapmak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Ben de pencereden dışarı bakıyorum, söz konusu yığına doğru bir göz atıyorum, ama genel manzarayı pek etkilemiyor. Aksine, engelliyor gibi görüldüğü tek şey Dani'nin bahçesinin, özellikle de ızgaranın bulunduğu veranda alanının görüntüsü.

"Topraktan çıkardığımız toprağı bir yere koymamız gerekiyor. Tesviyeyi bitirdikten sonra taşınacak," diye açıklıyorum, havuzun tabanı için doğru tesviyeyi oluşturmak amacıyla çıkardığımız toprağın projelerimizde nasıl yeniden kullanıldığına dair ayrıntılara girmiyorum. "Seçim sizin, ister bahçeye koyarız ister araba yoluna."

Aslında bu bir seçim değil ve bunu ikimiz de biliyoruz, ancak bu şekilde ifade etmek ona bir nebze de olsa kontrol sağlıyor ki bu da onun gibi bir kadın için önemli. Özellikle de bu projeye daha yeni başlamışken ve önümüzde birbirimizle uğraşacağımız haftalar varken.

"Şey, sanırım bu durumda... avlu." Cevabını verdi ama bundan memnun değildi.

Kathy daha fazlasını söylemeye başladı, ama ondan tek istediğim buydu, bu yüzden araya girip hızlıca ekledim, "Ve seni tekrar uyarmak istiyorum... bir inşaat alanı güvenli değildir. Dışarı çıkıp bir şeyleri inceleyebileceğiniz kontrol noktalarımız olacak, ancak inşaat sırasında sahaya giremezsiniz. Kendi güvenliğiniz için."

Hayır denmesinden hoşlanmadığı için kaşlarını çatıyor ve başka bir taktik bulmaya karar veriyor. "Anlıyorum. Sadece kocam öldüğünden beri..." Sesi titrekleşti ve yemin ederim gözlerini sulandırmak için kendini çimdikliyor.

Duraksıyor, beklenen sempatiyi bekliyor. Bende hiç yok. Olsa olsa merhum Bay Wilson'a sessiz bir tezahürat yaparım, zira artık kimsenin katlanmak zorunda kalmaması gereken bir yükten kurtulmuş görünüyor. Bu yüzden sessiz kalıyorum, ki bu da onu daha çok sinirlendiriyor.

Biraz sinirli bir şekilde devam ediyor: "Çocuklar ve torunlar pek ziyarete gelmiyorlar. Sadece Noel'de, anlıyor musun?"

Sanki yalnızmış da bu sabah erkeklerle sosyalleşiyormuş gibi konuşmaya çalışıyor ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Mülkünde çalışmıyor olsaydık Wayne'le -ya da benimle- sohbet etmeyi aklından bile geçirmezdi. Kafasında yarattığı sosyal hiyerarşide bizden üstün olduğunu düşünüyor.

Tüm hayatımı insanları profesyonel ve kişisel olarak dakikalar içinde nasıl değerlendireceğimi öğrenerek geçirdim. Ve Kathy Wilson torunlarını ikramlarla ve kucaklamalarla şımartan nazik yaşlı bir büyükanne değil. Bana tam tersi gibi geldi.

Bahse girerim birisinin gönüllü olarak Kathy ve onun küçümsemesi, hak görmesi ve şımarıklığıyla takılması için hediye ve kurabiye vaadi gerekiyordur. En kötü kayınvalideler listesinde bir yerlerde olduğuna bahse girerim. Ve bir su kaydırığının bile torunlarına buraya ziyarete gelmeleri için rüşvet vermeye yeteceğinden şüpheliyim. Böyle eğlenceli bir şey istediğinden değil. Bu onun tarzı değil, benim burada olma sebebim de değil. Hayır, onun projesini yapmayı kabul etmemin nedeni, portföyüme güzel bir katkı sağlayacak olan yeşil ve altın girdaplı mozaik porselen karolara sahip geniş güneşlenme terası, ki Kathy ile uğraştıkça bu daha az önemli hale geliyor.

"Bir havuz mükemmel görünüyordu," diyor neredeyse hüznle. Ama sözde çok sevdiği torunlarından Dani'ye doğru hızla yön ve ton değiştiriyor. "Özellikle de sinir bozucu komşumun manzarasını engellemek için sekiz ayak yüksekliğinde bir çit diktikten sonra. Eminim onunla çoktan tanışmışsındır. Benim işime karışamaz." Gözlerini deviriyor ve bir elini umursamazca salladıktan sonra bana hevesle bakıyor, sanki Dani hakkındaki değerlendirmesine katılacağımı ve dedikoduda ona katılacağımı düşünüyor.

"Çit biraz mahremiyet sağlayacak," diye kabul ediyorum, ancak Dani'ye Kathy'nin meraklı gözlerinden eşit derecede mahremiyet sağlayacağını düşünüyorum çünkü Dani'nin Kathy'nin işinde olduğunu sanmıyorum, aksine tam tersi. Eğer mesele sadece mülk sınırlarıyla ilgili olsaydı, geçen gün atladığım dört metrelik zincir bağlantı çiti fazlasıyla yeterli olurdu, yani belli ki bundan daha fazlası var.

"Güzel. O büyük, gürültülü kamyonlarla sürekli o pis, asi adamlarını mahalleye getiriyor," diye alay ediyor Kathy, sanki ben ve ekibim tam da şikayet ettiği tipte adamlar değilmişiz gibi. "Bu bir güvenlik riski, biliyorsun. Özellikle de ben dışarıda bahçemle ilgilenirken."

Kathy, Dani'nin evine doğru bakarken dudaklarını düz bir iğrenme çizgisine bastırıyor ve sanki çok ihtiyaç duyulan ve takdir edilen bir hizmet sunan çalışkan bir iş kadını değil de Johns'u hızlı bir seks için evine getiren bir fahişeymiş gibi konuşuyor. Dışlerimi sıkıyorum, Dani hakkında konuşma şeklinden hoşlanmıyorum. Bu beni ilgilendirmiyor olabilir ama yine de onu savunmak ve Kathy'ye yargılayıcı şirretliğini nereye sokabileceğini söylemek istiyorum, orası da lanet begonyalarının yanı sıra değil.

Ama komşuluk kavgaları benim işim değil, her ne kadar birkaç tanesine ben sebep olmuş olsam da. Komşularının gürültülü, dağınık inşaat işlerini yerel ambiyansa eklemesinden herkes hoşlanmaz ve arada bir bu kavgalar ses getirir. İyi olduklarında, iş gününün ortasında eğlenceli molalar oluyorlar. Kötü olduklarında ise adamlarımın işlerini yapmalarına engel oluyorlar.

Kathy ve Dani arasındaki mücadele hakkında içimde kötü bir his var. "Park durumunu çözmemiz gerekecek," diye yorum yapıyorum, kamyonetimi düşünüyorum.

Bu Kathy için bir fırsat, o da neşeyle şöyle diyor: "Bu bir sorun değil, çünkü bana defalarca hatırlatıldığı gibi, bu mahallede kaldırıma park etmek serbest ve eve göre tahsis edilmiyor. Ve eğer bu... komşum için sorun yaratıyorsa" -sanki Dani'nin adını söylemeye cesaret edemiyormuş gibi söylüyor- "o zaman bu benim sorunum değil, öyle değil mi?"

Bu çok alçakçaydı ve gülümsemesi onu sinir bozucu bir kabadayılıktan kötü adamlığa taşıdı ve bana öyle geliyor ki, torunlarının ziyaret etmesini istediğini iddia etmesine rağmen, gerçekten büyükanne gibi görünmediği göz önüne alındığında, bir havuz almasının tüm nedeninin Dani ile dalga geçmek olması daha olası, uzun vadeli küçük bir intikam durumu gibi.

Bunun benim için benzersiz bir durum olduğunu söylemeliyim. Daha önce de 'erkek arkadaşımı kışkırtmak' için kullanılmışım ama bu şekilde kullanılmak pek çok açıdan farklı. Bir yandan Kathy'ye siktir olup gitmesini, adamlarımın şantiyeyi terk etmesini ve çukurun doldurulmasını istiyorsa bunu bahçe küreğiyle kendisinin yapabileceğini söylemek istiyorum.

Öte yandan, iş iştir ve o da bir müşteri. Gerçek şu ki, çok paraya mal olan havuzlar yapıyorum. Sevdiğim sıradan, mavi yakalı, işçi sınıfından insanlar benim yaptığım havuzları karşılayamazlar. Bu da Kathy'nin tipiyle birçok kez uğraştığım anlamına geliyor. Ve benim işimde, bir işi bırakmak itibarıma büyük bir darbe vurur. İtibarımı zedelerim, adamlarımı incitirim.

Bu yüzden içgüdülerimle hareket etmek yerine, bu şekilde kullanılmaktan duyduğum tiksintiyi bastırdım ve durumu yatıştırmak için cazibemi kullanmaya karar verdim. Benim ve Dani'nin yararına. Kathy'nin değil, gerçi bunu bilmesine izin vermeyeceğim. "Bakış açınızı anlayabiliyorum ve haklısınız. Ayrıca projenizi tamamlarken mümkün olduğunca az aksamaya neden olmak istiyoruz. Günün sonunda, torunlarınızla birlikte keyfini çıkarabileceğiniz havuz cennetinize sahip olacaksınız, ancak uzun vadeli sorunlara neden olmak istemiyoruz." "Sizin için" kısmını atlıyorum çünkü Kathy'nin sorun çıkarmasını gerçekten önemsemiyorum.

Ama Dani? Açıklayamadığım bir nedenden ötürü umurumda. 'İyi insanlara' benziyor ve ben de kendimi o sınıfa sokmak istiyorum, bu yüzden Kathy'nin tercih ettiği silah olmaktan hoşlanmıyorum.

"O iğrençliğini bırakır bırakmaz cennet olacak," diye tersliyor Kathy ve ben dişlerimi sıkarak hiçbir şey söylemiyorum. Bu bile ağzımda ekşi bir tat bırakıyor çünkü Dani'nin işini Kathy'nin istediği kadar berbat etmek istemiyorum.

Onun sözlerini duymazdan gelerek elimdeki konuya odaklanıyorum. "Şu anda adamlarım, ekipmanım ve kamyonlarım için bir risk oluşturuyor, bu yüzden bir şeyler bulmamız gerekecek," diye cevap veriyorum. Parmaklarımla işaretleyerek ekliyorum: "Güvenlik nedeniyle, sokağınızdaki trafik akışını korumak için ve en önemlisi gününüzü mümkün olduğunca az aksatmak için." Duraksıyorum ve ona istediğinin bu olduğunu söylediğini hatırlatıyorum. "Park sistemi konusunda bir şeyler yapmamız gerekiyor. Ağır iş makinelerini arka bahçede tutmayı öneriyorum ve karavanı garaj yolunun arkasına çekebiliriz. Bu sizi bir sürü baş ağrısından kurtarır."

Pencereden dışarı bakıyor ve planıma karşı argümanlar geliştirdiğini görür gibi oluyorum. "Yan bahçeyi mahvetmek istemiyorum."

Başımı sallıyorum. "Bildiğimiz gibi ekipman tarafından zarar görecekt ve çimlerin değiştirilmesi zaten teklife dahil."

"Garajımdan ve araba yolumdan da çıkabilmem gerekiyor," diye devam ediyor, araba yolunu işaret ederek. Dürüst olmak gerekirse, can sıkıcı olsa da geçerli bir mazeret.

"Tamam ama o bölgenin kapalı olduğu günler olacak ve dışarı çıkmak için bir fırsat istiyorsan sabah erkenden arabayı çekmen gerekecek," diyorum ona eşit bir şekilde.

Sırıttıyor, benim hayatımı cehenneme, Dani'ninkini ise daha da kötü hale getirecek olan istediğini elde ettiği için kendinden memnun görünüyor. "O günlerin ne zaman geleceğini bana önceden bildirdiğinden emin ol, o zaman her şey yoluna girecek. O zamana kadar, dışarıda bir yerlerde en iyi park işini yapacağından eminim." Elini öndeki caddeye değil, özellikle Dani'nin kaldırımındaki boşluğuna doğru sallıyor.

Dışarıda bir yere mi? Kesinlikle Dani'yi ve müşterilerini en çok rahatsız edecek yeri kastediyor.

En azından toprak meselesini hallettim ve Kathy'yi şantiyeden uzak tuttum, ki bunlar benim kitabımda ve ekibim için önemli kazanımlar. Park sorunu düzelmeyecek.

Bu noktada Kathy'nin kendi arabasını evinin önüne park edip bizi Wayne'in kamyonunu, römorku ve benim kamyonumu cadde boyunca başka bir yere park etmeye zorlamamasına şaşırıyorum. Muhtemelen bunu düşünmemiştir ama artık düşündüğüme göre, eğer karavanı taşımak zorunda kalırsak, kamyonlarımızdan birini orada bırakacağımdan emin olacağım, böylece Kathy geç de olsa işleri bizim için daha da kötü hale getiremeyecek.

"O zaman geri döneceğiz," diyorum veda ederken. Kathy cevap vermiyor, sadece kahvesini yudumluyor. Evet, tahmin ettiğim gibi, bana hiç kahve teklif etmedi.

Dışarı çıkıp Wayne'i buluyorum ve onu kenara çekiyorum. Kısık bir sesle, "Tam bir baş belası," diyorum. Kaşlarını kaldırıyor ve ben de "Bir şeyi çözdüğümünden emin değilim ama en azından bugünü atlattık. Pislik arka bahçede kalacak ve o da şantiyeden uzak duracak." Omuz silkiyorum, bunun yeterli olmadığını biliyorum.

Homurdanıyor, bu sestten hoşlanmıyor ama bugün bu konuda yapılacak başka bir şey yok.

Devam edip şantiyeye bakıyorum. Zeus römork yüklü ekskavatörün üzerinde, Frogger da açtığı çukura düşmemesi için onu yönlendiriyor. Hâlâ sıkı uçtayız, bu yüzden işler şu anda nispeten basit.

"Nasıl gidiyor?" Wayne'e soruyorum, Z'nin yerden bir kova dolusu daha toprak çıkarmasını izliyorum. "Sence bu yeterli olacak mı, yoksa büyük çocuğu getirmemiz mi gerekecek?"

Wayne elimdeki ekskavatörleri düşünüp taşıyor. Wayne başka bir ekipmana atıfta bulunarak, "Sanırım üstesinden gelebiliriz, ama belki Cuma günü 306'yı hazırda bekletebiliriz," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, gelmek zorunda kalırsa üzülmem."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. Bu temel hazırlık işini ne kadar çabuk halledebilsek o kadar iyi. "Anlıyorum. Sadece bana söz ver, kovadan baş aşağı sallanmak yok. Ona kalp krizi geçirtebilirsin." Gözlerimi Kathy'nin evine çeviriyorum, Wayne onları döndürürken adamlardan birinin ayaklarından kovanın üzerindeki kayışlara asıldığını görerek hayatının en küçük inci tutma şokunu yaşamasına yarı yarıya karşı çıkıyorum. Wayne başını sallıyor ama biraz da hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Cuma, ha? İyi hız."

"Evet, tabii Frog Zeus'un canına okumazsa," diyor Wayne.

Frogger bir süredir benim ekibimde. Adını iki nedenden dolayı hak etti. Birincisi, her işin ustasıdır ve bir kurbağa gibi bir görevden diğerine zıplayabilir ve genellikle hepsinde oldukça başarılı olur. İki, aynı şeyi özel hayatında da yapıyor, çoğu erkeğin peçete değiştirdiği gibi kız arkadaş değiştiriyor. Ve permalı, altın sarısı kefalinin ihtişamını düşünürsek

Onu seksenli yıllardan bir profesyonel güreşçi ya da doksanlı yıllardan bir country müzik yıldızı gibi gösteren bir saç şekli var, ona Mullet denmemesi için çok fazla zıplaması gerekiyor.

Öte yandan, Zeus ekibimdeki en genç, en zayıf ve en uzun adam. Reşit değilmiş gibi görünüyor ama tüm belgeleri onu yirmi bir yaşında gösteriyor. Aslında emin olmak için kardeşime onun geçmişini araştırttım. Ve adı aslında Zeus değil, gerçi bugünlerde garip bebek isimlerinden kim bilir. Ama ona verilen isim Preston.

Ailesi onun her gün takım elbise giyip kravat takarak köşedeki bir ofiste çalışmasını umuyor olmalı. Bunun yerine, gördüğüm en iyi makine operatörü ve inanın bana, son birkaç yılda çok şey gördüm.

Ama birilerinin her zaman Zeus'a göz kulak olması gerekiyor. Adaşı Yunan tanrısına çok benziyor, Denetlenmedikçe Sıfır Çaba. Wayne ya da ben sahadaysak ve dikkatimizi verirse canlarına okur ve isimlerini alır. Aksi takdirde, radyoda müzik dinlemekten ve bomunu dev bir penis gibi sallamaktan başka bir şey yapmaz. O yüzden gözümü dört açıyorum ki çalışsın, şimdi olduğu gibi.

Yine de denetliyormuş gibi görünmek çok zor, çünkü her ne kadar Zeus'u ekskavatörün üzerinde izliyor olsam da, dikkatim çoğunlukla yan tarafta. Dani şimdiden harıl harıl çalışıyor, ızgaradaki yiyecekleri karıştırıp kutulara yerleştirirken ya da folyoya bir şeyler sararken arka kapısı birkaç dakikada bir açılıp kapanıyor. Kokuya bakılırsa bugün bir çeşit göğüs eti yapıyor ya da en azından sığır eti bazlı bir şey. Ağzım sulanıyor... lezzetli kokan yemeği düşününce ve en çok da onu hazırlayan aşçıyı düşününce. Dani Becerra.

Bencilce, yanına gidip onunla konuşmak istiyorum, belki Kathy'nin mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştığımı söylerim. Ama o her zamanki gibi meşgul ve ben de hayatıma onun işini bölmeyecek kadar değer veriyorum. Neyse ki Joshua öğle yemeği ayrıcalığımı geri almamı dinlemiş ve bugün uzak durmuş gibi görünüyor. Yine de hayal gücümün küçük bir parçası onun gelmesini istiyor, çünkü bu bana Dani'nin işleri nasıl hallettiğini görme şansı verecek ve sonrasında onunla konuşmak için bir bahanem olacak. Çabuk öğrenen biriyim ve işleri onun dediği gibi yapmasına izin verirdim... işler iyi gitmediği sürece. O zaman müdahale etmek zorunda kalırdım.

Ama böyle bir şey olmuyor, ben de havuza odaklanıyorum, çocuklarla yan yana çalışıyorum. Yorucu ve zor bir işti ve öğleden sonra hepimiz terlemiş ve bitkin düşmüştük. Hiç düşünmeden tişörtümü başımın üzerine çekiyorum, bir kısmını arka cebime sokup

Daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi bacağımın arkasından aşağı sarkacak. Üzerinde aktif olarak terlemediğim sürece ince pamuk çabucak kuruyacaktır.

Ama bu sefer, ben o bildik hareketi yaparken yan odadan bir çınlama sesi geliyor. Gözlerimi kaldırdığımda Dani'yi ızgarasının başında, elinde metal bir çatalla bana bakarken buluyorum. Çenesi düşmüştü ve gözlerindeki ateşi buradan görebiliyordum. İçimde bir adrenalin patlaması yaşanıyor ve sırtıyorum, onu ve tepkisini gördüğümü belli etmek için küçük bir el sallıyorum. Çabucak ağzını kapatıyor ve gözlerini dik dik bakarak kısıyor, dudakları kıpırdıyor ve bana küfrettiğini hayal edebiliyorum.

Ama onun tarafından lanetlenmek iyi hissettiriyor. Bu bana, benim onu izlediğim kadar Dani'nin de beni izlediğini gösteriyor. Ve tişörtümü çıkardığımı gördüğünde, ızgara kapağının kontrolünü kaybetti çünkü gördüğü şey hoşuna gitti.

Kibirli değilim ama yakışıklı olduğumu biliyorum. Spor yapıyorum, şantiyelerde sıkı çalışıyorum ve Harrington DNA'sıyla genetik piyangoyu kazandım.

Kendi kendime gülüyorum. Belki de kuzguni saçlı güzel benden o kadar da etkilenmemiştir. Bildiğim iyi oldu.

Bilmekte fayda var.

BÖLÜM 5

DANI

Buraya gelmelisin, Nessa. Göğüs uçlarında piercing var. Meme ucu. Piercing. Aman Tanrım.

Mesajı göndermeden edemiyorum ve dakikalar sonra Nessa cevap veriyor, önce kalkık kaş emoji'si ile sonra ekliyor, *Meme ucu piercinglerini seviyor musun? Öyle bir tip olduğunu hiç düşünmezdim.*

Üç dakika önce Kyle tişörtünü çıkarana kadar öyle ya da böyle bir fikrim yoktu. Ve şimdi, birdenbire çok seksi olduklarını düşünmeye başladım. Yardım edin!

Nessa bana bir gülme emoji'siyle vurdu. Onlara çok ama çok inanıyor ve buraya gelemeyeceğimi söylüyor. *Bunu biliyorsun. Zaten annemle evdeyim. Ama bana bir resim gönder!*

Keşke, ama... Bunu yapamam! Beni görür. Daha önce hiç yarı çıplak bir adam görmemiş gibi aval aval ona baktığımı gördü bile.

Uzun zaman oldu, susamış kız. Susuzluktan ölüyormuş gibi su içen bir kadının GIF'ini ekliyor, sıvı ağzından akıyor, çenesinden aşağı iniyor ve göğsüne damlıyor.

Ne yazık ki yüzde yüz haklı. Seks yapmayalı uzun zaman oldu, ki bu durum birkaç dakika öncesine kadar beni hiç rahatsız etmiyordu. Kendi ihtiyaçlarımla ilgilenmekte çok iyiydim, çok teşekkür ederim. Şimdi mi? Biraz gergin hissediyorum ama yine de *yardımcı olmuyor.*

Nessa bana bir emoji daha gönderiyor, bu seferki bir hareket emoji'si, ileri geri yuvarlanıyor ve gülüyor. *Resim. Bekar bir hayat yaşıyor olabilirsin, ama kız arkadaşının uzun, karanlık, yalnız geceleri atlatmak için küçük bir sumpthin'e ihtiyacı var.*

Gözlerimi deviriyorum. Nessa annesine bakmaya odaklandığı için benden daha fazla kimseyle çıkmıyor ama onu tatmin eden bir arkadaş durumu var. Onunla ilgili tüm detayları bilmiyorum.

ama görünüşe göre iyi asılıyor, başı ağrııyor ve F1 motorundan güç alan bir dili var. Geceleri tek başına huzur içinde uyuyabilir, ama bunun tek nedeni gündüzleri en yaramaz hayallerini gerçekleştiriyor olmasıdır.

Bu onu tamamen durdurmaz. *Bekliyorum.*

Tekrar mesajındaki o üç küçük nokta yüzüme bakıyor, beni baştan çıkarıyor, benimle alay ediyor. Belki de sadece...

Lavabomun üzerindeki pencereden dışarı bakıp, kendimle tartışırken başparmağımı çiğnemekten kendimi alamıyorum. Burası dışarıdaki güneşli öğleden sonraya göre daha karanlık, belki hızlıca bir fotoğraf çekebilirim? Nessa için tabii ki, kendim için değil. Asla, kesinlikle benim için değil.

Demek istediğim, Kyle sinir bozucu... yoluma çıkan koca kamyonu, aptal gülümsemesi ve muhtemelen istediği her şeyi elde etmesini sağlayan cazibesıyla. Muhtemelen bir sırtış, bir göz kırpması ve belki bir parmak oynatmayla dünyadaki her kadının onun için külotunu indirebileceğini düşünüyor.

Tam bir pislik.

Yine de kendimi telefonumun kamerasını açıp pencereye doğru yaklaşırken buluyorum. Diğer işçileri görmezden gelip sadece beni kızdıran yakışıklı pisliğe odaklanıyorum ve ekrandaki düğmeye basmadan önce kameramın odaklandığından emin oluyorum. Fotoğraf bir saniyeliğine donuyor ve sonra kayboluyor ve ben farkına bile varmadan arka arkaya üç fotoğraf çekmiş oluyorum. Kyle sanki beni hissedebiliyormuş gibi doğrudan evime bakıyor, sanki saklandığım pencereye bakıyor. Ama ne yaptığımı bilmesine imkan yok. Muhtemelen aptal gibi ızgara kapağını düşürdüğüm için bana gülüyordur. Ve bu utanç vericiydi. *Hiç* Maluma konserindeki aptal bir hayran kız gibi davranmamıştım.

Kyle ellerini kalçalarına koyup sırtarak, sanki poz veriyormuş gibi davranıyor. Canı cehenneme. Eğer o poz verecekse, ben de bundan faydalanacağım, bu yüzden birkaç kare daha çekiyorum.

Kamera uygulamasından çıkıyorum ve ne seçmem gerektiğini görmek için fotoğraflara bakmaya başlıyorum ki ekranın üst kısmında Nessa'dan bir mesaj daha beliriyor ve tıkladığımda bana Bugs Bunny'nin parmaklarını masaya vurduğu bir GIF gönderdiğini görüyorum. Bekliyor, hâlâ fotoğraf istiyor. Yapmamalıydım ama ona Kyle'ın neredeyse poz verdiği fotoğraflardan birini gönderiyorum. Neredeyse anında, *OMG* ile cevap verdi! *Kızım, sana şu muzlu dondurmadan üç kaşık getireyim.*

Olmuyor. O bir pislik. Hoş biri, ama yine de bir pislik. Bundan eminim.

Nessa gülüyor. *Nefret seksi iyi bir seks olabilir. Yatak başlığını duvardan sök, birbirinin kışını tokatla, iğrenç şeyler söyle. Tüm söyledğim bu.*

Göz deviren bir emoji gönderiyorum ve telefonumu tezgâhın üzerine koyuyorum, günün bulaşıklarını yıkarken pencereden dışarıdaki canlı aksiyonu seçiyorum. Genellikle manzarayı komşuma küfretmek için kullanırım. Bugün mü? Lavabomun üzerindeki pencere için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Her zaman bir sürü bulaşık ve fırçalanacak bir sürü şey oluyor, bu yüzden saatlerce meşgul oluyorum. Çelik yünü bütçem oldukça fazla ve eğer isteseydim, tamponun kromunu söken basınçlı yıkama makinelerinden bir tane alırdım. Böyle bir şey paslanmaz çelik üzerindeki karamelize soğan kabuğunu soymak için yeterli olurdu.

Saat beşi geçiyordu ki kapım çalındı. Başımı kaldırdığımda Bay Pislik'in ön merdivenimde durduğunu gördüm, dürüst olmak gerekirse bir seks rüyası gibi görünüyordu.

Kathy'nin bahçesinden kapıma kadar geldiğini nasıl fark etmemişim? *Sanırım bu tencereyi fırçalamaya biraz fazla odaklanmıştım*, diye düşünüyorum, rahatsız edici tabağa 'geri döneceğim' bakışıyla.

Ellerimi bir havluya kurulayarak kapıya doğru yürüyorum, ona kapıyı açmıyorum.

Perdenin arkasından, "Ne?" diye soruyorum.

Elli dolarlık bir banknot uzattı. "Joshua'nın parasını ödeyeceğimi söylemiştim. Yani

"

Gururum, ona o parayı almasını ve kışına sok. Onun merhametine, yardımına ya da işime karışmasına ihtiyacım yok zaten. Ama faturaları gurur ödemiyor. Mantık öder ve Joshua o kadar çok sınırı aşmış olsa bile düzenli bir müşteriyi kaybetmek canımı yaktı.

Bu bana acı veriyor, kelimenin tam anlamıyla midemi sıkıştırıyor, ama kapıyı bir aralık açıyorum ve parayı almak için elimi uzatıyorum. "Joshua bu hafta sadece iki öğünü kaçırdı, bu yüzden diğer otuz öğünü gelecek haftaya sayacağım."

Kyle elini kirli çenesinin üzerinde gezdirirken sanki düşünüyormuş gibi çenesini eğiyor. Bana gülümsüyor ve bir kez daha, bu bakışın birçok külotun düşmesine neden olduğuna eminim. "Hayır, ellilik bugün için, Joshua ve ekibi için. Sadece onun ödemesini değil, bir kamyon dolusu adamı da kaybettin, değil mi?"

Kahretsin, bunu nasıl tahmin edebildi? Onları izliyor muydu? Bir başlangıçla, *onları* izlemediğini fark ettim. *Beni* izliyordu. Ama haklıydı. Joshua'yı karartmak tüm ekibi kaybetmem demektir.

En azından geçici olarak. Eminim geri döneceklerdir. Sonunda Joshua'nın patronu bir öğleden sonra öğle yemeğinden sonra uğrayacak, af dileyecek ve Joshua'yı bolca özür dilemeye gönderecek, böylece benim iyi tarafıma geri dönebilecekler. Ya da onun toy kışını soğuk yemek artıklarıyla ziyafet çekmesi için şantiyede bırakacak. Ama bugün değildi, orası kesin.

Yine de çok fazla. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye karşı çıkıyorum, gururum kabarıyor. "Ciddiyim."

Omuz silkiyor, aynı anda hem seksi hem de utangaç görünüyor, bu onu daha da seksi yapıyor, kahretsin. "Biliyorum ama istiyorum. Bunu iyi niyet olarak düşün."

"İhtiyacım olan tek iyi niyet kamyonunu çekmen."

İşte bu Dani, ona kızgın kal. Kızgın kalmak için nedenler bul ve yemek tabağı gibi göğüs kasları olan göğsünü düşünme... hayır, o gümüş çubukları düşünme, kadın! Kızgın kal!

Neden sadece teşekkür edemiyorum? Bilmiyorum ama o iki küçük kelime dilimin ucuna bile gelmiyor. Kyle'a küfretmek ve onun acımasına ihtiyacım olmadığını bağırarak istiyorum. Çok çalışıyorum ve tek istediğim onun yolumdan çekilmesi.

Ve yine, o sadece yuvarlanıyor. Adam duygusal jiu-jitsu ustası gibi bir şey. "Bunun üzerinde de çalışıyorum. Kathy tam bir baş belası, gerçi bunu benden daha iyi bildiğinden şüpheleniyorum."

En azından bu konuda hemfikiriz. "Herkesten daha iyi olduğunu düşünen kendini beğenmiş bir kaltak," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Özellikle de benden."

Gülümsemesi kayboluyor ve çenesinde dişlerini gıcırdatıyormuş gibi bir tik olduğuna yemin edebilirim. Ama bu kadar sinirlenmesine gerek yok. Yine mi? Kathy'yle bir yılı aşkın bir süredir uğraşıyorum, buraya taşınıp benim şirin ama eski ve tamam, biraz da köhne evimin, onun daha büyük, yıkılmaya ve yenilenmeye hazır ev geliştirme projesinin yanında olmayı hak etmediğine karar verdiğinden beri.

Ama yanılıyor. Buraya ilk ben geldim, burası benim mahallem ve umarım o gittikten çok sonra da burada olacağım - bu ister taşınmak ister ölmek olsun. Onun için kötü bir şey dilemiyorum, ama o daha yaşlı ve acı ve şirretlikle geçiniyor, bu da kalbiniz için iyi olamaz.

"Kendini daha iyi gördüğü insanlara bizi de dahil edebilirsin," diye paylaşıyor Kyle benimle. "Bu sabah Wayne'e nasıl kazacağını anlatmaya çalıştı ve toprak yığınının görüşünü engellemesine üzüldü," diye açıklıyor.

omzunun üzerinden Kathy'nin evine doğru bakarken, sanki Kathy evinin üç tarafını saran çalılıkların arasından fırlayacakmış gibi gizli. Dürüst olmak gerekirse, çıkabilir. Merakını tatmin etmek için gizlice dinlemesini yadırgamazdım.

"Yarın başka bir şey olacak, ertesi gün başka bir şey. Bir şeyler *bulacaktır*. Alış buna," diye iç geçiriyorum bıkkınca, onun sürekli şikâyetlerinden ve saçmalıklarından bıkalı çok olmuştu.

Bir an için Kyle'la göz göze geldik ve sanki bir konuda aynı taraftaymışız gibi bir bağlantı hissi oluştu. Dünyaya karşı biz. Ya da en azından Kathy'ye karşı. Sanırım Kyle'ın buraya gelmekteki tüm amacı buydu. Para ona bir bahane verdi ama nedense benimle ortak bir zemin bulmaya çalışıyor. Muhtemelen lanet kamyonunu taşımaya hiç niyeti olmadığı ve o yan tarafta çalışırken ben haftalarca kıcımlı yırtmak zorunda kalacağım içindir.

Önce göz göze gelmemizi engelledim ve çenemi meydan okurcasına kaldırarak parayı uzattım. "Bunun için teşekkürler ama Joshua'nın yemeklerini ya da ekibini karşılamak zorunda değilsin. Bu bir kayıp ama bana bir şey olmaz."

Kyle kolayca başını sallıyor ve tekrar gülümsüyor. "Elbette. Ama sence bu siparişleri değiştirebilir miyiz? Wayne, Zeus ve Frogger önümüzdeki altı hafta boyunca her gün burada olacaklar."

Lanet olsun, çok inatçı. Evet demek kolay olurdu. Kaybettiğim beş siparişin yerine üç, Kyle'ı da beslersem belki dört sipariş alacaktım. Ama daha bu düşüncenin zihnimde tam olarak şekillenmesine izin vermeden başımı sallıyorum. "Hayır. Kathy'nin kölelerini beslemeyeceğim."

Gözlerinde öfke parlıyor ve ilk kez gerçek Kyle'ı gördüğümü hissediyorum. Yakışıklı ekip liderini, havuz montajcısını ya da külotlu çorapçıyı değil. Onu bununla kestim. "Ben onun hiçbir şeyi değilim. O benim müşterim."

Sözlü savaşımızda bulduğum tek avantajı kullanarak sırtıyorum. "Tabii, seni orada fareler gibi koşturup onun emirlerini yerine getirirken kendine bunu söylemeye devam et. Şimdi sakıncası yoksa yapmam gereken işler var, böylece yarın öğle yemeğine hazır olabilirim."

Cevap vermesine fırsat vermeden arkamı dönüyorum ve bu konuda da oldukça kibirli olduğumu düşünüyorum, ta ki Kyle boğazını temizleyip arkamdan seslenene kadar, "Hey, bu arada... flaşın bugün açıldı. Ama fotoğraf çektiirmek istersen, senin için gömleğimi her zaman seve seve çıkarabilirim."

Duruyorum, kalbim boğazımda, omzumun üzerinden geriye bakıyorum, gözlerim şok ve biraz da korkuyla kocaman. Beni *görmüş müydü*?

Kyle ellerini kapı çerçevesinin iki yanına dayamış öne doğru eğilmiş, sözlerine verdiğim tepkiyi görmek için ekrandan dikkatle bakarken susuzluk tuzağının vücut bulmuş hali gibi görünüyordu. "Ben... Ben neden bahsettiğini bilmiyorum."

Refleks olarak inkârı tükürüyorum, sanki sadece inkâr etmek ne yaptığımı bildiğini silebilirmiş gibi. Ama kızmak yerine kıkırdıyor, ukala herif. "Evet, tabii. İstedğin kadar masum rolü yap, ama ikimiz de benim fotoğraflarımı çektiğini biliyoruz. Mücevherleri beğendin mi? Bir süredir bendeydiler, istersen onları görebilir, dokunabilir ve yalayabilirsin."

Çizdiği imgeler içimde sıcak ve sıvı bir şeyi ateşliyor. Bunun öfke olduğunu söylemek isterdim ve gerçekten de midemde olduğunu söylemek isterdim. Gerçek şu ki, daha aşağıda, tam göbeğimde ve kesinlikle tahrik edici. Ama Kyle'ın bunu bilmesine izin vermeyeceğim. "Rüyada görürsün," diye karşılık veriyorum.

Gülümsemesi eriyip gidiyor. "Sizinle ilgili rüyalarım hakkında hiçbir fikriniz yok, Bayan Becerra."

Sesi boğuklaştı ve sertleşti ve ekrandan bile gözlerinin tepeden tırnağa üzerimde gezindiğini, vücudumun her santimini incelemek için zaman ayırdığını hissedebiliyorum. Bu rahatsız edici derecede seksi. Ve nedense bana Bayan Becerra demesi bunu çok daha gülünç hale getiriyor. Ve daha da seksi. "Bana Dani de," diye iç geçiriyorum, "ve defol git."

Gülümsemesinin geri dönüşü bu raundu kazandığını düşündüğünü gösteriyor. Doğrusu, kazanmadığından emin değilim. Ama her halükarda, bugün alamayacağımı düşündüğüm elli doları aldım, bu yüzden bunu benim için bir kazanç olarak adlandırıyorum.

BÖLÜM 6

KYLE

Dani'nin evine girip çıkmasını izlemek neredeyse başlı başına bir egzersiz. Ya da en azından kalbim öyle düşünüyor çünkü sanki kaldırımdan ileri geri koşan benmişim gibi çarpıyor ve çalışmaya devam etsin diye Zeus'a dikkat ediyormuş gibi yaparak hareketsiz duruyorum. Şapkamın altından gözlerimi tekrar tekrar ön bahçeye çeviriyorum, bu sefer de Dani'nin bugün giydiği siyah dar şortun içindeki kışının yuvarlak kıvrımını takdir ediyorum, bir kamyonun kasasına tırmanıp kasada uzanan ekibe bir torba strafor kutu veriyor. Ona gülümseyerek teşekkür ediyorlar, o da kolayca karşılık veriyor.

Ama arkasını döner dönmez gülümsemesi kayboluyor. Yorgunluktan bitap düşmüş, canını dişine takarak çalışıyor ki bunu anlayabiliyorum. Şu anki sabit, denetleyici pozisyonum düşünüldüğünde çok fazla bir şey yapmıyormuşum gibi görünebilir, ancak gün boyunca ekibimle yan yana çalışıyorum ve zaman olduğunda teklifleri ve proje planlarını hazırlıyorum, bu da bazen işimin sorunsuz yürümesini sağlamak için gece boyunca çalışmak anlamına geliyor. Dani'den şüphelendiğim gibi çok çalışıp hiç oynamayan bir tip değilim, ama kendi payıma düşen işi yapıyorum.

Bugün dikkati dağınık olan tek kişi ben değilim ama neyse ki Zeus'un dikkati benim gibi Dani tarafından dağıtılmıyor. Onun yerine, ilerleyişimizi izleyen adamlarla dolu uzun kamyon kuyruğu yüzünden sahne korkusu geliştirmiş gibi görünüyor. Zeus gördüğüm en iyi operatör, ancak bugün sıcak bir teneke çatıdaki kedi gibi ürkek davrandı, kontrolleri normalde yaptığı gibi yumuşak bir şekilde kaydırmak yerine salladı.

Bugünkü kazı hedefini neredeyse tamamlamıştı, ana çukurdan son kepçe toprağı alıyordu ki ön taraftan yüksek bir ıslık sesi duyuldu. "Orospu çocuğu!" diye tıslıyor.

Tekrar Dani'ye odaklandığımda, gözlerimi Zeus'a doğru çeviriyorum ve kazara kılavuz kazıklardan birini yukarı çektiğini görüyorum. Onu işe aldığım ilk haftadan beri bunu yapmamıştı ama adamlara ne yapmaları gerektiğini söylememe gerek yok. Wayne düzeltmek için harekete geçti bile ve Frogger Zeus'a başparmağıyla onay verdi. "Tamamdır." Sonra üç çift göz son onay için bana dönüyor.

"Onaylamak için planları alayım."

Delik boyutunu iki kez kontrol etmek için havuz planlarını almak üzere kamyonetime gidiyorum - evet, ekibimle delikler hakkında her zaman şakalar yapıyoruz - ve Dani'ye gülümseyerek el sallıyorum. Bana göre ikimiz de işimizi tüm varlığımızla yapan çalışkan insanlarız. Ona göreyse ben onu beceren bir pisliğim, bu yüzden dudakları hırıltılı bir şekilde kıvrılırken bana ters ters bakıyor. İyi bir önlem olarak, beni iki namluyla birden tersledi.

Alay etmeye kalkışmadan ona göz kırpıyorum. "Bu bir teklif mi?" Yüksek sesle merak ediyorum, beni duyabildiğinden emin olmak için. Çünkü Dani'nin şirretliğine rağmen hayır demezdim. Bana küfretmeyi ve varlığıma sövmeyi bırakmasını sağlayabilirsem, yatakta bir fişek olacağına bahse girerim, yakması tehlikeli ve patlamasını izlemesi eğlenceli. "Hatta çifte teklif."

Cevap olarak, aniden tehditkâr bir şekilde bana doğru sahte bir hamle yaptı. Aramızda dört ayak yüksekliğinde bir çit olduğu için tepki vermiyorum ama az önce teslimat yaptığı kamyondaki adamlar talihsizliğime kıkırdamaya başlıyor. Yoluna devam ediyor, bir sonraki teslimatı ona ağır geliyor ve gözlerimi Dani'den ayırmasam da, ona sinsice bir saldırıda bulunmamak için kamyonumun yolcu kapısını açıyorum.

"Dani'yi hiç bu kadar huysuz görmemiştim. Belki de taşınmalısın," diyor adamlardan biri, bir sonraki kamyonu yol açmak için vites takarken yardımsever bir şekilde. "Boyan bozulmasın diye!" Cevap vermeme beklemeden gürültüyle caddede ilerlemeye başladı.

"Evet, sanki bunu düşünmemiştim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, planları alırken.

Bu işteki ilk birkaç gün, günün sonunda kamyonuma geldiğimde patlak lastikler, hatta belki de bıçaklanmış lastikler bulmayı bekliyordum, ancak benim gibi Dani de bunun sadece kamyonumu hareket ettirmemi engelleyeceğini fark etmiş olmalı. Yine de akıllı bir kurabiye gibi görünüyor, bu yüzden farların, ön camın ve boya işinin tahrip edilmesinin hala uygulanabilir seçenekler olarak masada olduğundan eminim.

Ancak adamın önerisi bana başka bir fikir verdi, bu yüzden avluya geri dönmek yerine yemek bekleyen bir sonraki kamyonu yaklaştım. Kabindeki adamlara el sallıyorum. "Hey, size bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii, ne lazım?" diye soruyor soluk Polo tişörtlü, kırk küsur yaşlarında bir adam olan şoför. Şoför genellikle ekip başıdır ve muhtemelen işçi aradığını sanıyordur. Ama sonra ekliyor: "Biz havuz değil, iç kaplama yapıyoruz, Dani hakkında ne bilmek istiyorsun?"

Kahretsin, sanırım o kadar belli ediyorum. "Anladım. Yandaki iş haftalar sürecektir ve onu zaten kızdırdığımdan daha fazla kızdırmak istemiyorum. Tavsiyen var mı?"

Sorduğum şekilde, bana park etme konusunda fikir verebilir, ama gerçekten Dani'nin kendisiyle ilgili bana yardımcı olacak bazı fikirleri olmasını umuyorum. Bu adamlar belli ki onu benden daha iyi tanıyorlar ve ben de gerektiğinde yardım istemekten çekinmiyorum.

Omuz silkiyor ve ilk başta hiçbir şey söylemeyeceğini düşünüyorum. Ama sonra Dani'nin gelmeyeceğinden emin olmak istercesine ön kapıya doğru bakıyor ve şöyle diyor: "Güçlü, geveze, çalışkan ve olabildiğince tatlı biri - eğer senden hoşlanıyorsa, ki sende durum pek öyle görünmüyor. Açık konuşmak gerekirse, eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirsen, ki buna işi de dahil, seni lanet havuzunun altına atmaya hazır bir kamyon dolusu adam olacak. Hoffa tarzı."

Bu tam olarak yeni bir bilgi değil ama zaten şüphelendiğim bir şeyi doğruluyor. Dani, sevgi ve sadakat duyguları uyandıran bir insan. Ve şoför şaka yapmıyor ya da abartmıyor. "Kahretsin." Sözlerini düşünürken kaşlarını çatıyor, başparmağımla alt dudağımı kaşıyorum.

"Evet," diye ekliyor şoför, yarı teselli yarı tehdit içeren küçük bir baş hareketiyle. "Dani genellikle aynı anda iki kamyonu hizmet verebiliyor, biri sokakta diğeri kaldırımında, ama sen olduğun yere park ettiğin için bir taneye düştü. Seyahatlerini ve bekleme sürelerini ikiye katlıyor ve bizim de gitmemiz gereken yerler var."

"Keşke başka bir yere park edebilseydim ama nereye gideceğimden emin değilim." Arkamızdaki kamyon sırasına doğru elimle işaret ettim. Wayne adamları arabasına almaya başladı ama hâlâ benim kamyonum, Wayne'inki, römorkumuz ve ekipmanlarımız var. "Pazarlık yapmaya çalıştım ama müşterim net. Bahçesine park etmek yok ve bunun nasıl olduğunu biliyorsunuz." Gözlerimi deviriyorum çünkü bizim gibi adamların bildiği bir şey varsa o da müşteri ne isterse onu alır. Genellikle. Mantık çerçevesinde.

"Cenazen," diye cevap veriyor, sanki bunu görmek için iyi para ödeyecekmiş gibi. "Şimdi bizi kovmaya karar vermeden önce kamyonetimden uzaklaş."

diğer ekip yaptı." Elini sallayarak beni uzaklaştırıyor ve ben de bunu anlayışla karşılayıp kendi ekibimi kontrol etmek için arka bahçeye gidiyorum.

Wayne'e içinde planların olduğu tüpü tutarak "Özellikleri aldım," diyorum.

"Yeterince uzun sürdü. Komşuda mı kayboldun?" Wayne alay ediyor.

Keşke öyle olsaydı. Ama bunun yerine, eğimi ve derinliği kontrol etmek için deliğin içine girmek de dahil olmak üzere ölçümleri yeniden kontrol ediyoruz. Mükemmel olması gerekmiyor. Beton bunun için var. Ama zamandan ve maliyetten tasarruf etmek için nispeten yakın olmasını istiyorum.

Bu arada Zeus nefesini tutmuş kazıcının yanında duruyor ve başını çok fazla belaya sokmamasını umuyor. Aslında ona kızgın değilim. Tüm operatörler arada bir hata yapar ve o da kılavuz kazığı zar zor devirdi, ki bu da hızlı bir düzeltmeydi. Zarar yok, faul yok. Ancak Zeus en iyi olmaktan gurur duyuyor ve bundan herhangi bir sapma egosunu zedeliyor. Kılavuz kazık, kazı ya da başka bir şey umurunda olmayan Frogger'ın dikkati telefonuna kilitlenmiş durumda ama Wayne ya da ben bir şey söyler söylemez hemen işinin başına dönüyor.

"Biz iyiyiz," diye ilan ediyorum.

"Tanrıya şükür," diye tıslıyor Zeus yumruğunu sıkarak. "Biliyordum."

Frogger telefonunu cebine sokuyor ve yüksek sesle "Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

Gözlerimi sinirli bir şekilde ona dikiyorum. Sıradakinin ne olduğunu biliyor çünkü her seferinde yaptığımız aynı lanet şey - mekanik için su ve elektrik hatlarını kurmak. Ama benden söylememi istiyor. Onun çocuksu aptallığına ve şantiyedeki şakaların gücüne karşı başımı sallıyorum. "Pompa."

Biraz daha güçlü söylediğimde daha iyi tepki veriyor ama Dani muhtemelen arka bahçesinde, duyabileceği bir yerdeyken ya da Kathy muhtemelen bizi izlemek için pencereden dışarı bakarken bu riski göze alamam. Ama Frogger profesyonelliğimi telafi etmeye fazlasıyla istekli.

"Aynen öyle patron," diyor Frogger yüksek sesle ve kalça hareketleriyle şarkı söylemeye başlıyor: "Pompala, pompala, ah, şşş, pompala, çok iyi pompala."

Ona sayısız kez aynı türde bile olmayan iki eski şarkıyı karıştırdığını söyledim, ama umursamıyor ya da en azından bir dahaki sefere yapmayacak kadar umursamıyor. Frogger için her şey kalça itme ve mümkün olduğunca çok 'pump' diyebilmekle ilgili.

Onun maskaralıklarına ortak bir kıkırdama ile geri dönüyoruz ve dördümüz de öğleden sonra geri kalanı için baş aşağı duruyoruz. Dışarıdan kamyon sesleri duyuyorum.

Adamlar emirleri için isimlerini söylüyor ama odaklanmayı başarıyorlar çünkü elektrikle uğraşmak dikkatinizin dağılmasını istemeyeceğiniz türden bir şey. Özellikle de bu elektrik suyun etrafında kullanılacağı için.

Günü bitirdiğimizde saat beşi geçiyordu. Toprakta kalçalarımın üzerine otururken Dani'nin evinden gelen müzik ve kahkaha seslerini duyabildiğimi fark ediyorum. İğrenç olacak kadar yüksek değil. Aslında hoş ve kutlama havasında, gerçi Kathy muhtemelen aynı fikirde olmayacaktır. Ama davulların ritmini ve korna seslerini kesinlikle duyabiliyorum. Ve kahkahalar hoş bir sürpriz oldu, özellikle de Dani'ninkiler.

"Bu da ne?" diye soruyorum ve Wayne omuz silkiyor.

"Müzik yaklaşık bir saat önce başladı," diyor kayıtsızca. "Cuma şenlikleri, belki?"

"Aferin ona," diye yorum yapıyorum eve bakarken. Buradan hiçbir şey göremiyorum; mutfak penceresinde flaşlı fotoğraf yok, arka verandada da kimse yok. Sanırım Dani bugünkü yemek şöleninden kalan ızgarayı çoktan temizledi ya da belki de kendine bir akşam izin verdi ve yarın ilgilenecek. "Pekâlâ, hadi gidelim."

Çocuklarıma iki kez söylememe gerek yok. Zeus ve Frogger zaten kendi Cuma gecesi eğlenceleri için bir ayakları burada, bir ayakları dışarıdaydı. Özellikle Frogger'ın muhtemelen bir akşam yemeği randevusu, kulüp planları ve bunlardan herhangi biri sikinin boşalmasıyla sonuçlanmazsa diye yedek bir buluşması vardı.

"Görüşürüz patron," diye bağıyor Zeus Wayne'in kamyonetine doğru giderken. O ve Frogger, Wayne'i bekleyecekleri ön tarafa doğru ilerlerken, asi kardeşler gibi birbirlerini dürtüyor ve yumrukluyorlar. Onları evlerine geri götürürken Wayne'in onların aptallıklarıyla uğraşması gereken yarım saati daha var. Bu sistem adamlara hem benzin tasarrufu sağlıyor hem de park yerlerinden tasarruf ettiriyor, her ne kadar Wayne aptallıkları yüzünden adamları bisiklete bindirmekte ısrar etse de. *O benden daha iyi*, diye düşünüyorum sırtarak.

Wayne'e el sallayarak, "Yola çıkmadan önce Kathy'yi bilgilendireceğim, Pazartesi görüşürüz," diyorum.

"Bunda benden daha iyisin. Dışarı, iblis. Seni azarlıyorum," diye karşılık veriyor, parmaklarıyla bir X işareti yapıyor ve eve doğru tıslıyor. Sanırım hepimizin uğraşması gereken pislikler var.

Gülmemeliyim ama elimde değil, kahkahalarımı tutarken yumruğumu ısırıyorum. Kathy, züppe ve hak sahibi bir şeytan ama parası

herkes gibi benim hesabıma da aktarılacak, yani bu işi de diğerleri gibi bitireceğiz.

Kötü haber şu ki henüz birinci aşamadayız, bu yüzden onun yanında olabildiğince profesyonel kalmaya çalışmalıyım.

Kathy'nin arka kapısını çaldım ve beklemek için geri çekildim. Sonra biraz daha bekledim çünkü cevap yoktu. Tam gelmeyeceğini düşünüp şanslı yıldızlarıma şükrederken, sağ taraftaki odadan, yani kendi deyimiyle 'salondan' kapıya doğru yürüyor. Evin o kadar da büyük olmadığı düşünülürse, durduğum yerden yirmi adımdan fazla uzakta olamazdı, bu yüzden bekleme oyunu onun açısından bir güç oyunuydu. Tabii içeride çıplak değilse, ki bunu hayal etmek bile istemiyorum.

"Merhaba Bayan Wilson, birinci hafta için size bir güncelleme yapmak istedim." Durum ve onun gerekçeleri hakkındaki kişisel hislerime rağmen ses tonumu gerçekçi tutuyorum, bu hafta başındaki konuşmamızdan kaynaklanan herhangi bir husumetle renklendirmiyorum. "Çukuru kazdık ve onayladık, pompa ve filtre alanı için elektrik ve su tesisatını kurduk." Soru sorması için ona çok kısa bir süre tanıyarak durakladım. Hemen bir soru gelmeyince devam ediyorum: "Pazartesi günü çerçevelemeye başlayacağız ve herhangi bir sorun çıkmazsa betonu ondan sonra atacağız."

Herhangi bir sorun olmamalı. En azından benim açımdan. Ben bu işi yüzlerce kez yapmış bir profesyonelim. Bu konuşma bile sayısız müşteriye yaptığım bir konuşmadır; özetleme ve beklentileri belirleme. Hepsi zihinsel listemdeki küçük onay işaretlerinden başka bir şey değil.

"Ne sorunu?" diye tersliyor, sanki arka bahçesindeki hayali bir sorunu işaret eden neon bir ok varmış gibi bana bakıyor.

Ona "Üzgünüm, bahçenizde antik mezarlıklar ya da yeraltı petrol hatları keşfetmedik" demek istiyorum ama nedense bu iğnelemeyi anlayacağını sanmıyorum.

"*Herhangi bir sorun çıkmazsa,*" diye tekrarlıyorum, vurgu yaparak. "Hava durumunu ya da taşeronlarımı kontrol edemiyorum, bu yüzden biraz esneklik payı bırakmayı seviyorum. Konuştuğumuz orijinal zaman çizelgesinde bu da var."

"Peki," diye hışımla kabul etti sonunda. "Pazartesi görüşürüz ve beton işini önümüzdeki hafta tamamen bitirsek iyi olur."

Neredeyse gülmek istiyorum. Belli ki burada bir hakimiyet kurmaya ve kontrolün kendisinde olduğunu bilmemi sağlamaya çalışıyor. Ki o hiç de öyle değil. Burası onun evi olabilir ama bu havuzda benim iş saham.

proje gerçekleşiyor. Ayrıca, adamlarım kışlarını yırtısalır *bile*, beton o kadar hızlı kurumaz. Kimya kanunları değişmez.

Ama bu bugün tartışmaya değecek bir konu değil, bu yüzden ona tekrar hatırlatıyorum, "Bölgeyi uyarı çizgileriyle kapattık, ancak herkesin tüm bahçeden uzak durması gerekiyor. Zemindeki bozulma önemli boyutta ve desteklenmediği sürece fark edilmeden kayabilir. Kimsenin büyük, pis bir çukura düşmesini ve Pazartesi sabahına kadar fark edilmemesini istemeyiz."

Sesimde bir tehdit tonu var ve bu da Kathy'nin şok içinde boynundaki görünmez incileri tutmasına neden oluyor. Dramatik mi davranıyorum? Evet. Kathy'nin bahçesindeki çukura düşüp ağız dolusu taze toprakla boğulup ölmesi umurumda mı? Ne yazık ki evet. Ama sadece benim için bir sigorta kabusu olacağı için. Çoğunlukla, hiçbir şeyi berbat etmemesi için onu bölgeden uzak tutmak istiyorum.

"Ben kesinlikle orada olmayacağım. Arka verandamda bir mai tai yudumlayana kadar olmaz," diye cevap veriyor ve saç spreyiyle yapay olarak sarıya boyanmış yekpare bir kütük gibi hareket eden saçlarını mağrur bir şekilde savuruyor. Sadece bu saç bile ozon tabakasındaki bir delikten sorumlu olabilir.

"Güzel, o zaman adamlarım haftaya burada olacak."

Evin köşesini dönüp Kathy'nin arka bahçesinden çıkıyorum. Wayne kamyonetinde oturuyor ve ilk başta, Kathy ile hafta sonu raporumun iyi geçtiğinden emin olmak için nazıkçe beklediğini düşünüyorum. Gerçi cesedini saklamak için yardıma ihtiyacım olacağını mı yoksa itaatsizlikten dolayı beni öldüreceğini mi düşündü emin değilim. Canlı çıkma ihtimalimin daha yüksek olduğunu söylemek isterdim ama Kathy zaten bir adamdan fazla yaşamış, o yüzden düşündüğümden daha dayanıklı olabilir.

Ama onun yerine kamyonetimi işaret ediyor. Görüş açısını takip ediyorum ve kamyonetimin kaldırırda, bıraktığım yerde olduğunu görüyorum, ama önünde bir araba duruyor. Tanıdığım bir araba. Küçük sedan Dani'nin arkadaşı Nessa'ya ait. Bir yüze bir isim koydum ve hatta bir keresinde bana kibarlık olsun diye biraz fazla uzun baktıktan sonra kendimi tanıttım.

Her sabah geliyor ya da en azından bu hafta başında resmi olarak tanıştığımızda bana söylediği buydu, ancak bana 'şeker ayı' dediğinde ve gözlerinde yaramaz bir parıltıyla ne kadar kaldırabileceğimi sorduğunda buna böyle diyebileceğinizden emin değilim.

Belki de Dani'ye geç teslimat yapıyordur?

Yaklaşıyorum, dudaklarımı büzererek onun küçük kamyonetinin ön tamponuma bir santim yaklaştığını fark ediyorum. Kamyonetimin arkasına baktım ve gördüm ki

İş römorkunun bağlantı noktasından sadece bir inç uzaktayım. Bu büyük bir sorun olmamalıydı - römorka bağlanabilir, her şeyi geri alabilir ve ardından hafta sonu için römorku yanıma alabilirdim. Ancak, römorkun arkasında muşambalarla kaplı ve sıkıca kilitlenmiş iki palet fayans var. İçeriye girmem tamamen engellendi.

Wayne'in gözleriyle karşılaştığımda iç geçiriyorum ve o neler olduğunu anlamamış gibi ellerini havaya kaldırıyor. Ama benim var. Neler olduğunu tam olarak biliyorum. Dani'yi kızdırdım, iş akışını bölerek onu rahatsız ettim, o da aynı şeyi bana yapıyor. Kısasa kısas.

Wayne'e bir saniye beklemesini söyleyerek parmağımı kaldırıyorum ve Dani'nin ön kapısına yaklaşıyorum. Cüzdanımı çıkarıp onun için tekrar bir elli dolar alıyorum, çünkü sinir bozucu park yeri bir yana, Joshua ve ekibinin ödemelerini karşılama sözümü tutmayacağım. İstemediğini söylese bile, bir söz verdim. Ve ben her zaman sözlerimi tutarım.

Kapıyı çalıyorum ve Dani hemen cevap veriyor, kendinden memnun görünüyor. Küçük evin oturma odasında arkasında Nessa'yı görebiliyorum, kendi sırtıyla yakından izliyor.

"Ne?" Sanki aptalca bir şey söylememi ve ona vuracak bir hedef vermemi bekliyormuş gibi kaşları yukarı kalkık.

"Hey, Dani, bugünkü paran bende," diye teklif ediyorum, faturayı kaldırarak. "Elli, tıpkı dünkü gibi."

Bu Nessa'nın dikkatini çekiyor ve gözlerini kısarken gülümsemesi yerini şüpheyi bırakıyor. "Ne için para?" diye soruyor.

Sanırım Dani bu kısmı açıklamadı. "Sus, sonra anlatırım," diye tersliyor Nessa'yı, elini sallayarak bu işin peşini bırakmasını söylüyor. Ama sırtlıyor ve önemli bir şeyi fark ediyorum... Dani Becerra sarhoş ya da en azından çakırkeyif. Cuma şenlikleri, gerçekten. İçtiği alkol her neyse, kara gözlerine parlak bir ışık vermiş, yanaklarını kızartmış ve gülümsemesini kolay ve hızlı hale getirmiş. Benim için bile. Gardını indirmiş durumda ve bundan asla faydalanmak istemesem de, bu onda hoş bir görünüm. Özellikle de genelde ondan aldığım çatık kaşlı, ters ters bakan, nefret dolu bakışların aksine.

"Ayrıca," diye ekliyorum, kendi gülümsememle oturma odasına bakarak, "Nessa'nın arabası beni engelliyor. Nessa, dışarı çıkabilmem için arabayı birkaç dakikalığına çeker misin lütfen?"

Nessa kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Üzgünüm, Şeker Ayı. İkimiz de *sarhoş* ve araba kullanamaz. Bu ne güvenli, ne doğru, ne de yasal olur."

O kadar da sarhoş değil, bunu görebiliyorum. Ama bunu kimseyle tartışmayacağım.

"Peki, anahtarlarınızı bir dakikalığına alabilir miyim?" Benim tarafımda olduğunu umarak Nessa'ya soruyorum. Ama bu hüsnükuruntu çünkü Dani belli ki bütün bunları planlamış.

"Hayır, benim sigortamda değilsin," diye cevap veriyor Nessa, bu sırada 'sigorta' kelimesini yanlış telaffuz ediyor. İyi bir arkadaş olabilir ama berbat bir oyuncu.

Dani gülümseyerek ekliyor, "Evet, sanırım eve yürümek zorunda kalacaksın. Sana kamyon yok!"

Dani'nin sesi beni rahatsız ettiği için biraz fazla neşeli geliyor ama onu suçlayamam. Özellikle de çocukların daha önce söyledikleri doğruysa. Kamyonetimin olduğu yerde, gününü tamamlamak için iki kat yolculuk yapıyor ve kışını ekstra zorluyor. Bu tam olarak benim suçum değil ama muhtemelen Kathy'den daha kolay suçlanabilirim.

"Anlıyorum. Ya ben sadece... Bilmiyorum, bahçenizden geçsem?" "Yapmazdın!"

Aslında yapmazdım ama bunu söylemeyeceğim. "Ya da Nessa'nın arabasını boşa alıp biraz ileri itebilirim."

"Tamponuma yanaşmayacaksınız!" Nessa elini ağzına kapatıp kıkırdamaya başlamadan önce itiraz ediyor.

"Hadi, bana yardım edin." Etmeyecekler. Bunu gün gibi görebiliyorum. Bu tam da Dani'nin planladığı şeydi.

"Bunu bir uyarı olarak kabul et," diyor Dani. "Park edecek başka bir yer bul." "Deniyorum." Ki bu mutlak gerçek. Kathy ile konuştuktan sonra en yakın halka açık park alanının nerede olduğuna baktım. Üç blok ötede, bu da benim gidip gelmem için uygun değil.

Dani omuz silkti. "Yeterince iyi değil, yeterince sert değil."

"Eminim iyi ve serttir," diye takılıyor Nessa, beni aç gözlerle bir aşağı bir yukarı süzüyor, bu da Dani'nin kızarmasına neden oluyor.

Sırıttıyorum, inkar etmiyorum. Yine de bir yere varamıyorum, o yüzden pes ediyorum. Bu seferlik. "Peki."

Dani aynı derecede inatçı bir şekilde çenesini uzatıyor. "Peki."

Öfkeyle hırlayarak dönüyorum ve Wayne'in kamyonetine doğru gidiyorum, kaldığı için minnettarım. "Bir kişilik daha yer var mı?"

"Zeus, o sıska kışını arkaya at," diyor Wayne hemen. "Patron ön koltukta oturuyor."

Bu jesti minnetle kabul ediyorum, Wayne'in beni de eve bırakmaktan çekinmemesine seviniyorum. Arabaya tırmanıp kemerimi bağladım ve kapıyı arkamdan kapattım. Uzaklaşırken Dani'nin ön bahçede olduğunu görüyorum, yüzünde bu raundu kazandığını söyleyen kocaman bir gülümseme var ve el sallamak yerine beni yine tersliyor.

Ayakları yere sağlam basıyor ve kendinden emin görünüyor. Tahmin ettiğim gibi çakırkeyif olabilir ama o kadar da sarhoş değil.

Bu da beni sinirlendiriyor. Bu noktada, Dani gerçekten teklif etse bile bu imalı teklifini kabul etmeyebilirim. Dani de en az Kathy kadar başımın belası.

"Hey, Patron, biraz Taylor Swift'e ne dersin?" Frogger soruyor ve ben inliyorum. Bu işin bitmesi için sabırsızlanıyorum.

BÖLÜM 7

DANI

Cehennemden gelen baş ağrısı gözbebeklerimin arkasında titreşirken şakaklarımı **ovuşturarak** yüzümü buruşturuyorum. Bu şekilde aşırıya kaçılmaması gerektiğini iyi biliyorum ama Nessa ve ben, annesinin yardımcısı paraya ihtiyacı olduğu için gece kalmayı teklif ettiğinde birlikte nadir bir gece geçirme fırsatı bulduk.

Nessa'nın ona ödeme yapacak parası yoktu, ama aynı zamanda kendisi de mesai dışı bir geceyi reddedemezdi. Ve bana bir planım olup olmadığını sorduğunda, Kyle'ın gününü büyük ölçüde mahvedecek dahiyane bir fikir buldum ve Nessa da bu konuda yardım etmeye fazlasıyla istekliydi. Aslında, bu konuda düpedüz baş döndürücüydü.

Sanki evren bir değişiklik olsun diye bizim tarafımızdaydı ve bize neon ışıklı, yanıp sönen bir işaret vermişti. Ve Kyle'ın aşağılanmış bir şekilde geri çekilmesine, Nessa'nın ve benim kutlama tezahüratlarımıza kadar her şey plana uygun gitmişti.

Ta ki bu sabah evren yaptıklarımın sonuçlarını yüzüme tokat gibi çarpmaya karar verene kadar. Çünkü sonrasında kutlama yapmak için Nessa ve ben birkaç tane içmekten, ikimizin de oturma odasında dans ettiği, gömleklerimizi başımızın üzerinde salladığımız ve Ice Spice'ın en çılgın halini en iyi şekilde taklit ettiğimiz noktaya kadar onları gerçekten geri fırlattık. Sadece kanepeme kadar gelebildim, orada bir fincan kahve içiyorum ve acısı mide bulandırıcı olduğu için henüz bir çentik bile atamadım. Umarım Nessa'nın kafası benimkinden daha iyi hissediyordur çünkü Kyle'ın elli dolarını arka cebine sıkıştırdıktan sonra eve gidip yardımcısı rahatlatmak için sabahın köründe çıktı. Tartışmaya çalıştı ama bunu iyi kullanacağını bildiğim için susturdum. Eğer bir şey olursa, fazladan onun yardımcısı için maliyet.

Bir an için gözlerimi kapatıp yavaş ve derin nefesler alıyorum, ancak birisi beynimin içinde elektrikli testereyi çalıştırıp oduncu yarışmasındaki gibi kütükleri kesmeye başlayınca irkiliyorum.

Brrrrrrrrrr-RRRRRRR!

Bekle... Bu kafamın içinde değil. Ön tarafta.

Huysuzca ön kapıya doğru tökezliyorum ve dışarı bakıyorum. Kör edici, delici ışıktaki, ön bahçemde devam eden bir oduncu yarışması ya da İkinci Dünya Savaşı canlandırması görmediğim için şok oldum. Bunun yerine, kaldırımın kenarında gürleyen, homurdanan bir motosiklet var, gaz keleşinin her vahşî dönüşünde motorunu deviriyor. Sürücü kask takıyor olsa da, o kolları nerede görsem tanırım.

Kyle'in bu kadar erken saatte burada ne işi var ve neden bu kadar gürültü yapıyor?

Ne yaptığını ve neden bu kadar gürültü yaptığını çok iyi biliyor.

Kısacası, etrafta dolaştım ve şimdi öğreniyorum.

Ama bunu öğrenecek olan ben değilim ve Kyle'in bu dersi öğrenmesi gerekiyor. Dışlerimi sıkarak paravan kapımı kırdım ve ona doğru yürüdüm. Eğer akşamdan kalma olmasaydım, muhtemelen söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırdım. Ama beynim şu anda en iyi formunda değil, bu yüzden aklıma gelen tek şey ona bağırarak oldu, "Hayıııııı! Durdur şunu!" diye bağırırken bir elimle bisikletini işaret edip diğer elimle başımı tutuyorum.

Kaskını çıkarıyor ve tek taraflı bir zafer sırtışı ortaya çıkıyor. "Ne?" diye bağırıyor, elini kulağına götürüyor, diğer eli tekrar gaza gidiyor. "Daha yüksek mi dedin? Evet, daha gürültülü olacak." Motoru devirince irkiliyorum ve kendimi korumak için kıvrılıyorum.

Tek gözümü kırarak ona şeytanın ta kendisiymiş gibi bakıyorum. Peki Bay Gürültülü ve Sinir Bozucu ne yapıyor? Gülüyor. Eğer o çocukça davranmak istiyorsa, ben de yapabilirim. Gidonun ortasına uzanıp anahtarları çevirmeden önce ona doğru yaklaşıyorum, motoru kendim kapatıyorum ve anahtarları yuvasından çekip çıkarıyorum.

"Hey!" diye bağırıyor. "Çek ellerini!"

Erkekler böyledir, öğrendim. Eşyalarına dokunmaya cüret edersen kendilerini kaybederler. Ama en sevdiğin dökme demir tavayı pizza yapmak için kullanmak? Buna kızamazsın, yoksa kaltaklık etmiş olursun.

Ve evet, bu gerçekten bir kez başıma geldi ve o küçük atıştırmalıklar patlayıp domatesli dolgularını güzel tavama sızdırmaya başlamadan önce o erkek arkadaşım mutfağımdan, evimden ve hayatımdan - bu sırayla - kovdum. O olayı, zar zor çözülmüş pizza rulolarını teker teker öfkeli, şimdi eski erkek arkadaşım fırlatarak bitirdim. Gitmeden önce alına iki tane vurdum, garaj yolumdan çıkarken bana 'psikopat' dedi. Küçük

Gerçek bir psikopatın ona pizzayla değil, tavayla vuracağını biliyor muydu?

Kyle'in sesi kulak zarımı delen bir iğne gibiydi ve elimi ağzına götürüp sertçe bastırdım. "Sessiz ol. Lütfen," diye yalvarıyorum, kendi sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Ve bu hala çok yüksek.

Başını geri çekip elimden kurtuluyor ve sırtarak, "Bu sabah ekstra iyi hissediyoruz, değil mi?" diye alay ediyor.

Ona 'bu aptalca bir soru' bakışı atıyorum ve o daha da sırtıyor, hiçbir şey söylemese bile bronzlaşmış, fazla güzel yüzünün ortasındaki o kör edici beyaz, ukala gülümsemeden başka bir şeyle beynime keskin şişler sapladığının fazlasıyla farkında.

"Ya sana akşamdan kalmalar için çok gizli, her derde deva bir ilaç bildiğimi söylesem?" Kyle sesini yarı yarıya alçaltarak ama hâlâ sinir bozucu derecede kibirli görünerek alay ediyor. Ama salladığı havuç tehlikeli... ve cazip, çünkü konuşurken kafamın içinde bir yankı varmış gibi hissediyorum ve motosikletin motorunun sesi hala kulaklarımda titreşiyor.

"Eğer 'sikim' dersen, onu keser ve kullanışlı yemek doğrayıcıma atarım," diye yemin ediyorum ve her sabah soğan ve biberlerimi doğramak için kullandığım mutfak aletinin kolunu indiriyormuşum gibi bir hareket yapıyorum. Bu bir şakaymış gibi sessizce gülüyor, ama ben çok ciddiym ve kesinlikle, yüzde yüz ciddiym.

"Kahretsin, bütün bunlara gerek yok. Aslında yardımcı olacak bir şey söyleyecektim." Şimdi bu nezaketini sorguluyor gibi görünüyor.

Ona inandığımdan emin değilim ama rahatlamak için çaresizce soruyorum, "Ne? Yardımcı olacak herhangi bir şey."

"Sıcak, taze, yağlı lokanta yemeği. Tüm bölgenin en iyisi." Arkasındaki koltuğa vuruyor. "Atla da sana göstereyim."

Kendimi durduramadan bir kahkaha patlıyor ve ortaya çıkan acıyla tıslayarak ona bakıyorum, sanki bu kadar saçma bir şey önermesi onun suçuymuş gibi. "Bu gerçekten işine yarıyor mu? Kadınlara 'atla' diyorsun ve onlar da senin bisikletine mi biniyor?"

Omuz silkiyor, cevap vermiyor ki bu da yeterli bir cevap.

Doğrusu şaşırmadım. Kyle gibi bir adam muhtemelen bazı kadınları davet ederken çenesine bir şaplak atabilir ve onlar da hemen yanına koşup bir bacaklarını bisikletin üzerine atar ve daha sonra da farklı bir sürüş için üzerine atarlardı. Ama ben öyle biri değilim. "Siktir git."

"Bunu teklif etmiyorum," diye kolayca cevap veriyor Kyle. "Özellikle de dün yaptığın numaradan sonra. Ama belki yardım edebilmem için bir anlık ateşkes ilan edebiliriz? Gerçekten bok gibi görünüyorsun."

Açık sözlülüğüne göz kırpyorum, ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum ama aynı zamanda içgüdüsel olarak saçımı düzeltmek, yüzümü düzeltmek ve kıyafetlerimi düzeltmek için uzanıyorum. Bu sabah aynaya bakmadığım için nasıl göründüğümü sadece tahmin edebiliyorum ama sanırım üzerinde pati izleri olan pijama pantolonum, çamaşır suyu lekeleri olan büyük boy siyah tişörtüm ve çıplak yüzüm pek de iyi görünmüyor.

Kyle barış ilan eden bir el kaldırıyor. "Yani, iyi temizlendiğine eminim ama dün gece her ne içtiysen... evet, en iyi seçim değil."

Ellerimi kalçalarımaya koyup, "Peki, senin bahanen ne?" diye çıkışıyorum. Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, kaşlarımı çatıyorum ve sanki berbat görünen oymuş gibi burnumu kırıştırıyorum. İyi görünmesi dışında. Seksi, sabahları kızarmış ekmeğe sürüp mideye indirilecek kadar iyi. Belli ki yeni yıkanmış, temiz bir cildi ve parlak gözleri var. İş botlarını giyiyor ama kot pantolonu koyu renk ve hiç şantiye görmemiş; tişörtü göğsüne bir kucak gibi oturuyor ve bana göğüs uçlarındaki minik halterleri hatırlatıyor. Kask yüzünden darmadağın olması gereken saçları bile fare yuvası gibi değil, seksi bir şekilde dağınık, ki bu hiç adil değil.

Saç tanrıları neden onu bana tercih etsin ki?

Nafile, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itiyorum ve akşamdan kalmalığım onun suçuymuş gibi saldırıyorum. Çünkü öyle. Bütün haftamı mahvetmemiş olsaydı, Nessa'yla birbirimize sarhoş terapistliği yaptığımız bir içki ve psikiyatrist gecesi yerine pizza ve pedikür spa gecesi geçirebilirdik. "Dur tahmin edeyim, eve gidip kendi başına on iki bira içtin, eski püskü koltuğunda uyuyakalana kadar bana küfrettin, sonra da uyanıp sahip olduğum tek izin gününde benimle yeni şekillerde uğraşmaya karar verdin."

Kyle benim tuhaf hakaretlerime cevap vermek yerine, "Hayatında yiyebileceğin en kabarık kreplerin olduğunu bildiğim bu gizli yerden bahsetmiş miydin?" diye dalga geçiyor.

Ooh, bu zor bir soru.

Pankek mi? Büyük silahları ortaya çıkarıyor ve görünüşe göre Kyle benim mutfak kriptonitimi biliyor, çünkü beni kenara itmek için gereken tek şey bu. Karbonhidrat için ucuz bir sürtüğüm ama şu an umurumda değil. Bir parmağımı kaldırıyorum,

derin bir nefes alarak teslim oldu. "Giyinmem için bana bir dakika ver ve eğer bu krepler beklentilerimi karşılamazsa, belediyeye izin şikayetinde bulunacağım."

Bunun onun için ne kadar zor olacağını biliyorum, bu yüzden boş bir tehdit değil. Ama Kyle sadece başını sallıyor, benimle gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor... geldiğim için mi yoksa tehdit ettiğim için mi, emin değilim.

Ama sonra öne doğru eğilip, "Altmış, elli dokuz, elli sekiz..." diyor. Kaşlarını sertçe kaldırıyor ve ben de dönerek eve doğru koşuyorum.

Ama bahçemin dörtte üçünü geçmeden duruyorum çünkü aç karnına ya da baş ağrısıyla koşmak iyi bir fikir değil. Omzumun üzerinden arkama baktığımda onu içinde bulunduğum duruma gülmek için kendini zor tutarken buluyorum.

İçeride, pijama pantolonumu bulduğum ilk kot pantolonla değiştiriyorum, başıma bir tişört geçiriyorum ve tenis ayakkabılarımı giyiyorum. Rüzgarlı bir yolculuk olacağını bildiğim için saçlarımı körlemesine ve ustalıkla iki sıkı, düşük topuz haline getiriyorum, yüzüme soğuk su çarpıyorum, biraz gargara yapıyorum ve deodorant sürüyorum.

Hepsi bu kadar. Kyle için ya da kahvaltı için giyinmiyorum. Ama toplum içinde olmak için kendimi asgari düzeyde uygun hale getirmem gerekli görünüyor. Aynaya bile bakmıyorum. *İşte bu kadar 'umursamaz' olduğumu* söylüyorum kendime. Ama içten içe, bugün kapıdan çıktığımda Kyle'ın gördüklerinden biraz korkmuş olabilirim.

Hâlâ çalışmakta olan tek beyin hücrem bana Nessa'ya nereye gittiğimi söylememi hatırlatıyor, belki kendimi bir süt kutusunun kenarında bulurum diye. Cüzdanımı ve telefonumu kapıp hızlıca *Kyle ile kahvaltı* yazıyorum. *Kendimi berbat hissettiğim için bana krep rüşveti verdi. Sen iyi misin?*

Cevap vermesini beklemiyorum. Nessa'yı tanıyorsam, dün gece uydurduğu planımın yeniden düzenlenmiş versiyonunun işe yaramasını kutlamaya başlayacaktır. Ama benimki de işe yaradı - Kyle'ın canını sıkıyor ve benimkini mahvettiği gibi onun da gününü mahvediyor.

Yine ön tarafta, gözleri yüzümden vücuduma, ayakkabılarıma ve tekrar yukarıya kayıyor. Yavaşça incelediğini gizlemeye bile çalışmıyor ama onaylarcasına başını sallıyor. "Daha iyi."

Ben de onun hareketine uyuyorum, gözlerimi tekrar vücudunda gezdirdikten sonra gözlerine sert bir bakış fırlatıyorum. "Hâlâ aynı."

Tekrarlanan hakaret karşısında kıkırdıyor. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Çoğu zaman huysuz biriyimdir. Öyle olmak istediğimden değil, öyle olmak zorunda kaldığımdan. Bazıları buna savunma mekanizması diyebilir. Ben buna hayatta kalmak diyorum.

Kaskını uzatıyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır, o senin. Sen tak."

Dolgun dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Boş ver onu. Ben dik kafalıyım ve kaza yaparsak ölmeyecek kadar inatçıyım. Ya takarsın ya da gitmeyiz. Ve sana hatırlatmama gerek var mı... *hayatının en kabarık krepleri.*" Kaskı bana doğru bir santim daha itiyor ve ben hâlâ almadığımda kafamın üstüne koyup kendisi çekiyor.

Akşamdan kalma olduğumdan olsa gerek, onunla mücadele etmek yerine öylece durup kafamda ayarlamasına, kayışı çenemin altından sıkıca geçirmesine ve bir köpek gibi kafama vurmasına izin veriyorum. "Güzel."

Tırmanmak için hareket ettiğimde, "Daha önce ata bindin mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, kask ağır geliyor. "Eski erkek arkadaşım," diye açıklıyorum ve yemin ederim omuzlarından gerginlik fıskırıyor.

"Güzel." Bu seferki kelime daha çok hırıltıya benziyor ve bunu kastetmiş gibi görünmüyor. Hem de hiç. "Sıkı tutun."

İstemiyorum. Onu tokatlamayı tercih ederim ama onu tutma konusunda çekingen davranırsam motosikletin arkasından uçabileceğimi biliyorum. Bu yüzden 'krep, krep, krep' diye bağıriyorum ve kollarımı beline doluyorum, ellerimi karın kaslarının üzerinde tutuyorum ve ona cesaret edebildiğim kadar hafifçe dokunuyorum.

"Kreplerin buna degeceğini kendine hatırlatmaya devam et," diye öneriyor ve mantramı yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Ama sesi eğlenmiş gibi geliyor, huysuz değil, bu yüzden küçük bir adım. Geri verdiği anahtarları çevirip kontağı çeviriyor ve birinci vitese yumuşak bir geçişle geçiyoruz.

Ne yazık ki, evimden uzaklaşıp mahalleye doğru hızla ilerlerken onu sıkıca kavramam gerekiyor, Kyle nereye gittiğini tam olarak biliyormuş gibi bir oraya bir buraya dönüyor. Yine de günlerdir buraya işe geliyor ve ben de eski moda bir labirente yaşamıyorum.

Gömleğinin altından karın kaslarının tümseklerini hissedebiliyorum ama ellerim aletinden sadece birkaç santim uzaktayken sırtına bindiğimi düşünerek işleri olabildiğince kibar ve profesyonel tutuyorum. Ne kadar büyük olduğuna ve büyütücü mü yoksa duş mu aldığına bağlı olarak belki daha da az. Bence motosiklete binmeyi bu kadar seksi yapan da bu. Temelde ön sevişmedir - vücutlar birbirine bastırılmış, birkaç yüz beygir gücü gibi hissettiren şeyle eğilirken bacaklarınızın arasında kabaca gürlüyor

tek bir kişiymişsiniz gibi. Kyle ile oynadığımdan değil. O bir amaç için araç-krep.

Beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Sırtı o kadar geniş ki önümüzde tek bir şey bile göremiyorum, bu yüzden omzunun üzerinden görebilmek için mücadele etmek yerine başımı sırtına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve yastıklı kaskın içinde kalp atışlarımın aceleci gümbürtüsünü dinliyorum. Yastıklar işitme duyumun çoğunu kapatıyor ve sabahın serin havası yüzümde iyi hissettiriyor. Bir süre sonra, sadece anda var olmak için nadir bir şans gibi rahatlatıcı bile geliyor, sürekli düşünce akışım ve yapılacaklar bisikletin ve yolun gürültüsü tarafından boğuluyor.

Ama sonra motor sallanmaya başlıyor ve alkol dolu midem aklıma geliyor. Kusmamak için nefes almaya çalışıyorum ve daha sıkı tutunuyorum, sanki Kyle çok fazla eğilmemek için ihtiyacım olan dengeymiş gibi, ama o da ileri geri kayıyor.

Sonunda duruyoruz ve makineyi kapatıyor. Sırtının esnediğini hissediyorum ve başımı sırtının üst kısmına ne kadar kuvvetle bastırıldığını fark ediyorum. Şimdi düşününce acı verici olmalı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece kaskın ağırlığını ve belini sıkıca kavrayışımı kabul etti ve hiçbir şey olmamış gibi sürdü.

"İyi misin?" diye sordu, sesi gerçekten endişeli geliyordu. "Seni zorlamamaya çalıştım. Dönüşler genelde eğlencelidir ama muhtemelen akşamdan kalmayken değil." Başparmağıyla alt dudağını kaşıyor, sanki sürüşümüzün son on dakikasını yeniden gözden geçiriyor.

Geri dönüşler mi? Evet, muhtemelen bu yüzden oldu. Bahse girerim benimle dalga geçmek için o rotayı bilerek seçmiştir.

Ona ters ters bakıyorum, şu anda onu hak ettiği şekilde sözlü olarak çarmıha geremiyorum. "Besle beni," diye homurdanıyorum, sesim otoriter bir trol gibi çıkıyor. Kaskı kendim çıkarmak kolay değil -plastik toka çok sert- ama başarıyorum.

Kyle onu benden alıyor ve daha öncekilerden farklı görünen küçük bir sırtışla gidonun üzerine asıyor. "Evet, hanımefendi."

Bisikletten inmeme yardım ediyor, lokantanın kapısını açıyor ve beni cennet gibi kokan küçük, aydınlık bir restorana götürüyor. Ve tereyağı, ki benim eğitimli görüşüme göre hemen hemen aynı şey. Hayatımın ne kadarını ocak, fırın ve ızgaranın önünde geçirdiğimi düşünürsek bunu bilirim. *Büyükanneniz* tüm iyi yemeklerin sevgiyle başladığını söyleyebilir ama yanılıyor. Tüm iyi yemekler tek bir şeyle başlar... tereyağı.

İçeri girdiğimizde, iki kucak dolusu tabağı çeşitli masalara taşımakla meşgul olan bir garson, "İstedığınız yere oturun, birazdan yanınıza geleceğim" diye seslendi.

Kyle beni bir masaya götürüyor, oturmamı bekliyor ve sonra karşıma oturuyor. Bu biraz şaşırtıcı. Onun bu kadar centilmen olmasını beklemezdim. Ama kaska yardım ederek, kapıyı açarak ve şimdi de bana menüyü uzatarak kesinlikle bunun işaretlerini gösteriyor. Bu, iyi taraftaki minicik bir çetele işareti, ama kötü taraftaki öfke dolu çeteleleri dengelemek için çok az şey yapıyor.

"Bir sürü seçenek var ama benim favorim Elvis versiyonu," diyor Kyle konuşarak. "Kulağa iğrenç geldiğini biliyorum -fıstık ezmesi, muz ve bal- ama *çok* güzel. Neredeyse orgazmik."

Bunu kayıtsızca söylüyor ama vücudum sanki karbonhidrattan daha fazlasını vaat etmiş gibi tepki veriyor. "Peki," diye cevap veriyorum, sanki şimdiden ağzımın suyu akmaya başlamamış gibi. Ağzımın içindekilerden bahsetmiyorum. "Ama berbat olurlarsa seni suçlarım."

Bana daha önce de şirret demişlerdi. Sayılamayacak kadar çok aslında. Genelde bunu benden itaatkâr olmamı bekleyen erkeklere bağlarım, ki öyle değilimdir. Hiç de değilim. Ama şu ana kadar kendimi hiç şirret hissetmemiştim, kelimeler ağzımdan çıkarken üzerlerinde olması gerekenden çok daha fazla asit vardı.

Burada hayatta kalmak için savaşıyorum. Düpedüz kabalık yapıyorum.

Kyle beni sevdiği bir yere götürdü, kulağa gerçekten de lezzetli gelen bir yemek tavsiye etti, ben de tabii ki vücudumun onun sesine verdiği tepki onun suçu değilken küçümseyici ve nefret dolu bir karşılık veriyorum.

Kyle tepki vermiyor... çoğunlukla, ama kesiğim isabet ettiğinde yanağında küçük bir tik olduğunu görebiliyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapatarak. "Kendimi bok gibi hissediyorum. Çok fazla içmem, neredeyse hiç içmem, bu yüzden dün gece aşırıya kaçtım ve kötü ruh halimin acısını senden çıkarıyorum."

"Sorun değil," diye cevap veriyor, beni kolayca affederek. "Yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Bu hafta içinde alkolle hiçbir ilgisi olmayan, onunla uğraşırken şirretlik yaptığım diğer birçok zamandan bahsetmiyor. Sanki bunların hepsi onun tarafından unutulmuş gibi. En azından şimdilik.

Garson geldiğinde ikimiz için de sipariş verdi. "İki Elvis, bir bardak süt, sütlü ve şekerli bir yeşil çay ve iki su. Bir de çift taraflı domuz pastırması." Garson siparişimizi vermek için acele ettiğinde bana, "Susuz kalmamak için suya ihtiyacınız var ama yeşil çaydaki kafein size yardımcı olacaktır" diyor.

baş ağrısı ile. Pastırma kişisel favorim, ama sen de istiyorsan, buyur."

Normalde ne yapmam gerektiğinin söylenmesine karşı çıkardım, özellikle de daha önce hiç böyle bir yeşil çay içmediğim için, ama bu noktada daha fazla tartışmak aşırıya kaçmak gibi görünüyor. Ve bana biraz domuz pastırması almam için izin vermesi? Kesinlikle onun lehine.

Belki de krepler gelene kadar ağzımı kapalı tutmalıyım? Bu muhtemelen akıllıca bir hareket yoksa Kyle beni faturayla ve eve bırakmadan bırakabilir. Kahretsin, bu onun şeytani planı olabilir.

Ama durum öyle görünmüyor. Rahatlamış, bir kolunu standın arkasına doğru uzatmış, sanki yol kenarındaki anne ve pop lokantasında evindeymiş gibi ve bana yeni düşmanlar değil de eski dostlarımız gibi bakıyor.

"Eğer genelde içki içmiyorsan, dün geceyi farklı kılan neydi?"

O biliyor. Tabii ki biliyor. Plan, onun hayatını da benimkini zorlaştırdığı kadar zorlaştırmaktı ve işe de yaradı... çoğunlukla. Ama Nessa'nın arabasını hareket ettiremeyecek kadar sarhoş olabilmek için sosa çok erken başladık ve sonra da devam ettik.

"Nessa," diye açıklıyorum derin bir nefes alarak. "Annesine bakıyor ve onun için izinli bir gece kutlanmaya değer nadir bir durum. Bu yüzden, ikimiz için de zor geçen bir haftanın ardından zor şeyleri geride bıraktık." Bu gerçek, sadece *tüm* gerçek değil.

Bu bilgi üzerinde düşünüyormuş gibi başını sallıyor. "Annesine böyle baktığına göre onu çok seviyor olmalı." İğneleyici ya da değil, yapabileceği tüm yorumlar arasında sesi samimi geliyor ve hatta Nessa'ya biraz iltifat ediyor bile olabilir. Bu dengesiz bir durum.

"Şey, evet," diye cevap veriyorum, şaşkınlıkla. "Tabii ki öyle. Sen ailen için bunu yapmaz mıydın?"

Soru fiziksel olarak canını yakmış gibi irkiliyor. "Muhtemelen yapmazdım," diye itiraf ettikten sonra ekliyor: "Yapmak zorunda kalmazdım. Bu sorumluluk bana gelmeden önce kardeşlerimden biri birinci, ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci tercih olurdu. O zaman bile ailem muhtemelen benim onlara bakmam yerine bir huzurevini tercih ederdi. Ailenin gözdesi sayılmam."

Komik olması gerekiyormuş gibi kıkırdıyor ama sesindeki acıyı duyabiliyorum. Bazı insanlar acılarını mizahın arkasına saklar ve çoğu zaman da işe yarar. Ama Kyle'ın her zamanki iyi huylu gülüşü ile şimdiki sert tonu arasındaki farkı duyabiliyorum.

"Bu üzücü," diyorum ona dürüstçe. "Benim ailem de çok iyi değil ama onları bir huzurevine bırakıp kendim bakmamayı hayal bile edemiyorum."

Kyle'a bunu söylemedim ama babam hastalığının en yoğun dönemindeyken ve annem ona bakmak için neredeyse kendini öldürürken, onların yanına taşınmayı düşündüm. Ama her ne kadar yardım etmek istesem de, ihtiyaçları olduğunu kabul edemeyecek kadar gururlulardı. Bunun yerine, akşam yemeğine uğrayabilmek için gün boyunca 'fazla yemek pişirmeye' ve günün geri kalanında onları beslemek için 'yeni tarifler denemeye' başvurdum. Sanırım o dönemde yemek konusunda yüzlerce 'yeni kırıksıklık' yaşadım.

Kardeşimin onlara biraz para verdiğini biliyorum, ben yardım edemedim ama elimden geleni yaptım - onlara yemek pişirdim, evi temizledim ve iyi olduklarından emin olmak için onlarla olabildiğince çok zaman geçirdim.

Kyle derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Baldızlarımdan biri, Janey, bir huzurevinde çalışıyor. Çok iyi kalpli ve zeki biri ve çalıştığı yerde her gün kart oyunları ve aylık partiler düzenleniyor. Orada onlara iyi bakılır. Elimde olsa orada yaşırdım. Yiyebileceğim tüm pudingler kulağa hoş geliyor."

Bunu bir tatil yeri gibi anlatıyor, ki öyle olmadığını biliyorum ama hayatımda bir kez olsun tartışmamayı seçiyorum. "Beş kardeşin mi var?" Onun yerine ben soruyorum. "Kulağa çok fazla gibi geliyor."

"Bazı günler beş fazla geliyor," diye şaka yapıyor ama sonra daha ciddi bir şekilde ekliyor: "Dört erkek kardeş -üçü evli- bir kız kardeş, bir yeğen, yolda olan bir yeğen, annem, babam ve bir köpek. Sen?"

Bir futbol takımı dizilişi gibi sıraladı, sanırım bu onun zihninde bir anlam ifade ediyor, ama ben hala bu kadar büyük bir aileyi anlamaya çalışıyorum. Hemen cevap verdim: "Evli bir erkek kardeşim var. Bir yeğen, bir yeğen, anne ve baba." Yine de ailem hakkında konuşmak istemiyorum. Bu hassas bir konu ve şu anda bunu halledecek kadar aklım başımda değil. "Ne tür bir köpek?"

Doğru bir soru çünkü çok sevdiği köpeği hakkında bir monologa başlıyor. Mavi gözleri şefkatle parlıyor ve bana Fıstık Ezmesi'nden bahsederken gülümsemesi neredeyse ıslıl ıslıl, sadece sandviç sürmesinin rengi değil, aynı zamanda ona karşı bir yakınlığı var, her fırsatta kilerden kavanozu çalacak kadar ileri gidiyor. Ayrıca görünüşe göre bir boka aldırıyor, sizi selamlamak için kasıklarınıza doğru burun üstü koşuyor ve hala tanıştığı herkesi büyülüyor.

Garson kahvaltımızı getirdiğinde, sadece köpek hakkında değil, Kyle hakkında da daha fazla şey bildiğimi hissediyorum.

Kyle bir parmağını krep yığınının üzerine yayılmış yapışkan lezzetin üzerinde gezdiriyor. "Eve döner dönmez onu aldattığımı anlayacak," diyor parmağını ağzına sokup fıstık ezmesini yalamadan önce hüzünle. "Oğlumun gözünden hiçbir şeyi kaçıramam."

Nedense onun bu hareketi tüm vücudumu ısıtıyor. Menopozdan onlarca yıl uzakta olmama rağmen sıcak basması yaşadığıma karar veriyorum ve bunu kendi kahvaltımdan bir ısırıkla bastırabileceğimi umuyorum. Parmağımı üzerinde gezdirmiyorum, bunun yerine doğrudan çatalıma yöneliyorum ve çok büyük bir ısırık alıyorum. Ama çiğnemeye başladığımda inlemeye başlıyorum. "Uhmagawd, bu çok lezzetli!"

Kyle'ın gülümsemesi ne dediğimi çok iyi bildiğini gösteriyor. "Sana söylemiştim."

Övünmüyor, bana zorluk çıkarmıyor, aksine hoşuma gittiği için memnun görünüyor. Büyük çatalını kaldırıp kendi çatalını batırmadan önce bir ısırık daha almamı bekliyor, bal ya da fıstık ezmesinin kaçmasına izin vermiyor. Ve haklı, krepler, çay ve su akşamdan kalmalığa iyi geliyor.

Bunu itiraf edeceğimden değil, özellikle de ona.

Kyle iki dilim domuz pastırmasını alıp ufalıyor ve parçalarını kreplerinin üzerine serpiyor: "Şimdi sıra süper gizli, lezzet bombası kombinasyonunda," diyor. "Cesur hissediyor musunuz, Bayan Becerra?"

Buraya gelmemin bile cesaretimin bir göstergesi olduğunu bilmiyor. Ve aptallığımın. Hayatımı olduğundan daha da zorlaştıran flörtöz, çekici, sinir bozucu pisliklere ayıracak vaktim yok. Yine de burada oturuyorum, gülümsüyorum ve iyi vakit geçiriyorum, baş ağrımı unuttum bile.

Yine de bunu bilmesine izin vermedim. Aslında bisikletine binip kahvaltıya gelmesine rağmen, Kyle'ın cana yakın, 'atla gitsin' kadınlarından biri değilim, bu yüzden gözlerimi kısıyorum ve "Ver şunu ve kimse incinmesin" diye talep ediyorum. Ama şaka yaptığımı anlaması için küçük bir gülümseme de ekliyorum. Birazcık.

Kolayca sırtarak diğer iki dilimi uzatıyor. "Gördün mü? Ortak bir zemin mümkün."

BÖLÜM 8

KYLE

Pazar gecesi yatağa büyük umutlarla girdim. Dani'nin kollarını bana dolayarak bisikletime binmesi, otoyolda dans eder gibi benimle birlikte eğilmesi ve bisikletimi artık özgür olan kamyonetimin arkasına yüklememi izlemesi göz önüne alındığında, Cumartesi sabahı kahvaltı için yaptığımız ateşkesin bu hafta da devam edeceğini ve işin bir sonraki aşaması için işleri kolaylaştıracağını gerçekten hissettim. Huysuz komşumla büyük bir ilerleme kaydettiğimi düşünüyordum. Hatta böylesine güzel bir kadının bisikletime binmesinin komşuluktan öte bir şekilde iyi hissettirdiğini kabul etmeye bile hazırdım.

Ama görünüşe göre bu hüsnükuruntudan ya da daha büyük olasılıkla akşamdan kalma Dani'den başka bir şey değilmiş.

Pazartesi sabahı Dani yine elleri kalçalarında, kısa ve öfkeli bakışlar atıyor ve yemyeşil ağzını sıkıca kapatıp kaşlarını çatıyor. Tabii ki bunun, şu anda kaldırıma park etmiş olan ve 'onun' alanının yarısına kadar sarkan devasa açık kasa kamyonla bir ilgisi olabilir.

Denedim, gerçekten denedim. Ancak Kathy, bunun zaman çizelgesini etkileyeceğini ve kaçınmak istediğimiz 'sorunlardan' biri olacağını kaç kez söylesem de kamyonun garaj yolunda durmasına izin vermeyi reddetti. Bu konuşmanın hızla bir yere varmamasının ardından, şoför bana seçeneklerimin teslimatı reddetmek ya da alabileceğim bir yere götürmek olduğunu söyledi, bu yüzden sokakta boşaltıyorlar ve dördümüz de çelik inşaat demiri yığınlarını omuzlayıp evin etrafına ve arka bahçeye taşıyoruz.

Bu çok saçma ve kesinlikle Kathy ile daha derinlemesine bir tartışma gerektirecek, ancak bu sabah için sıkışmıştım ve o gün için pes etmek istemediğim sürece alternatifim yoktu. Ne yazık ki bu, Kathy'den çok beni ve çocukları cezalandıracaktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Zeus ve ben onuncu seferimiz için geri dönerken Dani çitin üzerinden bağılıyor. İnşaat demiri on beş-

Bu da adamlara fazla yük bindirmemek için onları beş ila sekiz demet halinde taşımamız gerektiği anlamına geliyor ve bu da kaldırımdan arka bahçeye kadar defalarca gitmek demek. Hava erken, henüz sıcak değil ama terden sıırılsıklam olmuş durumdayım ve her birkaç saniyede bir omurgamdan aşağı taze bir nehir akıyor.

Zeus'a çalışmaya devam etmesi ve bir sonraki yükü alması için el sallayarak Dani'nin çitinin yanına gidiyorum ve yatıştırıcı bir şekilde ellerimi uzatıyorum. "Biliyorum ve özür dilerim. Sizin erken alımlarınız başlamadan önce kamyonu buradan çıkarmak için elimden geldiğince hızlı çalışıyorum."

"Yeterince iyi değil," diye tersliyor, kamyonu işaret ederek. "Çıkar şu lanet şeyi buradan!" Telefonuna bakıyor, benim son bir saattir yaptığım gibi saati kontrol ediyor. Çok yakın olacak, gerçekten yakın. İlk müşterileri genellikle dokuz gibi gelirdi ve saat sekiz buçuk oldu bile.

Başımı sallayıp omuzlarındaki devasa inşaat demiri yüküne rağmen kışklarını kaldıran adamlarıma işaret ediyorum. "Bunları boşaltmamız lazım. Kamyonu hareket ettirebilmemin tek yolu bu, o yüzden işime dönmeme izin verin. Olabildiğince hızlı gidiyoruz." Tekrarlanan iddialar yardımcı olmuyor. Aslında, Wayne'in Zeus ve Frogger'ın gerisinde kalan hızını ölçerek gözlerini kısıyor, ama hadi, adam onların iki katı yaşında, bu yüzden biraz gevşemeyi hak ediyor.

Beni durdurmuyor ama hareketlerimde yeni bir aciliyetle acele ederken, ben uzaklaşırken mırıldandığı bir *pendejo* ile ağır bir iç çektiğini duyuyorum. Ve yüküme şimdilik idare edebileceğim iki bar daha ekliyorum.

Evet, o kreplerin bana kazandırdığı iyi niyet artık çoktan yok oldu. *Puf!* Ortadan kayboldu, geriye sadece kızgın bir Dani kaldı, muhtemelen bugün yemek pişirirken kamyonumu gece boyunca engellemekten çok daha acı verici bir şey düşünecek.

Elimden gelenin en iyisini yapmama, ciğerlerimin hızlı tempodan yandığı noktaya kadar zorlamama rağmen başaramıyoruz. En azından Dani'nin sabah teslimatları için değil, ama neyse ki ekipler öğle yemeği için sıraya girmeye başladığında teslimat kamyonu çoktan gitmişti.

Bu sabahki beklenmedik, böyle olmamalıydı, teslimat ve boşaltmayı telafi etmek için adamların fazladan uzun bir mola vermesine izin verdim, bu da Dani'nin bahçesinde, ileri geri, Kathy'nin arka bahçesine ve bize doğru çok sık bakışlarla tepinmeye devam ederken hepimizin ön sırada oturduğu anlamına geliyor.

Aslında *biz* değiliz. Bu bakışlar kesinlikle sadece benim için. Her adım atışında bana küfrettiğini hissedebiliyorum.

Ayak. *Kyle... lanet olası pislik... o piçten nefret ediyorum... Kyle.* Bu sonuncusu, Dani'nin yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabileceğinden emin olduğum, hırıltılı bir hırıltıyla söylendi.

Günün sonunda Wayne'i ve çocukları yollarına gönderiyorum, Dani'yle aramızdakileri seyirci olmadan düzeltmek istiyorum çünkü bana yeni bir tane atacağından oldukça eminim. Bunun çocukların önünde *tekrar* olmasına izin veremeyecek kadar gururlu olmamın yanı sıra, bir parçam da onun bana bu şekilde davrandığını görmelerini istemiyor, ne kadar haklı olursa olsun, ve Dani'nin şirret ya da başka bir şey olduğu konusunda varsayımlarda bulunmalarını istemiyor.

İhtiyacım olan son şey onların Kathy ve Dani hakkında şikâyet etmeleri. Birini kabul edeceğim. Diğerini hiç hoş karşılamam. Bana ceza oburu diyebilirsiniz ama Dani'ye ve işine karşı bir yakınlık hissediyorum ve bana defalarca işleri kendi başına halledebileceğini hatırlatmasına rağmen onu korumak istiyorum. Bu onu benden ve komşusu için yaptığım işten korumak olsa bile.

Kathy'nin bahçesinden geçiyorum, onunla Dani arasındaki çitten atlamak niyetindeyim ama yaklaşırken duruyorum. Çit boyunca uzanan bir sürü çiçek var, yeni ekilmiş gibi görünüyor, biraz begonvil, ama çoğunlukla nasturtiumlar ve mandevillalar.

Kathy'nin bakmaktan bahsettiği bahçe olmalı. Ve tabii ki, bitkiler mülk sınırını neredeyse santimine kadar kucaklıyor, bu da ona neden saatlerce Dani'nin bahçesine bakarak takılacağına dair hazır ve kolay bir bahane veriyor. Evet, o çit iyi olacak... Dani'nin iyiliği için.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını umursamadan, parlak renkli nasturtium ve mandevillalardan birkaç avuç alıp sarmaşıkları aşağı çekerek onları *geçici* bir bukete dönüştürüyorum. Çitlere tırmanmak yerine ön tarafa doğru yürüyorum ve bir avuç dolusu çiçeği kurtarmak için etrafından U dönüşü yapıyorum. Dani'nin kapısını çalarken, öfkeli Dani Becerra'nın yaklaşan gazabına karşı omurgamı çelikleştiriyorum.

Hayal kırıklığına uğramadım, çünkü kapıyı açtığında neredeyse kapıyı bana çarpacaktı ve koyu renk gözleri adeta göğsüme çarpıp içime işleyen lazerler fırlatıyordu. Çabucak çiçekleri kaldırıyorum. "Özür dilerim."

Gözlerini sunuma dikip alay ediyor. "Çiçekleri özür dilemek için mi çaldın?" diye soruyor, takdir etmekten çok gücenmiş gibi. "Ciddi misin?"

"Evet." Özür dilemiyorum, bunun için değil. Düzeltmem gereken yeterince başka şey var. Çiçekler mi? İlk beş listesinde bile değil. "Zaten çiitleri yeniden yaparken onları söküp atacağız, o yüzden birileri onlardan biraz keyif alabilir."

"Kathy'nin bunu benim yapmamı istemediğine eminim."

Tartışmasına rağmen çiçekleri almaya devam ediyor, dudaklarının kenarında küçücük bir gülümseme beliriyor, ama bunun güzel çiçeklerden mi yoksa hırsızlığın Kathy'yi kesinlikle kızdıracak olmasından mı kaynaklandığından emin değilim. Çoğunlukla, onları hemen yere atıp pembe ve mor çamur haline getirmeye başlamadığı için cesaretlendim, ki bu gülünç derecede düşük bir çıta, ama Dani ile birlikte, alabildiğim her iyi işareti almak zorundayım.

"Ve eğer buraya polis gönderirse ve bu" -buketi havaya kaldırıyor- "izinsiz girdiğimin kanıtı olursa, seni hapislane hücremden vuracağım."

Kahretsin, haklıydı. Bu kadar ilerisini düşünmemiştim ve Kathy böyle bir şey yapabilecek kadar adi biri. Ama gerçekten Kathy'nin ne istediği umurumda değil. Bu sabahtan sonra bir kez daha Kathy'ye siktir olup gitmesini ve bu işin de canı cehenneme demeyi düşünüyorum. Bu iyi bir düşünce, hatta ona havuzunu o gergin kıcına sokabileceğini söylemeyi hayal etmek bile tatmin edici.

Ama bunu inşaatın ortasında yapamam. Bu benim için lojistik ve yasal bir kabus olur ve Kathy'nin işi tamamlamak için bulduğu ekip Dani'ye ne tür sorunlar çıkardıklarını umursamayacaktır. Benim gibi umursamayacaklar. "Ateşi ben alacağım. Kabul etmelisin ki çiçekler çok güzel."

Dani elindeki bukete gerçekten ilk kez görüyormuş gibi bakıyor ve gülümsüyor. Bu onun tüm yüzünü yumuşatıyor ve normalde olmadığı kadar tatlı görünmesini sağlıyor. Kalın, koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve sessizce, "Kathy'den çalınmış olmaları onları daha da güzelleştiriyor. O yüzden teşekkürler."

İşte karşınızda ateşli kız. Dani Becerra'nın tüm vücudunda tatlı bir kemik var mı bilmiyorum ama içindeki baharat, yeğenimin beni tanıştırdığı ve tabii ki onun sayesinde bağımlısı olduğum frappe'nin üzerindeki tarçınlı şeker kadar bağımlılık yapıyor.

Küçük bir taviz olsa da Dani'den gelen büyük bir kazanç gibi hissettiriyor. Evin içine, ön taraftaki küçük oturma odasına adım atıyorum, böylece paravan kapı arkamdan kapanıyor. Sadece ikimizin arasında, "Bu sabah için gerçekten üzgünüm" diyorum. Sertçe yutkunarak itiraf ediyorum, "Kathy

teslimat kamyonuyla beni gerçekten mahvetti ve acele etmek için elimden geleni yapıyordum."

Bu benim için kabul etmesi zor bir itiraf. Doğduğumdan beri ve profesyonel kariyerim boyunca en kötünün de kötüsüyle uğraştığım için her tür insanla başa çıkma konusunda uzmanım, bu yüzden Kathy Wilson'ın bana bir numara yaptığını kabul etmek büyük bir zayıflığımı ortaya çıkarıyormuşum gibi hissettiriyor.

Dürüst olmak gerekirse, sorun Kathy değil. Sadece o olsaydı, teslimat kamyonuna yüklerini kaldırıma bıraktırırdım ve günü inşaat demirlerini yavaşça arkaya taşıyarak geçirirdim ve bu onun zaman çizelgesini mahvederse, öyle olsun. Onun seçimi, onun sonuçları. Yani asıl sorun Kathy değil. Dani. Başına daha fazla bela açmayayım diye beni kışından çekistiren o. Bu işi olması gerekenden daha zor hale getiren kadın o. Şirret olduğu için değil, bilinmeyen bir nedenle önümde duran kara gözlü, kara saçlı kadını umursadığım için.

Gerçi Dani bunu bilmiyor. Bilse de umurunda olmazdı. Tek bildiği, geldiğim andan beri onu sikip attığım, hayatını berbat ettiğim. Bir numara alabilir çünkü bu benim standart *yöntemim*. Doğduğum gün başladı ve o günden beri hiç değişmedi.

"Yeterince iyi değil," diye hırlıyor, önüme geçip evine daha fazla girmemi engelliyor. "Daha fazlasını yap."

Özrü mü, bahaneyi mi yoksa her ikisini de mi kastettiğinden emin değilim ama sözleri hedefine ulaşıyor ve hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamıyormuşum gibi görünmek için özenle geliştirdiğim çekici, uysal adam maskesini yerle bir ediyor.

Parmaklarımı hayal kırıklığı içinde saçlarımda gezdirirken patlıyorum. "Bak, benden ne istiyorsun Dani? Kathy'nin tam bir kabus olduğunu, etrafındaki herkese acı çektirmeye kararlı olduğunu herkesten iyi biliyorsun. Ama bir kontratımız var, bu yüzden işi bitirmek zorundayım. Bunun uygunsuz olduğunu anlıyorum ve keşke yapabileceğim daha fazla bir şey olsaydı, çünkü inanın bana, onunla denedim ve bu saçmalığa bir çözüm bulmak için beynimi çok fazla yordum. Ama hiçbir şey yok, o yüzden sanırım birkaç hafta bununla uğraşmak zorunda kalacaksınız."

Kathy'ye olan tüm kızgınlığımı hak etmeyen tek kişiye, Dani'ye yüklerken bir haftadır biriktirdiğim buhar ve öfke patlaması yaşıyorum. Muhtemelen benden çok daha fazlasına katlanmıştı.

Kathy Wilson'ın yan komşusu, ama tüm kızgınlığı çirkin, keskin bir öfkeyle dökülüyor.

İçinde biriken nefret dolu lavları neredeyse görebiliyorum ve sanırım üzerimde patlamasına hazırım. Ama değilim, çünkü cevap verirken sesinde öfke ya da nefretten daha fazlası var. Korku, ıstırap ve derin bir yorgunluk var. "Uygunsuz mu? Finansal olarak felaket ve fiziksel olarak bunaltıcı olmayı dene, Kyle! Elimden geldiğince hızlı koşturuyorum, öğle tatili için ayırdıkları kısa zaman diliminde ekiplere öğle yemeği ulaştırmak için neredeyse ölesiye koşturuyorum." Başparmağını ve parmağını sanki o kadar süreleri varmış gibi bir santim aralıkla tutuyor. "Ama sen araya girince olmuyor! Ama ne oluyor biliyor musun? Müşteri kaybediyorum-"

Nefesimin altında, "Joshua için kızgın değilsin" diye bağırdım.

"Ona değil. Bu hafta üç kamyon dolusu siparişi daha kaybettim çünkü ön taraftaki karmaşadan geçip zamanında yerlerine geri dönemiyorlar. Sen o işi bitirdiğinde ve ben her zamanki teslimat sistemime geri döndüğümde geri geleceklerini söylediler ama kim bilir?" Kollarını havaya kaldırıyor, neredeyse öfkeyle savuracak. "O zamana kadar en yakın McDonald's'a uğramayı ya da evden sandviç getirmeyi alışkanlık haline getirmiş olabilirler. Bu kadar zaman kaybetmek bana para kaybettirdi! Bir gün daha hayatta kalmak için ihtiyacım olan para. Bunu anlamıyor musunuz? Tabii ki anlamıyorsun," diye alay ediyor, sanki benim ne anladığımı biliyormuş gibi.

Soluk soluğa, göğsü çok hızlı inip kalkıyor ve durumunu düşündüğümde daha fazla açığa vuruyor. Ama itirafı beni derinden etkiliyor ve ilk kez kendimi gerçekten bok gibi hissediyorum.

Bunu bilmiyordum. Bunların hiçbirini bilmiyordum. Bu da beni daha çok kızdırıyor.

Dani'yi rahatsız ettiğimi biliyordum ama park etmem gibi basit bir şeyin onun işini *bu* kadar etkileyeceğini düşünmemiştim. Kendime ve bu sorunu çözmedeki yetersizliğime kızarak saldırdım. "Sen tam bir kaltaksın, biliyor musun?"

Kelimeler ağzımdan çıkarken bile kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Dani'nin bu konudaki muhtemel düşüncelerine rağmen, kadınlara karşı dikkatsizce kaba davranmıyorum. Ve *küçük duygularım* incindiğinde kesinlikle lise hakaretlerine başvurmuyorum. Ve eğer kaltak olarak adlandırılmayı hak eden biri varsa, o da yan komşum olan kadındır. Dani değil.

Ama Dani'yle ilgili bir şey beni geriyor, jilet gibi keskin bir şey beni parçalıyor ve sahip olduğumu düşündüğümde daha karanlık eğilimleri ortaya çıkarıyor. Şok olmuş gibi görünmüyor, hatta huysuzluğuma şaşırmış gibi. Sanki bunu bekliyormuş gibi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve "Daha kötüsünü daha iyisi söyledi. Süslü insanlara daha süslü şeyler vermek için ortaya çıkan güzel bir pislikten başka bir şey değilsin. Emrimi yerine getir, havuz çocuğu." Sanki müşterilerim bana patronluk taslarken iplerine bağlı bir kukla gibi davranıyorlarmış gibi parmaklarını oynatıyor.

"*Senin... teklifini... yapmak mı?*" Kekeliyorum. "Sen öyle istiyorsun."

Çenesini kaldırıyor ve ben de sırtıyorum, ona şu anda ne kadar kibirli göründüğünü söylesem, kendisine kaltak denmesinden çok buna kızacağını fark ediyorum. Ona doğru adım atarak, onu destekliyorum. Kapıya yaslanmayı reddediyor ama bir avucumu başının üstünden boyalı yüzeye yerleştiriyorum. Refleks olarak bana bakıyor, gözlerinde meydan okuma var.

"İstediğin bu mu Dani? Bana ne yapacağımı söylemek mi istiyorsun? Bu yüzden mi beni izliyorsun, fotoğraflarımı çekiyorsun?" Duraksıyorum, inkâr edip etmeyeceğini görmek için bekliyorum ama sanki inkârını geri almak istercesine dudaklarını birbirine daha sıkı kenetliyor. "Çünkü yüzüme tükürdüğün tüm o ateşe rağmen beni istiyorsun? Bana dokunmak istiyorsun ve benim de sana dokunmamı istiyorsun."

Nefesi kesiliyor. Yanıldığım için mi? Hayır, haklı olduğum için. Haklı olduğumu biliyorum çünkü bakışlarına karşılık vermiyor ve Dani sözlerinin arkasında duran biri.

Kulağına doğru gürlerken sesimi baştan çıkarıcı, nazik bir mırıltıya indiriyorum, "Şafaktan önce kalkıyorsun, bütün gün kıcını yırtarak çalışıyorsun ve gece yatağa düşüyorsun. Kendine bakmıyorsun, özellikle de en temel ihtiyaçlarınla ilgilenmiyorsun, bahse girerim." En küçük, en seksi iç çekişini yapıyor, ben de devam ediyorum. "Isınan, ıslanan ve acıkan dar, yalnız bir amcığın var ama bu konuda hiçbir şey yapmıyorsun, değil mi? Ama ben yapabilirim, Dani. İstediğin bu mu?"

Dani'den hoşlandığımdan bile emin değilim ama şu anda tamamen ciddiym. Aslında, ona dokunma düşüncesi bile sikimi taş gibi sertleştiriyor ve daha fazlası için hazır hale getiriyor. Acaba onun hırçınlığı yatak odasına -ya da şu anki duruma göre oturma odasına- kadar uzanıyor mu?

Gözleri benimkilerden ağızma atlıyor, sanki iğrenç şeyler söylememi izliyor ama ben söylerken zihnimi görmek istiyor. Bunu düşünüyor. İçinde bir savaşın sürdüğünü hissedebiliyorum ve kazandığımı düşünerek dudaklarını bir öpücükle yakalamak için eğiliyorum.

Tadı baharat, ızgaradan çıkan duman ve daha derin bir şey gibi. Muhtemelen kötü kararlar ve pişman olacağım şeyler, ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum ve o da bir kez olsun itiraz etmiyor.

Bu fikre alışarak ve onun sunduğu meydan okumayı severek, onu kapıya sıkıştırırken dudaklarımı onunkilere daha sıkı bastırıyorum, vücudu bana yol veriyor. Dilim ağzını işgal ediyor ve o da benimle buluşuyor, öpüşmemiz her saniye daha sıcak, daha derin ve daha yoğun hale geliyor. Yemyeşil dudakları ipekten daha yumuşak ve nefesimizi paylaştıkça daha fazlası için can attığını hissedebiliyorum.

Boştaki elimi vücudundan kalçasına doğru gezdiriyorum, yol boyunca bir göğsünü avuçlamak için can atıyorum ama aramızda boşluk olmasını istemiyorum. Onu avucumun altında hissetmek arzumu daha da ateşliyor ve kıcını sıkarken sikim kotumun içinde titriyor.

Derinden inliyor, ama aynı anda nefesi kesiliyor ve beni iterek yer istiyor. Elleri göğsümün üzerinde düz duruyor ve o ittikçe parmakları meme uçlarıma dokunuyor, piercinglerimle alay ediyor. Sanki onu haşlamışlar gibi gömleğimin altındaki halterlerden uzaklaşıyor.

Bunları gerçekten seviyor, diye düşünüyorum kendi kendime ukalaca. *Acaba...*

Ama sonra yüzündeki ifadeyi gördüm. Dani öfkeli. Onu daha önce de kızgın, öfkeli, sinirli ve bunların arasındaki çeşitli evrelerde görmüştüm ama bu farklıydı.

"Defol git evimden," diye tükürüyor sıkılmış dişlerinin arasından. Yanakları kızarmış, elleri göğsünün önünde kıvrılmış ve amcığı bakım istermiş gibi kalçalarını oynatıyor. İnkâr edebilir, sorsam muhtemelen ederdi de ama o da benim kadar tahrik olmuş durumda.

"Dışarıda yapmak ister misin? Sapıkça," diyorum geri çekilirken, siparişi bir şakaymış gibi davranırken ona daha da fazla alan bırakıyorum. Varsayılan moda geri dönüyorum, her şeyi saptırmak için mizahı kullanıyorum çünkü neden bir göz açıp kapayıncaya kadar sıcaktan öfkeye dönüştüğünü bilmiyorum. Gözleri kısılıyor. "Genelde kızlar ertesi sabaha kadar benden pişman olmazlar."

Ne yazık ki gerçek bu. Tek gecelik bir ilişki için iyiyim, mimozalar eşliğinde kızlara anlatacakları eğlenceli bir hikâye, *evcilleştirdikleri kötü çocuk*. Ama genellikle, en azından anlaşmadan bir sikiş çıkarırım.

Dani ile değil, gerçi buna şaşırmamalıyım. O diğer kadınlar gibi değil. Kimseye benzemiyor, sanmıyorum.

"Sen bir pisliksin, bunu biliyor muydun?"

Kıkırdıyorum. "Daha kötülerini de duydum." Daha önceki ifadesinin 'daha iyi' kısmını eklemiyorum. "Yine de birkaç orgazm sakinleşmene yardımcı olabilir," diye ekliyorum.

yardımseverce. "Ne dersin, iki mi? Ya da üç?" Pazarlık ediyormuşuz gibi parmaklarımı kaldırıyorum. "Daha fazla mı?"

Mizahsız bir kahkaha atıyor. "Böyle bir hizmet sunmadığınızı biliyorum. Muhtemelen nasıl doğru vurulacağına dair canlı talimatlarla bile beni boşaltamazsın."

Beni ateşleyen şey cinsel yeteneğime yapılan hakaret değil. Dani'nin gözleri kapanırken ve tatlı zevk sesleri açık dudaklarından geçerken sertçe boşalması fikri.

"Saymaya başla," diye yemin ediyorum karanlık bir şekilde.

Gözlerini deviriyor. "Evet, doğru. Gezegende bunu bana yapabilecek kimse yok."

Omuz silkiyorum, beni öptüğü zamanki halimize geri dönmeye çalışıyorum. "Teklifim geçerli. İyi bir dinleyiciyim, hızlı öğrenirim ve daha iyi yaparım."

Cevap olarak paravan kapıyı iterek açıyor ve beni gitmeye davet ediyor.

"Pekâlâ, bana iki kere söylemene gerek yok," diyerek kapıdan içeri adım atıyorum.

küçük verandada. Ama omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Yarın görüşürüz, Dani."

Beni istemeyebilirdi ama beni geri öptüğü kesin ve bu bana kalırsa iyiye işaret.

Evinden ayrılıp bahçesinden geçerek, bu sabahki teslimat nedeniyle Kathy'nin garajının önüne park edilmiş olan kamyonetime doğru ilerliyorum. Daha yolu yarılamaştım ki arkamdan Dani'nin kapısının çarptığını duydum. Nedense bu ses beni gülümsetiyor.

BÖLÜM 9

DANI

Tekrar kayıyorum, bu sefer sırt üstü yatıyorum ve gözlerimi sıkarak kapalı kalmaya zorluyorum.

Uyu, Dani. Dinlenmen gerek.

Sanırım bütün gece belki üç saat uyudum ve bu da tek seferde olmadı. Hayır, yattığımdan beri dönüp duruyorum, takla atıyorum çünkü beynim bütün gece susmadı.

Uyurken rüyamda Kyle'ı görüyorum. Uyandığımda ise tek düşünebildiğim onun söyledikleri. Hayır, ne söz verdiği. Çoklu orgazm mı?

Bu fikir çok saçma. Kyle'ın kendinden oldukça emin görünmesine rağmen, bir porno videosundaki kötü oyunculuk dışında bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum.

Yine de, böyle bir şey benim yapım değil. Seks sırasında bir kez orgazm olursam şanslıyım - ve gerçekten şanslıyım - ve bu kesin bir şey bile değil. Beni her seferinde boşaltmayı başaran tek eski sevgilim adım adım talimatlar isteyen ama neyse ki beni dinleyen biriydi. Ama ben boşaldıktan sonra başka aktivitelere geçtik, yani onun boşalmasına.

Bu kadar çok olması fikri çok saçma. Kyle'ın kendisi gibi.

Sinir bozucu olduğu kesin. Ve beni hiç kimsenin kızdırmadığı kadar kızdırıyor.

var.

Ama beni öpüş şekli?

Gerçek şu ki, onu itmemin tek sebebi o öpücüktü.

Bana sadece iki seçenek bıraktı. Ya onu itecektim ya da yatak odama sürükleyecektim. Ya da yere, üçüncü seçenek.

Tekrar dönüyorum, bu sefer yan dönüyorum ve gözlerimi açıyorum, acaba yatak odam hakkında ne düşünürdü diye merak ediyorum. Özel bir şey değildi - indirimde aldığım bir torba içinde yatak yorgan setiyle kaplı tam bir yatak, bir şifonyer

kaldırımından indirip temizledim ve köşede nadiren oturduğum bir sandalye vardı.

Ağzımı tutkuyla yalayıp yutması ve gözlerinin bedenimi okşaması muhtemelen umurunda olmazdı, hatta farkına bile varmazdı.

Derin bir iç çekiyorum, kendimi değil ama dün gece Kyle'ı durdurma kararımı yüz on yedi kez sorguluyorum. Kesinlikle bir anlık bir zayıflık yaşadım ama beni kim suçlayabilir ki? Demek istediğim, o ateşli, harika öpüşen biri ve tam bir pislik olmadığına iyi biri olabiliyor. Kahvaltıdaki gibi.

Bu arada, ben benim. Kabul etmekten nefret ediyorum ama o haklıydı. Kendime bakmıyorum ve sadece fiziksel ihtiyaçlarımdan bahsetmiyorum. Bir erkeğe annemin baktığı gibi bakmayı reddetmeme rağmen, bazı açılardan tek yaptığım şey bu - mürettebatı beslemek için çalışmak, biraz uyumak, sonra tekrar yapmak için kalkmak. Yıka, durula, tekrarla. Bazı günler rahatlamaya, mastürbasyon yapmaya, hatta sıcak bir duş almaya bile vaktim olmuyor.

Ama bunu yüzüme vurmak zorunda değildi. Şimdi, tek düşünebildiğim ..ve..

En son ne zaman gerçek seks yaptım? Kahretsin, en son ne zaman Parmaklarımla yürümesine izin mi vereyim? Hatırlayamıyorsam muhtemelen çok uzundur, değil mi?

Beynim doğru kararı verdiğimi söylüyor, ama bedenim hâlâ Kyle'ın vaat ettiği şeyi nasıl bir aptalın kaçırdığını soruyor. Kendimi boşaltmayı düşünüyorum, ki bunu bütün gece düşündüm ve reddettim. Kyle aklımdayken bunu yapmak onun kazandığı anlamına gelir.

Ve o kazanmadı.

Ama burada biraz daha yatarsam, kazanacak. Çok zayıfım ve şimdi aklımda orgazm olduğu için bedenim umutsuzca orgazm olmak istiyor. Asi bir şekilde yorganı üzerimden atıp yataktan çıkıyorum, aşırı gergin ve ağrıyan uzuvlarımı esnetiyorum. Dün kapıdan kaldırıma kadar koştuğum kilometreleri şimdiden hissediyorum ve hepsini bugün tekrar yapmam gerekecek.

Tabii herkes sipariş verirse.

Bu ekşi düşünce bile arzumu söndürmeye yetiyor. İş durmuyor, faturalar her zaman geliyor ve şu andan itibaren bir ayağımı diğerinin önüne koymamı isteyen insanlar var.

Mutfakta işe koyuluyorum. Her gün olduğu gibi kahve cezvesini çalıştırıyorum ve ardından pirinci duruluyorum, yüzeydeki nişastalardan arındırıyorum.

Pişir. Sırada açık hava ocağı mı çalıştırmak var.

Bugün yapmam gereken iki büyük parça et var; önce bugünün siparişlerini karşılayacak 'hızlı' bir domuz eti, sonra da yarına hazır olması için bütün gün bakıcılık yapacağım yavaş kavrulmuş bir dana eti. Sığır etini yavaş kavurma ve tütsüleme kombinasyonuma asarken yan odadan sesler duyuyorum.

Erken olmasına rağmen, Kyle ve ekibi çoktan işe koyulmuş olmalı.

Acaba hiç uyudu mu?

Gözlerinde mor lekeler var mı diye kontrol etmeyi reddediyorum ama bugün ne yaptıklarını görmek için şöyle bir bakıyorum. Kyle adamlarıyla birlikte çalışıyor, uzun odun parçalarını gürültülü bir testereyle parçalayan kıvrıcık saçlı tekir adama taşıyor. Kyle, yaşlı adam ve sıksa olan kesilen parçaları toplayıp büyük deliğe dağıtıyor ve onları yükseltmek için inşaat demirinin ve tel örgünün altına kaydırıyor. Aslında havuzun iskeletini oluşturuyor gibi görünüyorlar.

İstemeyerek de olsa hakkını vermeliyim... Kyle çok çalışıyor.

Bu düşünce beni boşaltmak için de bu kadar çok çalışıp çalışmayacağını merak etmeme neden oluyor.

Genelde hayır derdim. Erkekler belirli şeylerle övünürler; banka hesapları, bench press'leri, cinsel hünerleri ve/veya penis büyüklükleri. Genellikle bunların hiçbirini destekleyemezler.

Ama nedense Kyle'ın böbürlenmesini destekleyebileceğini düşünüyorum.

Eğer boşalmazsam ya da boşalamazsam muhtemelen bunu bir meydan okuma olarak kabul eder. Eminim orgazm olmamam egosunu incitirdi.

Sonra tekrar, karnıma bastırıldığını hissettiğim şeyi düşünürsek, büyük bir ego için bir nedeni var.

Aslında Kyle'ın sözünü tutmayı düşünmesem de, o öpücüğün düşüncesi sabah boyunca dikkatimi dağıtıyor, ön kapıdan kaldırıma kadar tur atıp siparişleri kamyon sırasına götürüyorum. İşler daha hızlı ilerliyor, çocuklar içinde bulunduğum durumu çok daha kabullenmiş görünüyorlar ve Kyle'ın kamyonu neredeyse arkasındaki römorka değişiyor, bu da bana biraz daha fazla yer açıyor, bu da beni daha mutlu ediyor.

İyileşen ruh halim fark edilmedi değil.

"Bugün iyi görünüyorsun Dani," diyor her zaman uğrayan tesisatçı Leon, siparişini alırken. "O gülümsemeyi tekrar görmek güzel."

Dürüst olmak gerekirse, benden öğle yemeği aldıkları için bana 'daha fazla gülümsememi' söyleme hakkına sahip olduklarını düşünen bazı müşteriler var. Sanki ben onların öğlen eğlencesiymişim gibi. Çoğunu hemen yola getiriyorum ve yolumuza devam ediyoruz.

iş ile. Ama Leon öyle değil. O gerçekten herkesin mutlu olmasını isteyen ve başkalarına yardım etmek için elinden geleni yapan tatlı bir adam.

"Teşekkürler. Erken kalktım," diyorum, gerçi bu sabahki ekstra hazırlık zamanımın bununla bir ilgisi yok.

"Her neyse, sana çok yakışmış," diyor Leon ve bana bir onluk uzatıyor. "İyi günler. Yarın geleceğim."

Teslimatların geri kalanı tüm hafta boyunca siparişlerin gittiğinden daha sorunsuz geçiyor, ancak öğle yemeğinin sonunda bitkin düşünüyorum. Bir dakika oturmak istedim ama lavabomda yığılı tencere ve tavalar bunun olmayacağını söylüyor. Ayrıca, dışarıda birkaç saat daha ilgilenmem gereken et kızartması var.

Derin bir iç çekiyorum ve bir sonraki vardiyam olan temizlik görevime başlıyorum.

Suyu eritici sıcaklığa getirerek lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakıyorum. Bunu kendimden başka kimseye itiraf edemem ama Kyle'ı arıyorum. Bugün Kathy'nin evine doğru bakamayacak kadar meşguldüm, bu yüzden onu, güçlü kollarını ya da seksi gülümsemesini görmedim.

Ama Kyle ve ekibi hiçbir yerde görünmüyor.

Her neyse. Kyle'la ilgili küçük fantezim ve onun palavralarını destekleme çabasını düşünürken oluşmasına izin verdiğim küçük beklenti yıprandı ve bu noktada ancak dumanla koşuyorum.

Çelik yünümün her dairesel fırçalamasında sinirim daha da artarak bir yığın tencerenin içinden geçmeyi başarıyorum. Diğer herkes bugünlük evlerine gitti ama ben buradayım, hala kıcımlı yırtarak çalışıyorum. Her seferinde bir tabak, her seferinde bir gün, tekrar tekrar, yine de zar zor geçiniyorum.

Pilav tenceremi ıslatmaya hazırlarken kapım çalındı. Kyle'ın gelmesini bekleyerek ve onunla kavga edecek ya da kendi fiziksel ihtiyaçlarımla savaştığım enerjim kalmadığından, arkamı dönme zahmetine girmiyorum ve bunun yerine ön kapının genel yönüne doğru "Siktir git" diye bağıriyorum.

"Affedersin, Daniela?" diye bir erkek sesi cevap

verir. Kahretsin. Bu Kyle değil.

Bu benim ağabeyim, Xavier.

Tanrı'nın benden neden bu kadar nefret ettiğini merak ederek göğsüne bakıyorum. Xavier bugün ihtiyacım olan son şey. Yine de bir bulaşık bezi alıp ellerimi kurularak kapıya doğru yürüyorum.

"İçeri gel," diyorum ona, ben daha oraya varamadan davetsizce içeri dalıyor. Görünüşe göre kapı çalınması basit bir formaliteden başka bir şey değildi. Hiç şaşırmadım. Xavier babamın dublörü olduğunu düşünmeyi seviyor ve

Bu rolü üstlenecek bir erkek bulana kadar benim onun taşınması gereken bir sorumluluk olduğumu düşünüyor. İkisi de böyle geleneksel. Ya da en azından onlar buna geleneksel diyor. Ben buna kadın düşmanı derdim. Ama bilirsiniz işte, to-may-to, to-mah-to.

Keskin bir şekilde giyinmiş, önünde net bir çizgi olan gri pantolon ve altın zincirini göstermek için yakası açık ve altın saatini göstermek için kolları kıvrılmış düğmeli mavi bir gömlek. Saçları yeni şekillendirilmiş gibi görünüyor, gerçi bu sabah evden çıkmadan önce düzelttiğini biliyorum. Çok çalışıyor, ama araba satıcısı olarak yaptığı iş terlemekten ve gerçekten çalışmaktan çok konuşmak ve masa başında oturmak, bu yüzden o papatya gibi taze görünüyor ve ben güneş ışığı ve tuz gibi görünüyor ve kokuyorum. Eğlenceli, kumsallı bir şekilde değil.

Xavier evime pek sık gelmez, bu yüzden bu iyi bir şey olamaz. İkimiz için de. Muhtemelen burada uymam gereken çağdışı bir yasayı ortaya koyacak, 'yapmam gereken' ve 'olabileceğim' şeylerden bahsedecek ve ben onun saçmalıklarıyla uğraşacak durumda değilim. Daha üç kelime bile etmedi ve şimdiden bunun kötü gideceğini söyleyebilirim.

Özellikle de yanımdan geçip yarı temiz yarı kirli bulaşıklarla dolu dağınık mutfığa baktığında ve kaşlarını nefretle çatıttığında.

"Zavallı, aç kitlelere hizmet nasıl gidiyor?" diye soruyor. Satıcı gülümsemesini göstermeye çalışıyor, ama alaycılığını benden saklayamıyor.

Xavier, aile restoranında olsun, evde olsun, hatta şimdi kendi evliliğinde olsun, her zaman hizmet etmek için fazla iyi olduğunu düşünmüştür. Baldızım Mara, Xavier'e ve iki çocuğuna, altı yaşındaki yeğenime ve üç yaşındaki yeğenime bakıyor. Bu anlaşımdan gerçekten mutlu görünüyor, ben de onun adına mutluyum. Ama benim bu tür bir ilişkiye ilgim yok. Aslına bakarsanız, beni bu konuda olumsuz düşünmeye zorlayın.

Ya da herhangi bir ilişkiye, kendime hatırlatırım.

"Harika." Bana kalırsa bu kadar konuşma yeter, ben de mutfığa ve bulaşıklarına dönerken ona arkamı dönüyorum.

Neden sorma zahmetine giriyor bilmiyorum. Ona hep aynı cevabı veriyorum. İşe başladığım ve bu alışılmadık düzeni nasıl çalıştıracağımı bulmaya çalıştığım zamanlarda bile, Xavier'in mükemmelden başka bir şey olduğunu bilmesine asla izin vermedim. Eğer bir şeylerin yanlış gittiğine dair en ufak bir imada bulunsaydı, bana 'gerçek bir iş' bulmamı ya da daha da iyisi evlenip bir kocaya ve sonra da çocuklara bakmamı söylerdi. Ona göre kaderimde bu var, o halde neden mücadele edeyim ki?

Ve Kyle yan odada çalışırken bazı geçici sorunlar yaşadığımı kesinlikle paylaşmayacağım. Bu benim için Xavier'in gününü

Yenilgiyi kabul edip onun gitmem gerektiğini düşündüğü yolu izleyeceğim.

"Hmm," diye mırıldanıyor, bana bir an bile inanmıyor. Neyse ki burada olma nedeni bu değil ve muhtemelen havada uçuşan yemek ve deterjan moleküllerinden kendini dezenfekte etmeye hazır bir şekilde hemen konuya giriyor. "Annem ve babam senin için endişeleniyor." Poposunu yaslayacak bir yer arıyor ve yüz dolarlık pantolonu için yeterince temiz olduğunu düşündüğü bir yer bulamayınca omzunu buzdolabının kenarına dayamaya karar veriyor. "Uzun zamandır uğramıyorsun. Annemin anlattığına göre, onları terk etmişsin."

"Bir Pazar günü okula gitmedim ve anneme haber vermek için aradım," diye düzeltiyorum. Ne onun ne de annemin suçluluk duygusuna ihtiyacım var. Kendime yüklediğim suçluluk duygusuyla dünya çapında bir tura çıkabilirim. "Çok meşguldüm. İnşaat sezonunun ortasında olduğumuzu biliyorsun, bu yüzden normalden daha fazla sipariş var."

Gerçek şu ki, Cumartesi günü Kyle'la kahvaltı ettikten sonra, midem isyan etme tehdidinde bulunmadan market alışverişine çıkamazdım ve o krepler böyle mahvolma riskini göze alamayacak kadar güzeldi. Alışverişi Pazar gününe ertelemek zorunda kalmıştım, böylece haftaya hazır olacaktım, bu da ailemi ziyaret edemeyeceğim anlamına geliyordu.

"Hiçbir şey aileden daha önemli değildir," diye hatırlatıyor bana, sanki kendi hayatıma öncelik veremeyecek kadar aptalmışım da bana yol göstermesine ihtiyacım varmış gibi. "Biz kesinlikle o terli, pis kokulu-"

"Dikkat et," diye uyarıyorum, gerçekten kırıcı bir şey söylemeden önce onu durdurmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Bu *insanlar* tüm çocukluğumuz boyunca başımızı sokacak bir çatı sağladılar," diye belirtiyorum. "Ayağımıza ayakkabı, sırtımıza giysi giydirdiler. Belki senin şu anda giydiğin gibi büyük mağazalardan alınmış mokasen ayakkabılar değil ama annemle babamın bize sağladıkları işe yaradı. Ve şimdi hizmet verdiklerim gibi müşteriler sayesinde bize bunları verebildiler."

Hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor. Bu bizim hiç bitmeyen ileri geri konuşmalarımız. Aynı terbiyeden, aynı çalışkanlık, dürüstlük ve inatçılık temelinden geldik. O bunu bir sıçrama tahtası olarak kullandı, sosyal ve profesyonel basamakları tırmanırken geldiği yere alay ve tiksintiyle baktı. Ben hala içinde büyüdüğümüz aynı hayatı yaşıyorum; üç kuruşa talim ediyor, bir anlık huzur için savaşıyor ve kendini beğenmiş birinin hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum. Komşumla olan sürekli savaşımın da gösterdiği gibi.

Kardeşimle aramızdaki fark şu ki, o başardığını, benden, annemden ya da babamdan daha büyük bir şey olduğunu düşünüyor, ben ise

egosu mütevazı başlangıçlarını aşmış, çekilmez bir pislik olduğunu düşünüyorum. Elimde olsa onunla yer değiştirmedim. Tabii ki o da benimle yer değiştirmedim.

İşe yaramayacağını bildiğim için bir başka sert yorumu daha ısııyorum ve Xavier beni izlerken temizliğe geri dönüyorum. Yeni planım mı? Söylemeye geldiği şeyi söylemesine izin verip buradan gitmek ve böylece işimi bitirmek. Yatağım beni çağırıyor.

"Hâlâ o şekilde yapıyorsun," diyor Xavier, bu kez su ve sitrik asit tabletiyle doldurduğum kabuk bağlamış bir sos tenceresini ocağa koyarken. "Eski yöntemlerle."

"İşe yarıyor, ucuz ve bazı alternatiflerden daha az kimyasal," diyorum ona. "Tabii doğum günümde bana bir basınçlı yıkama makinesi almayı teklif etmiyorsan?" Kaşlarımı kaldırıp onu sorguluyorum.

Doğum gününe daha aylar var ama ona bu fikrin tohumlarını çok önceden atmak iyi olur. Böylece, doğum günüm gerçekten geldiğinde, bunun başından beri kendi fikri olduğunu düşünecek.

"Ne?" Xavier dehşet içinde bocalıyor. "Hayır."

Omuz silkiyorum, şaşırmıyorum. "O zaman evet, her gün sitrik asit ve sıcak bir soba ile bitecek."

Xavier incinmiş görünüyor. Geçen yıl bana ince, narin bir altın bilezik almış ve umduğu gibi değerini bilmediğim için üzülmüştü. Ama cidden mi? Böyle bir şeyi nerede takacağım? O zamandan beri şifonyerimin en üst çekmecesinde, aldığı kuyumcunun kutusunun içinde duruyor.

"Tencere fırçalamak için basınçlı yıkama makinesi hayal etmekten daha iyisin," diyor Xavier. "Hadi Dani, bu çılgınlığa bir son vermenin zamanı geldi. Yuva kurma zamanı. İstersen o adamlardan biriyle bile olabilirsin." Ön tarafı işaret ediyor, sanki her zaman evimin önündeki kamyon sırası şu anda oradaymış gibi, ama öğle yemeği için bekleyen adamlar yerine hepsi kocam olmak için bekliyorlar. "Usta bir tesisatçı ya da marangozun ne yaptığını biliyorum. Birini seçin ve birlikte bir hayat kurun. Mutlu ol."

"Ben mutluyum."

Başını eğip hayatımı bir çırpıda gözden geçiriyor. Kirli mutfak, dağınık saçlar, terli giysiler, önümde uzun bir gece.

Gördüklerine itiraz edemediğim için farklı bir açı deniyorum. "Aslında demek istediğin birini seç ve annemle babamı mutlu et."

"Senin için endişeleniyorlar. Hepimiz endişeleniyoruz." Kendisini ve Mara'yı da kastediyor. Herkes yuva kurma zamanının geldiğini düşünüyor, sanki yirmi beş yaşında son kullanma tarihi geçmiş ve bozulmuş süt gibi kesilmeye başlayacakmışım gibi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, Xavier'in bırakın evliliği, kibar bir arkadaşlığa bile uygun olmadığımı düşünmesine neden olacak uygun, küfürlü bir cevap vermek için ısınıyorum, ama arka kapıdaki hareketle engelleniyorum.

Bahçemde kim var? Orada kimse olmamalı. Eğer bir daha mülkümün sınırlarını aşarsa Kathy'yi kesinlikle izinsiz girmekten tutuklatacağım.

Gözlerim Kyle'a kayıyor, bir elini daha iyi görebilmek için perdeye götürmüş. Kyle ve ekibinin bugünlük gittiklerini sanıyordum. Ama sanırım öyle değilmiş. "Dani? İyi misin? Evinin önünde bir BMW var, biliyor musun?"

Diğer elinin kapının kolunda olduğunu ve gerekirse beni savunmak için harekete geçmeye hazır olduğunu hissediyorum. Aslında, muhtemelen çoktan yakın bir tehlikede olmadığımı karar verdi çünkü daha çok onun tarzı gibi görünen kapıdan içeri dalmak yerine seslendi.

Bu eğlenceli olmalı. Eğlenceli değil.

"Sen," diyorum Xavier'e, "tek kelime etme. Bir dakika bekle."

Kardeşim ne yapacağının söylenmesine kaşlarını çatıyor ama neyse ki ben arka kapıya doğru yürürken bir şey söylemiyor.

'Davetiyeye gerek yok' günü falan olmalı, çünkü Kyle da tıpkı ağabeyim gibi arka kapıyı açıp içeri giriyor. Gözlerinin üzerimde gezindiğini hissediyorum ama sanki yeni geleni değerlendiriyormuş gibi hemen Xavier'e dönüyorlar.

Kyle'ın süslü kıyafetleri, havalı saçları ve pahalı saatiyle ağabeyim hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Kyle'ın bunlardan etkilenecek ya da gözünü korkutacak bir tip olduğunu sanmıyorum, bu da ona benim gözümde yaklaşık iki nokta altı puan kazandırıyor. "Merhaba, ben Kyle," diye teklif ediyor, elini uzatırken sesi sertleşiyor. "Arabanız sanırım?"

Xavier duraksıyor, Kyle'ın eline bakarken burnu tiksintiyle kırışıyor. Şu anda kendini beğenmiş kardeşimle akraba olduğum için utanıyorum, ama Kyle elinin kirli durumu için hiçbir mazeret ve açıklama getirmiyor, sadece Xavier'i test ediyormuş gibi uzatıyor. Sonunda kardeşim Kyle'ın elini sıkıyor ama üç vuruş kuralından çok önce bitiyor ve Xavier'in elini pantolonuna silmek istediğini ama kirletmek istemediğini anlayabiliyorum.

Daha iyi bir kız kardeş olsaydım ona bulaşık bezimi verirdim ama rahatsızlığı hoşuma gidiyor. Kendini beğenmiş bir züppe olduğu için bu ona iyi geliyor.

"Xavier Becerra," diyor Xavier, sesi hemen geliştirdiği sahte satıcı sesine kayıyor. "Daniela'nın kardeşi."

Sanki kraliyet unvanıymış gibi söylüyor. Hayır, bu doğru değil. Sanki odadaki hiyerarşide onu benden ve Kyle'dan üstün tutuyormuş gibi söylüyor. Ama bu piramit sadece Xavier'in zihninde var.

Kyle'ın dudakları dikkatini bana çevirirken orantısız bir gülümsemeye dönüşüyor ve birden kendimi büyük bir dezavantajda hissediyorum. "*Daniela*?" diye tekrarlıyor, sanki adımla sadece söylemekle kalmıyor, dilinin ucunda hissediyormuş gibi.

"Kyle," diyorum, kastettiğimden daha sert bir şekilde. Daha yeni 'Bayan Becerra'dan 'Dani'ye terfi etti ve şimdi de tam adım üzerinden benimle dalga mı geçmek istiyor? Kesinlikle olmaz.

Kaşları kalkıyor ve tetikleyici bir noktayı doğruladığımı biliyorum. Adım gibi basit bir şeyin beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum ama ediyor. Muhtemelen sadece hayal kırıklığı içinde duyduğum içindir.

"Üzgünüm geciktim. Tel örgüyle ilgili bir sorun yaşadım," diyerek elini cebine attı. "Ama ben sözümün eriyim ve parayı aldım, dikkatimiz dağıldığı için çünkü parayı da-"

"Kız kardeşime para mı götürüyorsun?" Xavier araya giriyor, neyse ki dikkatimizi dağıtan şeyi değil, parayı soruyor.

"Evet, ona borcum var-"

"Yemekler!" Bağırıyorum. "Ekibinin öğle yemeklerini ödüyor!"

Kyle'ın mavi gözleri beni delip geçiyor, dolgun dudakları düz bir çizgiye dönüşüyor. Ona bu şekilde davrandıktan sonra bir iyilik istemeye hakkım yok, ama yapıyorum, ona benimle gelmesi için yalvaran bir bakış gönderiyorum. Düşünceli bir şekilde benden Xavier'e bakıyor ve durumu hızlıca hesaplamaya çalışıyor.

Bir kız kardeşi olduğunu söyledi, bu yüzden sadece bir kadının kardeşine her şeyi anlatmayacağını anladığını umabilirim. Özellikle de aşırı hevesli bir takipçi ve zorlu bir gelir durumu söz konusu olduğunda.

"Evet, Daniela en iyi yemekleri yapar," diyor Kyle. "İnanılmaz biri."

Ensemdeki tüyleri diken diken eden iltifat değil. Kyle'ın bu kez adımla göğsünün derinliklerinde ve gürültülü bir şekilde söylemesi. Daha önce hiç böyle duymamıştım. Kyle kulağa seksi geliyor ve bunu fark eden tek kişi ben değilim.

Xavier'in çenesi Kyle'a bakarken geriliyor.

Xavier büyük adam olmaya alışkındır, araba galerisinde en tepedekilerden biri olmak için çalışmıştır ve bunu kimsenin bir an bile unutmamasına izin vermez. Ama Kyle bunu hiç umursamıyor gibi görünüyor. Hatta, sanki bu baskınlık gösterisi çok şirinmiş gibi dudaklarını hafifçe eğerek Xavier'e bakıyor.

Kyle hiçbir şey yapmıyor, sadece kirli iş kıyafetleriyle mutfağında duruyor, Xavier'in şık kıyafeti ve aile unvanına karşı evindeymiş gibi görünüyor. Ama yemin ederim Kyle, Xavier'in burnunu kırsa bile hiç şaşırمام. O kadar etkilenmiyor.

Gerçi muhtemelen Xavier'i hiç düşünmeden yumruklayabilir ve ben de şaşırمامdım, özellikle de Joshua'ya verdiği tepkinin hızı göz önüne alındığında.

Ama ikisinin de herhangi bir fikre kapılmasına ihtiyacım yok, bu yüzden aralarına girip bakışmalarını kesiyorum. Xavier'e sırtımı dönerek Kyle'a, "Dün ve bugün için borcun var, yani eşit bir yüzlük. Benjamin var mı, yoksa yirmilik mi alayım?"

Evet, sesim hiç bana benzemiyor ama burada biraz zorlanıyorum. Kyle'a Joshua'nın ekibinin parasını ödemek zorunda olmadığını söyledim ama teklif ediyorsa kabul ediyorum, gerçi Xavier'le beni idare ettiği için ona borçlu olacağım.

Kahretsin. Şimdi de Kyle'a borçlanacağım. Takasta ne isteyeceği belli olmaz.

Küçük bir kısasa kısas, özellikle de meme kısmına aldırılmazsın.

Beynimin sürtük kısmına başımızı daha fazla belaya sokmadan önce çenesini kapatmasını söylüyorum ve sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi Kyle arka cebinden cüzdanını çıkarırken bana geniş bir sırıtış atıyor. "Evet, yüz dolar. Al bakalım. Taze, gıcır gıcır bir Benjamin Franklin."

Parayı aramızda tutuyor ve ben parayı almanın tehlikeli olduğunu hissediyorum, sanki bileğimden tutup beni başka bir öpücük için kendine çekebilirmiş gibi, kardeşime lanet olsun. Emin olamayınca banknotu başparmağımla parmağım arasında dikkatlice kavrayıp Kyle'ın elinden çekiyorum, o ise bana beni yemenin eşiğindeymiş gibi bakıyor. Beynimin onun tarafında olduğuna yemin edebilirim çünkü Kyle'ın söz verdiği gibi çarpım tablosunu söylüyorum - iki, dört, altı, sekiz, çoklu O'lar harika! İçimde amigo kız yetenekleri olduğunu kim bilebilirdi?

Xavier omzumun üzerinden öne doğru eğiliyor ve aramızdaki gerginlikten memnun olmadığı belli olan Kyle'ı kovuyor. "Ödedin. Güle güle."

Kyle gözlerini benimkilerden Xavier'e çeviriyor ve gülümsemesinin sıcak ve seksi halden soğuk ve tehlikeli hale gözünü kırpmadan geçişini izliyorum. Sanki bütün

Cazibe buharlaşıp uçuyor, damarlarında buzdan başka bir şey kalmıyor. Xavier'i kolayca düşürebileceğinden şüpheleniyorum. Ama çenemin birkaç milimetre ileri geri sallandığını görünce beni dinliyor ve geri adım atıyor, tavrı yeniden dostane bir hal alıyor. "Evet, ben çıkıyorum. Yarın görüşürüz, Daniela. Bir şeye ihtiyacın olursa erkenden burada olacağız."

Ayrılıyor ve sanırım ilk kez onun gidişine üzülüyorum. Durumu tam olarak bilmiyordu ama vedalaşma biçiminde bile onun tarafından korunduğumu hissettim. Sanki, *tamam, sana güveneceğim. Ama yarın seni kontrol edeceğim ve eğer yanağında tek bir sıyrık bile varsa, bu adam Kathy Wilson'ın havuzunun altında kalacak.*

Aynı anda hem tatlı hem de sinir bozucu, neredeyse beni sahipleniyor. Tam da istemediğim şey bu - kendi başıma iyiyken ona ihtiyacım olduğunu düşünen bir adam.

Eğer bu doğruysa, o zaman neden karnında kelebekler uçuşuyor, ha?

Kyle çitin üzerinden Kathy'nin bahçesine doğru gözden kaybolurken Xavier, "Söylediklerimi geri alıyorum," diyor ve ön taraftaki kamyonetine doğru gitmediği fark ediliyor. "Sana esnaf yok." Sanki bu benim uğruna savaştığım bir şeymiş gibi konuşuyor, en başından beri karşı çıktığım bir şey değil.

"Xavier-"

"O adamlardan birinin evine girmesine izin vererek ne yaptığını s a n ı y o r s u n ?" Xavier talep ediyor. "Güvenli değil."

Elimde değil, kıs kıs gülüyorum. Sanki kendi güvenliğim konusunda kardeşimden daha bilinçli değilmişim gibi. Kyle'ın beni iki kez koruduğundan bahsetmiyorum bile; önce Joshua'ya karşı, şimdi de kardeşim olduğunu bilmediği bir ziyaretçiye karşı. "Tamam, eğer kaybolursam yan tarafa bak Zave. Orada çalışıyor, sinir bozucu komşum için havuz inşa ediyor." Kolumu açıp Kathy'nin evini gösteriyorum. Onu ciddiye almıyorum, bu da onu daha da sinirlendiriyor.

"Bu da uygun değil." "Affedersiniz?"

diye bağırdım.

Kyle öğle yemeklerinin parasını ödemek için geldi diye kardeşimin beni kolay bir kadın gibi göstermesine imkân yok. Aslında teknik olarak bana yemek parası vermiyordu ama Xavier'in bildiği kadarıyla veriyordu. Ve Kyle bütün gün çalıştıktan sonra geceleri sakso çekip sevişmek için gelse bile, bu Xavier'i yüzde sıfır ilgilendirir.

Xavier çok ileri gittiğini fark etmiş olmalı ki burnunun kenarını sıkıyor ve gözlerini kapatıyor. Uzun bir saniyenin ardından öfkeli bakışlarımla karşılaşılıyor.

yenilgi dolu bir bakışla. "Daniela, kadın müşterilerinin yarısına yüzde on beş 'sadece bahşiş' indirimi yapan ve ertesi hafta başka biriyle yine aynı şeyi yapan yakışıklı bir ekip patronundan daha iyisin. Tüm söylemek istediğim buydu."

Acımasız, ama tamamen yanlış değil. Bunu daha önce de görmüştüm, benim sünger fırçalar gibi kız arkadaşlarını elden geçiren erkekler. Ama Xavier'in söylediği kadar yaygın değil. Beslediğim ekiplerin çoğu, ailelerine bakmak için sıkı ve dürüst bir iş gününde çalışan iyi adamlarla dolu.

"Xavier, sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum ama yanıyorsun," diyorum ona. "Yoksa restoranda çalışırken konuştuğun insanları unuttun mu?"

Gözle görülür bir şekilde irkiliyor ve sanki biri onun araba satışı öncesi kirli iş geçmişinden bahsettiğimi duyacakmış gibi gözlerinin sağa sola kaydığına yemin edebilirim.

Xavier, Papa'nın restoranında hiç çalışmamış gibi davranmayı seviyor ama çalışmış. Bulaşıkçı olarak, bu yüzden sitrik asit numarasını biliyor.

"Unutmadım. Ama müşterileri de sandığın gibi tanıımıyordun. Sen daha çocuktun Daniela. Sana bir şeyleri bilerek söylemiyorlardı," diyor küçümseyerek.

Bu muhtemelen doğru, en azından ben gençken. Ama mutfakta, ofiste çalıştım ve herkes bana çocukmuşum gibi davranmayı bıraktıktan çok sonra, acı sona kadar garsonluk yaptım. Kimin geçmişi olduğunu, kimin tehlikeli olduğunu, kimin hile yaptığını ve kimin maaş çeklerini burnuna çektiğini biliyordum. Ama aynı zamanda hangi adamların saygıdeğer, nazik, dürüst insanlar olduğunu ve onları üşütse bile size sırtlarındaki gömleği vereceklerini de biliyordum.

"İyi insanlara iyi yemek servis ediyorum. Bunu hayal etmek senin için çok mu zor?" diye sordum. O alay edince devam ediyorum: "Onları tanıdım. Sadece mürettebattan bahsetmiyorum, bazılarının eşlerini, çocuklarını da tanıyorum. Çocuklarının karnelerini benimle paylaşıyorlar, beni *quinceaneralarına* ve yemek partilerine davet ediyorlar, yemek tarifleri ve malzemeleri değiş tokuş ediyoruz. Onlar iyi insanlar Xavier," diyorum tekrar, keşke beni duyabilseydi. Kulaklarıyla değil, ki onlar da gayet iyi çalışıyor, ama kalbiyle.

Ne zaman ya da neden bu kadar kendini beğenmiş olduğunu bilmiyorum ama bu onu pek sevmememe neden oluyor, bu da berbat bir şey çünkü günün sonunda o benim ailem.

"Mücadele etmeni istemiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Ne kadar sıkı çalıştığını görüyorum ve senin için daha iyisini istiyorum."

Anlamıyor, benden tam olarak şu anda yaptığım şeyi yapmamı istemesindeki ironiyi görmüyor - yemek pişirmek ve temizlik yapmak - ama sadece bir adam için, bir iş değerinde değil. Ama ben anlıyorum. Benim yöntemimle, sorumluluk bende, kendi patronumum, işleri kendi yöntemimle yapıyorum. Xavier'in yolu mu? Babamın kontrolünü Xavier'in kontrolüyle takas edeceğim ve o hayatı yaşamayı reddediyorum. Anneme ve Mara'ya saygı duyuyorum ve onları çok seviyorum ama onların hayatını istemiyorum.

"Lafı açılmışken, senin eve gitmen gerekmiyor mu? Mara muhtemelen çoktan çocuklara yemek yedirmiş, banyolarını yaptırmış ve onları yatırmıştır." Sanki üzerine düşeni fazlasıyla yapmış gibi bir ifade kullanmak istiyorum. Xavier nasıl olunacağını bildiğı şekilde iyi bir baba. Çocuklarını seviyor, onlara bakıyor ve onlarla oynuyor ama bahse girerim toplamda beşten az bez değiştirmiştir ve hayatı buna bağlı olsaydı size en sevdikleri yemeği söyleyemezdi.

Mara'nın istediğı ya da kabul ettiğı eş olabilir ama ben buna asla katlanamam. İşte bu yüzden bekârim ve öyle kalacağım. Xavier, annem ya da babam bu konuda ne düşünürse düşünsün.

Bu gece herhangi bir çözüme ulaşamayacağız ve Xavier yapması için gönderildiğı şeyi yaptı -bana ne beklendiğini hatırlattı- ve Mara'nın gülümseyerek ve sıcak bir selamla ısıtacağı akşam yemeğini yemek üzere eve doğru yola çıktı.

Benimse hâlâ bakmam gereken bir rostrom ve yıkamam gereken bulaşıklarım var.

Birkaç dakika sonra, dirseğimi neredeyse temiz bir tencereye daldırmışken dışarıdan gelen bir gümbürtü duyuyorum ve bunun Kyle'ın kamyoneti olduğunu anlıyorum. Xavier gidene kadar burada kalmış ve muhtemelen ona ihtiyacım olup olmayacağını görmek için beklemiş ve şimdi kaldırımdan uzaklaşıyor.

Bazen Kyle'ın bahsettiğim o iyi insanlardan biri olduğunu düşünüyorum. Diğer zamanlarda ise kötü bir çocuk olduğunu düşünüyorum.

İkisi de olabilir mi? Bilmiyorum. Beynim kafatasımın içinde bulanık bir pelte yığınyken bunu bu gece de anlayamayacağım. Emin olduğum tek şey bu gece ölü gibi uyuyacağım.

BÖLÜM 10

KYLE

Motosikletimin motorunu kapatıp inerken Zeus, "Dur bakalım patron," diye alay ediyor. "Olay nedir?"

"Ne demek istiyorsun, Z?" Kaskımı çıkarıp gidona asıyorum ve ellerimi dikkatsizce saçlarımda gezdiriyorum. Normalde taktığımdan biraz daha uzun olmaya başladı, bu yüzden Frogger bir çift makas almaya çalışmadan önce muhtemelen bir kesim yaptırmalıyım.

"Bisiklet!" Zeus bir kolunu ona doğru atıyor ve takdirle bakıyor. "İşten sonra ateşli bir randevun falan mı var?"

"Soruna soruyla cevap vereyim," diye cevap veriyorum, bir yandan da üç kez kontrol ediyorum.

Evet, mülk sınırının tamamen Kathy'nin tarafındayım.

Evet, Dani'nin evinin önünde iki tane dolu park yeri var.

Evet, müşterimin perdelerin arkasına saklanmasına rağmen ön penceresinden bana ters ters baktığının tamamen farkındayım.

Mükemmel. Ve tam da bu yüzden bugün motosikletimi sürdüm.

"Bütün gün katır gibi çalıştıktan sonra sekiz saat sonra nasıl bir kadın motoruma tırmanacak? Ve bir katır gibi kokacak."

"Tam bir bakıcı, tabii ki!" Zeus sırtıyor, yirmi bir yaşında olmayı dilediği bilge gibi başını sallıyor. "Eve ter, yanmış metal, kir ve dizel dumanı gibi kokarak geldiğimde beni isteyen bir kız mı? O hatunla çabucak, hızlıca ve aceleyle evleneceğim."

"Seni mihraba götürmek için bu mu gerekiyor?" Soruyu ciddiyetle yöneltiyorum. Zeus ekibimden biri olmaktan çok daha fazlası. O iyi bir dost ve onun için endişeleniyorum. Pek çok açıdan naif biri ve ihtiyacı olan son şey onun iyiliğinde altın bileet fırsatı gören bir kadın.

Durur ve soruyu daha derinlemesine düşünür. "Şey, gitmeyebilirim *O kadar* uzağa... henüz, ama... bir gün, belki." Sonra, daha da büyük bir sırtışla

"Tabii ki çok seksi olması, Hot Pockets'tan daha fazlasını pişirebilmesi yardımcı olur çünkü mutfak becerilerim bu kadar ve TikTok'taki müstehcen kitapları okursa kesinlikle bonus puan veririm. O kızlar fah-reak-eeey." Önünde kimse olmamasına rağmen kıcını tokatlama taklidi yapıyor. "Böyle bir kız için işten sonra fazladan bir Irish Spring içmeye değer, anlıyor musun?"

"Belki de istek listeni biraz genişletmelisin," diye öneriyorum. "Başını eğ ve standartlarını yüksek tut, doğru zaman geldiğinde aradığını bulacaksın."

"Senin gibi mi?" Kaşlarını kaldırıyor ve dans eden gözlerini Dani'nin evine dikeyyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve "Neden bahsettiğini bilmiyorum" diyorum. Yanından geçip gidiyorum, artık benimle ilgili olduğu için bu konuşmayla işim bitti.

"Oh, ben senin ve onun..." Vites değiştirmeden önce sözünü kesiyor. "Hey, eğer ondan hoşlanmıyorsan, sence bana bir şans verir mi? Yaşlı kadınlardan hoşlanırım. Sence kaç yaşındadır?"

Ona bir kez yanlış bakarsan, seni motorumun arkasına sürüklerim. Ona dokunursan, seni Kathy Wilson'ın havuzunun altına yüzüstü gömerim, böylece hayaletin onun kıcının üstünde yüzdüğünü görmek zorunda kalır.

Vay be.

Genelde Neandertal tipi değilimdir. Ama Zeus'un Dani'ye uzaktan yaklaşması fikri damarlarımda beklenmedik bir ateş yakıyor.

Derin bir nefes alarak kıkırdamaya zorluyorum kendimi. "Senin için çok yaşlı," diyorum kesin bir dille. Beni net bir şekilde duyduğundan emin olmak için omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Dani'nin Zeus'tan sadece birkaç yaş büyük olduğuna bahse girerim, ama yaşlarının onun için neden tamamen yasak olduğu ile hiçbir ilgisi yok.

İyi huylu bir şekilde gülüyor ve geç de olsa benimle bir keman gibi oynadığını fark ediyorum.

"İşe koyul *Preston*," diyerek arka bahçeye doğru ilerliyorum.

Arkamdan mızımızlandığını duyuyorum: "Dostum, o kadar ileri gitmene gerek yok. Sadece seninle dalga geçiyordum."

Sabah molamızdan önce beton için son ızgarayı döşediğimiz ve filtrasyon kurulumuna geçtiğimiz göz önüne alındığında, gün olabildiğince iyi geçiyor

Öğle yemeğine kadar tesisat.

Zeus ve ben sığ kısımda çalışıp parçaları birleştirmek için punta kaynak makinesi kullanmadan önce tel ızgara döşerken, Wayne ve Frogger derin kısımda tesisat için dikkatlice yer açıyorlar.

Ya da en azından bu konuda dikkatli olmalılar.

"Evet, işin en sevdiğim kısmı," diyor Frogger, kazdıkları çukura iki inç genişliğinde bir PVC boru yerleştirirken. "Uzun, kalın boru döşemek."

Wayne ona "Bu boru içeri alıyor, dışarı üflemiyor," diye hatırlatıyor. "Büyük, ıslak yükleri almayı sevdiğini mi söylüyorsun?"

Hepimiz durup sırtarak Frogger'a bakıyoruz ve cevabını bekliyoruz.

Frogger gözlerini deviriyor ve Wayne'i terslerken bir kahkaha atıyor. "Fazla heyecanlanma ihtiyar. Yıllardır büyük, ıslak bir yükün olmadığını biliyoruz. Daha çok... *pffft* gibi." Frogger dilini dışarı çıkarır, yarım yamalak bir ahududu üflerken parmaklarını üzerinde birkaç minik su damlası varmış gibi oynatır. Bu kesinlikle Wayne'in sözde boşalma gücünü ya da hacmini tamamlayıcı bir hareket değildir.

Wayne, "En azından ben nereye koyacağımı biliyorum, siz gençlerin aksine her yeri batırıyorum," diye homurdanıyor. Yüzüne, göğsüne ve ardından sarkık kot pantolonuyla kaplı, düz poposuna zayıfça vuruyor.

"Beni nafaka mahkemesinden uzak tutacak herhangi bir yere koyacağım." Frogger kollarıyla bir X işareti yapıyor ve sanki bu hayal edebileceği en kötü şeymiş gibi bir kedi gibi tıslıyor.

Wayne, Frogger'a hayal kırıklığına uğramış baba bakışı atarak, "O zaman bir bez parçası deneyebilirsin," diye öneriyor.

Yine de gün sadece saçma sapan konuşmalar ve şakalarla geçmiyor ve paydos saatiyle birlikte yüzde yüz betona hazır hale geliyoruz. Çocuklar ayrılırken bana el sallıyorlar ve eve dönmek üzere Wayne'in kamyonetine doluşuyorlar.

Gelişmeleri bildirmek için Kathy'nin arka kapısına gidiyorum ama birkaç kez çaldıktan sonra cevap vermiyor. "Hah, bütün gün burada olduğunu sanıyordum," diye yüksek sesle düşünüp evin pencerelerine bakıyorum. Şu anda perdelerin arkasında herhangi bir hareket yok ve Kathy ile uğraşmamayı bir hediye olarak kabul etmeye karar veriyorum.

Doğrusu, bugün burada neler olduğunu bilmiyorum. Çukurun içindeydik, görüş alanımızın dışındaydık ve beş ila on üç fit derinliğindeki istasyonumuzun üzerinde olup bitenlerden habersizdik, eğimi hesaba kattığımızda

ve tesisat. Bütün gün Dani'nin evine girip çıkan kamyonları ve öğleden sonra çalan müziği duydum ama yukarı çıkıp işlerin nasıl gittiğini kendi gözlerimle görme fırsatım olmadı. Umarım park ayarlamam Dani'ye biraz yardımcı olmuştur.

Emin olmanın tek bir yolu var.

Çitlerden atlayıp tekrar Dani'nin arka kapısına çıktım. Dün bunu, garaj yolunda yeni ve yerinde olmayan bir araç gördükten sonra varlığımı duyurmadan önce onu kontrol etmenin bir yolu olarak yapmıştım. Bugün bunu yapıyorum çünkü bana aramızda geçici bir yakınlıktan daha fazlası olduğunu hissettiriyor. Belki arkadaş olabiliriz gibi. Ya da belki o öpücük destansı boyutlarda bir hata değildi.

Kapıyı çalmak yerine, paravan kapıdan sesleniyorum, "Tık, tık, Daniela."

İçeriden iç çektiğini duydum. "İçeri gel."

Zaten sinirli olan ses tonuna sırtarak içeri girdiğimde onu mutfak lavabosunun başında buluyorum. Her zamanki gibi muhteşemdi - yüzü hafif ter parıltısıyla kaplıydı, topuzu başının tepesinde hafifçe merkezden ayrılmıştı, mavi atleti su damlalarıyla beneklenmişti, güçlü bacakları girdaplı desenli yoga pantolonuyla kaplıydı ve elleri ve kollarının alt kısmı lastik eldivenlerle kaplıydı, önündeki tavayı sertçe fırçaladığı düşünülduğünde iyi bir seçim gibi görünüyordu.

"Burada bilmem gereken biri var mı?" Sadece ikimizin olduğu mutfağı tarayarak, oturma odasına bakmak için eğilerek ve hatta içine bakmak için ocaktaki tencerenin kapağını kaldırarak alay ediyorum.

"Hey! Onu yerine koy," diyor Dani. "Islanıyor, böylece temizlemek için o kadar uğraşmama gerek kalmıyor."

Kapağın bir takırtıyla yerine düşmesine izin verdim. "Yardım ister misin?" Ovalamayı bırakıyor ve dikkatli bir bakışla beni igneliyor. "Neden?"

Sanki teklifim sadece iplerle değil, tam anlamıyla kısıtlamalar ve sınırlamalarla, ayrıca bazı maddeler ve eklerle geliyormuş gibi konuşuyor. Omuz silkiyorum. "Kardeşinle ziyaretinin nasıl geçtiğini sormak istedim ve sen çalışırken burada dikilmek kabalık olur."

"Oh," diyor, nedenini anlamasam da şaşırmış gibi bir sesle. "Tabii, sanırım sorun değil. Al bakalım."

Çelik yün fırçasını yere koyuyor, eldivenlerini çıkarıyor ve bana uzatıyor. Ben sıkıyorum, onun elleri benden çok daha küçük.

-Ameliyathanedeki bir cerrah gibi manşeti patlatmadan önce

lavabonun önündeki yerimi alıyorum. Lavabo çeşitli boylarda kaşıklar ve birkaç spatulayla dolu, ama ben onun üzerinde çalıştığı tencereyle başlıyorum, aynı onun yaptığı gibi uzun vuruşlarla ovuyorum. Bir aşçı olmayabilirim ama insanların pişirme kapları konusunda titiz olduklarını biliyorum, bu yüzden Dani'nin zanaat aletlerini yok edebilecek bir şey yapmayacağım.

Dani bir an bana uzaylı gibi baktı, ama sonra bir çekmeceye yöneldi. Önce ne yaptığını göremiyorum ama elinde büyük bir satırla arkasını dönüyor.

"Siktir, sadece çıkmamı söyle," diye karşı çıkıyorum, eldivenli ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. Ama sırtıyorum çünkü beni yarınki öğle yemeği için parçalara ayırmayacağından eminim.

"Har-har," diye kestirip atıyor, sonra da "Bıçaklarımı bilemem lazım," diye açıklıyor.

"Beni korkutmak da sağlam bir bonus, değil mi?" Kocaman bir sırıtışla şaka yapıyorum. Cevap veren gülümsemesini başarısız bir şekilde saklamaya çalışıyor ve ben haklı olduğumu biliyorum.

O mutfak masasına kurulup iyi kullanılmış bir bileme taşını bir kase suya batırıp satırı ve neyse ki daha küçük olan bir avuç bıçağı sıraya dizerken ben ovmaya geri dönüyorum.

"Kardeşin ne satıyor?" Kolayca başlayarak soruyorum. Daniela Becerra hakkında her şeyi bilmek istiyorum ama o da benim gibi kolay kolay paylaşmıyor, bu yüzden gerçekten sormak istediğim soruların etrafında dans etmek, bu kısa huylu, seksi tükürük ateşi hakkında bir şeyler öğrenmenin en iyi yolu.

Dani bana şaşkınlıkla bakıyor. "Satış işinde olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kokusunu bir mil öteden alırım." Havayı kokluyorum, sanki bir şey kötü kokuyormuş gibi burnumu kıvırıyorum. Gülmeyince dürüstçe cevap veriyorum. "Pantolonu tasarımcıydı, dikkat çekmek ve başarı mesajı vermek için gösterişli bir saat takıyordu ve ayakkabıları yeni cilalanmıştı. Tüm bunlar, ama gömleği Tar-jay'den fırlamış gibiydi. Çoğu müşteri fark etmezdi. Gömleğin iplik sayısını sorgulamayacak kadar Rolex'e hayran kalırlardı. Sanırım hayat sigortası ya da araba. Haksız mıyım?"

Dani hızla göz kırpmıyor, çenesi açık kalıyor. "Sen nasıl...?" diye mırıldandı. Beklentiyle kaşlarımı kaldırıyorum. "Arabalar," diye cevaplıyor başını sallayarak.

Onun hakkında bilgi edinmek istemiştım ama Xavier hakkındaki yerinde değerlendirmem kesinlikle kendim hakkında amaçladığımdan daha fazlasını ortaya çıkardı. Doğrusu, pantolonunun tasarımcısını, Rolex'inin stilini ve Xavier'in doğum yılını söyleyebilirdim.

BMW, ama Dani'nin bunu bilmesine gerek yok. Pahalı başarı gösterileri hakkındaki bilgim açıklamak istediğim bir şey değil. Umursayacağını düşündüğüm için değil, ailem hakkında konuşmak istemediğim için. Dani'ninkiler hakkında konuşmak istiyorum.

"Onaylamıyor gibi konuşuyorsun."

"Benim ailem karmaşıktır," diyor Dani, ıslanan taştan yükselen küçük baloncukları izlerken.

"Çoğu insanınki öyledir."

Kahretsin, keşke benim ailemin ne kadar karışık olduğunu bilseydi. Ben kardeşlerimin yüz karasıyım, bu rolü ciddiye alıyorum ve bundan büyük keyif alıyorum, sürekli babamı kızdıracak yeni yollar bulmaya çalışıyorum. Kendimi savunmam gerekirse, bunu kesinlikle hak ediyor ve alnındaki damarı tehlikeli bir şekilde şişirebildiğimde olağanüstü bir zevk alıyorum.

"Sanırım," diyor, sesi gerçekten aynı fikirdeymiş gibi çıkmıyor. "Çok uzun bir süre bir restoranımız vardı. Babam baş aşçıydı, annem tezgahın başındaydı ve ben de ne gerekiyorsa yapıyordum. Yemek yapmayı onlardan öğrendim. Süslü bir şey değildi ama işimin ilk vücut bulmuş haliydi." Sanki kendi mutfağını değil de restoraninkini görüyormuş gibi etrafına bakıyor. "Çoğunlukla öğle yemeği için paket servis yapıyorduk, yemeklerini beklerken oturmaları için ya da işte yemek yiyemeyen birkaç kişi için toplam altı 'kabin' vardı. Müşterilerimiz şu anda hizmet verdiğim insanlarla aynıydı."

Onay için ovaladığım tencereyi kaldırıyorum ve o da başını sallıyor. Kuruması için bir kenara koyuyorum ve o bileme taşını sudan alıp tahta bir tepsiye dizerken kaşıklarla uğraşmaya devam ediyorum. Neredeyse palaya benzeyen uzun satırını eline alıp taş üzerinde gezdirmeye başlıyor, hırıltılı fısıltısı odayı dolduruyor.

"Peki ya kardeşin? Çalışanlar ve sorumluluklar listesinde onun olmadığını fark ettim."

"Xavier restorandan hep nefret etmiştir," diyor Dani, çeliği taşa bir kez daha vurarak. "Muhtemelen babam ona boktan işler yaptırdığı için. Bulaşıklar," diyor ve bana yine bir uzaylıymışım gibi bakıyor. "Yerleri paspaslamak, çöpü çıkarmak, banyoyu temizlemek, bunun gibi şeyler. Yani ben de kendi payıma düşeni yaptım ama babam asıl pis işleri hep Xavier'e bırakırdı. Bir gün canına tak etti. Tuvalet tıkanmıştı, ki bu çok sık oluyordu ve babam Xavier'i bir pompa ile gönderdi. Ne yaptığını bilmiyorum ama büyük bir *vınlama* sesi duyuldu ve dışarı çıktığında önlüğünün her yerinde gerçek bok vardı. O anda işinin bittiğini söyledi."

ve orada. Önlüğünü yere fırlattı, arka kapıdan çıktı ve bir daha geri dönmedi. Bir araba galerisinde önce hamal olarak işe girdi, sonra da satış departmanında yükselmeye başladı. Bu işte gerçekten çok iyi - şu anda en iyi satış elemanlarından biri."

Kardeşiyle gurur duyuyor gibi görünüyor ama belli ki daha derin bir şeyler var çünkü restorandan geçmiş zamanda bahsediyor.

"Ailenin yerine ne oldu? Nasıl oldu da kendi mutfağında yemek yapmaya başladın?"

Omuz silkiyor. "Xavier gittikten sonra babamın sonunda beni göreceğini düşündüm. Hatta belki de başından beri onun yanında burayı işletenin ben olduğumu fark eder diye düşündüm. Demek istediğim, Xavier asla *barbacoa* yapamazdı." Dani kardeşinin becerilerini aşağılarken biraz gülümsüyor ve ben onun bu küçük parıltısını seviyorum. "Ve *barbacoa*'nın içine etmek benim kitabımda suçtur."

"Ama?" Ben soruyorum, o da iç çekiyor.

"Ama babam hastalandı. Tek bir sigara bile içmediği halde akciğer kanserine yakalandı." Acı bir kahkaha atıyor. "Ama çok fakir bir evde, kışın ısınmak, bazen de yemek pişirmek için ellerine ne geçerse yakmak zorunda kaldıkları bir evde büyüdü. Tanrı bilir neler soludu." Sanki nefesini tutamayan kendisiymiş gibi yutkunuyor. "Tedavi görebildi ama ucuz değildi. Neyse ki Xavier bu konuda yardımcı oldu ama babam artık restoranı işletemezdi. Devam etmesini, onlar için para gelmesini istedim ama babam bunu duymak bile istemedi." Ona şaşkınlıkla bakıyorum ve o da açıklıyor: "Babam eski kafalıdır. Evde yemek pişirmenin ve temizlik yapmanın kadın işi olduğunu düşünür. Ama ön tarafa bir tabela asar ve aileye servis edilen aynı lanet tarifler için insanlardan para almaya başlarsan? Bu kesinlikle bir *erkeğin* işi."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü Dani'nin uzun zamandır içinde biriktirdiği bir acıyı dışa vurduğu anlaşılıyor. Bu yüzden yıkamaya devam ediyorum, devam etmesine izin veriyorum, ancak ona babasının bir aptal olduğunu söylemek istiyorum, bu konudaki kendi duygularına rağmen takdir edeceğini sanmıyorum.

"Kıçımı yırtarak tartıştım," diyor Dani sonunda, satırı bir kenara bırakıp bir şef bıçağı alarak.

*Aferin kızım*a, sanırım. Eminim yüksek sesle, uzun uzun ve sahip olduğu her şeyle tartışmıştır.

"Ve eğer annem benim tarafımda olsaydı, belki beni dinlerdi. Geçici bir süre için bile olsa, anlıyor musun? Ama birleşmişlerdi. Sadece Xavier

restoranı devralabileceğini söyledi. Ama bunu asla yapmayacaktı. Zaten bir karısı, bir bebeği ve onları geçindirecek ve annemle babamın hastane masraflarını karşılayacak kadar maaşı olan bir işi vardı." Uzun bir süre duraklıyor, o kadar uzun ki hikayesinin sonuna geldiğini düşünüyorum. Ama sonunda, "Bu işi yapmama izin vermektense kapattılar," diyor.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum.

"Evet," diyor Dani, sesi ancak fısıltı kadar çıkıyor. Bileme işine geri dönüyor, bıçağı taşın üzerinde ileri geri hareket ettiriyor. "Neyse ki bazı ekipmanları saklayabildim. Tencereler, tavalar, bıçaklar. Eski gaz ocaklarından biri. Arkadaki tütsü, babamın bir arkadaşının, ekibinin iki haftalık öğle yemeği karşılığında takas olarak yaptığı el yapımı bir işti. Bu şeyler satıldığında bir bok getirmezdi ve evlendiğimde kullanabileceğimi düşündüler." Alay ediyor ve bence bu iyileştirmeye çalıştığı tamamen farklı bir kabuk. "Her neyse, müşterilere bir şeyler bulacağımı söyledim ve buldum da. Şimdi öğle yemeği için bana geliyorlar."

Dani sessizleşiyor, düşüncelerinin içinde kaybolmuş olsa da elleri hiç durmuyor. Hareket etmekten, çalışmaktan, mücadele etmekten, kendine ve ailesine bir şeyler kanıtlamak için savaştan vazgeçtiğini hiç sanmıyorum.

Yıkamaya devam ediyorum, kendi zihnim dönüyor. "Sanırım birbirimize beklediğinden daha çok benziyoruz," diyorum. İkimizin de buna ihtiyacı olmadığı için onunla kendi aile meselelerime derinlemesine dalmayacağım, ama onunla bir benzerlik hissediyorum - ikimiz de ailelerimizi hayal kırıklığına uğratıyoruz çünkü olmamızı istedikleri gibi değiliz.

Dani'nin kaşları alnına tırmanıyor. "Evet, ön tarafta duran otuz bin dolarlık Harley'imi gördükten sonra mı bu sonuca vardın?" diye soruyor alaycı bir şekilde.

Gülüyorum, gerçek bu olduğu halde onun değerlendirmesine kızmıyorum.

"Lucille bundan daha pahalıya mal oldu," diye itiraf ediyorum, "özel yapım olduğu için. Ve sen benimle binmeyi seviyordun." Sahte bir kızgınlıkla ofluyor ve ben gözlerindeki ilgiyi görerek devam ediyorum. "Ama bazı açılardan aileme de bir şeyler kanıtlamaya çalışıyorum."

"Nasıl insanlar?"

Ailemi en iyi nasıl tanımlayabileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Son birkaç yılda çok şey yaşadık. En büyük ağabeyim Cameron eşini kaybetti ve asla tam olarak iyileşemedi. İkinci büyük ağabeyim Carter, aile şirketini büyük bir zaferle terk etti. İki kardeşim, Chance ve Cole,

babama uzun zaman önce kendi farklı yöntemleriyle siktir olup gitmesini söyledi. Ve kız kardeşim Kayla, işte babamın dünyasını ustalıkla idare ederken geri kalan zamanlarda annemin sağ kolu oluyor. Ve bir de ben varım.

"Mükemmel, benim dışımda," diye itiraf ediyorum. "Hepsi babamın sahip olduğu bir tür kalıba uyuyor, ya onun için çalışıyor ya da onu gururlandıracak şekilde kendi yollarını çiziyorlar."

"Baban seninle gurur duymuyor mu?"

Kahretsin, bunu çok çabuk anladı. Ve hayır, gurur duymuyor, bu da beni kızdırıyor. Ve acıtıyor. Ama babamın canını sıkarak bu acıyı örtbas ediyorum, böylece o da sinirleniyor. Sadece iki kızgın pislik, ben ve o.

Dani'ye bunu söylemiyorum ama. Hayır, yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve derin bir kıkırdama çıkarıyorum. "Öyle olduğunu ya da olmadığını sanmıyorum. Ben onun düşündüğü bir şey değilim, tabii varlığımı lanetlemek için değilse, ki bunu düzenli olarak yapmasına neden oluyorum." Dani kaşlarını çatıyor, ben de açıklıyorum: "Bu kadar çok kardeşle büyürken hayat hep kriz yönetimiymiş. Çoğunlukla kimin nerede ve ne zaman olması gerektiği. Bebek bendim, bu yüzden annem beni herkesin oyunlarına, ödülleri, özel derslerine ya da her neyse ona götürürdü ya da bir bakıcıya bırakırdım. Babam tatiller veya aile yemekleri gibi büyük şeylerde oradaydı, ama ben aslında sonradan düşünülen bir şeydim. Ama dikkati dağılmış insanların size ilgi göstermesini sağlamanın kesin bir yolu var," diye takılıyorum, yaptığım bazı maskaralıkları hatırladıkça içten içe sırıtıyorum.

"Sormaya korkuyorum." Dani sanki şimdiden en kötüsünü hayal ediyormuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Başlarının belası ol," diye cevap veriyorum, başka kimse benimle gurur duyma zahmetine girmemiş olsa da kendimle gurur duyarak.

Beklenmedik cevabıma gülüyor. "Bu sanatı kesinlikle mükemmelleştirmişsin," diye tahmin ediyor.

"Babamın da aynı fikirde olduğuna eminim," diye böbürleniyorum.

Kötü davranışlar dikkat çekmenin en iyi yolu mu? Tabii ki hayır, ama eğer seçim bu ya da hiç ilgi görmemekse, sanırım çoğu insan aptalca şeyler yapmaya başlar. Üstelik artık kötü davranışlarımı alışkanlık haline getirmiş de değilim. Gerçekten dehşet verici şeylerin çoğunu kirli geçmişimde bıraktım ve çoğunlukla oldukça sıkıcı bir hayat yaşıyorum - çalışıyorum, köpeğimle oynuyorum ve belki de büyürken hep düşündüğüm kadar kötü olmadıklarını öğrendiğim kardeşlerimle takılıyorum.

Ama babam söz konusu olduğunda? Evet, işte o zaman yaramazlık yapıyorum, rol kesiyorum ve aptalca davranıyorum. Bu noktada aile geleneği.

Dani, "Kesinlikle başımın belası oldun," diye takılıyor ama sırtışından şu anda bu gerçeğe o kadar da kızgın olmadığı anlaşılıyor. "Bugünkü park işini fark ettim. Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldu."

"Bir fark yarattığına sevindim. Sırada ne var?" İkimizin de başını ağrıtan park meselesi üzerinde durmak istemiyorum, bu yüzden hızlıca devam ediyorum ve ikimizi de bu meseleden kurtarıyorum. Ayrıca, bir yığın tabak, tencere, tava ve tüm çatal-bıçak takımını gerçekten bitirmiştim.

Sanki ikimizin de ne kadar ilerleme kaydettiğimizi fark etmemiş gibi şaşkınlıkla mutfığa bakıyor. Bulaşıklar kurutulmuş ve sabaha hazır olmaları için düzgünce üst üste yığılmış, bıçaklarının hepsi bilenmiş ve akşam havasında kuruması için pencere kenarında duran bileme taşı dışında tezgah ve masa temiz.

Her şeyi birlikte yaptığımızı fark ettiği anı görüyorum. Zor işleri biraz daha kolaylaştırmak için yanında birinin olmasının alışık olduğu bir şey olduğunu sanmıyorum.

Bulaşıklar zor olduğundan değil. Ama Dani için günlük yaşamın değişmez bir gerçeği ve onu gülümsetmek için her gün seve seve yapacağım bir şey olsa bile, bunu yapılacaklar listesinden bir geceliğine de olsa çıkarmak onun için büyük bir olay gibi görünüyor.

"Kyle... teşekkür ederim," diye fısıldıyor, sesi boğuk.

"Ne zaman istersen. Her şeyi kendi başına halledebileceğini biliyorum. Dünyanın yükü omuzlarında sanki hiçbir şey değilmiş gibi dolaşıyorsun. Ama ben düşman olmak zorunda değilim. Eğer izin verirsen, arkadaşın bile olabilirim."

Garip bir kelime. Dani'nin olmasını istediğim şey için kesinlikle alışılmadık bir tanımlama, yani altımda, önümde ya da üzerimde. Seçici değilim. Ama her ne kadar onu istesem ve onun da beni istediğini düşünsem de, sanırım ikimizin de birbirimizden başka bir şeye daha ihtiyacı var.

Arkadaşlık.

Bu yüzden zorlamıyorum. Teklifim hakkında benim düşündüğüm gibi düşünüp düşünmediğini sormuyorum, parmaklarımla, dilimle ve aletimle tekrar tekrar boşalmasını hayal ediyorum. O öpücüğü benim yaptığım gibi delilik derecesinde zihninde tekrarlayıp tekrarlamadığını sormuyorum.

BÖLÜM 11

DANI

"Arkadaş mı?" Şaşkınlıkla yankıladım.

Hiç bir erkekle arkadaş olmadım. Hatta başka kadınlarla bile zar zor arkadaş olabildim. Çok meşgul, çok huysuz, bir şey yapamayacak ya da bir yere gidemeyecek kadar parasızım, kimsenin eğlence listesinde değilim. Nessa ve benim ortak noktalarımız var, bu yüzden arkadaş olarak çok iyi anlaşıyoruz.

Ama Kyle ve ben?

Ona karşı hissettiklerimin dostça olduğunu sanmıyorum. Değişken anlarda, ya onu çıplak ellerimle öldürmek istiyorum ya da bitkin bir zevkle kendimizden geçene kadar onu becermek istiyorum. Bu benim bildiğim bir arkadaşlığa benzemiyor.

Ama bu gece eğlenceliydi. Birlikte çalışarak, benim bütün akşamımı alacak işi sadece birkaç saatte bitirdik ve benim için konuşması zor bir konu hakkında olmasına rağmen sohbetimizden keyif aldım.

Teklifini değerlendiriyormuş gibi mırıldanıyorum, başımı eğiyorum ve sadece zihnimde var olan bir metreyle arkadaşlık yeteneğini ölçüyormuşum gibi ona bakıyorum. Yanıt olarak lavaboya yaslanıp kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bir bacağını ayak bileğinden diğerinin üzerine atıyor. Buz mavisi gözleri bana dik dik bakıyor, derinliklerinde dans eden bir kibir parıltısı var. "Peki, ne diyorsun?"

"Pek fazla seçeneğim yok," diye kendimi savunuyorum. "Sadece Nessa... ve sen. Ve bana hiç orospu demedi, beni öpmedi ve sonra da sikilmem gerektiğini söylemedi." Bu suçlamaları yaparken üç parmağımı kaldırıyorum.

O ukala sırtışıyla göz kırpmıyor çünkü az önce o geceden -ve ondan- muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla etkilendiğimi kesinlikle itiraf ettim.

"Çok iyi bir arkadaş değilmiş gibi görünüyor," diye dalga geçtikten sonra öne doğru eğilerek parmaklarımdan birini aşağı doğru itti, "ve açık olmak gerekirse, sana

sikilmeye ihtiyacım vardı. Orgazma ihtiyacın olduğunu söyledim. İkisi aynı şey değil, yine de neden doğrudan sekse yöneldiğini anlayabiliyorum." O piercinglerin benim zayıf noktam olduğunu biliyormuş gibi elini göğsünde gezdiriyor, bakışlarının ısınmasına ve sesinin boğuklaşmasına izin veriyor. "Yine de arkadaşlığın buna engel olması gerekmiyor."

Beni zorlamıyor ama ne istersem ona açık olduğunu açıkça belli ediyor. Bence Kyle hayatını bu şekilde yaşıyor - olasılıklara açık. Bu ilgi çekici bir yaklaşım, her günü atlatmak için o kadar çok mücadele ettiğim için bunu deneyimleme lüksüne hiç sahip olmadım. Ama Kyle'ın ışığına bu kadar yakın olmak bile bana güneşin etrafında dönüyormuşum gibi hissettiriyor. Potansiyel olarak D Vitamini alıyorum ama aynı zamanda muhtemelen cayır cayır yanıyorum.

"Evet, muhtemelen Nessa ile işleri bir sonraki seviyeye taşıyabilirim," diye mırıldanıyorum, sanki bu fikri düşünüyormuş gibi uzaklara bakıyorum.

Şaka yaptığımı bildiği için iyi huylu bir şekilde gülüyor. "İki arkadaş bazı insanların sahip olduğundan daha fazla. Daha ne istiyorsun o zaman?" Soruyu sorarken, sanki bir ödölmüş ve bunu biliyormuş gibi kollarını iki yana açıyor.

Pek çok şeye ihtiyacım var.

Ailemin beni düzenli bir işi olan ilk uygun adamla evlendirmeye çalışmaktan vazgeçmesine ihtiyacım var. Faturalarımı ödeyebilmem ve babam izin verseydi restoranı başarıyla işletebileceğimi kendime kanıtlayabilmem için işimin gelişmesine ihtiyacım var. Et fiyatlarının olduğu yerde kalmasına ya da daha iyisi gelecek hafta indirimine girmesine ihtiyacım var. Bir duşa ihtiyacım var. Öyle güzel bir öpücüğe ihtiyacım var ki dünya bir anlığına dursun. Gülünç derecede bencilce olsa bile kendim için bir şeyler yapmayı düşündüren bir öpücüğe ihtiyacım var. Vücudumu o kadar kemiksiz kılacak orgazmlara ihtiyacım var ki, benim için o kadar normal olan yorgunluğu hissetmeyeyim, bilincimin arka planında var olmadığı bir zamanı hatırlayamıyorum.

"Yemeğe ihtiyacım var," diyorum sonunda. "Sen mi?"

Kyle'a, Kathy için çalıştığı sürece ona ya da ekibine öğle yemeği vermeyeceğimi söyledim. Bulaşıklarda bana yardım ettikten sonra onu akşam yemeğiyle beslemek yeterince makul görünüyor.

Kyle inliyor, sesi göğsünde titreşiyor. "Göğüs etinden -ya da bugün ne yaptıysan ondan- hiç kaldı mı? Nefis kokuyordu." Gözleri beni gülümseten çocuksu bir umutla dolu.

"Olabilir," diye takılıyorum. "Pirinç ve fasulye de var."

Kyle sanki ona piyangonun kazanan numaralarını vaat etmişim gibi bakıyor.

Yüzüne bu heyecanı yansıttığım için kendimi iyi hissetmek yerine, içimde bir sızı var. Gerçekten de Mara'yı Xavier'e yaptığı için yargıladığım gibi ona da bir tabak ısıtacak mıyım? Annemi babam için yaptığı için yargıladığım gibi mi? Tüm argümanlarıma rağmen, karşı çıktığım bakıcılık rolüne doğru mu adım atıyorum?

"Kadın, benim sevgi dilimi konuşuyorsun. Hadi yapalım şunu," diye bağıyor Kyle, içselleştirilmiş mücadeleme yardımcı olmuyor.

Yardımcı olan şey... o.

Kyle masaya oturmuyor, ona hizmet etmemi bekliyor. Dolaplarımı teker teker açarak kendine yardım ediyor. "Bulaşıkların nerede? Ah, işte buradalar," diyor, bulduğumda çok heyecanlandığım ikinci el tabak yığınına bakarken, çünkü tam bir takımdı - hepsi de güzel kırmızı çiçeklerle süslü, birbiriyle uyumlu yemek tabakları, tabaklar ve kaseler. Kyle iki büyük tabak çıkarıp tezgahın üzerine koydu. "Servis kaşıklarım ve çatallarım zaten var. Endişelenmeyin, yemekten sonra onları tekrar yıkayacağım, böylece gece için mutfakı kapatabilirsiniz."

İşte bu. Bu gece suçluluk duymadan yatağa girmeden önce ne yapılması gerektiğinin farkında olması beni harekete geçiriyor. Kyle el pençe divan durup onu beklememi istemiyor. Benimle birlikte yemek yemek, yan yana çalışmak, her şeyi birlikte yapmak istiyor.

"Güzel koktuğunu mu sandın? Yiyene kadar bekle." Yemeklerim konusunda kendime güvenim tam. Annem ve babam beni kızdırıyor olabilirler ama kesinlikle bana bir canavar gibi yemek yapmayı öğrettiler. Erkeklerin yemeğim için sıraya girmesinin bir nedeni var ve bu ucuz ya da uygun olduğu için değil. *Sadece öyle* değil. Lezzetli olduğu için.

Yemeği ısıtmak uzun sürmüyor ve birkaç dakika içinde önümüzde dumanı tüten tabaklarla masaya oturuyoruz. Kyle gözlerini kapatıyor, derin nefes alıyor ve sonra fısıldamaya başlıyor.

Dua mı ediyor?

Ama sonra onun sessiz sözlerini duyuyorum: "Günlerdir yemiyormuş gibi tıka basa yemeyin. Yavaş ol, her lokmanın tadını çıkar. Ve Tanrı aşkına, ağzın açık çiğneme."

Şaşırmış bir kahkaha attım. Bu daha çok ondan beklediğim bir şeye benziyor. "Benim masamda yemek yemek için süslü püslü tavırlara ihtiyacın yok," diyorum ona, ilk büyük ısırığımı çoktan almışken. Oyunumda utanılacak bir şey yok. Uzun bir iş gününün ardından acıkmıştım, bu yüzden narin ısırıklar almak ve ısırıklar arasında çatalımı yere bırakmak bana göre değil.

"Çok şükür," diye iç geçiriyor. Tabağa saldırmaya hazır görünmesine rağmen çatalına makul büyüklükte bir lokma alıyor ve ağzına atıyor. Eğer bunu yaptığını görmeseydim, masanın altında mastürbasyon yaptığından endişelenirdim çünkü çıkardığı inilti kulağa o kadar seksi geliyordu ki. "Vay anasını Dani. Bu inanılmaz." Kelimeleri, ilkinin yutmadan önce ittirilen ikinci bir lokmanın etrafında söyledim.

"Teşekkür ederim." Tepkisinden memnun, yanaklarımda bir kızarıklığın yükseldiğini hissedebiliyorum. "Akşam yemeğinde genellikle ne yersin?"

Kuşkusuz bu bir test sorusu. Eğer mısır gevreği ya da annesi ne yapıyorsa onu söylerse bana yardım et. Aslında, bunu bir kenara bırak... *ona* yardım et çünkü böyle bir durumda onu kesinlikle kızartacağım.

Yutkunuyor, cevap vermeden önce duraklamak zorunda kaldığı için üzgün görünüyor. "O hafta yemek hazırlamışsam tavuk ya da dana eti. Ama çoğu zaman, çalıştığım işten eve dönerken önünden geçtiğim bir yerden sipariş veriyorum."

"Yemek yapabiliyor musun peki?" Açıklığa kavuşturuyorum.

"Yemek pişirmek dediğiniz şeye göre değişir," diyor, zaten yarısı boş olan tabağına bakarak. "Izgara, sote, fırında ve tavada tavuk ve biftek kızartabilirim. Makarna ve pilav için su kaynatabilirim. Meyanenin ne olduğunu biliyorum ve bir tarifi takip edebilirim, özellikle de videolu veya resimli ise. *Bu değil*" -ağzına bir lokma daha atmadan önce çatalıyla tabağını işaret ediyor - "ama beni idare ediyor. Ya da ben öyle sanıyordum. Göğüs etinin üzerine ne koydun? Belki yemek hazırlığım için böyle bir şey yapabilirim?" diye düşünüyor, sanki tarifimi kendisi için yeniden yaratmayı düşünüyormuş gibi.

Bazı insanlar alınabilir, özellikle de tariflerine sahip çıkıyorlarsa. Benim duyduğum, Kyle'ın bunu onun için yapmamı beklemediği, aksine kendi yemeği için çalışmaya istekli olduğu.

Benim gibi bir kadın için bu çok önemli.

"Adobo sosu. Ben sıfırdan yapıyorum ama marketten karışım alıp da oldukça yaklaşabilirsiniz."

Kyle çatalını müstehcen bir şekilde yalıyor, gözlerim anında dilinin ne yaptığına odaklanıyor, bilinçsizce bunu başka bir yerde yaptığını hayal ediyorum. "Kahretsin kızım, baban restoranı devralmana izin vermeyerek gerçekten çuvalladı. Bu çok saçma."

Bunu o kadar rahat söylüyor ki neredeyse etkisini tam olarak algılayamıyorum ama yine de tam ortasından vuruyor. Şok içinde ona bakarken çenem düşüyor.

"Ne?" diyor, masum davranarak. Ya da en azından öyle göründüğünü düşünüyor olmalı çünkü Kyle'ın masum bir tarafı yok.

"Çok erken," diye azarlıyorum. Ama yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. "Hayır, sen güçlüsün. Biraz boktan konuşmayı kaldırabilirsin. Bunu yapabilirsin

Dışarıda da." Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyor, sandalyesine geri oturup düz ama görünüşe göre dolu karnını okşuyor. "Kahretsin, bu iyiydi. Teşekkür ederim."

Normalde karşılık verirdim ama vücudumda anlamaya çalıştığım bir şeyler oluyor. Bir sıcaklık var... ama hissetmeye alıştığım gibi bir öfke değil. Kyle'ın çok seksi görünmesine, masama uzanmasına ve bana iltifat etmesine rağmen uyarılma da değil. Bu başka bir şey, göğsümde gurur gibi hissettiğim bir şey.

Gurur çünkü ben güçlüyüm ve bu kadar kısa bir süredir tanıdığım biri -ve her zaman en iyi halimde değilim- bunu bende bu kadar kolay görebiliyor. Ama bu Kyle'la ilgili değil. Benimle ilgili.

Ailemin restoranını işletmiyorum olabilirim, ama neredeyse daha iyi bir şey yapıyorum - kendi yolumu yaratıyorum, başarıya giden her zor adım için savaşıyorum ve bunu tüm zorluklara rağmen yapıyorum.

"Rica ederim," diyorum basitçe, ama sonra ekliyorum, "ama yine de sana ve adamlarına öğle yemeği vermeyeceğim."

Kendini kalbinden bıçaklıyormuş gibi yapıyor.

Benim tabağım da bitince ayağa kalkıyorum. Lavaboya giderken bilerek Kyle'ın tabağına uzanmıyorum. Bu başka bir sınav mı? Kesinlikle öyle. Ama genelde başarısız olmasını beklediğim yerde, içten içe geçmesini umuyorum.

O da hemen zıplayarak yanıma geliyor ve tabağını fırçalıyor. Yemek tabaklarımızı kurulayıp kaldırıyoruz ve sonra ikimiz de lavabonun önünde birbirimize bakarak duruyoruz. Günlerimin önemli bir kısmını orada geçiriyorum ama bu o zamanlardan çok farklı bir his. Bu... büyük hissettiriyor. Özellikle de bana baktığında, bakışları sol gözümünden sağ gözüme, oradan da dudaklarıma kayıyor. Ağzının kenarlarının en ufak bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmasını izliyorum ve bir an için beni tekrar öpeceğini düşünüyorum. Geçen sefer onu durdurmuştum ama o zamandan beri takıntılı bir şekilde zihnimde canlandırıyorum ve hala doğru kararı verdiğimden emin değilim.

Bu sefer kafamda planlıyorum, düşünüyorum, hatta istiyorum. Öpücüğü, belki daha fazlası, belki çok daha fazlası, söz verdiği gibi. Nazik mi olacak yoksa ağzımı güçlü bir şekilde mi alacak? Beni tezgâha doğru itecek mi yoksa durduğum yerde yudumlayacak mı? Çenemi mi okşayacak yoksa ellerinin kalçama kadar inmesine izin mi verecek? Yaptığı gibi kışımı mı avuçlayacak?

beni kapıya yasladığında? Neredeyse felaketim olacaktı ve yemin ederim ki o andan sonra saatlerce dokunuşunun yakıcı izini hissettim çünkü bu, birinin bana bu şekilde dokunmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini keskin bir şekilde hatırlatmıştı.

Kararımı verip bir anlığına da olsa bedenimin ihtiyaçlarına teslim olurken dudaklarımı aralıyorum, üzerlerinden küçük bir nefes geçiyor.

Başparmağıyla alt dudağını kaşıyıp, "Gitsem iyi olacak. Peanut Butter onu başka bir köpek için terk edip etmediğimi merak edecek."

"Ah!" diye haykırıyorum, hayal kırıklığı içime doluyor ve hemen ardından daha tanıdık bir şey geliyor: öfke. Bir anlık zayıflığım için kendime kızıyorum, çünkü Kyle beni kabul etmese bile ne düşündüğümü biliyor. Eminim yüzümün her yerinde yazıyordu. Geri adım atıyorum, aramıza eklediğim iki metrelik alanın çok ötesinde bir mesafe koyuyorum. "Bunu düşünmemiştim bile..."

Omuzlarını kolayca silkiyor ama her zamanki gülümsemesi yok ve gözleri benimkilere kilitlendiği yerden ayrılmıyor. "Her şey yolunda. Muhtemelen kardeşimin evinde çok şımartılıyordur. Benim kadar iyi yemek yemiyordur."

-"Ama haşlanmış tavuk ve tatlı patates püresi hiç de küçümsenecek bir şey değil."

Cüzdanına doğru ilerliyor, ben de elimi koluna koyuyorum. "Hayır, artık paranı istemiyorum. Eğer düşman değilsen..."

"Arkadaşlar," diye düzeltiyor.

"Belki-arkadaşlar," diye kabul ediyorum, "biraz huysuzlandıklarında bunu birbirlerine karşı kullanmazlar, bu yüzden bana bir şey borçlu değilsin."

Gülümsüyor, cömertliğimden memnun görünüyor. "Sen bilirsin."

Ama sonra tek kaşını kaldırarak başını eğiyor ve "Belki -arkadaşlar birbirlerine karşı başka şeyler de tutabilirler, vücutları gibi." diyor. Bunu hafifçe, sıfır sıcaklıkla söylüyor, ama yine de içimde bir arzu sarsıntısı oluşuyor.

Ama zayıflık anım geçti ve gülüyorum. "Tek düşündüğün bu mu? Erkekler çok azgın."

Çenesini eğiyor, öyle biri olmamasına rağmen utangaçmış gibi davranıyor. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve şöyle diyor: "Genelde öyle değilimdir. Her türlü şeyi düşünürüm-işimi, köpeğimi, ekibimi, ailemi. Son zamanlarda mı? Aklımda hep sen varsın; ne yaptığın, kiminle yaptığın, bana kızgın olup olmadığın, benimle birlikte olup olmadığının farkına varıp varmadığın.

Yandaki kapı. Ve evet, o öpücüğü, tadının nasıl olduğunu düşünüyorum ve başka yerlerde ne kadar tatlı olduğunu merak ediyorum. İçindeki ateşi bir cehenneme çevirmeyi düşünüyorum ve dövüştüğün kadar iyi sevişip sevişmediğini merak ediyorum." Öne doğru eğiliyor, şimdi eklediğime pişman olduğum boşlukta yanağını yanağıma olabildiğince yaklaştırıyor ve fısıldıyor, "Çünkü biliyorum Dani."

Nefesim kesiliyor ve yemin ederim amım kutlama yapmaya başlıyor, sonunda işe yarar bir sik bulma umuduyla.

Tekrar ayağa kalktığında sırtışı hıznır vaatlerle dolu.

Muhtemelen gücenmeliyim ya da en azından öyleymişim gibi davranmalıyım ama yüzüme yayılan cevap gülümsemesine karşı koyamıyorum. "Bana Joshua'nın günlük ücretini borçlu olmamanla başlayalım ve sonrasına bakalım."

"Anlaştık," diye yanıtlıyor.

Onunla kapıya kadar yürüyorum ve bu kez öndeki kaldırıma yanaştığında onu terslemiyorum ya da içimden ona küfretmiyorum. El sallayarak veda ediyorum.

BÖLÜM 12

KYLE

Siktir. *Siktir.*

Avuç içimi kamyonetimin direksiyonuna vuruyorum, aceleyle eve gidip almak zorunda kaldığım kamyonetim çünkü Peanut Butter ne kadar harika olsa da motosikletime binemiyor. Bu dolambaçlı yol, banliyödeki erkek kardeşim ve baldızımın evine daha da geç varmama neden oldu. Zaten geç kalacaktım.

Cole'un eskiden şehir merkezinde bir yeri vardı, aşağıda bir ofisi ve üst katta da çok şık bir dairesi vardı. Aslında teknik olarak hâlâ o binaya sahip ve üst düzey özel dedektiflik işleri için orayı ev olarak kullanıyor ama Janey'ye aşık olunca bir şekilde kasabaya ve hayatlarımıza istediği zaman girip çıkan sessiz bir yalnız kurt tipinden banliyöde yaşayan, bahçesinin etrafı çitlerle çevrili bir tipe dönüştü. Demek istediğim, o hala çok garip ve yaşadığım küçük ev ulusal savunma sırlarına ev sahipliği yapıyormuş gibi sessizce gözetleniyor, ama bunun nedeni Cole'un Janey'i korumak için her şeyi yapması, özellikle de şu anda olduğu gibi seyahat ederken.

Sanırım bu yüzden garaj yolunda fazladan üç araç park etmiş durumda ve beni ön taraftaki kaldırımında sıraya girmeye zorluyor. En azından burada, bu bir sorun değil. İçerideki kadınlar? Büyük sorun.

Arabalardan Janey'nin evde olduğunu biliyorum, bütün gün Fıstık Ezmesi yediği için öyle olması gerekiyor, ayrıca kız kardeşim Kayla ve diğer baldızlarım Samantha ve Luna da burada. İşte bu yüzden lanetliyorum. Dörde karşı bir. Daha park edemedim öldüm.

Hayatta kalmak için tek umudum? Janey'den özür dilemek ve onu takdir etmek için buraya gelirken arabadan aldığım sodayı alıyorum. Ama diğer kadınlar için hiçbir şeyim yok. Burada olacaklarını bilmemem onlar için önemli değil. Bu bilgiyi atmosferden ya da başka bir şeyden öğrenip onlar için de bir şeyler getirmem gerektiğini düşünecekler.

Aslında... bir daha düşündüm de... Konsoluma uzandım ve acil atıştırmalıklar için bir kutu mini Slim Jims çıkardım. Dört tane kalmış. Mükemmel. Onları arka cebime koyuyorum, doğru an için saklamayı planlıyorum, yani bana bok attıkları zaman, ki bunu yapmak gibi bir alışkanlıkları var.

Verandaya çıkıyorum ve kapı zilinden bedensiz bir ses geliyor. Bu bir Ring değil. Cole için kitlesel pazarda satılan bir şey değil ama aynı şeyin Pentagon seviyesindeki versiyonu. "Hangi cehennemdeydin?" diyor ses.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Cole." Kameraya doğru yaklaşıyorum, sadece birkaç santim öteden tek gözümle kameraya bakıyorum. Umarım Cole, video akışının onun tarafında verdiğim sıfır sikişi görebilir. Geri çekildiğimde, kendimi eğlendirmişim gibi sırtıyorum ve kapı ziline hafifçe dokunacak kadar ileri gidiyorum. "İçeride misin?"

Cole, sanki saatin kaç olduğunu bilmiyormuşum gibi, "Geç kaldın," diye beni bilgilendiriyor. Bunu onun gibi gözetleme raporlarına yazmayabilirim, '*şüpheli kişi kucağında striptizci var 23:14*', ama Dani'lerde niyetlendiğimden daha geç kaldığımı biliyorum. Bunun için en ufak bir üzüntü duymuyorum, özellikle de olayların nasıl sona erdiğini göz önüne alırsak, ama her zamanki saat altı civarı alma saatimden çok sonra olduğunu biliyorum.

"Aww, Wu beni özledi mi? Ben de Wu'yu özledim, ağabey." O kaba davranıp geçebiliyorsa, ben de alaycı davranıp aynı şeyi bekleyebilirim. Ya da en azından benim teorim bu. Göğsüme, tam kalbimin üzerine vuruyorum ve üç saniyeden kısa bir süre içinde gözyaşlarım akacakmış gibi yüzümü buruşturuyorum. "Eve çabuk gel de boynuna sarılayım, olur mu?"

"Tanrım, çok sinir bozucusun. Bugün seninle uğraşamam." İç çektiğini duyuyorum, sesteki sıkıntıyı neredeyse hissedebiliyorum.

Kameraya doğru eğilip daha ciddi bir şekilde soruyorum: "Daha ne kadar yoksun?"

"Üç gün. Bu benim son görevim ve onu bırakmaya dayanamadığım için neredeyse kaçıyordum ama o beni gitmeye zorladı."

Yanaklarımın içini ısıyorum... sertçe. Janey benim en tatlı baldızım ve yeni güne gülümseyerek uyanıyor, mutlu gökkuşaklarından oluşan bir tentenin altında yaşıyor ve huzur içinde yatıyor. İnsan formunda altın parıltılı konfeti gibidir. Bu yüzden kardeşimi bir şey yapmaya zorlaması fikri çok komik. Sikeyim. Çok komik.

"Janey'nin iyi olduğundan emin olacağım."

Cole'un cevap verme şansı olmuyor çünkü ben ona güvence verirken kapı açılıyor. "O işi çoktan batırdın, değil mi?"

Evet, bu benim kız kardeşim Kayla. Sarışın, mavi gözlü, taşak avlayan, kaltak

-Bu etiketi gururla taşıyor ve eğer bir erkek ona bu şekilde hitap etmeye kalkışır, bunun sebebinin taşaklarının onunkilerden daha büyük olduğunu çoktan kanıtlamış olması ve erkeğin kendi yetersizliği yüzünden surat asması olduğunu iddia ediyor. Açık olmak gerekirse, kesinlikle benden daha büyük taşakları var ve bu konuda hiçbir hayal kırıklığı yaşamıyorum.

"Ben de seni gördüğüme sevindim abla," diyerek içeri giriyorum.

Oturma odasında Janey, Samantha ve Luna'yı çeşitli mobilyaların üzerinde otururken buluyorum. Kayla bir sandalyeyi yeni boşaltmış gibi görünüyor çünkü koltuğun üzerinde sanki oraya yuva yapmış gibi kıvrılmış bir battaniye var.

Samantha, kardeşim Chance ile evli. O mükemmel bir kaçak viski shot'ı, filtresiz bir ağzı var ve bunu büyük bir beyinle destekleyebiliyor, kardeşimin yeşil çay-sebze smoothie'sine tam bir tezat oluşturuyor. Chance, geri kalanımız söz konusu olduğunda, aslında kazandığı ve kesinlikle hak ettiği iyi adam ünü ve imajıyla beyaz ekmek tostuna eşdeğerdir.

Luna ve Samantha kankalar, ki bu da 'zıt kutuplar birbirini çeker' anlaşması olsa gerek çünkü Luna sessiz, kitap kurdu bir sanat ineği ve aynı zamanda kardeşim olan kocası Carter'dan gelmediği sürece doğrudan ilgiden rahatsız olma eğiliminde. Şu anda bile, büyük boy gözlüklerinin camlarının arkasından bana bakmıyor, daha ziyade başımın üzerinden bakıyor. Yeğenim Grace'le hızlı krem şanti yeme yarışması yaptığım ve sonunda burnumdan beyaz sümükler akıttığım zamanki gibi... annemle babamın yemek masasında, keten bir peçetenin üzerine... daha çirkin olanlara gülmemek için dudağını ısırırken yakaladığım için, sanırım gizliden gizliye benim maskaralıklarımla eğleniyor.

"Üzgünüm geciktim hanımlar. Parti verdiğimizizi bilmiyordum, yoksa bira getirirdim. Elimde sadece bu var." Strafor bardağı Janey'ye uzattım, o da gülümsemesini gizlemek için çok uğraştı ama başaramadı.

Etrafıma hızlıca baktığımda Kayla ve Samantha'nın yüzlerini tamamen boş, nötr ifadelerle sabitlediklerini ve Luna'nın yüzünün alt yarısını kapattığını, diğerleriyle aynı düz ilgisizlik derecesine ulaşamadığını görüyorum.

Görünüşe göre, bu gece 'Kyle berbat' gündemiyle gidiyorlar. Tam bir klasik.

"Ne oldu?" Samantha soruyor, kaşlarından biri o kadar yukarı kalkmış ki yeni kesilmiş perçeminin içinde kayboluyor.

"Çilekli-kayısılı Sprite," diyorum Janey'ye. "En sevdiğin Red Bull'un aynısı olmadığını biliyorum ama şu anki kafein kısıtlamalarını göz önüne alırsak iyi bir alternatif olacağını düşündüm." Karnını işaret ediyorum. Yemin ederim, bu sabah Peanut Butter'ı bıraktığımdan beri daha da büyümüş. Bunu ona söyleyecek kadar aptal olduğumdan değil elbette, ama bacakları önünde çapraz bir şekilde durduğundan, yuvarlak karnı kelimenin tam anlamıyla şişmiş ayak bileklerinin üzerine oturuyor.

Janey'nin bir bakımevindeki işi hem fiziksel hem de zihinsel olarak zorlayıcı, bu yüzden doğum tarihinden çok önce başlayan ve istediği kadar sürecek olan uzun bir doğum izni alıyor. Bu ailenin bir parçası olmanın en önemli avantajlarından biri, eğer isterse bunu yapabilecek maddi güvenceye sahip olması. Bugün evde olmasının üçüncü günü ve ailesi gibi sevdiği iş arkadaşlarını ve hastalarını özlediğini biliyorum, bu yüzden tüylü, arkadaş canlısı bir dikkat dağınıklığının ona iyi geleceğini düşünerek ondan Peanut Butter'a bakmasını istedim. Ayrıca, bu bana her sabah ve akşam onu kontrol etme şansı veriyor, Cole'un takdir ettiğini bildiğim ama asla istemeyi hayal etmeyeceği bir şey.

"Ooh, teşekkür ederim," diyor Janey içkinin en az dördte birini tek seferde yutmadan önce keyifle. Mutlulukla iç geçiriyor ve birkaç dakika geç kalmama neden olsa da durduğum için memnunum.

"Oğlum bugün nasıldı?"

Etrafıma bakıyorum, hiç beklemediğim bir anda Peanut Butter'ın beni bombalamasını bekliyorum. Ona boşuna Nutbuster demiyoruz. Tam gaz üzerinize koşar, burnunu en istemediğiniz yere doğrultur. Ama ortalıkta görünmez.

Janey gülüyor. "Çoktan yattı. Hava o kadar güzeldi ki bugün bir saat boyunca arka bahçede getir götür oynadık ve sanırım onu yordum. Cole'un yatağındaki yerini çoktan aldı, o yüzden onu bırakabilirsin. Bana eşlik edebilirsin." Odanın köşesindeki kameraya bakıyor ve dilini dışarı çıkarıyor. "Evet, bu gece yatağımda başka bir adam olacak. Sarılmayı seven biri."

Muhtemelen ben içeri girdiğimde verandadaki kameradan içerideki kameraya geçen kardeşimle konuşuyor. Dediğim gibi, o bir tuhaf, ama Janey aldırıyor gibi görünüyor ve görünüşe göre yüzlerce mil öteden gözcülük yaparken bile Cole'la buradaymış gibi konuşuyor. Ya da her neredeyse. Onunla asla bilemezsiniz. İşine bağlı olarak sokağın karşısında ya da başka bir ülkede olabilir.

"Ah, bunu bilseydim, bunu bölmezdim." Bir elimi daire şeklinde sallayarak dört kadını işaret ediyorum. "Eğer Peanut Butter'ı tutmak istiyorsanız, sorun değil. Yine de şeytan gibi horluyor, bu yüzden harika bir gece uykusu planlamayın."

Janey dalgınca karnını ovuşturuyor. "Zaten bugünlerde pek uyuyamıyorum, özellikle de Cole burada değilken."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi kameraya çeviriyorum ve diğer kadınların birbirlerine baktıklarını görüyorum. Görünüşe göre onlar da bu yüzden buradalar, kardeşim şehir dışındayken Janey'i kontrol ediyorlar.

Kısa bir süre önce biz Harringtonlar Cole'un gittiğinden bile haberdar değildik ve ne yaptığını da kesinlikle bilemezdik. Rüzgar gibi gelip gider, bir anda ortadan kaybolur ve haber vermeden geri dönerdi. Ancak Janey tüm bunların değişmesine yardımcı oldu ve şimdi Cole bizimle daha fazla şey paylaştığı için onu, Janey'i ve yolda olan küçük çocuklarını gözetiyoruz.

"Burada olmamaktan bahsetmişken, nerelerdedin?" Kayla soruyor.

Arka cebimden et çubuklarını çıkarıyorum. "Unutmuşum, sana bir şey getirmiştım. Slim Jim mi?" Çubukları önce Kayla'ya, sonra Samantha'ya, sonra da Luna'ya uzatıyorum, en büyük tehditten tartışmak istemediğim konulara girme olasılığı en düşük olana doğru sıralayarak.

Ama Kayla baharatlı hızlı protein çubuğunun güçlü çekiciliğinden etkilenmiyor ve dikkat dağıtma tekniğimi kolayca anlıyor. Aslında, sorudan kaçmaya çalışırken daha da büyük bir soru işareti hedefi gördüğünü düşünüyorum. Benim dışımda ailemdeki herkesle aynı olan kot mavisini gözleri bana keskin bir şekilde bakarken daralıyor.

Gerçi Samantha daha hızlı cevap veriyor. "Muhtemelen en son ve en iyisini beceriyordur."

Bunu herhangi bir yargılamayla söylemiyor. Uzmanlık alanı yakınlık olan bir ilişki terapisti olarak, en az onlar kadar seks yanlısı. Samantha'nın sloganı daha çok 'Ben çılgın atarım, sen çılgın atarsın, hepimiz çılgın atarız ve sonra mutlu, tatmin olmuş bir hayat yaşarız'. Ve açık olmak gerekirse, burada dondurmadan bahsetmiyorum. Ama yine de, normalde aileme flört hayatım ya da genel olarak hayatım hakkında hiçbir şey söylemediğim için beni en ufak bir şekilde rahatsız etmeyecek olan bu yorum bu gece farklı bir şekilde vurdu.

"Bir iş meselesiyle uğraşıyordum," diye tersliyorum, ses tonum amaçladığımdan daha kırılmış.

"Oh, hayır! Umarım her şey yolundadır," diyor Luna nazikçe.

Ama Kayla sudaki kanın kokusunu alıyor... benimkinin. "Şehrin gürültü rahatsızlığı kuralları başladıktan saatler sonra ne tür bir iş sorunuyla uğraşıyorsun?"

Hay sikeyim. Tabii ki Kayla tüm inşaatların saat yedide durması gerektiğini biliyor. Bunu neden biliyor ki? Çünkü her şeyi biliyor, işte bu yüzden.

"Çalıştığım işte sinirli bir komşum var, arayı düzeltmeye çalışıyordum." Bu yalan değil. Kayla'ya gerçeği ya da gerçeğin bir versiyonunu söylemek önemlidir, çünkü yalan ve yalancılar için altıncı hissi vardır. Yemin ederim, en ufak bir süsleme yapsanız bile bunu duyabiliyor; iş yerinde işine yaradığından emin olduğum bir beceri ama onu işinizden uzak tutmaya çalıştığınızda çok sinir bozucu oluyor.

"Üzgün komşu mu?" Kayla yankılanıyor. "Sanırım iyi gitti, çünkü onun hakkında konuşurken gülümsüyorsun."

Elimi ağzıma götürüp bu sözde gülümsemeyi fiziksel olarak siliyorum. Bir saniye sonra her şeyi berbat ettiğimi ve kendimi ele verdiğimi fark ettim.

Samantha, "'O' varsayımını düzeltmedin," diye belirtiyor. "Güzel mi?"

Dilimin ucunda 'kız' diye bir şey olmadığını, varsa bile bir trol kadar çirkin olduğunu söylemek var, sırf beni rahat bıraksınlar diye. Ama yapamıyorum. Kayla yalanı duyacaktı ama bunu yapamamamın nedeni bu değil.

Çünkü Dani bu gece benimle çok şey paylaştı, bunu kolay kolay ya da sık sık yaptığını sanmıyorum ve bu gece hakkında konuşarak ne bunu ne de onu mahvetmek istiyorum.

"Çok güzel bir kadın. Benden de nefret ediyor sayılır." Bir sandalyeye çöküp bir bacağımı kolumun üzerine atarken ve başımı sandalyenin arkasına yaslamak için kamburumu çıkarırken, bu küçük çene sohbetinin bir parçası olacaksam, rahat etsem iyi olur diye düşünerek oflayıp pufluyorum.

"Akıllıca," diyor Kayla.

Aynı anda Luna da "Bunun doğru olmadığına eminim" diyor.

Hangi kadına katıldığımı belirtmeden omuz silkiyorum. "Mutfağında öğle yemeği servisi yapıyor ve benim kamyonlarım onun rutinini bozuyor. Düzeltemiyorum, bu da hem benim hem de onun için berbat bir durum, yani evet, benden nefret ediyor."

Ama bu gece ayrıldığımda nefret gibi hissetmedim. Bahar gibi hissettim. Sanki sert bir donmadan sonra aramızda yeni ve canlı bir şey çiçek açıyordu ya da uyduramadığım şiirsel bir şey.

"Ve sen bunu nasıl düzeltiyorsun?" Janey öne doğru eğilmiş, iki elini fincanına sarmış, gri gözleri ıslık ıslık, sanki bütün gün yaptığı en heyecanlı şey buymuş gibi soruyor, oysa ben Fıstık Ezmesi'yle yakalamaca oynamanın çok eğlenceli olduğunu biliyorum.

"Bulaşık mı yıkıyorsun?" Sesim sonlara doğru yükselse de cevap veriyorum çünkü bir şeyleri düzeltmek için ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok. "En azından bu gece öyle yaptım. Kamyonetim fazla yer kaplamasın diye bisiklete bindim. Kaçırdığım birkaç adamın parasını da ben ödüyorum."

Onları park meselesi yüzünden değil, Joshua'yı Dani'den kopararak kaçırdığımı açıklamıyorum. Bundan çok fazla şey anlayacaklar, o yüzden sessizde tutuyorum.

Luna gülümseyerek, "Görünüşe göre çok şey yapıyorsun," diyor. "Çabaladığın için seni takdir ediyor mu?"

Alay ediyorum. "Takdir etmekten kastın beni terslemek, daha iyisini yapmamı söylemek ve beni şef bıçağıyla tehdit etmekse, evet, Dani takdir ediyor."

Tamam, bıçak bileme işi tam olarak böyle olmadı ama komikti. Kadınların ağzının açık kalması dışında.

"Seni bıçakla mı tehdit etti?" Samantha tekrarlıyor. Kadınların bakışlarının 'bu kaltağa kiminle uğraştığını göstermek için şafakta yola çıkıyoruz' şeklinde olduğundan eminim ve takdir edilen ama gereksiz savunmalarını azaltmak için acele ediyorum.

"Pek sayılmaz," diye düzeltiyorum. "Ama onunla arkasını döndüğünde çatıdaki bir kedi gibi zıplamamdan zevk aldı." Dani'nin mutfağında dikildiği, saçları dağınık, gözleri daha da dağınık bir şekilde benim ne yapmak istediğimi anlamaya çalıştığı ama benim onunla vakit geçirmekten başka bir şey yapmadığım anı aklıma gelince sırtıyorum.

"Gülümsüyorsun," diyor Janey, onun da yüzünde rahat bir gülümseme var.

"*Tsk...* Bunu her zaman yaparım," diye takılıyorum, rol yapmaya çalışarak. "Ben burada Palyaço Chuckles gibiyim. Gülümsüyor, sırtıyor ve iyi vakit geçiriyorum."

Kayla mükemmel manikürlü bir tırnağını bana doğru uzatıyor. "Öyle değilsin, değilsin. Bu gerçek."

Gülümsemem anında düşüyor ve dişlerimi birbirine kenetliyorum. Ailemin yanında her zaman gülümserim. Ben buyum - yüzeysel bir adam, ağır bir şey yok, ciddi bir şey yok, her şey yolunda. Ama Kayla'nın gülümsemelerimdeki farkı görebildiğini söylemesi sarsıcı oldu. Gerçekten görülmekten hoşlanmıyorum.

Sandalyeden yuvarlanıp vücudumun yere çarpmasına izin verdikten sonra dramatik bir şekilde çizmeli ayaklarımın üzerinde zıplayarak dikkatleri

Görünüşe göre çok fazla gösteren hain ağzım. "Bu arada, muhtemelen gitmem gerekiyor. Yarın sabah erkenden. Janey, Peanut Butter'ın sende kalmasını istediğine emin misin? Benimle eve gelebilir." Islık çalıp kalçamı sıvazlıyorum. "Pee-Bee-Jay, buraya gel koca adam."

Koridorun sonundaki kapı aralığından bronz, kürklü bir kafa fırlıyor, dışarı bakıyor ama gelmiyor. Onu ikna etmek için Slim Jim'i uzatıyorum, ama iç çekiyor, arkasını dönüyor ve ayaklarının tekrar yatağa indiğini duymadan önce tek gördüğüm kuyruğunun sallanması oluyor.

Janey gülererek, "Sanırım bu sorunun cevabını verdi," diyor.

"Bir Slim Jim'i ve benden gelen sevgiyi geri çevirmedi. Sanırım duygularım incindi." İnanamayarak koridora bakıyorum. "Ne kadar getir götür oynadın?"

Janey sadece daha çok gülüyor. "O iyi. Ben uyumaya çalışırken onun burada olmasını tercih ederim. Gerekirse yarın onu köpek bakımevine bırakırım."

Beyanını olduğu gibi kabul ederek başımı sallıyorum. "Pekâlâ. Teşekkür ederim. Tupperware'inde yeterince yiyecek kalmış olmalı." Başını sallayarak yeterince olduğunu kabul ediyor. Koridorda, Janey'i de en az beni sevdiği kadar sevdiği anlaşılan iki zamanlı köpeğime, "Hoşça kal Pislik," diye sesleniyorum. "Ve güle güle..." Dört çift göz beni uyarıcı bakışlarla süzüyor. "Siz *güzel hanımlara* da," diye başımı eğerek sözümü bitiriyorum, gözlerini devirip minik gülümsemelerini görmek için başımı kaldırıyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıp kadınları Janey ile kız kıza gecelerine devam etmeleri için yalnız bırakıyorum ama verandadan inmeden önce Cole'un bedensiz sesi "Komşunun durumuna bakmamı ister misin?" diye soruyor.

Bu cömert bir teklif, özellikle de onun için. Cole'un beni önemseydiğini söyleme şekli. Ama ben Dani hakkında ondan bir şeyler öğrenmek istiyorum, tıpkı bu gece bana ailesinden ve restoranlarından bahsetmesi gibi. Bir sayfadaki bilgiler onun nefes alış verişlerini, gözlerindeki acıyı ve kelimelerindeki ateşi onun anlattığını duymak kadar göstermiyor ve ben de bunu istiyorum.

"Teşekkürler ama şimdilik böyle iyiyim," diyorum kardeşime. "Senin için Janey'ye göz kulak olacağım," diye tekrar söz veriyorum. "Fıstık Ezmesi de öyle."

Sonra bahçeyi adımlıyorum, Janey Cole'un elektrik vermesine izin vermediği için güvenlikten çok estetik amaçlı olan çitlerinden atlıyorum ve kamyonetime geri dönüyorum. Umarım Janey biraz uyuyabilir çünkü Dani'yi ve yarın tekrar görmek için sabırsızlandığım seksi, geveze, güçlü iradeli kadın hakkında öğrendiğim her şeyi düşünmekten gözümü bile kırpamayacağım.

BÖLÜM 13

DANI

"İçeri gel ve bir fincan için otur," diyorum Nessa'ya, malzemelerimin son torbasını ön kapının yanında yere bırakırken.

"Oturmak mı? Sen kimsin ve arkadaşşıma ne yaptın?" Nessa kuşkuyla bana bakarak itiraz ediyor.

Haklı, genelde çalışmayı bırakıp oturmam bile. Hayatımda böyle lükslere ayıracak zamanım yok. Ama...

"Anlıyorum, meşgulsün ve gitmen gerekiyor. Sadece akşamım hakkında bir şeyler duymak isteyebileceğini düşündüm."

Nessa'nın çenesi düşer ve gözleri kocaman açılır. "Ohmagawd, yaptın mı? Sugarbear'ı becerdin mi? Kızım, bana bir fincan ver, duble tatlı, duble krema ve hemen baklayı ağzından çıkar."

Sadece bir fincan jenerik demleme dökmüyorum. Bu sadece umutsuz zamanlar içindir. Böyle şeyler için, nasıl ölünesi bir *cafecito* yapılacağını bilirim. Babamın bir arkadaşından öğrendim, Bay Alamar'dan. Castro'dan önceki bir dönemde doğmuş gerçek bir *Kübalıydı* ve restorana geldiğinde günlük öğle yemeğine eşlik etmesi için ona bir tane yapabilmem için bana öğretti. Bunun öğleden sonraki jet yakıtı olduğunu söyledi ve haklıydı, çünkü saat ondan sonra bir tane içemem yoksa biraz bile uyuyamam. Hal böyle olunca, bunu sabah sekizden önce içiyor olmama rağmen bugün ayaklarım kanatlıymış gibi uçacağım.

Ocakta espressom hazır ve az miktarda şekerle birlikte bir fincana ekliyorum. Köpük haline getirdikten sonra Nessa'ya "Onunla yatmadım ama bunu düşünüyordum" diye anlatmaya başlıyorum.

Nessa'nın gözlerindeki hevesli heyecan sönmeye başlıyor. "Düşünmek mi? Kahretsin, ben de düşünüyordum. Bahse girerim tanıştığı kadınların yüzde doksanı bunu düşünüyordur."

Ona karanlık bir bakış atıyorum, bu hoşuma gitmiyor. Ama iyi bir arkadaş olduğum için iç kışını bitiriyorum, espressoyu dolduruyorum ve

Krema köpüğü üste çıkıyor ve sonra kendi kremamı yapmadan önce onun önüne koyuyorum.

Ben de oturduktan sonra bir yudum alıyorum. "Ahh," diye iç geçiriyorum. Nessa masayı tokatlayarak hikâyeme devam etmem gerektiğini hatırlatıyor, çünkü onu paylaşması için davet etmişim. Yutkunuyorum, güçlü sabah demini değil, sinirlerimi yutuyorum ve ona, "Dün gece işlerini bitirdikten sonra geldi, bulaşıkları yıkamama yardım etti, ben de teşekkür etmek için ona yemek artıklarını yedirdim," diyorum.

"Ve...?" Nessa beni işaret ederek soruyor. "Gözlerindeki pırıltı yemek artıklarıyla ilgili değil."

"Beni tekrar öpeceğini sanmışım. Öpmedi ama ben öpmesini istedim." Bu itiraf tek başına benim için büyük bir pay ama ekliyorum, "Ve beni düşündüğünü, dövüştüğüm kadar iyi sevişip sevişmediğimi merak ettiğini söyledi." Nessa zaferle sırtıyor, sanki bununla bir ilgisi varmış gibi. Etrafta beni duyacak kimse olmamasına rağmen öne doğru eğilip, "Öyle olduğunu söyledi," diyorum.

Üç, iki, bir... İkimiz de kıkırdamaya başlıyoruz. En son ne zaman kıkırdadığımı hatırlamıyorum. Muhtemelen seks yapmayalı daha uzun zaman olmuştur.

"Aletini ağzının olduğu yere koyup koyamayacağını öğrenmelisin," diye emrediyor Nessa, sonra durup az önce söylediklerini tekrarlıyor. Umarım doğrudur diye düşünerek başını sallıyor. "İyi bir siki hak ediyorsun, kızım."

Ona aptal aptal bakıyorum, sonra bir yudum alarak bunu örtbas etmeye çalışıyorum.

Cafecito. "Onu sadece eğlenmek için beceremem."

"Kesinlikle yapabilirsin! Yaptığın şey *tam olarak* bu," diye savunuyor. Pes etmeyince, "Benim durum ilişki biliyor musun?" diyor. Duraksıyor, ben de başımı sallıyorum. "Evet, aramızda bir anlaşma var. İkimizin de gerçek bir ilişki için zamanı ya da arzusu yok ama aramızda inanılmaz bir kimya var. Bu yüzden zamanlama doğru olduğunda takılıyoruz, kaşıntımızı mümkün olan en iyi şekilde kaşıyoruz ve sonra hayatlarımıza biraz daha mutlu ve çok daha az stresli bir şekilde devam ediyoruz. Seks, sadece aşık olduğumuzda gerçekleşen ve her zaman %100 evlilikle sonuçlanan sihirli, mistik, büyük bir olay olmak zorunda değil. Eğlenceli... ve dağınık... ve ateşli... ve kolay olabilir." Nessa seksin nasıl bir şey olduğunu anlatırken kıvranıyor, sonra da sert bir bakışla beni süzüyor. "Eğer izin verirsen. Ve buna izin *vermelisin*, kızım."

Bunun Nessa için de geçerli olduğunu biliyorum ve onun söz konusu olduğu durumlarda bunu hiç düşünmedim. İyi bir arkadaşın yapması gerektiği gibi, özellikle seksi bir hikaye paylaştığında onu neşelendiriyor ve beşlik çıkarıyorum.

Ama ben? İlk kez seks yapacağım zamanın düğün gecemde ailemin sevdiği, beni seven ve aynı zamanda

bir bakireydim. Ailemin geleneksel değerleriyle birlikte benim de içime işlemişti. Ve kesinlikle bakire olmasam da, süper deneyimli de değilim. Biraz ıktım, ancak yaşadığım tam gelişmiş ilişkilerin hepsi uzun vadeli, ebeveyn onaylı, potansiyel bir sonsuza dek mutlu son hedefi olan ilişkilerdi. Ayrıca seksi büyük bir faktör olarak görmediler. Roman'la kesinlikle bir sorundu ama bunun nedeni sadece beni değil, neredeyse tanıştığı her kızı beceriyor olmasıydı.

Nessa'nın önerdiği şeyi yapıp Kyle'la seks yapsam sorun olmaz mıydı? Onun için, muhtemelen. Erkekler böyledir. Ya benim için? Bilmiyorum. Ailemin derslerini yazdığı sayfaların çoğunu yırtıp attım, ama birkaç hafta içinde hayatına devam edecek kaslı, motosikletli, piercingli, seksi bir adamla sıradan bir ilişki, yırtmak için daha da büyük bir ders gibi görünüyor.

Sınırlarımı zorladığını hisseden Nessa kendi ikisinden büyük bir yudum alıyor. "Kahretsin, arpıntım tutacak," diyor göğsünü kalbinin üzerine vurarak. "Yine de gitsem iyi olacak. Bu sabah iki büyük siparişim daha var ve umarım uygulama üzerinden birkaç tane daha alabilirim." Keyifle inleyerek bir yudum daha alıyor ve kapıya doğru ilerlerken durup mutfak masasında bana dönüyor. "Bir düşünsene. Seksi, istekli ve en azından iyi müstehcen konuşmalar yapıyor. Tüm işaretler bunun için."

Daha kapıdan yeni çıkmıştı ki yüksek sesle, "Merhaba şeker Ayı! Burada olduğunu bilmiyordum. Erkencisin, değil mi?"

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Kyle onun bana devam etmemi söylediğini kesinlikle duydu ve onun hakkında konuştuğumuzu bilecek. Sıcaklığın yüzüme hücum ettiğini, yanaklarımı haşladığını hissedebiliyorum ve kalbim az önce yuttuğum yüksek dozda kafeinle hiçbir ilgisi olmayan ve tamamen aşağılanmayla ilgili bir şekilde göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin," diye mırıldanıyorum, fincanımı ve Nessa'ninkini takırdayarak lavaboya fırlatıyorum. Nessa'nın teslimatımı düşürdüğü oturma odasının zemininden poşetleri kaptığım gibi mutfak masasına götürüyorum ve paketleri açmaya başlıyorum. Kutular çarpıyor, poşetler kırışıyor ve sanki zamanda geri gidip elimi Nessa'nın koca ağzına vurabilecekmişim gibi mırıldanmaya devam ediyorum. Ama tabii ki yapamıyorum.

Kyle'ın o sinir bozucu seksi haliyle sırtarak kapıma gelmesini bekliyorum. Ama yapmıyor. Onun yerine, bir sonraki bağırışını duyuyorum.

Kapı.

Anlaşılmaz bir cevap gelmeden önce "Berbat olduğunu biliyorum!" diye bağırıyor. "Ve? Yine de yap."

Lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakıyorum ve Zeus ile Frogger'ın öfkeyle uzaklaştıklarını, Kyle ile Wayne'in de onların geri çekilişine ters ters baktıklarını görüyorum. Ve arka kapıda duran Kathy, çok ince dudaklarında küçük bir zafer sırtışıyla olan biteni izliyor.

Şimdi ne yaptı? Merak ediyorum.

Nessa'nın yorumlarını duyduktan sonra ne pahasına olursa olsun Kyle'dan uzak durmak istiyorum ve bunu birkaç saat daha rahatlıkla yapabilirim çünkü dün gece uyuyamadığımda, Kyle'ın düşünceleriyle tekrar işkenceye uğradığımda, üretken olmaya karar verdim. Dolayısıyla, Nessa ile *cafecito*'m ve iki ticari sınıf, gülünç büyüklükteki yavaş pişiricilerimde yarı yarıya pişmiş çiftlik değerinde tavuk butları. Şu anda mutfak tezgahımın üzerinde duruyorlar, pilav tencerem ve fasulye tencerem ocakta ve dışarıdaki tütsüleyicide bulunan domuz rostomun saatlerce kontrol edilmesine gerek yok. Yani burada kalabilir, utançtan kaçınabilir ve Kathy'ye neşe veren her şeyi görmezden gelebilirdim.

Ama Kathy evine girer girmez kendimi arka kapıdan çıkarken buluyorum.

Verandamdan yan taraftaki hareketliliği izliyorum. Görünüşe göre adamlar yerdeki inşaat demiri çerçeveli deliğe geri dönüyor ve her şeyi bir kez daha gözden geçiriyorlar.

"Günaydın," diye sesleniyorum, Kyle'ın dikkatini çekecek kadar yüksek sesle, ama Kathy'nin dikkatini çekmeden, çünkü artık görünmüyor olabilir, ama pusuya yatmış bekliyor. Her zaman öyledir.

Kyle başını bana doğru çeviriyor ve güneş gözlüğü takmış olmasına rağmen çenesinin taş gibi duruşundan yaşadığı hayal kırıklığını görebiliyorum. Ağır ağır iç geçiriyor ama çitlere doğru ilerlerken küçük bir el sallıyor.

"Selam." Sesi düz, duygusuz ve dün geceki alaycı, flört eden, seksi konuşan adama hiç benzemiyor. Gözlüklerini çıkarıp kasketinin kenarına yerleştiriyor ve gözlerinin şu anda buz gibi soğuk ve sert olduğunu görebiliyorum.

Hayatımın bir noktasında bunu kişisel olarak algılayabilirdim. Ama bu bakışı biliyorum çünkü aynada kendi yüzümde de görmüştüm. "Kathy etkisi mi? Ne bok yiyor bu şimdi?"

"Bu sabah erkenden bir rakunun çukura düştüğünü gördüğünü ve 'zavallı yaratığı kurtarması gerektiğini' iddia ediyor, bu yüzden aktif bir inşaat alanı olduğu konusunda uyarılmasına ve burada bulunmasının güvenli olmadığını anladığına dair imza atmasına rağmen, lanet şeyi almak için çukura girdi. 'Bir şeyi mahvettiğini düşünmediğini' söylüyor, ancak hala karanlıktı ve şebekenin üzerinde yüksekte geziniyordu ve 'yanlışlıkla bir veya iki boruyu tekmelemiş olabilir', bu yüzden her şeyi yeniden kontrol ediyoruz." Hikyesinin diğerkm kısımlarını Kathy'nin sesini taklit ederek ve vurgulamak için oraya buraya tırnak işaretleleri serpiştirerek anlatıyor.

Gözlerimi, Wayne havuzun kenarından onlarla çalışırken, hala sığ uçta olan ve gözleri inşaat demirinin her santimini tarayan Zeus ve Frogger'a çeviriyorum.

"Sana zel yeteneğimi söylemiş miydin?" Saçma hikayesine tepki vermemiş gibi görünerek konuşarak söylüyorum.

"Can sıkıcı insanları kalıcı olarak ortadan kaldırmaksa, bunun için zaten bir adamım var," diye şaka yapıyor. Bence bu bir şaka, gerçi o bunu yüzünde bir gülümsemeyle söylüyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, kiralık katil tipi değil. Ama eğer kızgınsan, seni daha da kızdırabilirim. Her zaman işe yarar. Denemek ister misin?"

Kyle bana bakıyor, benimle vakit geçirdikçe sıcak güneşin altında giderek eriyen bakışlarında şaşkınlık ve ilgi savaşıyor. Yine de bunu dzeltebilirim.

"Dün gece uyuyamadım, bu yüzden saat dört civarında kalktım ve güne mutfağında başladım." Arkamdan verandama ve Kathy'nin arka bahçesine bakan pencereyi gösteriyorum, böylece burada olan her şeyi grebildiğimi anlıyor. "Kathy hiç dışarı çıkmadı. Onu görürdüm, karanlıkta tökezleyip dursaydı muhtemelen sesini de duyardım. Ama hiçbir şey, hiçbir şey, zippo... burada tam bir sessizlik var. Ayrıca, sizce o kadının soğuk, l kalbinde vahşi bir hayvanı yerdeki kirli bir delikten kurtarmak var mıdır? Muhtemelen gülerdi. İşte o kadar kötü biri."

Yeteneğim her zamanki gibi mükemmel alışıyor. Kyle derin bir nefes alırken dişlerini gıcırdatıyor, elleri aramızdaki çiti o kadar sıkı kavıyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "Ne. Ne. Siktir."

Tekrar bana baktığında, gözlerinde asırlık bir soru var. "Bir şeyi neden yaptığını kim bilebilir? Sefalet arkadaşlığı sever mi?" I öner. "şu ana kadar yaptığım görüşmelerden elde edebildiğim tek şey bu.

onu."

Kyle başını iki yana sallar ve şu anda bir şeyler yapmakta olan adamlarına bakar.

Havuzda iyi bir ilerleme var ama tamamen gereksiz bir iş. "Siktiğimin kaltağı." Gözlerini tekrar bana dikti. "Özür dilerim."

Omuzlarımı kaldırıyorum, en ufak bir kırgınlığım olmadığını göstermek için ellerimi havaya kaldırıyorum. "Endişelenecek bir şey yok. Ona sayamayacağım kadar çok kez daha kötü şeyler söyledim. Tamamen alakasız bir not olarak, sakıncası yoksa adaminızın numarasını almak isterim." İma karşısında kaşlarımı çatıyorum.

Gülümsüyor ama her zamanki megavatlık gülümsemesinden eser yok. "Bugün için bir müfettiş ayarlamıştım ama onu iptal etmek zorunda kaldım. Yarın da müsait değildi, yani ortada hiçbir sebep yokken iki tam günümü bu saçmalık yüzünden kaybediyorum." Başını kaldırıyor, sanki orada bir cevap varmış gibi mavi gökyüzüne bakıyor. "Kahretsin, beton teslimatını da ertelemek zorunda kalabilirim."

"Kusura bakma. Bir keresinde onun yüzünden belediye meclisinin önüne çıkmak zorunda kalmıştım. O aptal kürsüye çıkıp alt sınıfın nasıl yaşadığı ya da ne yediği umurlarında bile olmayan bir grup takım elbiseli tipe işimi anlatmak zorunda kaldım, neredeyse ellerini tutup hiçbir yasayı çiğnemediğimi kelimesi kelimesine okudum ve beni durdurmaya çalışırlarsa avukat tutacağımı anlamalarını sağladım, ki bu tamamen bir blöftü. Avukat tutacak param yok." Mükemmel bir şekilde yaptığım, belli belirsiz tehditkâr konuşmamı hatırlayarak hafifçe gülüyorum. "*Tüm* bunlar olurken, onlara defolup gitmelerini ve Kathy'yi de yanlarında götürmelerini söylemedim." Kyle gözlerime bakıyor, şimdi benim adıma kızgın. "Gördün mü, mutsuzluk arkadaşlığı seviyor."

"Bu bizi üzgün çuvallar mı yapıyor?" diye takılıyor, sonunda rahatlamaya başlıyor. "Hayır, daha çok, Kathy'nin, Kathy'nin hayatını mahvetmek için yürüttüğü

Herkes onun kadar mutsuz," diye kayıtsızca karşılık veriyorum, her ne kadar ağır bir gerçek olsa da. Ama her zamanki iyi ruh halinin geri döndüğünü görmekten memnunum ve bu şekilde kalmasını istiyorum.

Neden kızgın olduğunu anlıyorum. Kathy Wilson ve onun saçmalıkları bir azizi bile çileden çıkarır ama bu durumda yapılacak bir şey yok. Kyle'ın onun sözünü dinlemesi, her şeyi yeniden kontrol etmesi ve teftişi yeniden planlaması gerekiyor ki bunları zaten yapıyor. Öfkenin alevlenmesine izin vermek sadece ona zarar verir çünkü Kathy içeride sabah kahvesini yudumluyor ve gününün tadını çıkarıyor.

Bu benim zor yoldan öğrenmem gereken bir dersti. Kavga etmek, kavga etmek, kavga etmek benim doğamda var. Haklı olduğumu bildiğimde, kemiği olan bir köpek gibiyimdir ve kazanana kadar pes etmek istemem. Ama Kathy ile kazanmak diye bir şey yok. Onun neşesi sizin acınızdan geliyor ve bunu değiştirmek ya da düzeltmek mümkün değil. Bu bir şey.

Bu yüzden Kyle onun maskaralıklarının etkisini azaltmaya odaklanmalı ve bunun yeterli olmasına izin vermeli.

Ben de çoğunlukla bunu yaptım. Her yolu denedikten ve defalarca geri püskürtüldükten sonra, ben kendi tarafımda, o da kendi tarafında kaldı ve ara sıra birbirimize kötü kötü bakıyoruz ama aylardır bu kadar. Ta ki son saldırısı gibi görünen havuza kadar.

İronik olarak, Kyle'ın varlığı hakkında çok kötü hissetmiyorum. Yani, kamyonları kesinlikle benimle dalga geçiyor, ama adamın kendisi? Artık o yanıma geldiğinde içimde yükselen şey öfke değil.

Göz kırıyor ve aramızdaki havada gerçek bir değişim olduğunu hissedebiliyorum. Bunu nasıl yaptığından emin değilim ama yapıyor. "Bu sabah Nessa'yı duydum, biliyor musun?" Kaşlarımı 'ne olmuş yani' der gibi kaldırmaktan başka bir yanıt vermiyorum. "Ve senin de uyuyamadığını ve erken kalktığını söylediğini duydum." Kollarını çitin üzerine koyuyor, kaslı ön kollarını üst üste koyarak bana doğru eğiliyor, mavi gözleri benimkilere dikiliyor. "Seni de delirttiğimi bilmek hoşuma gidiyorsa bu beni pislik mi yapar?"

Dün gece onun aklını çok meşgul ettiğimi söylemişti, o yüzden benimkini de meşgul etmesi adil görünüyor. "Hayır."

Başparmağıyla dudağını kaşıyor. Söylemesi gerektiğinden emin olmadığı bir şeyi söylemek üzereyken bunu yaptığını fark ettim, sanki gerçekten söylemeden önce kelimeleri test ediyormuş gibi. "Dün gece senden ayrıldıktan sonra kardeşime gittim. Köpeğime baldızım bakıyordu ve onu almak için oraya gittiğimde neden aptal gibi sırttığım konusunda üçüncü dereceden azar işittim."

Benim yüzümden olduğunu bilerek gülümsedim. "Onlara ne söyledin?"

"Son işimde sinir bozucu bir komşum olduğunu ve onunla aramı düzeltmeye çalıştığımı." Gözleri üzerimde geziniyor, baktığı her yerde sıcaklık bırakıyor. "Ama o kadar da iyi gitmiyordu ve benden nefret ettiğine eminim."

"Senden nefret etmiyorum," diyorum gözlerimi devirerek, çünkü etmediğimi biliyor. Ya da en azından artık etmiyorum.

"Bu gece benimle çık."

Bu bir soru değil, ama bir emir de değil. Bu ikisinin arasında bir yerde belirsiz bir alana düşüyor ve bu da beni kararsız bırakıyor. Eğer sorsaydı, hayır derdim. Bana emretseydi, siktir et derdim. Ama bu puslu bir olasılık gibi geliyor.

Dudaklarımı yalıyorum, emin değilim ama kafamda şüpheler dolaşırken bile otomatik olarak başımı sallıyorum. "Yapamam. Üzgünüm."

"Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın? Fark etmez, her halükarda saygı duyarım, ama ev hapsi gibi bir şartlı tahliye kuralın varsa daha az acı verir." Ayak bileği monitörsüz bacaklarıma dikkatle bakıyor ve gülümsüyor. Ama bu zoraki bir gülümseme, gerçek gülümsemesi değil. Aradaki farkı şimdi anlayabiliyorum.

Nessa'nın Kyle'la ne yapmam gerektiğine dair fikrini söylemesinden ve onu görmemden bu yana geçen birkaç dakika içinde beynim hızlı bir şekilde fikirler üretiyor, senaryolar kuruyor. Gerçek şu ki... hiçbir şey değişmedi. Pek bir şey değişmedi.

"Sen iyi bir adamsın, Kyle-"

İrkildi, sanki onu kelimelerle vurmuşum gibi başı geriye gitti. "Ah, bu düşük bir darbe."

Tekrar deniyorum. "Öylesin. Bunun farkına varmamın senin için önemli olduğunu hissediyorum ve buradaki duruma yardımcı olmak için ne kadar çok şey yaptığını görüyorum." Gözlerimi onun bisikletinin park ettiği kaldırıma dikeyim. "Ama bu 'sorun sende değil, bende' anlaşmalarından biri. Ben çıkılacak biri değilim. Çok fazla çalışıyorum, işimle ilgili endişeler içinde boğuluyorum, beni banka hesap bakiyesi yeterince büyük olan herhangi bir adamla evlendirmek isteyen bir ailem var ve her şeyi kendi başlarına yapamayacaklarını düşündüğüm için öfkelenecek olsalar da onlara bakmamı isteyen ebeveynlerim var."

Kyle dinliyor. Beni gerçekten duyduğunu hissediyorum, bu yüzden kelimeler dökülmeye devam ediyor. Öyle olmasını istememiştim ama sanırım o kadar uzun süredir içime atmışım ki, ağzımın basınç valfindeki en ufak bir rahatlama onları kusmama neden oluyor.

"Ve ben boktan bir kız arkadaşım ve daha da boktan bir eş olacağım. Şu anda, belki de hiçbir zaman, bir başkasını öncelik listemin başına koyacak kadar içimde yok." Bu acı gerçeğe boş boş gülüyorum. "Eğer yaparsam, bazı kadınlar gibi besleyici değilim. Annemin ve görümcemin nasıl davrandığını görüyorum ve bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Yaptıkları şeyi nasıl ya da neden yaptıklarını anlamıyorum."

Başımı sallıyorum, annem ve Mara'nın sayısız görüntüsü zihnimde canlanıyor -annem ve babam restoranın mutfağında, babam anneme nasıl yemek yapılacağını anlatıyor, sanki tarifler annemin değilmiş gibi, sonra da oturma odasındaki koltuğunda oturduğu yerden anneme ve bana ne yapmamız gerektiğini söylüyor, Xavier arka verandada bira içerken Mara çocukların peşinde koşuyor, annem ve Mara erkekleri için tabak hazırlıyor

Kendilerinden ya da çocuklardan önce, sanki onlarla evlenmek en büyük başarılarıymış gibi babam ve Xavier hakkında övünmeleri.

"Tuvalet kağıdı rulosunu değiştirmenin sırtının sıvazlanmasını, çöpü atmanın ise sakso çekmeyi hak ettiğini düşünen erkek kadar bir çocuğa bakmak istemiyorum. Yapamam... Yapamam..."

Kyle'ın gözleriyle karşılaşıyorum, kendi başarısızlıklarından utanıyorum ama aynı zamanda... Onu kaçırmaya çalışıyorum. Tıpkı dün gece yaptığım gibi, nasıl tepki vereceğini görmek için hâlâ burayı test ediyor, orayı zorluyorum.

"Kahretsin, biri sana gerçekten bir numara yaptı, değil mi?" Kyle, sanki içimdeki her çirkin parçanın açıldığını görebiliyormuş gibi bana bakarak soruyor. Ama dehşete düşmüş gibi görünmüyor. Aksine, meraklı görünüyor.

"Ne?"

"Herkes kendisiyle ilgilenecek birini aramıyor Dani. Kendi başımın çaresine bakabilirim, çok teşekkür ederim."

Kendisi hakkında bu kadar az şey düşünmemden rahatsız olmuşa benziyor ki tepkisinin böyle olmasını beklemiyordum. Hem de hiç.

Anneme onun gibi olmak istemediğimi söyledim. Genç ve aptal olduğumu ve bir gün bakmak isteyeceğim bir adamla tanışacağımı söylüyor. Bence saçmalıyor ve kendi hayatını meşrulaştırıyor. Eski sevgilim Roman'a öğle yemeği işine başlayacağımı söylediğimde, ona zaman ayıramayacağımdan yakınmış ve bu yüzden ihtiyaçlarını 'halletmek' için başka bir yere gitmesi gerektiğini söyleyerek aldatmasının suçunu benim omuzlarıma yüklemişti.

Kyle beni yine şaşırttı. Bunu yapmaya devam ediyor. Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bildiğimi sandığım anda başka bir şey yapıyor... güzel bir şey.

"Kendi ayaklarının üzerinde durmak için seksi kıçını yırtarak çalışmandan hoşlanıyorum ve bunu yaptığın için senin hakkında kötü düşünen herkesin çenesini kapatıp yolundan çekilmesi gerekiyor." Sesi sert, yanlış anlamaya yer bırakmıyor. Benim adıma kızgın. Ve 'seksi kıç' kısmını da kaçırmadım.

Şok içinde çenem açılıyor, aynı anda amım da sıkılıyor çünkü bu muhtemelen birinin bana söylediği en seksi şey.

Ama o devam ediyor ve hız kesmiyor. Aksine, daha da hızlanıyor. "Herkes aynı şeyi istemiyor ve bu sorun değil. Anlıyorum, meşgulsünüz. Ben de meşgulüm; yürütmem gereken işlerim, temizlemem gereken bir evim, pişirmem gereken yemeklerim var,

bakmam gereken bir köpek, ödemem gereken faturalar ve halletmem gereken bir sürü iş var... ki bunları da tek başıma yapıyorum. *Anlıyorum. Anlıyorum.*"

Omuz silkiyor ve dudağını ısırtıyor, bu da söylemek üzere olduğu şeyle daha fazla ilgilenmemi sağlıyor çünkü şimdiden tüm beynimi ve vücudumu roller-coaster'a layık bir döngüye sokuyor.

"Sana evlenme teklif etmiyorum. Sadece biraz gezeriz, yemek yeriz, biraz konuşuruz, bol bol flört ederiz ve belki şanslıysam seni tekrar öpebilirim diye düşündüm. Randevu, annem olman için bir başlangıç değil. Benim de bir annem var ve uzun zamandır benimle ilgilenmiyor çünkü ben artık yetişkin biriyim, tamam mı? Çocukken de benimle pek ilgilenmiyordu, o yüzden bu da var."

"Tekrar sor," diye emrediyorum fikrimi tekrar değiştirmeden önce.

Kyle'ın gözleri kısılıyor, buz gibi derinliklerinde sorular gizleniyor. Ama sonra dudakları küçük bir sırtışla kalkıyor. "Benimle çık."

Hâlâ bir soru değil.

Bu sefer başımı salladım. "Sana ne istediğimi ve ne istemediğimi söyledim. Eğer benimle taşak geçiyorsan, incinen sen olacaksın." Dikenli tel örgüler, şirret savunmalar, yanıp sönen uyarı levhaları... Hepsini havaya fırlatıyorum ve Kyle gözünü bile kırpmıyor. "Ama bugün altıya kadar temizlik ve hazırlık işlerini bitirmiş olacağım, sonra da hazırlanmam için bana bir saat ver. Ne giymeliyim?"

'Süslü bir şey' dememesi için dua ediyorum çünkü öyle bir şeyim yok. Eğer 'herhangi bir şey' derse, bir şeyi kanıtlamak için kendi ayağıma sıkmaktan mutluluk duyarak, tüylü ev ayakkabıları ve bornozumla geleceğim.

"Motosiklet için kot pantolon ve burnu kapalı ayakkabılar," diyor, pratik bir şekilde ve bana hiçbir şey yüklemeyen. "Ve açık olmak gerekirse, ne *aradığını* söylemedin, sadece benim istemediğim şeylerin çoğunu istemediğini söyledin."

Bu üzerinde düşünmem gereken bir konu çünkü haklı olabilir. Ne istediğimi, hayatımdaki kadınların sahip olduğu şeyleri *istememek* ve onların yaptıklarını yapmamak olarak çerçeveleyorum.

"Tamam, yedide görüşürüz o zaman?"

Kollarını önünde uzatıyor, elleri aramızdaki çitleri kavırıyor ve gülümsemesi o kadar geniş ki diş macunu reklamı gibi görünüyor. En son ne zaman böyle bir gülümsemeye neden olduğumu hatırlamıyorum. Genelde ben tam tersiyimdir, gülümseme hırsız. Ya da öyle görünüyor, ailem her zaman hayal kırıklığı içinde kaşlarını çatıyor ve Xavier

Sürekli dırdır eden. Ama Kyle öyle değil. Bu gece için çok mutlu ve arkasını dönüp yeni bir heyecanla ekibine dönerken ben de heyecanlandığımı fark ediyorum.

Bir randevum var.

BÖLÜM 14

KYLE

Ukalalık etmek istemem ama çoğu zaman peşimden koşan kadınlar oluyor, yani bir kadının benimle birkaç saat geçirmesini sağlamak için hiç bu kadar çok çalışmam gerekmemiştir. Ama içimdeki her şey Dani'nin harcadığı emeğe değeceğini söylüyor. Karanlık gözlerinden bir bakış, hınzır dilinden bir hakaret ya da tüm dikkatini bir an olsun üzerime çekmek için gerekirse daha fazlasını yaparım.

Belki de sahip olamayacağın şeyi istediğin doğrudur çünkü Dani ne zaman sözlü bir bomba atsa, beni atlatsa ya da açıkça beni sustursa, kancasının daha derine indiğini ve ilgimin arttığını hissedebiliyorum.

Ancak, ben ve çocuklar Kathy's'deki havuz kontrolünü bitirdiğimizde, tabii ki havuzda hiçbir sorun bulamayınca, Dani'nin bir sonraki siparişini almak için içeri girdiği anda bisikletimi iki kamyon sırasının arasından gizlice çıkararak çıkışıma zamanlıyorum. Neden mi? Kısmen en yoğun olduğu saatin ortasında olduğunu bildiğim ve onu rahatsız etmek istemediğim için, kısmen de dışarı çıkma konusunda fikrini değiştirdiğini söylemesine fırsat vermek istemediğim için.

Evde duş alıyorum ve neredeyse sürekli sertleşen sikime uslu durması gerektiğini söylüyorum. Bu gece Dani'yle sikişip bitecek bir anlaşma değil. Onunla yatmak benim için sorun değil, hatta çok isterim ama onda beni vücudunu tanımak kadar aklını da tanımaya heveslendiren bir şey var.

Bugün onu duydum, taşıdığı tüm yükler her hareketini ağırlaştırıyor. Bu konuda yardımcı olabilirim. Kısa bir süreliğine de olsa işleri hafifletmekte iyiyim ve sanırım Dani'nin buna ihtiyacı var.

Kanepeye uzanmadan önce üzerime yeni, iş kıyafeti olmayan bir kot pantolon ve daha güzel siyah tişörtlerimden birini geçiriyorum. Telefonumu açıyorum ve Dani'yle bu akşam ne yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Bir gezinti her zaman zihnimi açar ve sanırım

ona iyi gelecektir, sonra da akşam yemeği, tabii ki. Ama nereye gitmeliyiz?

Dani'nin nelerden hoşlanabileceğini düşünerek sevdiğim birkaç yerin zihnimdeki listesini gözden geçiriyorum. Pahalı Fransız mutfağı tarzında biri olduğunu sanmıyorum, ne de onu bir bara götürmek istiyorum, yani ikisinin arasında bir yer. Seçenekler arasında geziniyor, birbiri ardına reddediyorum.

Başımı koltuğa yaslayıp sanki cevap orada belirecekmiş gibi tavana bakıyorum. şaşırtıcı bir şekilde, görünüyor.

Dani kendime bakamadığım konusunda özellikle endişeli görünüyor, dün gece hiç de ince olmayan sorularıyla beni test edecek kadar ileri gitti. Ben de ona bunu yapabileceğimi göstereceğim.

Koltuktan kalkıp açık kat planında görünen oturma odamı, mutfağımı ve yemek odamı tarıyorum. Temiz ama daha da temiz olabilirdi, o yüzden işe koyuluyorum. Her şeyin pırıl pırıl olması uzun sürmüyor.

Sırada ne var? Buzdolabına bakıp ihtiyacım olan her şeyin olduğundan emin oluyorum. Harika bir akşam yemeği yapmak istiyorum, bu yüzden iyi olduğumu ve berbat etmeyeceğimi bildiğim bir şey seçmeliyim.

Çok hızlı bir şekilde markete gitmem gerektiğini görüyorum. İstediklerimin yüzde doksanını aldım, bu sadece kendim için iyi olurdu. Ama Dani bu gece benim yüzde doksanımı almıyor. Her şeyin t a m a m ı n ı alacak, doğru şekilde.

Saate hızlıca baktığımda her şeyi doğru yapmak için birkaç saatim olduğunu görüyorum çünkü bu gece mükemmel olmak zorunda.

Saat tam yedide Dani'nin evine varıyorum. Kickstand'ı indirdim, motosikleti kapattım ve görevdeki bir adam gibi ön kapısına doğru ilerledim.

Görev: Daniela Becerra'yı etkilemek.

Kapıya üç kez hızlıca vurdum ve beklemeye başladım. Ana kapısını daha önce hiç kapalı gördüğümü sanmıyorum ama şimdi kapalı ve bu durum beni diğer taraftaki kadını daha çok görmeye teşvik ediyor.

Kapı açıldığında, sanki biri omurgamı bir ışık prizine takmış, oradan beynime akan enerji bir ışık ve renk çağlayanında patlamış gibi oluyor. Dani'nin güzel yüzünden ayaklarına ve tekrar yukarı bakıyorum.

Yeşil Adidas tenis ayakkabıları, üzerine ikinci bir deri gibi oturan ve kalçalarını gösteren yıpranmış bir kot pantolon ve yeşil çiçek desenli büyük boy, gri bir tişört giyiyor. Gömlek aynı zamanda ellerimin uzanıp dokunmak için anında kaşındığı karnının seksi bir şeridini de gösteriyor. Kahverengi gözleri dumanlı göz kalemi ve rimelle makyajlanmış, dolgun dudakları parlak ve siyah saçları uzun, şık bir perde halinde sırtından aşağı dökülüyor.

"Lanet olsun Dani, muhteşem görünüyorsun."

"Sen de hiç fena değilsin." Gözleri benim üzerimde de geziniyor ve onun için esneme dürtüsüyle savaşıyorum.

Kapısını kilitliyor ve garaj yolunda arabasının arkasına park etmiş olan bisikletime doğru yürüyor. Gidondan kaskı alırken, saçlarının bu haliyle rüzgârdan karmakarışık olacağını fark ediyorum.

Bana sırtarak, "Örmek zorunda kalacağımı biliyordum ama kapıyı açtığımda yüzündeki o ifadeyi görmek istedim" diyor. Parmakları ustalıkla saçlarını hızlıca örüyor ve bileğinden geçirdiği basit bir bez bantla saçlarını tamamlıyor.

İnkâr etme zahmetine girmiyorum çünkü onu gördüğümde çenemin düştüğünü biliyorum. Çalışan Dani çok seksi. Dışarı çıkan Dani ise tam bir duman gösterisi.

Kaskı yavaşça kafasına yerleştiriyorum, "Buna değer" derken örgünün ucundan çekiştiriyorum. Kayışı çenesinin etrafından geçirmeme izin veriyor ve sonra bisiklete önce benim binmem için geri çekiliyor.

Bir elimi uzatarak arkamdan binmesine yardım ediyorum ve kollarını belime doladığında bu sefer hiç tereddüt etmiyor. Göğüslerini sırtıma bastırdığını ve ellerini karın kaslarımda hissetmek aletimin anında sertleşmesine neden oluyor ve kalçalarımı koltuğumda kaydırmak zorunda kalıyorum, ama geri dönmek için motoru geri çekerek bunun nedenini örtbas ettiğimden oldukça eminim.

Lucille yüksek bir gürültüyle çalışıyor ve omzumun üzerinden "Hazır mısın?" diye bağıryorum.

"Evet," diye karşılık veriyor.

Komşularını zaten kızdırdığımdan daha fazla kızdırmak ve Dani'yi Kathy'nin öfkesinin daha fazla hedefi haline getirmek istemediğim için bizi yavaşça onun sokağından aşağı yuvarlıyorum. Ama sokağın sonundaki dur işaretine geldiğimizde, açık yola çıkmak için gaza basıyorum. Motosikletim tasmasından kurtulduğu için mutlu bir canavar gibi kükrüyor ve saniyeler içinde hızlanıyoruz.

Önce, bizi uçtuğumuz otoyola çıkarıyorum. Hafta içi olduğu için fazla trafik yok ve Dani'nin sırtıma yapışmış olmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Biraz hızlı gittiğimizde bir ya da iki kez kıkırdadığını bile duyuyorum ve bir kez bile bana yavaşlamamı söylemiyor ya da gerginmiş gibi beni sıkıyor. En azından bu konuda bana güvendiği için mi yoksa içinde benimkiyle eşleşen biraz vahşi bir çizgi olduğu için mi emin değilim.

Sonra, çıkıyorum ve dönüşü bulana kadar bizi bir dizi durak ışığından geçiriyorum. Yavaşça şehir uzaklaşıyor ve iki şeritli, virajlı bir yolda dans eder gibi birbirimize yaslanıyoruz.

Bunu bütün gece yapabilirdim, Dani arkamda gelmiş geçmiş en seksi sırt çantası gibi, dizleri kalçalarımdaya, amı sırtımda ve kolları etrafımda, özellikle de elleri gittikçe alçalırken ve sikim uzanıp onunla buluşmaya çalışırken.

Ama bu gece yapacağımız tek şey yolculuk değil, bu yüzden sonunda bizi gideceğimiz yere yönlendiriyorum.

Araba yoluna döndüğümde, arkamda gerildiğini hissediyorum ve bacağını okşuyorum, sonra bir parmağımı kaldırıyorum, çıldırmadan önce beklemesini söylüyorum. Ama park edip motoru kapatır kapatmaz iniyor, kaskını kafasından çıkarıyor ve bana karşı bir silah olarak kullanacakmış gibi yanında tutuyor.

"Hangi cehennemdeyiz biz? Dışarı çıkacağımızı sanıyordum! Beni sikişmek için bir yere mi getirdin? Cidden mi? Bilmem gerekirdi. Erkeklerin hepsi aynı."

Gözleri alev alev yanıyor ve bir kolunu çılgınca savurup eve, bana ve kendisine doğru tek bir sarsıntılı hareketle işaret ederken her kelimesi zehirle kaplanıyor.

Bisikletten inerken dişlerimi sıkıyorum, bahsettiği tüm erkeklerle beni genellemesinden hoşlanmıyorum çünkü bu kesinlikle bu değil ve yaptığım şey de bu değil.

Ne demek istediğimi anlatamadan evin arka tarafındaki köpek kapısının sallandığını duyuyorum ve bu benim önceliğim oluyor.

"Geliyor," diye
uyarıyorum. "Ne-"

Yine de bu yeterli bir süre değildi ve Peanut Butter önce Dani'ye koşuyor çünkü ona göre ben dünün gazetesiyim. Ama sevgi talep edeceği ve ona ödüller vermesi için kandıracağı yeni biri? Bu onun en sevdiği insan türü.

Peanut Butter ona doğru gidiyor, patileri tam dokunmak istediğim yere, karnına iniyor ve aptalca, kendi köpeğimi kısıkanıyorum. "Pee-Bee, yere yat. Onu hırpalama, Tanrı aşkına."

Dani hâlâ bana ters ters bakıyor ama köpeğe bakınca gözleri hemen yumuşuyor ve bana vurmasından endişe ettiğim boştaki eli, köpeğin başını okşamaya başlayınca nazikleşiyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Fıstık Ezmesi. Babanın tam bir pislik olduğunu biliyor musun?" Onunla bebek gibi konuşmuyor, ki en iyi kısmı da bu. İnsanların hayvanlarla sanki çok umurlarındaymış gibi minnoş minnoş konuşmalarından nefret ediyorum. Peanut Butter'ın iki beyin hücresi bile zar zor bir araya geliyor ama normal konuştuğumda ne dediğimi anlıyor, ben de öyle yapıyorum.

"Öncelikle, ben onun 'babası' değilim. Biz kankayız, oda arkadaşınız ve dostuz. Kankamın sadece bir sürü saçı, dört bacağı ve kabarık bir kuyruğu var, ama bunu tartışmıyoruz çünkü onun bir insan olduğunu düşünüyor. İkincisi, evet, benim bir pislik olduğumu herkesten daha iyi biliyor ama senin düşündüğün sebepten değil," diyorum ve Dani'nin gözleri beni değerlendirirken kısılıyor. "Düşüncelerimi mi duymak istiyorsun yoksa 'erkekler berbattır' anlaşmana sadık mı kalacaksın?" Kollarımı göğsümde kavuşturup bisikletime yaslanırken kuru bir sesle soruyorum.

Çenesini dışarı çıkarıyor, bunu dinlemeye istekli olduğunun bir işareti olarak alıyorum. "Kendime nasıl bakacağımı bildiğim konusunda gerçekten endişeli görünüyorsun.

ve bunu yapacak birini aramıyorum." Yanlış ifade ettiğim bir şeyi düzeltme şansı vermek için duraksıyorum ama o sessiz kalıyor, kara kaşlarından biri sanki acele edip sadede gelsem iyi olacakmış gibi hafifçe kalkıyor. "Burası benim evim. Fazla bir şey değil ama kimsenin yardımı olmadan işimden kazandığım parayla aldım ve ödedim, bu yüzden benim için çok şey ifade ediyor. Bu benim bisikletim Lucille, kamyonetim de şurada." Evin yan tarafına, kasası çeşitli aletlerle dolu büyük, tozlu iş kamyonumu park ettiğim yeri gösteriyorum; bu sinir bozucu kadına daha fazla sorun çıkarmamak için son bir haftadır iş yerine bisikletimle gidiyordum. "İçeride, temizliğini ve bakımını kendim yaptığım bir yer ve bize akşam yemeği hazırlamam için stoklanmış ve hazır bir mutfak bulacaksınız. Yemek yaparken beni izlemene izin vereyim dedim, böylece dışarıdan yemek sipariş edip fırına atıp kendi işimmiş gibi satmadığımı anlarsın. Ve bu benim oğlum, tüm kalbimle sevdiğim Peanut Butter. Ve benim bir pislik olduğumu biliyor, ama bunun tek nedeni onu bütün gün ve gece ikramlarla beslemeyi reddetmem, ki bu onun tercihi olurdu. Ayrıca ondan başka birinin benim hakkımda kötü konuşmasından hoşlanmıyor, bu yüzden bunu onun önünde yapmayın. Bunu kaldırabilirim ama benimle ilgili konularda çok hassas."

Dani, bir hain gibi ayaklarının dibinde oturan, dili yana sarkmış ve dudakları köpek gülümsemesine benzer bir şekilde kalkmış olan köpeğime bakıyor.

"Evet, çok narin görünüyor," diye kestirip atıyor.

Gözlerindeki ateş sönmüş, yerini pişmanlık almıştır. "Beni buraya sadece hızlı bir sevişme için getirdiğini düşündüğüm için özür dilerim."

Ona doğru bir adım atıyorum, cesaret edebildiğim kadar yaklaşıyorum, ki bir dakika önce beni tokatlayabileceğini düşündüğüm için aptalca, tehlikeli bir şekilde yakın olduğumu kabul ediyorum. "Özrün kabul edildi." Kaskı ondan alıp gidonun üzerine koymak için dönüyorum ve ekliyorum, "Ve ben hızlı sikişmem. *Tamamen* tatmin olman için zaman ayırmayı severim."

Bunu söyledikten sonra onu Peanut Butter'la birlikte orada bırakıyorum, çenesi açık bir şekilde ön kapıya doğru yürümemi izliyor.

"Geliyor musun?" Omzumun üzerinden bakarak geri sesleniyorum. "Ve açık olmak gerekirse, kapıya doğru demek istedim, sadece kıcımın görüntüsüyle orgazm olmak değil."

Arkamdan çok da gizli olmayan bir zevk aldığım şok olmuş bir hoşnutsuzluk sesi çıkarıyor ve sonra onun yolda tepindiğini duyuyorum. Kapının kilidini açtığımda hemen arkamdaydı.

"Peki, bana şu evini göster ve bana yemek hazırla."

Sanki bunu yapmam için bana fırsat veriyormuş gibi konuşuyor. Dürüst olmak gerekirse, yanıldığından emin değilim çünkü bence bu pek çok kişiye vermeyeceği bir onur.

Kapıyı açtığımda, Peanut Butter bacaklarımızın arasından fırlıyor, önce içeri giriyor ve doğruca oturma odasının köşesinde, kanepemin yanındaki yatağına gidiyor. Ana yatak odasında, egzersiz odamda ve arka verandada başka yataklar da var ama o genellikle kanepede ya da benim yatağımda yatıyor. Kısacası gittiği her yeri yönetiyor.

Kapıyı arkamızdan kapatıyorum, Dani'nin evime bakışını izliyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum. "Özel ya da süslü bir şey değil," diyorum ona, mekânın önemini küçümseyerek.

Abilerimin ya da kız kardeşlerimin evleri gibi olmadığını biliyorum; bunlar gülünç derecede büyük ve pahalı olanlardan biraz daha az büyük ve pahalı olanlara kadar çeşitlilik gösteriyor. Cole'un banliyö cenneti bir istisna, ama Janey'nin ilk eviydi ve hala yatırım olarak şehir merkezinde bir binaları var. Ama benim gayrimenkule ihtiyacım yok. Burayı satın aldığımda, ihtiyacım olan şey Harrington isminden uzak bir evdi ve burası benim için, kendi emeğimle kazandığım parayla satın aldığım ve ödediğim bir şeydi. Dürüst olmak gerekirse, annem ve babamın

Babam kardeşlerime ilk evleri için yardım etti ama bunun bir önemi yok çünkü ne olursa olsun onlardan bir kuruş bile kabul etmezdim.

"Çok güzel," diyor Dani. "Gerçekten de temiz. Özellikle de burada yaşayan bir köpekle... ve Peanut Butter'la." Dudaklarına yayılmaya çalışan sırtışı gizlemek için mücadele ediyor. Sanırım Dani için bu, aşırı tepkisini kabul eden bir özrün başka bir versiyonu.

"Süpürge ve paspas kullanma becerimle seni etkilediğime göre, bir tava ve birkaç tavuk göğsüyle neler yapabileceğimi görene kadar bekle."

Fıstık Ezmesi'nin kafası 'tavuk' kelimesiyle havaya kalkıyor.

"Sen zaten yedin," diye hatırlatıyorum ve uzun bir iç çekişle başını geri yatırıyor, gözlerini deviriyor, ki bunu yapmayı yeni öğrendi.

Dani'nin kafası köpekten bana dönüyor, gözleri kocaman. "Gözlerini mi devirdi?"

Başımı salladım. "Evet. Sanırım yeğenim Grace öğretti ona. On bir yaşında, yirmi üçüne girmek üzere ve ergenlik öncesi, ergenlik endişesi çağında. Ağabeyime göre günde yaklaşık on bir yüz kez gözlerini deviriyormuş, sanırım Peanut Butter da bunu öğrenmiş."

Dani tekrar Fıstık Ezmesi'ne bakıyor, gülümsemesi artık ışıltıyor. "Siz ikiniz çok tatlısınız."

Çoğunlukla köpeğimin sevimli olduğunu kastettiğinden eminim ama beni de bu ikiliye dahil etti, o yüzden ben kazanıyorum. Kasıla kasıla mutfığa gidip bir bar taburesi çekiyorum ve onu oturup işimi izlemeye davet ediyorum.

Ben ellerimi yıkarken o yerleşip saçlarını çözüyor. Örgüde geçen zaman saç tellerinde yumuşak dalgalar bırakmış ve ben ellerimin üzerinde ipeksi dokunuşlarını hissetmek için parmaklarımı saçlarında gezdirmeyi arzuluyorum. Ama ona doğru bir hamle yapmıyorum. İşler bunun için çok zayıf. Önce onu mutfak becerilerimle şaşırtmam gerekiyor.

Buzdolabından ve kilerden malzemelerimi topluyorum, her şeyi tezgâhın üzerine diziyorum ve ardından bir tava ve büyük bir tencere çıkarıyorum. Tencerede su kaynatmaya başlıyorum, bolca tuzluyorum ve Dani'nin gözlerindeki onayı görüyorum.

"Ah, siz küçük inançlılar," diye takılıyorum ve kızarıırken çenesini eğme nezaketini gösteriyor. "Sana yemek yapabildiğimi söylemiştim."

Tavanın altını açıyorum, iki tavuk göğsünü baharatlayıp un karışımına buladığım sırada biraz yağın ısınmasını bekliyorum. Yağ hazır olduğunda tavukları içine koyuyorum ve ellerimi tekrar yıkıyorum.

"Ne yiyoruz?" Dani malzemelere bakarak soruyor.

Arkamı dönüyorum, tezgâha yaslanıyorum ve bunu söylerken odanın karşısında duruyorum. "Kafanda fikirler üretmeye ve en ufak bir provokasyonda en kötü sonuca atlamaya başlama. Ben sadece içime sinen bir şey yapmak istedim, böylece her şeyi berbat etmemiş olurum." Başını eğiyor, en kötüsünü bekliyor. Dudaklarımı yalıyorum, iki ayağımı da betona bastırarak tehlikeli sulara dalıyorum. "Adı Marry Me Chicken."

Gülüyor ve gözlerindeki şaşkınlığa bakılırsa ikimizin de bu tepkiyi beklediğini sanmıyorum.

"Tavada kızarmış tavuk, makarna ve kremalı sos, güneşte kurutulmuş domates ve ıspanak. Olur mu?" diye sordum.

Dani hayır der gibi başını sallıyor ama ağzından çıkan tek şey "Kulağa harika geliyor" oluyor.

Rahatlamış bir şekilde omuzlarım bir santim düşüyor çünkü hâlâ tezgâhta oturuyor ve çok korkunç tarif ismi karşısında kapıya koşmuyor. "Güzel ama yemekte evlenme teklifi bekleme. Bana aşık olmak yok." Bu bir şakaydı ve gülüyorum, ama tavuğu çevirmek için ocağa döndüğümde, göğsümde bir saniye önce olmayan bir düğüm var.

"Bu uyarıya ihtiyacı olanın sen olduğuna eminim," diye hatırlatıyor bana.

"Touché."

Dani yemek pişirirken beni izliyor ve neyse ki ayda en az iki kez yaptığım tarifi berbat etmiyorum, genellikle artanları bir sonraki akşam yemeği için paketliyorum. Birbirimizi tanımak için şundan bundan konuşurken rahat ve kolay.

"Bunu çok sık yapar mısın?" diye soruyor ben yemeğimizi hazırlarken. "Neyi?"

"Randevu. Kızlara yemek pişirmek."

Duraksıyorum, onu bir bakışla kısıtıyorum. "Burayı bana satan emlakçı yedek anahtarları bıraktığından beri ailem dışında buraya gelen ilk kadın sensin. Pek kimseyle çıkmıyorum, çıktığımda da genellikle Applebee'de yirmide iki gibi bir şey yedikten sonra onun evine gidiyoruz ki sonra ayrılabilirim." Dani'nin bakışlarındaki sertliğin geri geldiğini görüyorum. "Çünkü *onlar* böyle istiyor. Ben tam olarak 'annemle babamı eve götüreceğim' tiplerden değilim, değil mi? Bununla barıştım çünkü ben de kızları aileme götürmüyorum."

Kimsenin beni - kirli, mavi yakalı, süslü çukur kazıcı - ailesine götürmeyeceğinden bahsettiğimde Dani'nin gözleri yaklaşık iki derece eriyor çünkü ikimiz de bunun onun için doğru olduğunu biliyoruz. Özellikle de ailesinin onu en yakındaki zengin adamla evlendirmek istediğini söyledikten sonra, mesela süslü saatler takan ve BMW kullanan erkek kardeşiyle. Ben o adam olabilirim ama o tür bir hayatla hiç ilgilenmiyorum, yani Dani'nin aradığı şey buysa ben değilim.

"Neden olmasın? Sana ailemden bahsettim ve babanın seninle gurur duymadığını söyledin, ki bu berbat bir şey. Ama birini bulursan gerçekten mutlu olmazlar mı?"

Çok yakın. Konuşmak istemediğim, düşünmekten bile hoşlanmadığım şeylere çok yakın. Ve kesinlikle bu gece onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Hatta hiç konuşmak istemiyorum.

"Şimdi travma bağı mı kuruyoruz?" Sesimi hafif ve alaycı çıkmaya zorlayarak soruyorum çünkü bunun onu kızdıracağını biliyorum.

Duvarları mı var? Ve ailemi mutlu edecek şey, insanları dışarıda tutmak için beton, inşaat demiri ve elektrikle güçlendirilmiş o duvarlardan birinin arkasında saklanıyor. Kendimi bile çünkü onları neden mutlu etmediğimi çok yakından incelemek istemiyorum.

Ağzı kapanıyor, ama daha çok acı veren şey gözlerinde kapandığını gördüğüm kepenkler. Onu geçmişimdeki ve şimdiki zamanımdaki çok hassas şeylerden uzaklaştırıyorum, ama bu onu yine de uzaklaştırıyor ve Dani'nin bildiği bir şey varsa o da savunmaya geçmektir.

"Hadi yiyelim." Onun yanından geçip yuvarlak, cam yemek masasına yürüyorum ve tabakları yerleştiriyorum. "Şarap? Bira? Soda?"

"Ne tür bira?"

"Coors, beyaz şarap ya da Sprite."

"Şarap lütfen. Coors gerçek bira mı ki?" diye takılıyor ve onun da bizi daha iyi bir yere götürmeye çalıştığını hissedebiliyorum.

Ona bir bardak şarap dolduruyorum, kendime bir şişe bira alıyorum ve yanına oturuyorum. "Benim için yeterince gerçek."

Kadeh kaldırmak için şişemi kaldırıyorum ve o da bardağını kadehe vurarak, "Çıkmamaya, aşık olmamaya, evlenmemeye ve ebeveynlerle tanışmamaya." diyor.

Onun acınası anlaşmamızı özetlemesine gülüyorum. "Ve flört etmeye, eğlenmeye ve eğer bana yeterince uzun süre bok atmayı bırakabilirse, belki bu gece seksi bir kadını öpmeye."

Buna ikimiz de içeriz.

BÖLÜM 15

DANI

Bu gece hiç beklediğim gibi geçmedi.

Kyle'ın beni bisikletle alacağını, bir yere yemeğe gideceğimizi ve sonra beni bırakacağını düşünmüştüm. Açıkçası, çoğu zaman yaptığını söylediği Applebee's anlaşmasına şaşırırmazdım.

Ama o farklı. Bunu düşünmeye devam ediyorum, yorumlarına, nezaketine ve kendisine şaşıyorum. Bu da muhtemelen kendi yargılayıcı düşüncelerim, önyargılı fikirlerim ve şirret eğilimlerim için iyi bir şey değil.

Sonuç olarak, birisinin ona bakmasına ihtiyaç duymayan ya da bunu istemeyen, tam olarak işleyen yetişkin bir adam gibi görünüyor, bu düşük bir çıta gibi görünebilir ama benim için inkar edilemez derecede seksi. Kökleri koyu sarı ama güneşte geçirdiği saatler nedeniyle uçları daha açık olan dağınık, sarkık saçları, ruhumu delip geçen buz mavisi gözleri ve tüm aurasını kötü çocuktan komşu çocuğuna taşıyan gülümsemesiyle adamın kendisi de zarar vermiyor. Kasları da çok iyi bir bonus. Onun arkasına binmek, bizi sabit tutarken karın kaslarının çalıştığını hissetmek ve bizi yönlendirirken kollarının esnemesini izlemek, motosiklet yerine ona binmek istememe neden oldu.

Ama Kyle'ın fiziksel çekiciliğinin ötesinde, beni asıl çeken şey bana hissettirdikleri.

Kyle bu gece tam bir beyefendi gibi davrandı, ilk yüzleşme atağıma boyun eğmedi, ihtiyacım olduğunda bana alan tanıdı ve işleri rahat tuttu. Aslında tüm akşam boyunca benimle pek çok şekilde ilgilendi; yeterince yemek yediğimden emin oldu, şarabımı doldurdu ve tualete gittiğimde bulaşıkları yıkadı.

Sanırım bu gece uzun zamandır ilk kez bir şeyler *yapmam* gerektiğini hissetmedim. Mutlu bir şekilde var oldum, sohbetin tadını çıkardım.

ve Kyle'ın dikkatini çekmek ve sürekli veren, veren, veren olmak yerine her şeyi kabul etmek.

Bir şekilde saatler geçiyor ve kanepede oturuyoruz, birbirimize bakıyoruz ve ikimiz de kahverengi tüvit kumaşın uzun uzantısında hareket etmiyormuşuz gibi hissetmeme rağmen yavaşça daha da yakınlaşıyoruz.

"Daniela Becerra için büyük rüya nedir?" Kyle soruyor. "Beş yıl, on yıl sonrası gibi mi?" Onu uyardığım düğmelerden kaçınmaya dikkat ediyor, çoğu insanın yapacağı gibi kocası ve çocukları gibi olağan şeylerden bahsetmiyor.

"Bilmiyorum. Bu hafta, bu ay, gelecek ay için endişelenirken o kadar ileriye düşünme lüksüne sahip değilim. Sanırım ben bir hayalperest değilim, daha çok bir eylemciyim."

"Bence çok iyi gidiyorsun. Başarılı olduğunu görüyorum, insanların sana inanmadığında bile kendine güveniyorsun. Bahse girerim onların senden şüphe duyması içindeki ateşi körüklüyordur çünkü seni motive edecek bir şey varsa o da başkalarının yanıldığını kanıtlamak ve onlar sayesinde değil onlara rağmen başarılı olduğunu yüzlerine vurmaktır."

Bu onun da biraz bildiği bir şey gibi geliyor, ama burnumu sokmuyorum, her şeyin kolay olmasına izin veriyorum. "İnatçılığımı iyi bir şeymiş gibi gösteriyorsun." Gülüyorum, daha önce hiç bu şekilde çerçvelendiğini duymamıştım.

"Öyle. O olmasaydı, muhtemelen ne kadar harika olduğunu takdir etmeyen bir pislikle mutsuz bir evliliğin olurdu, ona ve ailene bakarken tek bir teşekkür bile almazdın ve başka birinin ne olman gerektiğine dair fikrine uymak için kendini küçültürdün. Hayalperest olmadığını söylüyorsun ama bence kendi hayalini gerçekleştirmek için kışını yırtıyorsun. Beyaz bir düğün, çitlerle çevrili bir ev ya da Avrupa seyahati gibi klişe bir şey olmaması onu daha az önemli yapmaz. Hayaller, onları ne hale getirdiğinle ilgilidir ve bence sende oldukça güzel bir hayal var."

Parmakları teker teker benimkilerin üzerinde geziniyor, her nazik okşayışı iltifatlarıyla başlayan içimdeki yangını körüklüyor çünkü kendimle ilgili iyi şeyleri pek sık duymuyorum. Genellikle zamanımı boşa harcadığımı ya da daha değerli bir şey yapabileceğimi söylerler, bu da onun sözlerini benim için çok daha değerli kılıyor. Bir dahaki sefere annem ve babam yaptığım şeyi küçümsemeye kalktıklarında bu sözleri zihnimde tekrarlayacağımı biliyorum. Hayır, *beni* hafife aldıklarında.

"Peki ya sen?" diye soruyorum. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Kathy's'de sıkışıp kalacaksın, sonra da bir sonraki işe geçeceksin, ama bunun ötesindeki büyük hayalin ne?"

"Hayalim bu desem boktan mı olur?" Gözleri bana dönmeden önce oturma odasına bakıyor. "Ben olduğum yerde mutluyum. Belki de bu hırslı olmadığım anlamına geliyordur, çünkü temelde yapmak istediğim şeyi başardım, ama buraya gelmek çok zamanımı aldı ve ben sadece... *olmak* istiyorum. Ve bunun tadını çıkarmak istiyorum."

Ben de etrafıma bakıyorum. "Görünüşe göre sen de rüyanı yaşıyorsun."

Sanırım biraz kızardı ama bu bir ışık oyunu ya da başka bir şey olmalı çünkü Kyle gibi görünüşte her şeyi oluruna bırakan bir adama bu kadar basit bir şeyin ulaşması mümkün değil.

"Ailem bunu söylediğini duysa dehşete düşerdi," diyor ve dikkatle dinliyor olmama rağmen onlardan bahsettiğinde kulaklarım dikiliyor. "Liseden hemen sonra bir ekipte çalışmaya başladım, kardeşlerim gibi üniversiteye gitmedim, köşede bir ofis ya da onun gibi bir şey planlamadım. Ben asla öyle biri olmadım."

Sanki gençliğini hatırlıyormuş gibi bir an gözleri dalıyor.

Ken

dini. "Birkaç yıl boyunca o ekiple kaldım, öğrendim ve çalıştım, ve her yerde ayak izleri bırakan kirli botlarla annemin evine girmekten saçma sapan bir zevk alıyorum." Kıkırdıyor. "Bu yüzden çok fazla nöbet geçirdi."

"Olumsuz ilgi yine de ilgidir ve bu onları seni görmeye zorladı," diye tahmin ediyorum, daha önce söylediklerini hatırlayarak ve o da başını sallıyor.

"Patron emekli olacağını söylediğinde, onu satın alma fırsatına atladım, önce aylık ödemeler yaptım ve sonunda yeterince büyüdüğümde onu satın aldım. Artık benim ve bununla gurur duyuyorum, ama kardeşlerimin hepsi kodaman, bu yüzden ne kadar süslü olursa olsun benim çukur kazmam onlar için anlaşılmaz bir şey. Bunun hakkında konuşmuyoruz bile. Aile yemeklerimizde herkes oturup şu anlaşma bu saçmalık hakkında konuşuyor ve kimse benim ne yaptığımı sormuyor bile. Bazen, hayatlarına zorla girmeseydim onları hiç görür müydüm diye merak ediyorum."

"Özür dilerim," diyorum sessizce. "Dün gece seni bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu sorduklarını söyledin. Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet," diye kabul ediyor ama kaşlarını çatıyor. "Ama ben oradaydım çünkü Cole şehir dışındayken Janey'e bakmaya gittim. Benden bunu istemedi, ben sadece

bunu yapmayı kendime görev edindim. Bunu çok yapıyorum, yeğenimi dondurma yemeye götürmek ya da kardeşimin mükemmel programlarından birini mahvetmek için orada burada ortaya çıkıyorum, böylece iyi olduklarından emin olabiliyorum." Ellerimize bakıyor, gözleri parmağının benimkinin üzerindeki hareketini takip ediyor. "Uzun zamandır olmadığımız kadar yakınız ama hepsinin... teker teker... kendi işlerini yapmak için gittiğini ve benim evde, bir şeyleri ateşe vermediğim sürece beni görmezden gelen annem ve babamla sıkışıp kaldığımı unutmak zor. Genellikle de kendimi."

"Ailenin bebeği olmak her zaman sanıldığı kadar kolay değil, ha?"

Ailesinin ilgisizliği onu çok üzüyormuş gibi hissettirse de önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Olduğum yerde mutluyum, bundan daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Görünüşe göre sen de hayallerinin tadını çıkarıyorsun."

Yolculuklarımızdaki benzerlikleri duyuyorum - zorba aileler, kendi şartlarımızda başarılı olmaya duyduğumuz şiddetli ihtiyaç ve ikimizin de anı yaşama, yarınlar ve belki'lere çok fazla ağırlık vermeme şeklimiz.

"Deniyorum," diyor elimi avucunun içine alarak. Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve başparmağı elimin arkasında düşünceli bir daire çizmeye başlıyor. Avucunun benimkine değen sertliğini hissedebiliyorum ve uzun zamandır görmezden geldiğim bir çizik kaşınıyor ama yüksek sesle ilgi talep etmeye başlıyor.

"Düşünüyordum da..." Başlıyorum ama sonra dilim tutuluyor, ne söylemek istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Ne hakkında?" Kyle soruyor, gözleri ağzıma kilitlenmiş, sanki her kelimemi bekliyormuş gibi.

"Bu sabah Nessa ile yaptığım konuşma." Tanrım, o sadece bu sabah mıydı? Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. "Onun bir adamı var, bir arkadaşı da diyebilirsin."

Kyle'in dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, ama bu onun gülümsemesi değil. Bu saf seks ve bakışları benimkilerle buluştuğunda, oradaki sıcaklık neredeyse beni haşlıyor. "Arkadaşlar iyidir. Biz arkadaşız."

"Arkadaşların birbirlerine karşı bazı şeyleri saklayabileceğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona, kendi kelimelerimdeki muhtaç nefesliliği duyarak.

Başını yavaşça ve düşünceli bir şekilde sallıyor. "Bunu söyledim. Sanırım benim özel önerim vücutlarını birbirlerine karşı tutmalarıydı. İstedğin bu mu Daniela?"

Dilindeki sert ve derin sesle tam adımı söylemesi bir tür kara büyü olmalı çünkü içindeki tüm şüphelerin yokluğa karıştığını hissedebiliyorum.

Hem kendim hem de Kyle için, özellikle de son seferden sonra, ilk hamleyi yapan kişi olmam gerektiğini düşünüyorum, bu yüzden ona doğru kayıyorum ve sonra kendime bir yer yaratıyorum, kucağına yerleşirken kalçalarına biniyorum. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve avuç içleri uyluklarıma iniyor. Gözlerinin içine bakıyorum, buz gibi derinliklerinde yanan arzunun içine düşüyorum. "Bunun bir anlamı olamaz," diye uyarıyorum onu. "Hiçbir şey değişmedi. Bir ilişki ya da bundan daha fazlası için zamanım yok."

Gözleri benimkileri tarıyor, bulması gereken bir şey arıyor çünkü eli çenemi kavramak için kalkıyor. Dokunuşuna doğru eğiliyorum, gözlerim kapanmaya çalışıyor, ama başımı tekrar ortaya doğru çekiyor ve bakışları benimkine kilitlenirken alnımı onunkine doğru zorluyor. "Emin misin?"

Bana panik yapmam, geri çekilmem, aramızda büyüyen bu şeye direnmem için bir an veriyor ve bunu onun bildiğinden daha çok takdir ediyorum çünkü onunla savaşmak istiyorum. Ben her zaman her şeyle savaşırım; ailemle, kardeşimle, müşterilerimle, hayatımla, kendimle. Her şeyden çok kendimle savaşıyorum, ama tüm bunlardan çok yoruldum.

Ona ihtiyacım var; bende onun için yapabileceklerimin ötesinde bir şeyler gören bir adama, verebileceğimden fazlasını istemeyeceğine güvendiğim bir adama, bedenime o çok tanıdık boş yorgunluktan daha fazlasını hissettirebileceğine dair bana söz ve eylem veren bir adama, hayatımın tüm gürültüsünü bir anlığına susturabilecek bir adama.

İhtiyacım olan şey bu.

Kyle'ın sunduğu şey de bu.

Huzur. Genelde hayal ettiğiniz sessiz sakinlik değil. Kendimi uzun süre umutsuzca sıkı sıkıya tuttuktan sonra gelen ateşli bir rahatlama. Benim istediğim huzur bu.

Ve sanırım bunu onun için de yapabilirim. Sanırım benim kadar onun da buna ihtiyacı var.

yap

Onu öpmek için başımı eğmeden önce kararlı bir şekilde "Eminim," diyorum.

Dudaklarımızın birbirinden bir santim bile ayrılmadığı bir an var.

Kaçınılmaz bir şeye, Kyle'a ön bahçemde küfrettiğim o ilk günden beri gerçekleşmesi mukadder olan bir şeye teslim oluyormuşum gibi hissettiğim nefesler birbirine karışıyor. Onu evimden kovduğumda basitçe ertelediğim bir şey, kader güldü ve 'Ne olursa olsun olacak' dedi.

Ne yaparsan yap.' Bu öpücük ondan farklı olacak çünkü bu öpücüğe gözlerim açık bir şekilde giriyorum. Ve bu sefer hazırım.

Dudaklarımı dudaklarına bastırđım kısa, kutsal bir saniye boyunca saldırgan olmama izin veriyor, bana teslim olduğunu hissediyorum ve sonra ağzıma girmeyi talep ederken elleri yüzümü kavramak için hareket ediyor.

Öpücüğü de kendisi kadar güçlü ve dillerimiz kontrol için savaşırken onun daha fazlasına olan ihtiyacının benimkiyle eşleştiğini hissedebiliyorum. Ağzı benimkine karşı hareket ediyor ve ellerinden biri saçlarıma uzanıyor. Elimde olmadan başımı onun ellerine bırakıyorum, parmaklarını saçlarımda gezdirmesinin keyfini çıkarıyorum ve o da benim pozisyonumu kullanarak boynumun sütunu boyunca yakıcı öpücükler konduruyor. Daha fazlası için başını bana doğru tutarak inliyorum.

O her yerde, ağzı ve dili çeneme ve boynuma öpücükler kondururken, elleri saçlarımdan sırtımdan aşağıya, güçlü kavrayışıyla sıkığı kalçalarıma doğru dolaşıyor.

Tanrım, bana böyle dokunulmalı çok uzun zaman olmuştu.

Kyle bir elini gömleğimin altına sokuyor ve avuçlarının yanlarımdaki hissi tenimin her yerinde beni daha da hassaslaştıran lezzetli tüylerimi diken diken ediyor. Aşağı uzanıp gömleğimi başımın üzerine çekiyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor en güzel sütyenimle kaldırdığım göğüslerimi gördüğünde saygıyla. Bu gece ateşle oynadığımı bildiğimden ve Kyle'la alevler içinde dans etmeye karar verirsem hazır olmak istediğimden sütyenimi bilerek seçmiştim ve önceden planladığıma memnunum çünkü parmağının küt ucunu dantelli kupun üzerinde gezdirdiğinde kendimi güzel, kadınsı ve... *tapılmış* hissediyorum, daha önce hiç deneyimlemediğim şeyler.

Kyle önce sağ, sonra da sol göğsümün tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor, elleri beni kavrarken başparmakları dantelli kumaşın arasından sert meme uçlarımda üzerinde geziniyor. Dokunuşuna doğru eğildim. "Daha fazla."

Becerikli elleri sırtımdaki kopçayı çabucak hallediyor ve ardından sütyenimi kollarımdan aşağı çekerek dikkatini artık serbest olan göğüslerime verirken beni onunla baş başa bırakıyor. Başparmağı ve parmağı sol meme ucumu çimdikleyip yuvarlarken, dili sağ meme ucumun ucunu ıslak bir şekilde törpölüyor ve sonra yer değıştirerek beni daha da yukarı çekiyor.

Kollarımı boynuna dolayarak onu dekoltemin içine çekiyorum, aynı zamanda ona doğru eğilerek onu kanepeye doğru daha sert itiyorum. Poposunu aşağı doğru kaydırıyor, daha da uzanıyor, böylece sadece kucağına değıl, kalçalarına oturuyorum ve kot pantolonunda hissettiğim kalın sertliğe karşı eğiliyorum. Kyle inliyor

ve beni daha sert kendine çekiyor, siki amımda zonkluyor. Kendimi güçlü hissediyorum, sanki onun beni tahrik ettiği kadar ben de onu tahrik ediyorum ve küçük bir gülümsemeyle onu tekrar öpmek için eğiliyorum.

Ağzı sıcak, benden daha fazlasını talep ederken öpücüğü cezalandırıcı. Elleri kıcımlı kavlıyor, beni sikinin üzerine itiyor ve çekiyor, merkezime sürtünüyor ama aynı zamanda her vuruşta klitorisime vuruyor. Kotumun içinden geçiyor, ki bu yeterli olmamalı, ama o kadar iyi hissettiriyor ki şimdiden yaklaşıyorum.

Birden Kyle beni kaldırıyor ve yere düşeceğimden korkarak bacaklarımı ona doluyorum ama o beni güvenli bir şekilde kanepeye yerleştiriyor. Üzerimde durarak doğrudan belime yöneliyor, ben ayakkabılarımı çıkarırken parmakları ustalıklı düğmeyi ve fermuarı çözüyor. Kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden geçirip bacaklarımdan aşağı indiriyor, üzerimden çıkarırken ters çeviriyor ve sonra kabaca yere bırakıyor. Hiç duraksamadan külotuma yöneliyor ve onu da çıkarıyor.

Kyle'in gözleri üzerimde geziniyor. Kendimi savunmasız hissetmeliyim, kanepesinde çırlıçıplak yatarken o hâlâ giyinik bir şekilde üzerimde dolanıyor, ama gözlerindeki açlık sınırlara ya da güvensizliğe izin vermiyor. Gördüğü şey hoşuna gidiyor. Bu çok açık, özellikle de elini aletinin üzerinde ovuşturup "Siktir" diye mırıldandığında.

Bir dizini kanepeye, bacaklarımdan arasına yerleştiriyor ve onları açarak üstüme uzanmasını sağlıyor. Ağzı, çenem ve boynum boyunca öpüşerek önceki işine geri dönerken, eli yanımdan bacağıma doğru ilerliyor ve bacağıma bükerek uyluklarımdan beşiğinde kendine daha fazla yer açıyor. Pamuklu gömleği ve kot pantolonu hassas tenimi aşırı derecede uyarıyor ama onu hissetmek istiyorum ve gömleğini çekistiriyorum. "Çıkar. Çıkar şunu."

Başının üzerinden uzanıyor, ensesindeki kumaştan bir avuç alıp yukarı çekiyor. Gömleği çıkaracak kadar uzun süre beni öpmeyi bırakıyor ama gömleği yere bırakırken meme ucumu emmeye devam ediyor. Ve sonra ben de onun tenine erişebiliyorum.

Parmaklarımı sırtındaki sert kaslarda aşağı yukarı gezdiriyor, Kyle üzerimde hareket ettikçe kasların nasıl esnediğini hissediyorum. Kısa tırnaklarımı omurgasında kullanmayı deniyorum ve bana doğru eğiliyor, iniltisi meme ucumu titretiyor. "Siktir, evet," diyor. "Bana o ateşi göster."

Altında kıvranıyorum, umutsuzca daha fazlasına ihtiyaç duyuyor ve istiyorum. Ateş mi? Doğru yere geldi. Ayaklarımı bacaklarının arkasına sürüyorum, kalçalarını uyluklarımla sıkıyorum ve sırtını kaşıyıp yoğuruyorum ve

omuzlarına, dokunuşum göğsüne ve çenesine doğru kayıyor. "Beni boşalt, Kyle. Lütfen." Bunu bir emir olarak söylüyorum ve kulağa daha çok bir yalvarış gibi gelse de Kyle itaat ediyor.

Bacaklarımı birbirinden daha da ayırıyor ve yana doğru eğilerek bir bacağıma altına sıkıştırıyor. Diğer bacağıma kanepenin arkasına bastırarak beni olabildiğince açıyor ve iç uyluğumun etini sıkıyor, ona en çok ihtiyaç duyduğum yere yaklaştıkça daha da yukarı çıkıyor. İşaret parmağı amımın üzerinde gezindiğinde refleks olarak sarsılıyorum. "Tanrım, bu çok seksi. Sana zar zor dokunuyorum ve sen çok fazla tepki veriyorsun." Bunu inkâr edecek olsam tartışırdım ama parmaklarının düz kısmını giriş yerimden klitorisime doğru gezdirdiğinde içimden bir ürperti geçiyor, ben de dudağımı ısıriyorum.

"Nu-uh," diye mırıldanıyor, başparmağı şimdi klitorisimin üzerinde küçük daireler çiziyor. "Şu ağzını bir duyayım. Sen sessiz bir tip değilsin ve bunu ikimiz de biliyoruz. Seni duymak istiyorum."

Ben açık saçık konuşan biri değilim. Yatakta konuşkan biri değilim, nokta. Ama Kyle öyle olmamı istiyor, ona ne istediğimi söylememi istiyor. "Klitorisimi ov."

Kıkırdaması karanlık ve uğursuz ve benimle burun buruna geldiğinde, yardım edemem ama donup kalıyorum. "Seni nasıl boşaltacağımı söylemene ihtiyacım yok. Ne yaptığımı biliyorum. Ama kendini tutmanı istemiyorum. Geveze olmanı seviyorum. Adımı söyle, gerekirse çığlık at. Sadece bana sessiz kalma."

Bununla birlikte, hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını içime kaydırır ve tüm amım sıkıştı, istilayla savaşmıyor ama onu orada tutmaya çalışıyor, o doldurana kadar var olduğunu bilmediğim bir boşluğu dolduruyor. Zevk çığlıklarımı tutamıyorum ve gözlerim kapanmış olsa da Kyle'ın muzaffer gülümsemesini aramızdaki havada fiziksel bir şeymiş gibi hissedebiliyorum. "İşte böyle. İşte duymak istediğim buydu."

Kyle tüm hayatım boyunca biliyormuş gibi vücudumu çalıştırıyor, parmakları beni beceriyor, başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor ve ağzı meme ucumu emiyor ve çekiştiriyor. Gülünç denecek kadar kısa bir süre içinde, düşme tehlikesiyle karşı karşıyayım. Ama bunun bitmesini istemiyorum. Çok erken. Bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum.

"Karşı koymayı bırak, Daniela. Seni ağzıma almadan önce parmaklarımda istiyorum."

"Ne?" İçime daha sert, daha kaba darbeler indirirken inliyorum, keşfettiği bir noktayı okşamak için öne doğru kıvrılan parmakları neredeyse tüm kontrolümü kaybetmememe neden oluyor.

Boştaki elini saçlarımda gezdiriyor, gözlerimi kendi gözlerine getirirken saç tellerimi lezzetli bir şekilde sıkıca kavırıyor. Orada gördüğüm sıcaklık ve açlık neredeyse beni ele geçiriyor. "Bu kadar olduğunu mu sandın? Sana defalarca boşalmanı istediğimi söyledim, o yüzden karşı koymayı bırak. Gel ki ikimizin de istediği gibi amını yalayabileyim."

Ağzı iğrenç şeyler vaat ederken hareketlerini durdurmuyor ve bu benim dayanamayacağım kadar fazla. Parçalanıyorum, gözlerim kapanırken içimden geçen dağınık spazmlara parçalanıyorum. Belki Kyle'ın adını, belki de sadece anlaşılmaz sesler çıkararak haykırıyorum. Bilmiyorum bile çünkü zevkten kendimi kaybetmiş durumdayım.

Şimdi ve buraya geri dönmeden önce, Kyle'ın vücudumda aşağı doğru hareket ettiğini hissediyorum. Parmakları beni hiç bırakmıyor ama başparmağının yerini dilinin sıcak, ıslak hissi alıyor. Sertçe eğiliyorum, sırtım kanepeden kalkıyor, kalçalarımı ona kilitlemeye çalışıyorum ve parmaklarımı kalın saçlarında gezdirerek onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Çok fazla," diyorum ama Kyle klitorisime karşı hırlıyor, dilinin ucuyla vururken aynı anda bir şekilde emiyor.

"Bununla başa çıkabilirsin. Bana ne kadar iyi kaldıracabileceğini göster," diye mırıldanıyor kedi dudaklarımın yumuşaklığına karşı.

Bir sebepten dolayı, sözleri tam olarak doğru miktarda sınırı kaldırıyor ve çok fazla değil. Aksine, mükemmel, inanılmaz. Beni kızdırmasına izin veriyorum, beni asla tam olarak bırakmayan sınıra yaklaştırıyor ve sonra ilgisini yavaşlatırken geri çekiliyor. Başımı kaldırıp vücudumdan aşağıya, bacaklarımın arasından ona bakıyorum ve o da gözlerini benimkilere diyor. Dili hiç durmuyor ama ağzının bir tarafı yukarı doğru eğiliyor. Beni yalarken sırtıyor, sanki bu benim için olduğu kadar onun için de önemli.

Ben herkes için her şeyi yapan biriyim ve Kyle beni yerken onda da aynı şeyi hissedebiliyorum. Bunu ailesi için söylemişti ve ekibiyle nasıl ilgilendiğini gördüm. Şimdi bunu benimle yapıyor, bütün gece yaptığı gibi. Bencilce, buna itiraf etmek istediğimden daha çok ihtiyacım var. Ama tekrar paramparça olmaya yaklaştığımda bile, Kyle'a da bu iyiliğinin karşılığını vermeye yemin ediyorum. Ona vermek istiyorum, sadece herkesin yaptığı gibi almak değil çünkü bunun ne kadar yalnız hissettirebileceğini biliyorum.

İkimiz de başkalarına akıttığımız gibi bize de akıtacak birini hak ediyoruz.

Bu sefer boşaldığımda, bunu aklımda tutarak boşalıyorum. Vücuduma getirdiği zevk dalgasını sürüyorum, noktalı karanlıkta süzülüyorum

Kapalı gözlerimin arkasındaki parıltılarla, bilerek onun adını sayıklıyorum.

Kasılmalar azalır azalmaz hareket ediyorum, onu üzerimden itiyorum ve oturuyorum. Şaşkınlıkla yanımdaki kanepeye oturuyor ama kot pantolonuna uzandığım anda ne yaptığımı anlıyor. "Dani, biz-"

Meme ucu halkalarından birini çekiyorum, bu da onu çok çabuk susturuyor. Acı ya da zevk, onu bir elektrik düğmesi gibi kesiyor. "Sikini yalayacağım. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Bir, iki kez göz kırpmıyor ve sonra seksi ağzında bir gülümseme beliriyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ellerim düğmeyi ve fermuarı çözerken, meme ucunun üzerinde bir daire çiziyorum, sıcak metalin dilime verdiği his yeni ve heyecan verici. Kyle kalçalarını kaldırarak kot pantolonunu biraz aşağı indirmeme yardım ediyor, iç çamaşırını da beraberinde götürüyor.

Aleti taş gibi sert ve kalın, boyu karnına doğru yükseliyor. Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum ve sonra dudaklarımı yalarken gözlerimi onunkilere dikiyorum. Beni izlerken başı yana kayıyor, yapacağımı söylediğim şeyi yapmamı bekliyor. Benim onun ağzını istediğim kadar onun da bunu istediğini bilerek ona baştan çıkarıcı bir gülümseme veriyorum.

Öne doğru eğildiğimde, başparmağının ve ilk iki parmağının dibinde olduğunu ve sikini ağzıma doğru yönlendirdiğini görüyorum. Başının üzerinde alaycı daireler çizerek yalarken orada kalmasına izin veriyorum, dilimi zaten dökülmekte olan tuzlu prekumun içinden geçiriyorum. Ama daha fazlası için hazır olduğumdan, elini hareket ettiriyorum, onu ağzıma almaya başlarken uzunluğunu kendi yumruğuma alıyorum.

"Kahretsin Daniela," diye inliyor üstümde ve dudaklarıma çalınmaya çalışan gülümsemeyle savaşıyorum çünkü onun üzerindeki emişi kaybetmek istemiyorum.

Onu yukarı aşağı hareket ettiriyorum, tükürüğümle kaplıyorum ve boğazımın arkasıyla alay ediyorum. Elini başımın arkasında hissediyorum ve donup kalıyorum. Bu bir test, en az ona sürekli söylediğim sözlü testler kadar gerçek ve önemli. Eğer kafamı bazı erkeklerin yaptığı gibi aşağı doğru iterse, öğürüp öğürmediğinizi umursamadan, bana yardım edin, kalkacağım, kıyafetlerimi alacağım ve o burada aleti dışarıda otururken omzumun üzerinden atılan bir 'siktir git'ten başka bir şey olmadan o kapıdan çıkıp gideceğim. Ama o bunu yapmıyor. Saçlarımı avucunun içinde topluyor, yolumdan çekiyor ve yan tarafa baktığımda, onu emişimi daha iyi görebilmek için kendine daha iyi bir görüntü sağladığını görebiliyorum.

Rahatlamış bir şekilde yanaklarımı vakumluyorum, her santimini etimle sarıyorum ve uzunluğunu tekrar tekrar yutuyorum, elimi

Dayanamıyorum, gittikçe hızlanıyorum. Ağzımın içinde daha da sertleştiğini hissediyorum, taşakları yumruğumun kenarına doğru sıkıca çekiliyor.

"Yapacağım-" diye uyarıyor Kyle ve ben başımı sallıyorum, en ufak bir yavaşlama yok.

Ağzıma boşalmasını istiyorum. Onun üzerindeki bu gücü istiyorum, ama daha da önemlisi, bunu onun için yapmak, bana verdiği özverili zevki ona da vermek istiyorum. Her zaman fedakârlık yapan ve herkes için kendi ruhumu ortaya çıkaran kişi olmaktan biraz rahatsız oluyorum ama Kyle hiçbir şey istemeden ya da beklemeden önce bana verdi ve onun da bana hissettirdiği gibi görüldüğünü, takdir edildiğini, istendiğini hissetmesini istiyorum.

Homurdanıyor, seksi sesi tüm vücudu sarsılmadan bir an önce boğazında gümbürdüyor. Sıcak döllerini ardı ardına ağzıma doluyor ve hepsini açıklıkla yutuyorum, zevkini ortaya çıkarmak için hâlâ uzunluğunu emiyorum.

Sarktığında, nefes nefese kaldığında, ona bakıyorum.

"Buraya gel," diye homurdanıyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor.

Öpücüğü daha yumuşak ama dilini benimkinin üzerinde gezdirirken hâlâ güçlü. Onunkinde kendi tadımı alıyorum ve onun da kendi dölünün tadını alabildiğini biliyorum ama o aldırıyor gibi görünüyor, ben de aldırmiyorum. Tükenmiş bir halde kanepeye uzandık ve mutlu bir şekilde gülümsedik.

Bacaklarımı önümde uzatıyorum, onları eğik duran sehpanın üzerine koyuyorum ve ayak bileklerimden çaprazlıyorum.

"Haklıymışsın," diyorum tembelce ve Kyle başını çevirip sorgulayan gözlerle bana bakıyor. "Dövüştüğün kadar iyi sevişiyorsun."

Gülüyor ve kolunu omzuma atarak beni yanına çekiyor. "Kadın, seni daha sikmedim bile ama bunu başka bir geceye bırakmamız gerekebilir."

Hayatımın en iyi iki orgazmından sonra hayal kırıklığına uğramam mümkün değil. Ama 'başka bir gecenin' getirebilecekleri beni heyecanlandırıyor.

BÖLÜM 16

KYLE

Müfettiş bir saatten az bir süre sahada kaldı ve bir sonraki aşamaya geçmek için onayımızı aldı. Beni tanıyor ve ekibimin iyi iş çıkardığını biliyor. Neyse ki taşeron olarak çalıştığım beton ekibini yeniden planlamak kolay oldu ve yarın burada olacaklar. Wayne, Zeus ve Frogger sekizden önce burada olup onları karşılayacaklarını biliyorlar ve ben de tüm dökümü denetlemek için burada olacağım.

"Bayan Wilson?" Arka kapıyı çalarken sesleniyorum. Diğer taraftan sesler duyuyorum ve bekliyorum... ve bekliyorum... ve bekliyorum. Sonunda kilidin döndüğünü duyuyorum ve sonra kapıyı açıyor.

"Evet?"

Müfettişe etrafı gösterirken arka pencereden dışarı bakmasına rağmen beni gördüğüne şaşırılmış görünüyor.

"Müfettişten onay aldık. Burada her şey yolunda." Omzumun üzerinden çerçeveli havuzu işaret ediyorum ve o da bana bakıyor, yüzü eğitilmiş, sertifikalı ve deneyimli müfettişin gözden kaçırdığı bir şeyi görecekmış gibi asılıyor.

"Oh, şey... bu iyi, sanırım."

Başta planlandığı gibi yapılsaydı daha iyi olurdu dememek için dişlerimi sıkıyorum ama her şeyi programın dışına iten hikayeler uydurmak zorunda kaldı.

"Bu, beton için izin aldığımız anlamına geliyor. O ekip yarın sabah sekizde burada olacak, ben ve adamlarım da burada olacağız ve her şeyin teknik özelliklere uygun olduğundan emin olacağız. Daha önce de konuştuğumuz gibi, eğer arabanızı çıkarmak istiyorsanız erken çıkmanız gereken günlerden biri olacak. Beton kamyonu yerine yerleştirildikten sonra hareket ettirilemez ve döküm tüm gün sürecektir."

"Ama yarın benim pickleball günüm. Birkaç kez girip çıkacağım. Yeniden planlamamız gerekebilir." Bu konuda üzgün görünüyor ama gözlerindeki neşeyi görebiliyorum.

Dani haklı, Kathy'nin neşesi başkalarının mutsuzluğundan geliyor. İki kişi bu konuda oynayabilir ve ben de kendi mutsuzluğumu yaratabilirim. Bu konuda epey tecrübem var.

"Karar sizin tabii ki. Ama zaten bir kez yeniden planladık, bu yüzden işinizi öncelik listelerinin en altına itecekler. Bu da betonu muhtemelen bir ay, belki de beş hafta geciktirir," diye cevap veriyorum, büyürken ozmoz yoluyla özümsemiş Harrington iş bilgisinden bir kez olsun memnunum. Buna nasıl pazarlık yapılacağı da dahil. "Onların defterleri için kötü bir risk olduğunuzdan, yeri tutmak için ödemenin tamamını peşin isteyecekler. Gecikme aynı zamanda denetimin yeniden yapılması gerektiği anlamına gelir ve ben tek bir denetim için teklif veriyorum çünkü işlerimin az önce yaptığımız gibi ilk seferde geçtiğini biliyorum, bu yüzden tekrarlanması sizin maliyetinize olacaktır. Ayrıca, arka arkaya sıralanmış başka işlerim de var, yani Wayne ve adamları buraya getirmek? Hmm, bu işi bitirmek için ikinci ekibimi göndermem gerekebilir."

Havuza dönüp bakıyorum, elimi çeneme götürürken yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, eğer yapmak istediğin buysa ve arka bahçende daha uzun süre büyük bir çukura bakmaktan rahatsız olmayacaksan, bunu gerçekleştirebilirim." Ona buz gibi bir bakış fırlattım. "Ya da pickleball'a gitmek için sabah arabayı çekebilirsin."

Bunların hepsini ben uyduruyorum. Betoncularda ikinci bir ekip, yeniden denetim ya da ön ödeme zorunluluğu yok. Ama bir rakun yalanıyla işleri berbat edebiliyorsa, *arabasını çekmek* gibi önemsiz bir şeyi yaptırmak için aynısını yapmaktan hiç suçluluk duymuyorum. Görünüşe göre, onun dünyasında yeterince potansiyel rahatsızlık yaratmışım ki pes etmeye razı oldu çünkü hoşnutsuz bir *homurtu* çıkardı. "Peki, tamam,

Sekizden önce arabamı çıkarmış olurum." "Kulağa hoş geliyor. Görüşürüz o zaman."

Kathy'nin kapısını kapatmasını dinleyerek evin yan tarafına doğru ilerliyorum. Bunu duyar duymaz çitten atlayıp Dani'nin ön kapısına doğru kestirmeden gidiyorum.

"Tak, tak," diye sesleniyorum ekrandan.

"Hey!" diye cevap veriyor ve ben bunu içeri girmem için bir davet olarak algılıyorum.

Eve adım attığımda onu mutfakta, odanın ortasındaki büyük masanın başında görüyorum. Bir çeşit hamurla uğraşıyor, yumrukluyor, yoğuruyor ve açıyor. Saçları başının üstünde yığılı, topuzu

Sabahın nispeten erken saatlerinde hâlâ taze ve temiz. Yüzü çıplak ve yaptığı işten ve sıcaktan dolayı hafif bir ter pırlıtısı var ve üzerinde bir atlet ve kalçasının ortasında biten bir bisiklet şortu var.

"Günaydın. Ne yapıyorsun?"

Gülümsüyor, elleri hiç durmuyor. "*Rollitos*. Bugün öğle yemeği için biri tatlı biri tuzlu. Sen ne yapıyorsun?"

"Kathy'ye bok veriyorum, böylece istediğimi elde ediyorum." Bu onun dikkatini çekiyor ve çalışmaya devam etmesine rağmen, 'bana her şeyi anlat' diyen dans eden gözlerini bana doğru çeviriyor.

Ona Kathy'yle olan konuşmamın kısa bir özetini yapıyorum, söylediğim yalanı ve nasıl sonuçlandığını takdir edeceğini biliyorum.

"Aferin," diye övüyor ve ben de Dani'nin onaylaması kadar işe yaradığı için mutlu bir şekilde gülümsüyorum. "Peki, bugün başka ne yapıyorsun?"

Masanın etrafından dolanıyorum, ellerimi kalçalarına koyarak arkasında duruyorum ve çenemi omzuna yaslamak için eğiliyorum. "Bir süre takılabilirim."

Başını eğip benimkine yaslıyor. Elleri kıpırdamıyor ve vücudunun gevşediğini hissediyorum, ama çok geçmeden yüksek sesle nefes alıyor ve ayağa kalkıyor, omurgası bir kez daha sertleşip dikleşiyor. "Bu hamuru bitirip üzerini örtmeliyim ki ben dolguları yaparken kabarabilsin. Bugün bir arkadaşla ayıracak vaktim yok."

Ama beni geri çevirirken bile yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Dün geceyle ilgili ikinci, üçüncü ve dördüncü şüpheleri olmasından korkuyordum ama iyi, rahat görünüyor ve kafamı ısırmıyor, ki bu bazen düşündüğünüzden daha büyük bir kazançtır.

"Bu geceye ne dersin? Daha sonra gelirim, bulaşıklara ve temizlik işlerine yardım ederim, sonra da senin *rollito*'nu yerim." Bunun mantıklı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Kulağa nasıl geldiğine bakılırsa *rollito*'nun bir çeşit rulo olduğunu varsayıyorum, ama ne olursa olsun, sesimin huysuz ve sert tonuyla ne teklif ettiğimi açıkça belirtiyorum.

Dani gülüyor. "Berbattı." Omuz silkiyorum, bu kadar parlak gülümsemesinden rahatsız olmuyorum. Kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyorum, o da gözlerini deviriyor. "Tamam, sonra uğra. Ama buradan gitmen gerek yoksa ilk müşterilerimden önce işimi bitiremeyeceğim."

Omzunu göğsüme vurarak beni şakacı bir şekilde geri itiyor ve ben de Dani'nin bu yeni yönünün tadını çıkararak ona izin veriyorum. Haklı olabilirdim... birkaç orgazm ve o düpedüz *hoş biri*.

"Tamam," diyorum, ellerimi teslimiyetle kaldırarak ondan uzaklaşıyorum, "ama bütün gün *rollito*'nu yalayıp emdiğimi düşüneceksin, değil mi?" Büyük ve sevimsiz bir şekilde sırtıyorum. "Bana tatlı bir tane ayır." Dudaklarımı yalıyorum, incelikli olmaya çalışıyorum ama Dani'nin gözlerinin bu harekete odaklandığı düşünülürken, fevkalade başarısız oluyorum.

"Sen tam bir pislisin," diye alay ediyor, gülerek. Ama sanki amcığı aptalca flörtlerime karşılık veriyormuş gibi bir ayağından diğerine geçişini kaçırmıyorum.

"GELDİĞİNE SEVİNDİM," diyor babam tahtından, yani evindeki ofisinde masasının arkasındaki deri püsküllü yönetici koltuğundan. Uğramamı isteyen kendisi olmasına rağmen burada olmam onu hayal kırıklığına uğratmışa benziyor.

Bu ifadeyi kabul etmiyorum çünkü mesajını neredeyse görmezden geldim. Görmediğimi ya da çok meşgul olduğumu iddia etmek ya da cesurca gerçeği, yani onunla konuşmak istemediğimi söylemek çok kolay.

Ama aptalca bir nedenden dolayı, işte buradayım. Ceza oburuyum sanırım.

Burada bir oturma odası dolusu mobilya var; şöminenin yanında bir kanepe ve dört sandalye, ayrıca masasının önünde iki sandalye. Yıllar boyunca her çocuğun favori bir tüneği oldu, ben hariç. Babam çalışırken hiçbir zaman burada oturmadım, Kayla'nın yaptığı gibi kanepenin bir köşesine kıvrılıp kitap okumadım ya da Cameron'ın yaptığı gibi babamın masasının önünü kendi çalışma alanım olarak kullanmadım.

Bu odaya çoğunlukla sadece başım belaya girdiğinde giriyordum, o zaman da şimdi olduğu gibi zorla giriyordum.

Bir kulüp sandalyesine çöküyorum, kasıtlı olarak kambur duruyorum ve tam olarak iki nedenden dolayı yayılıyorum... bir, kendimi tamamen rahat göstermek için ve iki, çünkü herhangi birimizin düzgün ve profesyonel görünmemesinin babamı rahatsız ettiğini biliyorum.

"Ne istiyorsun baba?" Oflayıp pufluyorum.

İç geçiriyor ve ayağa kalkıp barına doğru ilerliyor. "Chivas?"

Gözlerimi arkasına dikeyorum. Öğlenin ortasında neden bana en kaliteli içkilerden içiriyor? Bir sebebi var. Babamın her zaman bir

Sebep.

"Elbette. Belki bu bana vurmak üzere olduğun darbeyi yumuşatır. Ya da doğrudan konuya girebiliriz, böylece ben de başarısız olduğum, Harrington ismi için bir utanç kaynağı olduğum ve neydi o?" hakkında yaptığımız küçük sohbetlerden birini daha atlatmaya başlayabilirim. Babamın sözleri kafamda düzenli olarak tekrarlanmasına rağmen tam olarak anlamlandıramadığım bir şey hatırlıyormuşum gibi başımı eğiyorum. "Evet, benim gibi bir zebaniden daha iyisini bekleyemezdin."

"Kyle, bunun için özür dilemekten bıktım," diyor babam ama hafızam onun hiçbir zaman gerçekten özür dilemediğini söylüyor. 'Özür dilerim *ama'lardan* biriydi, sonunda gerçekten özür dilemekten çok bunu hak etmişim gibi konuşuyordu. "O sırada ikimiz de en iyi halimizde değildik. Ben öfkeliydim, sen kelepçeliydin ve seni bırakan polis memuru drag yarışı yaptığını söyledi... yine. Eminim sen de geri almak istediğin şeyler söylemişsindir." Bana ağır bir viski uzatıyor, kaşları sanki benim de kendi yanlışlarımı kabul etmemi bekliyormuş gibi beklentiyle kalkık.

Kabul etmeyeceğim.

Bazı kötü şeyler söyledim mi? Söyledim. Onları geri alır mıydım? Hayır. O zamanlar her kelimesinde ciddiydim... *Senden nefret ediyorum, keşke başka bir ailede doğsaydım, beni istemiyorsan neden doğurdun* ve en iyisi, *seni ve bindiğin yüksek atı sikeyim*. Bana pek iyi gelmese de hepsini tekrar söyleyebilirim. Ama söylemiyorum, bu da bana göre kendi gelişimimi gösteriyor.

Bunun yerine, iki parmak viskiyi bir yudumda yutuyorum, sanki tek bir shottan başka bir şey değilmiş gibi. Babam bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor ve diğer kulüp sandalyesine otururken iç çekiyor.

Masasının arkasında değil mi? İlginç. İkimiz de akran olmadığımızı bilmemize rağmen yanıma oturarak bizi eşit bir alana koymaya çalışıyor.

"Seninle her şey kavga etmek zorunda mı?" diye soruyor. "Ne bekliyordun ki?"

der gibi bir an ellerimi uzatıyorum çünkü beni buraya çağırdığında neyle karşılaşacağını biliyor. "Peki, senin için bir fırsatım var, ama şimdiden kendimi sorgulamaya başladım bile." Bana bir düşünce veriyor

Gözlerini dikmiş bakıyor ve kafasından geçen her düşüncüyü okuyabiliyorum.

Bu sefer nerede hata yaptım?

Neden kardeşleri gibi değil? Onun nesi var?

"Sattığın şeyi istemiyorum baba. Sende ne varsa ben onsuz da iyiyim." Bunu söylerken, dün gece Dani'ye hayatımdan memnun olduğumu söylediğimi hatırlıyorum ve bu doğru. Ya da en azından babamdan kaçabildiğim zaman öyle. Peki ya geri kalanı? Benim için her şey yolunda ve güzel, özellikle de beni babama borçlu bırakacak hiçbir şey istemiyorum.

Babam her zamanki gibi tek kelime etmemiş gibi davrandı. "Düşündüğümüz muhtemel bir yatırım var. Hem içeride hem de dışarıda çalışan bir su parkı olan bir tür otel. Park kısmı tamamen bakımsız durumda, bu yüzden onu ucuza alabiliriz ve tamamen yenilenmesi gerekecek. Bunun gibi büyük ölçekli bir işten faydalanabileceğinizi düşündüm. Şirketinizin tüm yılını kurtarabilir."

Babam özel bir havuz tasarım ve kurulum şirketine sahip olduğumu biliyor. Öyle ya da böyle biz çocukların neler yaptığını bilmeyi alışkanlık haline getirmiştir. Önemsediği için değil, yapabileceğimiz herhangi bir şeyin kendisine ve itibarına kötü yansımaları istemediği için. Ve bir noktada, onun önerdiği gibi bir şeyi düşünmüş olabilirim. Hatta ondan başka birinden gelen bir fırsat olsaydı, yine de düşünebilirdim. Ama söz konusu olan babam ve o bunu gümüş tepside bir fileminyon gibi sunarken sanki ben iş için açmışım gibi davranıyor.

"Hayır, teşekkürler." Boş bardağı masasına koyuyorum, özellikle de ahşabın cilasını korumak için kullandığı deri bardak altlıklarının yanına yerleştiriyorum ve ayağa kalkıyorum. "Hepsi bu kadarsa, ben gidiyorum."

"Kyle," diye azarlıyor, "bu hem senin hem de Blue Lake için önemli bir kazanç olabilir. Sırf ben masaya getiriyorum diye aceleci davranıp kendi ayağına kurşun sıkma."

Blue Lake Assets babamın şirketi. Ondan önce büyükbabam Chuck'ındı ve babam sürekli söylediği gibi emekli olduktan sonra da Cameron'ın olacak çünkü o yıllardır babamın yanında çalışıyor ve bunu kan, ter ve gözyaşıyla hak etti. Belki Kayla'nındır çünkü babamın hedef menziline uzak dursa da o da iyi bir Harrington gibi Mavi Göl'ü kanıyor.

Donup kalıyorum, babamı onun, annemin ve tüm kardeşleriminkinden belirgin bir şekilde farklı olan mavi gözlerle sabitliyorum. Onları daha çok bir yaz gökyüzüne benziyor, saf ve parlak bir güzellik, benimkiler ise soluk, ucuz bir kot. "Hayır, teşekkürler. Yılın geri kalanı için sıraya girmiş işlerim ve gelecek yıl için programımı açtığım programıma girmek için bekleyen bir insan listem var. Acıma kontratına ihtiyacım yok, yardımına ihtiyacım yok ve seninle ya da Blue Lake ile hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Harrington isminin ağırlığı beni aşağı çekmeden kendi itibarımı inşa etmek için kıcımları yırttıktan sonra."

"Harrington adının nesi varmış? Ailemiz nesiller boyu dünyanın dört bir yanındaki büyümeden, yatırımlardan ve sermayeden sorumludur," diye homurdanıyor babam, şakağındaki damar atmaya başlıyor.

"Kesinlikle," diyorum yavaşça, sanki babam sonunda anlamış gibi. "Ve bu diğer her şeyden daha öncelikli, değil mi? Bir aile ya da çocuklar gibi can sıkıcı şeylerin dünyada iz bırakmanın önüne geçmesini istemezsin, değil mi? Merak etme baba, hiç değilse bunu senden öğrendim. Çalışmak her şeyden önce gelir, aileden bile, işte bu yüzden işimi senin 'küçük yatırıma' yardım etmekten üstün tutuyorum."

Çünkü şimdi anlıyorum. Yanımda oturup bana güzel bir viski ikram etme ve bu sözleşmeyi benim için bir iyilik olarak gösterme hilesini mi? Evet, çünkü bu su parkı anlaşması için benim ona ihtiyacım olduğundan daha çok onun bana ihtiyacı var. Muhtemelen aile indirimi bekliyor ya da aile bağı olmayan bir şirketin izin vermeyeceği bir gözetim istiyor.

Kapıya doğru ilerlerken babamın adımı çağırmasına aldırmadan odadan çıkıyorum ama annemin serasının önünden geçerken içeriden gelen sesini duyuyorum ve duraklıyorum.

Konservatuar annemin özel ofisi demenin süslü bir yolu; burada zamanını ailenin hayır işlerini koordine ederek, kitap okuyarak ve Luna'yla birlikte kendi şarabını kendin getir boya stüdyosuna gittikten sonra ara sıra akrilik boyayla uğraşarak geçiriyor. Annem aslında fırçayı çok iyi kullanıyor ve kimse onun eserlerini bir müzeye asmayacak olsa da, onunla eğleniyor ve önemli olan da bu.

Tam içeri girip babamın neler yaptığını anlatacaktım ki benden bahsettiğini fark ettim.

"Evet, Kyle Charles'la konuşmaya geldi. Babasıyla sürekli didişmesine rağmen gayet iyi gidiyor." Annem sanki benim ve babamın maskaralıkları acı değil de sevimli şeylermiş gibi gülüyor ve sonra bir dakika sessiz kalıyor.

Telefonla konuşuyor ve ben konuşmanın diğer tarafını duyamıyorum ama yine de dinliyorum.

Dinlememeliydim. Bunun kabalık olduğunu ve duymak istemediğiniz şeyleri duymanın kesin bir yolu olduğunu biliyorum, ama annemin gerçekte ne düşündüğüne dair perdenin arkasına bir göz atmak karşı konulamayacak kadar cazip.

Babamdan ne kadar nefret etsem de annemi seviyorum. Hayatım boyunca babamla aramda bir denge unsuru oldu, bir şekilde ikimizin de onun bizim tarafımızda olduğunu hissettiğimiz bir çizgide durdu. Hak etmiş olsam bile babamın beni cezalandırma konusunda çok ileri gitmesine asla izin vermezdi, ama aynı zamanda benimle konuşur, bazen olayların onun tarafını görmemi sağlardı. Ve o benim ailedeki temel noktamdı, beni kardeşlerimle birlikte oraya, buraya ve her yere götüren kişiydi, özellikle de onlar büyüyüp evden kendi başlarına ayrılmaya başladıklarında. Annem onların akşam yemeklerine, ziyaretlere gelmelerini sağlar ve beni de onları görmeye götürürdü. Mükemmel değil, ama bazı karanlık ve çirkin olaylarda yanımda durdu ve onu bunun için ve çok daha fazlası için seviyorum.

"Oh, aferin onlara!" Annem haykırıyor, sonra mırıldanarak dinliyor. "Evet, ikizler doğduktan sonra bizim için de öyle oldu. Charles da aynı şekildeydi. Sanırım onları besleyecek iki boğaz daha olarak gördü ve biraz panikledi. Sanki içgüdüsel olarak dışarı çıkıp dünyayı fethetme dürtüsü vardı, bunu zaten defalarca yapmış olmasına rağmen." Annem iç geçiriyor ve neredeyse gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum.

COLE VE KAYLA İKİZLER, ama bunu asla bilemezsiniz. Anladığım kadarıyla Cole her zaman ağabeylerinin peşinden koşmuş ve Kayla da herkesin istediği prensesmiş.

Annemin gözünde bir parıltı bile olmadan önce ailem hakkında bir şeyler duymak ilginç, özellikle de tüm raporlara göre, babam en büyük oğlanlar küçükken şefkatli bir babaydı. Sanırım bir süre sonra işkolik olmuş ve Cole, Kayla ve benim babam haline gelmiş.

"Bankada daha fazla paraya ihtiyacım yoktu, biliyor musun? Orada fazlasıyla iyiydik. İhtiyacım olan şey evde yardımdı. İkizlerim ve daha büyük çocuklarım vardı, onlar aslında çılgınca koşuyorlardı ve sadece benimle birlikte savunmayı yönetecek birine ihtiyacım vardı. İşte o zaman Anders'i işe aldık. O bir nimetti."

Anders. Bu ismi duymuştum. Ben doğmadan önce bir süre ailenin 'bakıcılığını' yapmış, İzlandalı, Norveçli ya da İskandinav ülkelerinden birinden gelmiş ve annem bana hamileyken memleketine dönmek için ayrılmış. Kardeşlerimin onu pek hatırladığını sanmıyorum, fotoğraflarını da hiç görmedim ama uzun süredir evde çalışanlardan bazılarının ondan bahsettiğini duydum, yani çok sevilen biri olmalı.

Annem konuştuğu kişiye "Belki onlar da birini işe alabilirler," diyor ama sonra gülüyor. "Onlara uyanık olmalarını söyle çünkü yardım alır almaz, Charles iki haftada bir ülkeye girip çıksa bile, kaderin bizim için bir sürprizi daha vardı. Bum, işte Kyle geldi!" Yine gülüyor, tam olarak bana ya da benim hakkımda değil, ama bir şey var...

'Bum' çocukken en sevdiğim kelimelerden biriydi. Ağabeylerimin daha uzun boylu, daha zayıf vücut tiplerine karşı ben biraz defans oyuncusu tipindeydim ve yeni yürümeye başlayan bir çocukken bile Cameron'ı yere serebilirdim ve o benden yaşça büyük.

Ama zihnimde kıpırdanan, tam olarak şekillenmiş bir düşüncede bir araya gelmeye çalışan şey bu değil.

Babam çok sık gidiyordu. Annem Anders'a yardım ediyordu. İşte ben geldim, beklenmedik bir eklenti.

"Olamaz," diye tıslıyorum kendi kendime. Donup kaldım, düşünceler her yönden üzerime geliyordu.

Yani, mantıklı olurdu.

Bu yüzden Harrington'a benzemeyen tek çocuk ben olabilirim. Esmer olduğumdan değil ama saçlarım kardeşlerimin hepsinden daha koyu tonlarda ve gözlerim birkaç ton daha açık. Çene hatlarım kardeşlerimin ya da babaminkine hiç benzemiyor ve tuğla gibi yapılı tek çocuk benim.

Bunun nedeni diğer kardeşlerimle DNA'mın sadece yarısını paylaşıyor olmam olabilir mi?

Babam benim babam değil mi?

Lanet olsun, *biliyor*. Ya da en azından şüpheleniyor. Belki benim için doğru olanı yapmaya çalıştı, ailenin geri kalanını bu yüzden havaya uçurmadı, ama aklının arkasında o küçük şüphe, bana her baktığında merak etmesine neden olan o küçük diken batması olmalı.

Bu yüzden bana karşı hep mesafeliydi. Bu yüzden asla onun beklentilerini karşılayamıyorum. Çünkü en başından beri, ben daha büyük bir başarısızlığın kanıtıyım.

Gitmek zorundayım. Şimdi.

Batman'den daha fazla ebeveynlik sorunum olduğunu kabul ediyorum, ama bu çok fazla ve her ne kadar içeri dalıp annemden bazı cevaplar istemek istesem de, aptalca bir şey yapmadan önce bunu düşünmem gerekiyor. Elimde sadece yarım bir konuşma ve bazı şüpheler var.

Ve ömür boyu bir yabancı gibi hissetmek.

BÖLÜM 17

DANI

"Anne, emin misin?" Bulaşıkları yıkarken telefonu omzuma koyarak soruyorum.

"*Si, mija*. Bu gece gelebilir misin?"

İçimi çekip saate bakıyorum ama cevabımı zaten biliyorum. Annem gelmemi istiyorsa ve onlara yemek götürmemi istiyorsa, gideceğim. Başka seçeneğim yok.

"Evet, mutfağı temizledikten sonra altı gibi gelirim."

"Kendini de temizle. Bütün gün çalışmış gibi kokarak gelme. Bu babanı endişelendirir."

Gözlerimi deviriyorum. "Altı buçuk o zaman."

Telefonu kapattık ve yapmam gereken bir sonraki şey için ellerimi kuruladım. Telefonumda Kyle için yeni bir kişi bulup mesaj atmaya başlıyorum, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken başparmaklarım havada asılı kalıyor.

"Biz arkadaşız," diye hatırlatıyorum kendime. "Bu büyütülecek bir şey değil. Arkadaşlar bazen iptal etmek zorunda kalır. Özellikle de ben. Onu uyarmıştım."

Kötü bir arkadaş olmamın nedenlerinden biri de bu. Aile her zaman önce gelir, ne olursa olsun.

Hey! Bu akşam için erteleme yapabilir miyim? Beklenmedik bir şekilde aileme yemek götürmem gerekiyor.

Çalışıyorsa mesajı bir süre göremeyeceğini bilsem de ekrana bakarak bekliyorum.

Ama hemen geri dönüyorum... *Her şey yolunda mı?*

Onlarla mı? Evet, annem yorgun olduğunu ama iyi olduğunu söyledi.

Annem yorgun olduğunu söyler söylemez endişeye kapıldım. Yorgunluğunu asla kabul edecek bir tip değildir. Günlerce uykusuz kalabilir, güneşin doğuşundan batışına kadar çalışabilir ve böyle bir zayıflığı kabul etmeden önce herkesle ve her şeyle ilgilenebilir, bu yüzden hasta olmasından korkuyorum ya da

çok fazla şey yapıyor. Yaşlı değil ama zor bir hayat geçirmiş ve bu da onu yıpratıyor.

Güzel. Peki ya sen? Sen iyi misin?

İyi miyim? Bilmiyorum. Dün geceyi kafamda tekrar ediyordum, bugün tüm vücudumun daha gevşek ve rahat olduğunu hissediyordum. Ayrıca Kyle'ın bu sabah yaptığı sataşmayı ve bu gece için verdiği sözü düşünüyordum ve onu iptal ettiğim için hayal kırıklığına uğradım. Ama belki de biraz nefes almak ikimiz için de iyidir. Yani, arkadaşlar birbirlerini her gün görmezler, değil mi?

Nessa'yı her gün görüyorum, ama bu farklı çünkü o benim alışverişlerimi bırakıyor, ama gerçek bir takılma? Kesinlikle günlük bir şey değil.

Yani evet, bu iyi bir şey olabilir. Yarın Kyle'ı görmeyeceğim gibi bir şey değil zaten.

Evet, ben iyiyim. Yarın görüşecek miyiz?

Gönder tuşuna bastım ve sonra çıldırıp ekledim... *Yani, sen Kathy's'de çalışırken. Geleceğini varsaydığım için değil.*

İşte, bu daha iyi. Ama bekle... *Tabii gelmek istemiyorsan, çünkü o da sorun değil.*

Yarın görüşürüz, Dani. O da sırttan bir emoji gönderiyor ve üçlü metnim karşısındaki ukala gülümsemesini hayal edebiliyorum.

Bir saniye sonra... *Bana o tatlı rollito'yu sakla.*

Ve sonra... *Kahretsin, bunu nasıl yazacağımı Google'da aramam gerekti ve tam olarak düşündüğüm gibi olmadığını şimdi fark ediyorum. Kafamda bir tarçınlı rulo hayal ediyordum ve tüm köşe ve çatlaklardan kremasını yaladığımı hayal ediyordum. Şimdi görüyorum ki rollito daha çok..."* Noktalardan sonra bir patlıcan emoji var.

Kyle'ın dilimden dökülen kelimeyi seslendirmeye çalışmasına ve bana cilveli bir mesaj göndermek için Google'da aratmaya başvurmasına gülüyorum, sonra bana yapmak istediği şeyi imgelemesi klitorisimin kalp atışıyla aynı anda zonklamasına neden oluyor, ama patlıcan beni yine sırttırıyor.

Onun için önceden ayırdığım tarçınlı şekeri kaldırıyorum, dilimi yalayacakmışım gibi yana doğru uzatıyorum ve bir selfie çekiyorum. Kendimi sorgulamadan önce *Gönder'e* basıp telefonumu yere bırakıyorum.

İşe dönmem gerekiyor çünkü bulaşıkları bitirmem, mutfağı kapatmam ve görünüşe göre annemle babama yemek götürmeden önce duş almam gerekiyor.

"ANNE! BABA! ESTOY AQUI!" Kalçamla annemlerin evinin yan kapısını iterek açarken sesleniyorum. Ellerimi kullanırdım ama ellerim bir fırın tepsisi dolusu enchilada ile dolu. Sosun her zamanki tariften farklı olduğunu fark edeceklerini sanmıyorum ama annem aradıktan sonra özel bir parti hazırladım. Bir tutam daha az tuz var çünkü babamın doktoru ona son gittiğinde tansiyonunun yüksek olduğunu söyledi. Büyük bir değişiklik değil ama her küçük parçanın faydası var.

"Daniela!" Annem oturma odasından çıkarak beni selamlıyor. Tepsimi görünce elimden alıyor ve bana sarılıyor. "Şşş, baban uyuyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

Ne yazık ki biliyorum. Kanserden bu yana babamda KOAH gelişti ve oksijen takviyesiyle bile mücadele ediyor. Şekerlemeler onun için günlük bir şey haline geldi, bazen on beş dakika, bazen daha fazla. Her şey akciğerlerinin o gün ona ne yapmasına izin verdiğine bağlı.

"Fizyoterapi mi?" Tepsiyi tezgâha koyarken anneme soruyorum. "Doktor her gün dışarı çıkması gerektiğini söylüyor." Elbette o da farkında ama hatırlatmalar bazen birbirimize destek olabilmemizin tek yolu gibi geliyor. Bakıcıların dilini kullanarak aynı takımda olduğumuzu gösteriyoruz.

"Biliyorum, biliyorum, ama nasıl olduğunu bilirsin," diyor küçümseyerek ve ben bir yorumu ısırarak geri alıyorum. Evet, babamın nasıl olduğunu biliyorum. Birkaç yıl önce olduğu gibi erkeksi bir adam olmadığını kabul etmekten gurur duyuyor, kendini iyileştirmektense yavaş yavaş çürümeyi, televizyonun karşısında oturmayı ve evin etrafı dışında neredeyse hiç hareket etmemeyi tercih ediyor.

Anlıyorum, kansere bağlı KOAH'ıyla ilgili tüm verileri okudum. Dışarı çıkıp günde bir saat kardiyo yapsa bile, eskiden sahip olduğu dayanıklılığa sahip olamayacak. Kanserin etkilemediğini ameliyatlar ve kemoterapi etkiledi. Sesi her zaman kısık olacak ve onun yaşındaki bir adamın yorulması gerektiğinden daha kolay yorulacak.

Ama onu evden çıkarıp yapması gerekenleri yaptırmak, annemin her zaman yapamayacağı küçük bir mucize. Aslında babamın her gün kışına hızlı bir tekme yemeye ihtiyacı var çünkü bunu isteyerek yapmıyor.

"Bugün ne kadar yaptı?" Bütün gün kışının üstünde oturup oturmadığını sormak yerine soruyorum çünkü cevaptan korkuyorum.

"Yirmi dakika," diye kabul ediyor annem sonunda ve sesinde bunu duyabiliyorum. O kazanacak ve ben de bunu anlıyorum. Yirmi dakika

Hiçbir şey. "Diyet kola almak için 7-11'e yürüdük."

Elinden geleni yapıyor, bu çok açık çünkü babam diyet kola içmiyor, annem içiyor. Ona markete tek başına içecek almaya gittiğini söylediğini hayal edebiliyorum. Babam ne kadar yorgun olursa olsun, onunla birlikte gitmek için can atardı, ki aynen öyle yaptı.

"İyi iş çıkardın," diyorum ve o da numaralarını anladığımı bilerek göz kırpmıyor.

"*Gracias*. Yemek için de teşekkürler, ama hazırlanman gerek," diyor annem ve konuyu göz açıp kapayıncaya kadar değiştiriyor. "Nick seni dışarı çıkarmak için geliyor."

"*Anne!*" Öfkeyle tıslıyorum. "Benim için bir randevu ayarlamadın!"

"Ben ayarladım ve sen de gideceksin çünkü sen iyi bir kızsın," diyor annem kararlı bir şekilde ve babamın önünde her zaman geri adım atarken, bu benim için işe yaramıyor. Bunun yerine, en azından bir şekilde miras aldığım demir gibi sert bir iradeyle bana bakıyor, ancak yılların alışkanlığı beni isteksizce teslim ediyor. Gülümsüyor ve elimi okşuyor. "Aferin kızıma. Güven bana, Nick senin için iyi bir eş olacak."

Bunu duymazdan geliyorum çünkü iyi bir eşe ihtiyacım yok. Bir erkeğe ihtiyacım yok ama annem bunu asla anlamayacak.

Bunu yapabilirim. Daha önce de yaptım. Adamla tanış, onun istediği kişi olmadığını anladığından emin ol ve anneme yürümediğini söyle. Bitti. Tamam.

"Onu nereden tanıyorsun?" Ona istediğim gibi bağırarak yerine sordum.

"Yvonne'un en büyük oğlu," diyor annem, "kiliseden. Her Pazar ayine gider." Bunu büyük bir artı gibi söylüyor ve sonra büyük silahlarını çıkarıyor. "Ve yakışıklı! O kadar yakışıklı ki, güzel bebekler yapacak. Ve bir yönetici işi olduğundan bahsetmiş miydin? Sana iyi bakabilir." Kadın bilgece başını sallıyor, gözleri Nick'in tüm özelliklerinden heyecanla parlıyor.

Benimle ilgilenecek.

İşler zora girdiğinde, annemin tek endişesi bu. Bu açıdan Xavier'e çok benziyor, ancak en azından potansiyel eşlerim için bir bilgisayarın arkasındaki bir ofiste çalışmayan birini düşünmeye istekli. Ona göre, 'iyi bir işi' olan 'iyi bir çocukla' evlenmemi istiyor ki bu da onun için genellikle ortalama gelir seviyesinin üzerinde anlamına geliyor.

Ve anlıyorum. Annem ve babam hayatları boyunca mücadele ettiler ve tüm ebeveynler gibi onlar da benim için daha iyi bir şey istiyorlar. Onlara göre, yanımda birinin olması her günü daha kolay hale getirecek, özellikle de maddi ve duygusal açıdan. Bir başkası için o kişi olacak ya da onların benim için o kişi olmasına izin verecek zamanım, alanım ya da eğilimim yok.

"Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok," demeye çalışıyorum ona, bir duvara konuşmak gibi olsa da. Yine de bir gün beni duyacağını umuyorum. "Ve bir randevu için giyinmedim."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Kot pantolonum iyi - temiz ve en iyi varlığımı gösteriyor - ama tişörtüm daha iyi günler görmüş ve saçlarım hala bugün yaptığım topuzda, yeni düzeltilmiş. "Sana temizlenmeni söylemiştim."

Öfkelendim. Belli ki ne demek istediğimi anlamıyor. Kasıtlı olarak. "Söyledim. Sana yemek getirmek için, dışarı çıkmak için değil."

Beni banyoya soktu. "Saçına bir şeyler yap, geçen yıl Noel'de bana aldığın bluzu da getirdim. Onu giyebilirsin." Kahretsin, her şeye bir cevabı olduğunu bilmeliydim.

İsteksizce aynada kendime bakıyorum, gördüklerimden hoşlanmıyorum.

Neden ona hayır diyemiyorum? Bunu yapmak istemiyorum, biriyle çıkmak istemiyorum, bu konuda benim kadar berbat durumda olan bir adamın duygularını incitmek istemiyorum.

Ama saçlarımı kurcalayıp gevşek tutamları topuzun ortasındaki at kuyruğuna geri sokarken, hayır diyemeyeceğimi zaten biliyorum. Her ne kadar berbat olsa da, istenmeyen bir randevuya çıkmak kolay yol çünkü diğer her şey ailemle drama neden olacak ve ikisi de tansiyonlarını tavan yaptıracak bir şey yapmam için yeterince sağlıklı değil.

"Al bakalım, *kızım*," diyor annem kapının diğer tarafından. Kapıyı açıyorum ve bana mavi bir kazak yaka gömlek uzatıyor.

Bunu ona neden almıştım ki? Bunu giymeyeceğini bilmeliydim. Etiketini çıkarıp başıma geçiriyorum ve aynada tekrar kendime bakıyorum.

"O burada," diye fısıldıyor annem ince kapının ardından. "Hadi şu işi bitirelim," diyorum yansımama.

"Ah, *mükemmel!*" Oturma odasına girdiğimde annem kocaman gülümsüyor. "Bu benim Daniela'm. Daniela, bu da Nick. Hadi, hadi, ikinize iyi eğlenceler, ve *mijo*, iyi bir çocuk gibi onu eve erken getirmeyi unutma!"

Nick, "Evet, Bayan Becerra," diyor ve bunu sesinden anlayabiliyorum. Evet diyor ama kendisi isteyene kadar beni eve götürmeyecek.

"Yemekten sonra beni buraya bırakabilir," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, gülümsemenin fena olmayan bir versiyonu gibi görünmesini umarak. "Arabam burada."

Annem elini sallıyor. "Hayır, hayır... Arabanı evine götüreceğiz. Xavier'le her şeyi ayarladık." Nefes alıyorum, tartışmaya hazırım ama annem sözümü kesiyor. "Arabayla gezmek ona iyi gelir, biliyorsun değil mi?" Dudaklarını büzerek babamı işaret ediyor. Babam hâlâ uyuyor ya da annemin entrikalarına dahil olmamak için uyuyor numarası yapıyor ama her iki durumda da tartışmanın bir anlamı yok.

Bununla birlikte, asi kızına bir prens bulacak ya da denerken ölecek sihirli bir iyilik perisiymiş gibi gülümseyerek bizi kapıdan dışarı itiyor. Dışarıda, annem kapıyı kapatırken Nick cesurca bana y u k a r ı d a n aşağıya bakıyor. Hâlâ perdeden dışarı baktığını biliyorum, bu yüzden ona gözlerini yukarıda tutmasını söylemek istesem de biraz görgü kurallarına uymaya çalışıyorum. yoksa başparmağımla çıkarmak zorunda kalacağım. "Merhaba." Nick elini cebine sokarak, "Merhaba," diyor. "Demek sen benim Annem bana anlatıyordu, değil mi?"

"Sanırım öyle. Senden daha on dakika önce haberim oldu" diyorum.

"Oh, sanırım bu açıklıyor..." Bana tekrar yukarıdan aşağıya bakıyor ve gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, görünüşüm hakkında tek bir kelime bile söylemesi için ona meydan okuyarak sertçe bakıyorum. Kabul ediyorum, bol haki pantolon giymiş ve kısa kollu düğmesini kemerinin arkasına sıkıştırmış, biraz çaba gösteriyor, ama ben de eski püskü eşofmanlar ya da iş kıyafetleri içinde değilim. Hiç irkilmiyor, sanırım bu da onun lehine bir durum. "Hadi şu işi bitirelim."

Güzel, aynı fikirdeymişiz gibi görünüyor.

Nick son model bir cipin park ettiği kaldırıma doğru yürüyor. Temiz ve bakımlı görünüyor, cebinden bir fob çıkardığında bip sesi geliyor ve kapıların kilidi açılıyor.

Kendi arabama özlemle bakıyorum, keşke kaçabilseydim diyorum ama bu gerçekten en iyisi. Akşam yemeğinde en fazla bir saat, sonra da anneme aramızda bir elektrik olmadığını söyleyebilirim, bu da bana en azından başka bir talip bulana kadar birkaç hafta kazandırır.

Nick'i takip ettim. Cipin arkasından dolaşıyor, kapımı falan açmıyor. Ben prenses değilim, ama Kyle'in daha çok

Bir beyefendinin geçici bir randevuya gitmesi beni etkilemedi. Yine de bindim ve kemerimi bağladım.

Arabayı çalıştırırken radyo bangır bangır çalıyor ve yavaşça sesini kısıyor. "Bu benim en sevdiğim şarkı," diyor arabayı kaldırıma çekip ailemin sokağından aşağı inmeye başlarken. Başımı sallıyorum, şarkıyı hiç bilmiyorum ve Nick şarkıya eşlik etmeye başlayınca daha da hoşuma gitmiyor.

Şarkı bittiğinde düğmeye basıp müziği tamamen kapatıyor. "Annem iyi bir aşçı olduğunu söylüyor?"

"Evet, evimin mutfağında öğle yemeği servisi yapıyorum."

İşin ne kadar zor olmasına rağmen bundan ne kadar keyif aldığımı söylemek üzereydim ama Nick sözümü kestiği için buna fırsatım olmadı. "Walmart'ta müdür yardımcısıyım." Pek de etkileyici olmayan göğsünü gururla kabartıyor. "Önümüzdeki bir ya da iki yıl içinde tam müdür olacağım ve bu altı haneli bir iş, kolay. Beni kötü bir bölgeye yerleştirseler bile, para kazanıyor olacağım, böylece öğle yemeği ya da başka bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın."

Gözlerimi kırpıttım. Geleceğimizin, o çalışırken benim işimi bırakmamın bir versiyonu olduğunu varsaymadı. Kahretsin, *bunun* çoktan yapılmış bir anlaşma olduğunu mu varsayıyor? Bitmiş bir anlaşma *olduğumu* mu?

Sikerim böyle işi.

"Sanırım bazı yanlış anlaşılmalarda oldu-"

Yine sözümü kesti. "Burada sevdiğim bir yer var. İyi *köstebek* yapıyorlar. Belki tarifini bulabilirsin." Cipi park yerine sokana kadar bana en sevdiği yemeklerden bahsediyor. Bu sırada dişlerimi sıkıyorum.

Geç bunları Dani. Bir kez olsun çeneni kapalı tut ve bunu atlat.

Bunu yapmak şaşırtıcı derecede kolay çünkü Nick arabadan iniyor - kapımı tekrar açmadan - ve ben birkaç adım geriden takip ederken restorana giriyor. Tanıdığı gibi görünen ve erkeğini çalışırmışım gibi bana hançer fırlatan ev sahibesiyle arkadaşça davranıyor, oysa bana kalırsa onu alabilir. *Lütfen, al onu.*

Garson kız daha yaşlı ve bizi selamlamıyor, Nick ikimiz için de sipariş verirken masanın ucunda duruyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ama bu noktada umurumda değil. Önüme ne koyarlarsa koysunlar, onu yiyeceğim ve bu randevuyu bitireceğim.

Ama sonra Nick konuşmaya başlıyor ve durmuyor.

Garson kız bana bir Pepsi, ona da bir bira getirdiğinde de susmuyor. *Köstebekli* tavuk enchiladalarımızı getirdiğinde de konuşmaya devam ediyor. Ve biz yerken de devam ediyor.

Ve onun uzun, kıvrımlı monologunun tek bir konusu var. Kendisi. Sevdikleri, sevmedikleri, hangi kıyafetleri giymeyi tercih ettiği, hangi müzikleri dinlediği, spor salonunda yaptığı egzersizler, film tercihleri. O, o, o.

Benim ne yapmaktan hoşlandığımı, yemekler hakkında ne düşündüğümü, rap müzik hayranı olup olmadığımı, hatta dünya hakkında herhangi bir fikrim olup olmadığını bile sormuyor.

Bu yüzden telefonum çaldığında, parmağımı kaldırıp Nick'e bu aramayı cevaplamam gerektiğini söylerken hiç suçluluk duymuyorum. Ve kabalığımı gücenmiş görünerek karşı çıktığında, ona enchilada'sında boğulmasını söylemiyorum, ki bu hak etmediği bir nezaket.

"Merhaba."

"Hey, ailenle meşgul olduğumu biliyorum ama senin ya da onların bir şeye ihtiyacı olup olmadığını görmek istedim. Annenin seni aniden eve çağırmasından endişelendiğini biliyorum." Kyle bunu büyük bir cümle halinde söylüyor ve gerçekten ne kadar endişeli olduğunu duyabiliyorum.

Beni kontrol ediyor. Ve hatta ailemi de kontrol ediyor ki bu inkar edilemeyecek kadar tatlı. Bir şeye ihtiyacım olduğunu söylesem Kyle'ın bunu gerçekleştireceğinden hiç şüphem yok. O böyle bir adam.

"Evet," diye mırıldanıyorum, Nick'e bakıyorum ve ne kadarını söylemek istediğime karar veriyorum. 'Siktir et' demeye karar vererek Kyle'a, "Annem beni kandırdı. Yemeğe ihtiyacı yoktu. Bana görücü usulü bir randevu ayarladı, şu anda da o randevudayım."

Bir sandalyede ya da kanepede ya da bir yerde hızla oturuyormuş gibi gıcırtilar duyuyorum ve sonra homurdanıyor, *"Ciddi misin? Dani, eğer benimle taşak geçiyorsan, bu hiç komik değil."*

Nick gözlerini kısıyor, telefonuma bakıyor ve Kyle'ı duyup duymadığını merak ediyorum.

"Hayır," diyorum eşit bir şekilde. "Şaka yapmıyorum. Nick Walmart'ta müdür," diye bildiriyorum.

Nick fısıldıyor, "Müdür yardımcısı."

Ne söylediği umurumdaymış gibi davranarak öne doğru eğildim. "Oh, benim hatam..."

müdür yardımcısı."

"Gelip seni almamı ister misin? Bisikletime biniyorum. Sadece nerede olduğunu söyle."

Onun tarafında bir kapının kapandığını duyuyorum ve onu ön bahçesinde adım atarken, bir bacağını Lucille'in üzerine atarken, beni kurtarmaya gelmeye hazır olarak hayal edebiliyorum. Ama

Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Bu randevu daha başlamadan kaybedilmişti ve Nick'in de artık bunu gördüğünden eminim.

"Ben iyiyim," diyorum teslim olmuş bir iç çekişle. Kyle adımı uyarırcasına söylüyor, ben de daha sert bir sesle, "İyiyim, gerçekten. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum, keşke burada olmak yerine bütün gece Kyle'la konuşabilseydim, çünkü bir şekilde annemi incitmemek beni daha çok incitiyor.

"Üzgünüm," diyorum Nick'e, "bu gece için plan yaptığım ama annem yemeğe ihtiyacı olduğunu söylediği için iptal etmek zorunda kaldığım bir arkadaşım." "

"Duydum," diyor kara kaşları birbirine çatılırken. Bu konuda daha fazla soru beklememe rağmen, telefonum çalmadan önce söylediklerine devam ediyor. "Yani, evet, iki yıllık bir işletme diploması online derslerle tamamen yapılabilir ve maaşımı saatte dört dolar artırır."

Öyle mi? O. Ciddi mi? Ciddi mi?

İnançsızlıktan çenemin düştüğünü hissediyorum ama Nick bunu fark etmiyor bile çünkü pilav ve fasulyesinin son kalanını da mideye indiriyor. Başımı sallayıp ben de aynısını yapıyorum ve yemeğime geri dönüyorum çünkü randevu ne kadar berbat olsa da Nick bir konuda haklı. Bu *köstebek* çok lezzetli.

Yemeğin geri kalanında konuşmaya devam ediyor ve Pepsi'mi bitirip bir tane daha içmeme rağmen kafein bile beni uyanık tutamıyor. O kötü biri değil, gerçekten. Sadece aradığım kişi değil, çünkü aileme defalarca söylediğim gibi ben kimseyi aramıyorum.

Neyse ki Nick yarın iş yerinde erken vardiyası olduğunu söyledi ve yemekten hemen sonra evime doğru yola çıktı, onu oraya yönlendirebileceğimi söylememe rağmen adresimi GPS'ine taktı.

Evimin önüne geldiğinde şöyle diyor: "İzin günlerim genelde Salı ve Çarşamba. Belki gelecek hafta bir araya geliriz ve ben de... *ne olacak ki?*"

Nick'e gelecek hafta, ondan sonraki hafta ve ondan sonraki hafta da meşgul olduğumu söylemek dilimin ucundaydı, ama onun bu kısaltılmış sözleri üzerine nereye baktığına baktım.

Kyle, kendim için açık bıraktığım sundurma ışığında aydınlanan ön basamağında oturuyor. Yüzüme yayılan gülümsemeyi gizleyemiyorum. Gecenin ilki.

Nick cipi park edip dışarı çıkıyor, kapısını çarparak Kyle'a doğru yürüyor. Kendi kapımı açtığımda "Kim?" diye sorduğunu duydum.

Sen kimsin ve neden Daniela'nın verandasındasın?"

Kyle ayağa kalktı ve iki adam arasındaki fark daha belirgin olamazdı. Nick en fazla beş-dokuz boyunda ve belki de sırlıslıkla 160 kiloydu. Kyle ise en az iki metre boyunda ve muhtemelen iki yüz kiloya yakın sert kaslara sahip. Ellerimin altında ve vücudumda hissettiğim kaslar.

"Ben Kyle," diyor, ben cipin kaputuna yaklaşırken gözleri beni buluyor. Yaralandığımdan ya da bir şekilde zarar gördüğümünden endişelenmiş gibi beni kontrol ettiğini hissediyorum ve sonra gözleri Nick'e geri dönüyor. "Peki ya sen?"

"Nick." Biraz eğilir, daha önce yaptığı gibi göğsünü kabartır, ama bu kez Kyle'ın gözünü korkutmaya çalışır gibidir.

Kyle cevap olarak sırtıyor. "Pekala Nick... Dani'yi eve getirdiğin için teşekkürler. İyi geceler." Elini küçümseyici bir veda el sallamasıyla kaldırıyor ama Nick sanki bir darbe bekliyormuş gibi bu hareket karşısında irkiliyor.

Bu, iki adam arasındaki çekişmede kaybedilen bir hamle ve bunu hepimiz biliyoruz.

Yine de Nick sert kalmaya çalışıyor. "Ben gitmiyorum. Sen gidiyorsun," diyor, sesi ilkokul çocuğu gibi çıkıyor. "Bela istemiyorsan tabii."

Kyle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, pazuları ekstra şişkin görünüyor, ayaklarını yere basıyor ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde sırtıyor. Korkutucu ve tehlikeli görünüyor, gülümsemesi 'yapabileceğini düşünüyorsan yap' diyor.

Bütün gece pasif agresifliğin sınırlarında dolaştım, iç çektim, gözlerimi devirdim ve hatta Nick kendinden bahsedip dururken zihinsel olarak kendimi kontrol ettim. Şimdi agresif-agresif olma zamanı.

Aralarına girip sert bir şekilde "Yeter." dedim. Nick'e dönüp, "Yemek için teşekkürler. Başka bir randevu olmayacak. Artık gidebilirsin." Kekeliyor ama bütün gece dilimi tuttuğum için yavaşlamıyorum. "Kyle, iyi olduğumu ve kurtarılmaya ihtiyacım olmadığını söyledim." O da bir şeyler söylemeye başladı ama ben evi işaret ettim. "İçeri gir, hemen."

Çantamdan çıkardığım anahtarı Kyle'a fırlatıyorum, o da havadan kapıyor ama kapıya doğru ilerlemiyor, beni Nick'le yalnız bırakmak istemiyor.

"Sen kafayı yemişsin, kaltak," diyor Nick bana alay ederek.

Bütün akşam sinir bozucu ve kabalıkta sınır tanımayan biri oldu ama gerçek doğası ortaya çıkıyor ve ne kadar kaba ve saldırgan olabileceğini gösteriyor. Eldivenlerini çıkarıyor mu? Bana göre hava hoş, çünkü artık korkması gereken kişi benim.

"Anneni o ağızla mı öpüyorsun?" Ona doğru bir adım atarken ters ters bakıyorum.

Nick aptal bir adam olmamalı çünkü hafifçe geri çekiliyor ve gözlerimdeki öfkeyi görünce ellerini havaya kaldırıyor -ki *ben* bundan zerre kadar ürkmüyorum- ve tüm bu karmaşayı yok sayan bir ses çıkarıyor. Hızlı adımlarla SUV'una geri döndü, içine bindi ve neredeyse Bayan Stephens'ın sokağın karşısındaki posta kutusuna çarparak garaj yolundan geri geri çıktı. Kiraz kırmızısı stop lambaları köşede kaybolduğunda, hâlâ kıpırdamamış olan Kyle'a dönüyorum.

"Şimdi mutlu musun?"

"O pislikle randevun mu vardı?" diye soruyor kuşkuyla. "Neden?"

"Sana söyledim... annem beni ayarladı ve ben de ona hayır diyemedim. Açıkçası onunla çıkmak istemedim. *Ya da başka biriyle,*" diye hatırlatıyorum ona, kapıya doğru yürürken anahtarlarımı elinden çekip alıyorum.

Arkamdan geldiğini hissedebiliyorum ve aceleyle kapının kilidini açıp tartışmayı içeri taşıyorum çünkü komşular az önce olanları duyduktan sonra çoktan konuşmaya başlamış olacaklar.

Kapıyı yüzüne kapatabilir miyim? Evet.

Kapatır mıyım? Hayır. Kapatıyormuş gibi bile yapmıyorum.

Davet için kapıyı aralık bırakarak içeri giriyorum, beni takip edeceğini biliyorum çünkü ne kadar sinirli olduğunu hissedebiliyorum. Bu beni kızdırmalı, bir şekilde endişelendirmeli ama verandada botlarının sesini duyduğumda tek hissettiğim kalçalarımın arasında mutlu bir karıncalanma oluyor. Ve güçlü eli kapıyı sonuna kadar itip açtığında, gülümsememek için yanaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum.

BÖLÜM 18

KYLE

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatır kapatmaz Dani'nin üzerine atıldım, bir kolumu beline, diğerini göğsüne dolayarak onu arkamdan kendime çektim. "İstediğin kadar rol yapabilirsin ama beni istiyorsun."

"Çok fazla konuşuyorsun," diyor Dani, boynunun yan tarafını öpmeye başladığımda nefesi kesiliyor. "Ağzının gürültü yapmasına ihtiyacım yok."

"O zaman ağzıma nerede ihtiyacın olduğunu söyle," diye homurdanıyorum, onun kabadayılığı beni eğlendiriyor.

Nick kapıyı açıp arabasının iç lambasını yaktığında kızın gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Dikkatimi ona çevirmeden önce bu şaşkınlığın rahatlamaya dönüşmesini de izledim. İyi olduğunu söylemesine rağmen geldiğime sevinmişti. Ve beni tehdit etmeye çalıştığında Nick'le arama girdiğini gördüm. Beni savunmasına ihtiyacım olmadığından emindim ama yaptı, onu uzaklaştırdı ve beni içeri gönderdi.

Yani evet, beni istediğini söylerken kibirli davranmıyorum. İstiyor, belki benim onu istediğimin yarısı kadar bile.

Özellikle de bugün. Onun getirdiği dikkat dağınıklığına, ağzının ve vücudunun bana verdiği odağa ihtiyacım var çünkü zihnim epik boyutlarda bir karmaşa içinde. Ama bu... Dani... burada onunla, ne yapacağımı, ikimizin de neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Ağzımı burada mı istiyorsun?" Parmak ucumu köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum, Nick'in daha önce hiç görmediğim bu tişörtün içinde gözlerini ona dikmesinden bile nefret ediyorum.

"Hayır," diye tükürüyor, sesi hâlâ kızgın geliyor.

"Ya da burada?" Göğsünün eğiminden aşağıya doğru alay ediyorum.

"Hayır." Daha az ateşli değil, ama farklı bir ateş onu ele geçiriyor.

Avucumu karnına bastırıp vücudundan aşağıya, bacaklarının arasına doğru kaydırıyorum ve orada amını sıkıca kavriyorum. "Yoksa burası mı?"

Bana daha iyi erişim sağlamak için kalçalarını geriye doğru eğiyor ve ben de kendimi tutamayıp vahşice sırtıyorum. "Kot pantolonundan sıcaklığını hissedebiliyorum. Bana bunun Nick için olduğunu söylemeye çalışma çünkü ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Benim için, değil mi?"

"Hâlâ konuşuyorsun." Küstahlaşmaya çalışıyor gibi görünüyor ama kelimelerindeki nefes nefese kalmışlık gerçeğe itiraf etmek istediğinden daha yakın olduğumu söylüyor.

"Burada mı istiyorsun, oturma odasında mı?"

Başını iki yana sallıyor, elimi tutup beni kısa koridordan yatak odasına götürecek kadar uzaklaşıyor. Etrafa fazla bakmaya zamanım olmuyor ama beyaz odanın köşesinde parlak renkli bir yorganla örtülü küçük bir yatak, bir şifonyer ve mavi bir sandalye olduğunu hissediyorum.

Dönüyor, kollarını boynuma doluyor ve *nihayet... nihayet...* Onu tekrar öpüyorum.

Onun ağzı tam da ihtiyacım olan şeydi, verandasında otururken aklımdan geçen karmakarışık düşünceleri silip süpürüyordu - ailem, hayatım ve Dani'nin bana bunu istemediğini söyledikten sonra neden biriyle çıktığına dair düşünceler. Diğer her şeye rağmen, belki çok taze olduğu için, belki de Dani'nin yapmak istemediği bir şeyi yapacağını düşünmediğim ve başka bir adamla birlikte olması canımı yaktığı için bu çok göze çarpıyordu.

"Öyle bir adama ihtiyacın yok," diye fısıldıyorum ateşli bir şekilde, kulağının altındaki noktayı öpebilmek ve boynundaki tendonu dişleyebilmek için çenesini yukarı itiyorum.

"Kim?" diye inliyor.

"Nick."

Ona neden adını hatırlattığımı bile bilmiyorum çünkü onu bir daha asla görmeyecek. Eğer benimle bir ilgisi yoksa. Ona gitmesini söylediğinde de aynı şeyi söylemişti ama beni ektikten sonra bu gece onunla saatler geçirmiş olması beni hâlâ rahatsız ediyor.

Gülüyor. "Önce kavga edip sonra soru sormayan iyi bir adama ihtiyacım yok mu?" Beni bilerek igneliyor, sırf kendimden geçmemi izlemek için beni gittikçe daha sıkı sarıyor, ama eğer gidiyorsa, onu da kaosa götürüyorum.

"Ya senin ateşinle ne yapacağını bilmediği için onu ezip geçmene izin verecek ya da en iyi zamanlarında yanında duracak kadar güçlü olmadığı için ruhunu kıracak bir adam."

Bana bakmak için geri çekildiğinde kollarımda sertleştiğini hissediyorum. "Yeterince güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve ona gerçeği söylüyorum. "Sanırım senin saçmalıklarına katlanabilecek ve ne olduğunu görebilecek kadar güçlüyüm-korku."

Kaşlarını sertçe çatıyor, çenesini meydan okurcasına öne çıkarıyor. "Ben hiçbir şeyden korkmuyorum."

Gülme sırası bende. "İnsanların sana yaklaşmasına izin vermekten ölesiye korkuyorsun çünkü sert dış görünüşünü aşarlarsa, senden faydalanacak bir kişi daha olacaklar. Biliyorum, çünkü ben de aynı şeyi yapıyorum."

Gözleri yüzümü tarıyor, onunla taşak geçtiğime dair bir işaret arıyor. Bulamayacak çünkü farkına varmaya başladığım bir şey var ki o da Dani ve benim aynı elmanın iki yarısı olduğumuz.

"Çeneni kapatıp beni becerecek misin yoksa konuşmaya devam mı edeceksin?" diye soruyor uzun bir süre sonra.

Anlıyorum. Görülmek korkutucu. Ben de bundan hoşlanmıyorum, bu yüzden seksin arkasına saklanmasına izin veriyorum. Gömleğini çıkarıp sandalyeye doğru fırlatıyorum ve gelişigüzel bir şekilde yere düşüyor. Aynı şeyi ben de tişörtüm için yapıyorum ve Dani'nin avuç içleri, tişört onunkinin yanındaki sandalyeye çarpmadan önce göğsümde oluyor. Parmakları piercinglerime dokunup çekiştiriyor ve meme uçlarım bu ilgiden dolayı sertleşiyor. Ateşe ateşle karşılık veriyorum, sütyenini çabucak çıkarıyorum ve sonra göğüslerini ellerimle kavıyorum, meme uçlarını kıştırıp yuvarlıyorum.

İniltisi, sikimin uzunluğumun etrafındaki titreşimini hissetmek için ağrıyor ve aşağı uzanıp kendimi sertçe kavıyorum, ama yeterli değil. "Tanrım, lanet olsun. Kotunu çıkar Dani. Şimdi."

Tüm kontrolümü kaybettim. Ya da o çaldı. Hangisi olduğundan emin değilim. Şu anda umurumda olduğundan da emin değilim.

Kıyafetler ve ayakkabılar sağa sola düşüyor ve saniyeler içinde ikimiz de çıplak kalıyoruz ve o kollarıma geri dönüyor. Teni sıcak ipek gibi ve aynı anda her yerine dokunmak istiyorum ama bana en çok ihtiyaç duyduğu yere odaklanıyorum. Onu desteklemek için kolumu sırtının ortasına doluyorum, parmaklarımı amının ıslaklığından geçiriyorum, meme ucunu ağzıma alıp sertçe emerken kayganlığı klitorisine kadar yayıyorum. Alay etmiyorum, bunun yerine onu hızlı ve sert bir şekilde çalıştırıyorum çünkü bu ilk seferinde çabuk boşalmasına ihtiyacım var. Parmaklarımın ucunu klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve her seferinde çılgılık atmasına neden olan küçük bir aşk dokunuşu ekliyorum. Çıkardığı sesler ve amından gelen ıslak sesler sürekli olarak

Şaftımdan aşağı sızıyor ve onun zevki için sikimin kendi dürtüleriyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Tüm vücudu geriliyor, başı geriye düşüyor ve nefesi kesiliyor, sonra kollarımda kasılıyor. Onu tutuyorum, sularının elimin üzerine fişkırdığını hissedene kadar durmuyorum.

"Evet," diye pantolonunu indiriyor, denge için bana tutunuyor çünkü titreyen dizleri yol vermekle tehdit ediyor gibi görünüyor.

Aletimi kavramak için aşağı uzanıyor, bana birkaç vuruş yapıyor ama onu durdurmak zorundayım.

"Bu şekilde boşalmayacağım. Bu sefer o amcığa girmek istiyorum," diye homurdanıyorum.

Başını sallıyor ama şifonyerinin üst çekmecesine uzanmak için benden uzaklaşıyor. Folyo bir paket uzattığında, prezervatifi boyumun üzerinde yuvarlayarak ondan alıyorum. Beni açlıkla izliyor ve ben de kendime gevşek bir vuruş yapıyorum. "Yatağa geç."

Küçük yüzeyin üzerinde sürünüyor, omzunun üzerinden bana bakarken kıcı kalkık. Arkasına geçip kalçalarını kavriyorum ve amını sikime doğru çekiyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan, derin bir vuruşla içine giriyorum ve o da bir küfür savuruyor ve ellerini yatağa daha sağlam bir şekilde yerleştirip parmaklarını yorganın içine kıvrıyor. Vücudunun istilaya karşı sıkıldığını hissediyorum ve sonra tek bir vuruştan sonra rahatlıyor ve beni becererek geri dönmeye başlıyor.

"Kahretsin, etrafımda sarılmış çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyorum.

Dudaklarında şeytani bir sırıtma beliriyor ve gözleri parlıyor. "Sen hâlâ konuşuyorsan ve ben hâlâ konuşabiliyorsam yeterince iyi değil."

Sert ve derin bir şekilde içine giriyorum, kaldırabileceğinden daha fazlası olduğuna dair herhangi bir işaret için yüzünü izliyorum, ama meydan okumaktan başka bir şey bulamıyorum. Dudaklarım cevap veren şeytani bir sırıtışa dönüşüyor. "Seni susturmamı ve bu aleti iyi bir kız gibi almamı istiyorsun." Bu bir soru değil. Gözlerinde bunu gün gibi görebiliyorum. Bu anın ötesindeki her şeyi yok etmemi istiyor. Ben de aynı şeyi istiyorum.

Kaşları zevkle çatılıyor ve amcığı beni sıkıca kavriyor. Her cezalandırıcı itişte daha da ıslandığını hissedebiliyorum. "Beni yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Bu ihtimal onu heyecanlandırıyor ve bisikletim üzerine bahse girerim ki Dani'ye hayatında hiç kimse gerçekten bir şey yaptırmamıştır.

"Daniela." Adını kabaca söylüyorum, ancak ucum içindeyken duraklıyorum çünkü beni yüksek sesle ve net bir şekilde duymasını istiyorum. "Bence ne istediğine dikkat etmelisin."

Onu serbest bırakmadan önce ona verdiğim tek uyarı bu, bunu kaldıracabileceğine güveniyorum ve sınırına ulaşırsa bana söyleyeceğini biliyorum.

Kalçalarını kavriyorum, parmak uçlarım etine batıyor ve ona çarparken onu yerinde tutuyorum, her vuruşum kalçalarına ve kıkına şok dalgaları gönderiyor. Kolları çözülüyor ve yatağa yığılıyor, yanağı yorgana degecek şekilde başını çeviriyor. Bana doğru uzanıyor, elleri kalçalarını tuttuğum yerde benimkileri buluyor ve tutunacak bir şey ararken kısa tırnakları tenimi çiziyor. Onun yerine iki elini de kendi ellerimde birleştirip sırtının alt kısmına sabitliyorum.

Benim merhametime kalmış durumda, ama sadece buna izin verdiği için, ve lanet olsun, bundan zevk alıyor, ben onu alırken nefes nefese kalıp inlediğine bakılırsa, kalçalarım tekrar tekrar ona çarpıyor. Elimi kaldırıp kıkına sert bir şaplak indiriyorum ve tenindeki pembelik anında ortaya çıkıyor. Nefes nefese kalıyor ve ben tekrar yapıyorum, amının derinliklerine inen bir vuruşla zamanlıyorum.

"Kıkında benim el izim varken çok güzel görünüyorsun," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, beynim sürekli beyaz bir gürültüyle uğulduyor olsa da bunu ona söyleme ihtiyacı duyuyorum.

"Lanet olası pislik." Cevabı itişlerimin arasında kekeliyor.

Başparmağımı ağzımın içine çekip tükürükle kapladıktan sonra tam büzülmüş deliğinin üzerine bastırıyorum. "Sen öyle diyorsan." Oraya çarpmıyorum, ama hafifçe bastırıyorum, amının saldırısına daha fazlasını ekliyorum. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sonra başparmağımın ucu dar halkasından geçerken inliyor ve altımda kıpırdanıyor.

"Evet, durma."

Amı zonklamaya başladığında kıkının başparmağımın etrafında sıkıldığını hissediyorum. Ve bu benim için de çok fazla. Ne kadar kendimi tutmaya çalışsam da onunla aynı anda boşalacağım.

Serbest bırakılmam beni ezerken vücudunun gerildiğini ve kükrediğini hissediyorum, Dani sikimin üzerinde paramparça olurken spermimin darbeleri prezervatifi dolduruyor. Zevk dalgaları arasında kayboluyorum, görüşüm kararırken çığlıkları kulaklarımda yankılanıyor. Ona sertçe binmeye devam ediyorum, ikimiz için de çekiyorum, nefes nefese kalana kadar, ne kadar sert geldiğimden nefessiz kalıyorum.

Gözlerimi kırıştırarak önümdeki muhteşem manzaraya yeniden odaklanmaya zorluyorum. Dani yatağa kemiksiz bir şekilde yaslanmış, kalçalarını yukarıda tutan tek şey benim ve gözleri kapalı olsa da ağzı açık ve gülümsüyor. Yüzündeki bu ifadeyi sonsuza dek hatırlayacağım. O kadar güzeldi.

Ama prezervatifi tutarak çekmeye başladığımda kirpikleri titriyor ve gözlerini bana dikeyyor. "Bana şaplak attın ve parmağını kıcıma soktun." Suçlamanın sert olması gerekiyordu ama kulağa en iyi ihtimalle yarım yamalak geliyor, kelime oyunu yapmak istemedim.

Ben de ona bir tokat daha attım. "Evet ve bu hoşuna gitti." Tartışmasını beklemek yerine, çünkü tartışacağını biliyorum, "Sana bir havlu getireyim" diye ekliyorum. Diğer kapılardan birinin banyo olması gerektiğini düşünerek koridora adım atıyorum. Küçük odayı bulduğumda prezervatifi çöpe atıyorum ve lavabonun altındaki sepetten bir bez alıyorum. Islatıp sıkıyorum ve refleks olarak aynada kendime bakıyorum.

Şok geçirmiş gibi görünüyorum.

Evet, öyleyim. Dani'yle sikişmenin ne kadar muhteşem olduğu kadar Başka.

Odasına döndüğümde yüzüstü yatıyordu.

Onun için bacaklarının arasına. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor, omzunun üzerinden bana bakarak.

"Bizi temizliyorum," diyorum sanki çok açılmış gibi. Ama Dani'nin aynada benimkiyle eşleşen yüz ifadesine bakılırsa, bunu onun için kimsenin yaptığını sanmıyorum.

Bu düşünce beni soğutuyor.

Bu harika kadının, özellikle de herkes için bu kadar çok şey yaparken, birilerinin onunla ilgilenmesi gerekir. Bunu istememesini ya da buna ihtiyacı olmadığını düşünmesini anlıyorum ama küçük bir iyilik bu kadar büyütülmemeli. O daha iyisini hak ediyor.

Bezi banyo lavabosuna atıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. Yorganı geri çekerek kendime bir yer açıyorum ve sonra "Buraya gel" diyorum.

Dani şaşırmış gibi görünüyor ama geliyor, yorganın altına tırmanıyor ve ona kolumu açtığımda yanıma sokuluyor. Birkaç dakika sessiz kalıyor, parmakları göğsümde ve karın kaslarımda dans ediyor ve zihninin döndüğünü neredeyse duyabiliyorum. Ama kesinlikle ekstra dağınık topuzundan kurtulan bir tutam saç parmaklarımda arasında döndürüyorum ve o düşüncelerini toparlarken bekliyorum çünkü sesler benim beynime de geri gelmeye başlıyor.

"Eve geldiğimde burada olmana sevindim," diyor sonunda. Ama sonra kendini düzeltiyor. "Beni kurtarmana ihtiyacım yoktu ama burada olduğun için mutluyum."

Bu onun için büyük bir itiraf, bu yüzden ben de ona karşılık veriyorum.

"Buraya seni kurtarmak için gelmedim. Tüm hayatımı havaya uçurmanın eşiğindeydim ve senin beni kurtarabileceğini düşündüm. Başka nereye gideceğimi bilemedim."

Ayağa kalktı, koyu renk gözleri benimkileri belirsizce taradı. "Ne oldu?"

Bu konuda konuşmak istemiyorum. Daha önce duyduklarım hakkında konuşmak yapmak istediğim en son şey ama sanırım konuşmam gerekiyor ve bu konuyu kardeşlerimle konuşamayacağımdan eminim. Dani güvende, tüm o dünyanın dışında, gerçi ne kadar dışında olduğunu bilmiyor.

Tavana bakarken diğer kolumu başımın arkasına koyarak derin bir iç çekiyorum.

"Beklemediğim bir aile olayı," diyorum sesimi olduğundan daha hafif çıkararak.

Gülüyor ve tekrar göğsüme uzanıyor. "Benden mi yoksa senden mi bahsediyoruz?"

"Haklısın. İkisinden de. Önce sen başla."

Oyalıyorum ve ikimiz de bunu biliyoruz, bu yüzden bana akla gelebilecek en kısa cevabı veriyor. "Annem yalan söyledi. Bana tuzak kurdu ve ben de ona hayır diyemedim. Bir daha asla göremeyeceğim bir adamla boktan bir randevu daha. Sıra sende."

Telefonda da aşağı yukarı böyle söyledi ama bunu tekrar duymak, başka biriyle randevusu olduğunu söylediğini duyduğumda hissettiğim acının bir kısmını hafifletti.

Keşke ona bu tür kısa bir cevap verebilseydim ama benim aile meselem bundan biraz daha karmaşık.

"Babam mesaj atıp gelmemi istedi. Oraya gittiğimde nazik davranıyordu... ve bana karşı hiç böyle değildir, bu yüzden en başından beri şüpheliydim. Benden yardım istediği bir havuz projesi varmış ama ben onu reddettim. Ona ya da acınacak bir sözleşmeye ihtiyacım yok."

"Bu sizin için iyi bir fırsat mı?"

"Olsa da fark etmezdi," diyorum küçümseyerek ve o da şaşırmış gibi bir ses çıkarıyor. "Restoranı elinden aldıktan sonra baban sana gelse ve 'Sana şimdi bir restoran açacağım' dese, bunu yapar mıydın?" Başını hafifçe salladığını hissediyorum. "Doğru, çünkü şu anda istesen kendin de yapabilirsin. Yani kendi başına yapabileceğini kanıtladıktan sonra aniden böyle bir şey yapması çok boktan."

"Yani onu reddettin," diye tahmin yürütüyor.

"Evet. Kızgındı ama bu yeni bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse, bundan biraz keyif aldım. Ama çıkarken annemin telefonda biriyle konuştuğunu duydum. Yanlış olduğunu biliyorum ama benim hakkımda konuşuyordu, o yüzden dinlemeden edemedim." Bütün gün ve gece aklımdan geçen, beni neredeyse bir şişe viskinin dibine gönderen ve nihayetinde çaresizlik içinde Dani'nin verandasına yollayan şeyi havaya uçurmak istemediğim için yutkunuyorum.

"Birine Cole ve Kayla çocukken babamın iş için sürekli seyahat ettiğini ve yardıma ihtiyacı olduğunu anlatıyordu. Bu yüzden birini tutmuşlar. Anders adında bir adam. Bundan kısa bir süre sonra, sürpriz... işte geldim."

Dani tekrar ayağa kalktı, gözleri bana dikildiğinde şüpheyile bakıyordu. "Babanın baban olmadığını mı düşünüyorsun?"

Yutkunuyorum. "Bilmiyorum. Belki de."

Bu kadarcık bir kabullenme bile içimde iyileşebileceğimden emin olmadığım bir delik açıyor. Bunu düşünüyordum, başka bir açıdan bakmaya çalışıyordum... bunun doğru olmadığını gösterebilecek *herhangi bir* açıdan. Ama çok mantıklı geliyor.

Dani dik oturuyor, yüzünü bana dönüyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Sağ dizi yan tarafıma dayanıyor ve çarşafı kendi etrafına çektiği yerde kucağında birikiyor. Gözleri karanlık, istemediğim ya da ihtiyaç duymadığım bir sempatiyle dolu. "Çok üzgünüm, Kyle."

"Ben de," diyorum elimi dizine koyarak. Yavaşça ekliyorum: "Kendimi hep bir hata bebeği gibi hissettim. Annemle babam kardeşlerimi doğurdu, erkek üstüne erkek yaptılar ve sonunda Kayla'yla kızlarına kavuştular, öyleyse neden bir çocuk daha yapsınlar? Ben azalan getirilerin yaşayan kanıtıyım." Ona söylerken acı acı gülüyorum, "Bu babamın söyleyeceği bir şey. Daha azı aynı ya da daha iyi sonuç verecekse daha fazla yatırım yapma."

Ona içi boş bir şekilde "Sanırım şimdi neden büyük çocuklara yaptığı gibi beni hiç umursamadığını anlıyorum. Babamın maçlarına gittiğinden ve ödevlerine yardım ettiğinden bahsettiklerini duyuyorum... Sanki onlar küçükken onlarla 'baba işleri' yapmış gibi, sanırım bu yüzden daha yakınlar. Cameron aslında onun sağ kolu, babamın küçük bir versiyonu gibi ve Cole dışındaki diğer kardeşlerim ve Kayla da birçok yönden babam gibiler, yani iş konuşuyorlar. Ben onunla hiç böyle olamadım. Ben doğduğumda işiyle o kadar meşgulmüş ki benimle böyle şeyler yapamazmış." Daha da karanlık bir

Düşünce, öfkeli isyankârlık ve yalnızlıkla geçen gençlik yıllarımdan hazır bir şekilde öne çıkıyor. "Ya da en azından kendime hep bunu söyledim çünkü alternatifler -beni sevmediği, yeterince iyi olmadığım, onun zamanına değmediğim- onun dolu bir programa sahip olmasından daha kötüydü. Sanırım sebep iş değilmiş."

"Sence biliyor mu?"

Düşünürken bacağına saçma sapan şekiller çiziyorum, kelimeler anlamlandıramadan dilimden dökülüyor. "Onu her zaman anlamıyorum ve kesinlikle her zaman sevmiyorum, ama babam gururlu, ahlaklı ve etik bir adam, herkesten en iyisinden daha azını beklemez. Ondan olmadığımı bilseydi, nükleer serpintiden daha az bir tepki vereceğini hayal edemiyorum. Ama böyle bir şey olmadı, bu da bana bilmediğini düşündürüyor. Ama bir de bana her zaman nasıl davrandığı var ki bu da bildiğini düşündürüyor." Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Kayboldum."

Endişeden kararmış gözleriyle karşılaşıyorum. Benimkiler de hissettiğim kafa karışıklığıyla dolu olmalı diye düşünüyorum çünkü her iki seçenek de korkunç. Babam biliyorsa ve ondan olmadığım için bana bok gibi davranıyorsa, bencilce ailemizi bombalayıp beni serbest bırakmasını dilerdim. Eğer bilmiyorsa ve yine de bana bok gibi davranıyorsa, o zaman tüm o ergenlik düşünceleri daha yüksek sesle dile geliyor ve beni kardeşlerimi sevdiği gibi sevmemesinin başka bir nedeni var. Belki de sevilmiyorumdur.

İnsanların kendi ihtiyaçlarını karşılamak için kullandıkları biriyim, gülmek, biraz eğlenmek ya da iyi bir sikiş için iyi biriyim. Daha değerli biri değil... sevimye değer biri.

"Annemle babam birbirlerini çok *seviyorlar*. Mükemmel değiller ama babama öfkelendiğimde, varlığına lanet okuduğumda, kendi varlığıma öfkelendiğimde ve tüm dünyayı lanetlediğimde bile, her zaman şüphe duymadan bildiğim bir şey var. O annemi seviyor. Bu onun tek kurtarıcı özelliği gibi çünkü eğer annem onda iyi bir şeyler görebiliyorsa, benim için olmasa bile o iyi bir şeyler olmalı, anlıyor musun? Ama bunun bana nasıl davrandığını açıklayacağını düşünmeden edemiyorum."

"Ne yapacaksın?"

"İşte cevabını bilmediğim milyon dolarlık soru bu. Anneme soramam, babama da soramayacağımdan eminim. Cameron en büyükleri ve bir şeyler hatırlayabilir ama ne pahasına olursa olsun ailemi koruyacaktır, benimkini bile. Kayla muhtemelen en iyi şansım çünkü bir şekilde her şey hakkında her zaman her şeyi biliyor, ama o da geldikleri kadar sıkı dudaklı,

Özellikle de bana gerçeği söylemenin benim değil, ailenin iyiliğine hizmet etmeyeceğini düşünüyorsan." Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Yine de gerçeği bilmeden la-la-land'de yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"DNA testi yapmaya ne dersin? Babandan bir saç teli ya da başka bir şey alıp babalık testi için gönderebilirsin."

"Bu *Maury Povich*'in 'babası sen değilsin' anı değil," diye kuru bir şaka yapıyorum ama boşa düşüyor. Ve bana acımasızca baktığında, "Bunu yapmak zorunda kalabilirim" diye kabul ediyorum.

"Aile meselesi berbat bir şey," diyor sonunda.

Onu kendime doğru çekiyorum ve bana yaslanıp bacağını benimkinin üzerine atıyor. "Zoraki randevun hakkında şimdi daha iyi hissediyor musun?" Ona takılıyorum.

"Evet dersem kötü mü olur? Yani, en kötüsü de ben neredeyse uyuyakalıyordum çünkü o sürekli kendinden bahsedip duruyordu, o da gerçekten tekrar çıkacağımızı sandı."

"Muhtemelen senin iyi bir dinleyici olduğunu düşünmüştür." Kalbim tekliyor. "Ve lanet olsun, ben de az önce aynı şeyi yaptım, değil mi?"

Bacağıyla ve göğsüme koyduğu koluyla beni sıkıyor ve bu düşünceyle kaçmamı engelliyor. "Hayır, hiç de aynı şey değil. Senin hakkında bir şeyler duymak istiyorum, berbat olanları bile. Nick'in müdür seviyesinde para kazandıktan sonra cipini yenileme planlarını duymak istemiyorum."

"Benimle yatakta uzanırken onun adını ağzına alma." Bir süre sonra düzeltiyorum, "Boş ver, onun adını asla söyleme."

"Kimin adını?" diye takılıyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Nick'in mi, beni bu gece randevuya götüren adamın mı?"

Burun buruna gelene kadar onu üstüme çekiyorum. "Peki ondan sonraki adam kimdi, seni öyle bir boşaltmıştı ki onunki hariç herkesin adını unutmuştun?"

"Hmm," diye mırıldanıyor, dudağına dokunurken gözleri parlıyor. "Unuttum. Belki başka bir hatırlatıcıya ihtiyacım vardır?"

"Tanrım, Dani. O zaman sikime bin," diyorum sahte bir iç çekişle, çoktan kalçalarını kaldırmış ve onu sertleşen sikimin üzerine geri yönlendirmiştım.

Kukusunun bir anlığına çiğ ucumla alay ettiğini hissetmek ihtiyacım olan tüm dikkat dağıtıcı şeydi ve başka bir prezervatif almak için zıpladığında, biri hariç tüm düşünceler aklımdan silindi ...

Daniela.

BÖLÜM 19

DANI

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Uyanmak istemediğim için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Çok erken, çok yorgunum ve yatağım çok sıcak ve rahat. Sonra gerçeklik yüzüme çarpıyor.

Saat erken değil, geç ve ben sıcakım çünkü Kyle uykusunda bir fırın gibi.

"Kahretsin. Kahretsin!" Saatime baktığımda ikinci ünlem daha yüksekti. Saat sekizi geçiyor! Demek ki Nessa kapımı çalıyor. "Kyle! Uyan artık! Uyuyakalmışız."

Homurdanıyor, ama sonra onun da gözleri açılıyor. "Saat kaç?" "Sekizi geçiyor!"

"Lanet olsun."

Odamda dans ediyoruz, kıyafetlerimizi çekiştiriyoruz ve orada birbirimize çarpıyoruz, ama altmış saniyeden kısa bir süre içinde birlikte ön kapıya doğru yürüyoruz.

Kapının kilidini açıyorum, fırlatarak açıyorum ve özür dilemeye başlıyorum. "Üzgünüm, Nessa. Uyuyakalmışım. İçeri gelsene."

Söylediğim tek kelimeyi bile duymuyor çünkü gömleğini kafasına geçiren Kyle'a bakıyor. Beni ensemden yakalıyor, alnıma sert bir öpücük konduruyor ve sonra beni Nessa'yla üçüncü sorguya bırakacağını biliyormuş gibi sırtıyor.

"Günaydın, Şeker Ayı. Alın öpücüklerim nerede?" Kyle'ın onu da öpeceğini düşünüyormuş gibi öne doğru eğiliyor ve ben de 'lanet olsun hayır' gibi bir ses çıkarıyor olmalıyım çünkü ikisi de gözlerinde dans eden bir neşeye bana bakıyorlar.

"Alışverişe yardım edebilir miyim?" Kyle teklif eder ama Nessa başını sallar. "Hayır, buradan gitmeni istiyorum ki tüm pis, iğrenç, iğrenç yollarımı sorabileyim."

Dani'nin cevaplarını duymadan çok detaylı sorular soramazsın. O yüzden kaç.

Kışt." Elini Kyle'a doğru sallıyor ve Kyle onun etrafından dolaşarak verandadan bahçeye atlıyor.

Omzunun üzerinden, "Ona kaç kere olduğunu sor," diye sesleniyor ve ben aval aval bakıyorum.

onu.

"Öyle demedi."

Nessa başını sallayarak sırtıyor. "Oh, o yaptı. Şimdi gel de şu çantaları al. konuşmak için bir dakikan var."

Hâlâ yalınayağım, ama ön tarafa çıkıyorum ve Kathy'nin arka bahçesinde bir beton kamyonu olduğunu ve Wayne, Zeus, Frogger ve bir sürü beton adamının Kyle'ın evimden doğrudan şantiyeye yürümesini izlediğini görüyorum. *Üzerinde "Dani'yle yattım ve onunla da yattım"* yazan bir tabela da takıyor olabilir.

Zeus bana iki parmak sallıyor, ya da sallamaya çalışıyor ama Kyle göğsüne ters bir yumruk atıyor ve azarlanmaya gülerek yere yığılıyor.

"Zaten biliyorduk," diyor Nessa arka koltuktan bir avuç dolusu çanta alırken. "Arabayı durdurdum ve Wayne kafasını Kyle'ın bisikletine doğru salladı. Daha sonra notlarımızı karşılaştıracamızdan eminim."

"Sen ve Wayne artık kanka mısınız?" Bu haber karşısında kafam karışarak soruyorum. "Hayır, ama çaydan hoşlananlar çay meraklısı olanları tanır. Ayrıca Wayne her sabah erkenden burada oluyor ve ben de sana alışverişini teslim ediyorum, yani neyin ne olduğunu biliyoruz."

Wayne'e bir kez daha bakıyorum... ya da ters ters bakıyorum desem daha doğru olur. Ama o Kyle'la konuşuyor ve fark etmiyor.

"Fark etmediğin şeylerden bahsetmişken," diyor Nessa ve ben ona dönüyorum. "Bugün yaşayacağın küçük sorunu fark etmedin." Çenesini sallıyor ve işaret ettiği yeri takip ediyorum, Kathy'nin büyük Cadillac sedanının evimin önünde, kaldırımın kenarına park ettiğini görüyorum. Sadece önünde de değil. Kaldırımın *ortasına* park etmiş, evimin önündeki tüm alanı kaplıyor ve müşterilerimden birinin bile arkasına ya da önüne park etmesi için yer bırakmıyor.

"Orospu! Ne oluyor lan?"

Bunu söylemek istediğimden daha yüksek sesle söylemeliyim çünkü Kyle'ın gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum ve ona baktığımda çoktan bu tarafa doğru geliyor. Çenesi gergin, parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve çok sinirli görünüyor.

Ama benim ya da müşterilerimin sinirleneceği kadar değil.

"Ona beton kamyonunun bugün garaj yolunu temizlemesi gerektiğini söyledim çünkü beton kamyonu bir kez yerleştirildikten sonra işleri bitene kadar hareket etmeyecek. Bu yüzden eğer dışarı çıkacaksa arabasını erkenden çıkarması gerekiyordu. Sanırım en büyük sorunun nerede çıkacağını bulmuş." O da Kathy'nin park ettiği yerden memnun görünmüyor ama bu tamamen yasal. Bundan eminim çünkü bana karşı öfkesi ilk başladığında bu gerçeği onlarca kez tartışmıştım. "En azından pickleball için girip çıkması gerekiyordu."

"Umarım erken çıkar, bileğini burkar ve günün geri kalanını acil serviste Ace sargısı taktırarak geçirir," diye hırlıyorum. Onun için büyük bir acı ve ıstırap dilemiyorum, sadece bütün gün gitmesini ve yolumdan çekilmesini sağlayacak ufak tefek can sıkıcı bir şey.

"Özür dilerim," diyor Kyle, sesi gerçekten özür diler gibi çıkıyor.

Ama bu onun hatası değil. Bu sadece Kathy'nin kendi sefil haline bürünmesi ve herkesi kendisiyle birlikte aşağı çekmesi.

"Sorun değil. Bir yolunu bulacağım." İçimi çektim. "Zaten yemek yapmam gerekiyor."

Öğle yemeği telaşım başladığında bir sistemim var. Kamyonlar benim evimin önü yerine Kathy'nin evinin önüne yan yana yanaşıyor. Her bir öğle yemeği torbasını teslim etmek için daha uzun bir yürüyüş yapıyorum ama en azından akışı düzenli bir şekilde devam ettirebiliyorum.

"Komşu yine sorun mu çıkarıyor?" Leon yanıma geldiğinde soruyor ve ben de henüz hareket etmemiş olan arabasına ters ters bakıyorum. "Evet, o güzel gülümsemenin kenarlarının biraz yıpranmış görünmesinin nedeninin bu olduğunu anladım. Seni üzmesine izin verme, kızım. Gün çok güzel, tadını çıkarmak için hayattayız ve karnımızda güzel yemekler olacak. Bu kadar güzel şeyler olurken fazla üzülemezsin."

Leon, Kathy'nin 'mutsuzluk arkadaşlığı sever' anlayışının tam tersidir ve 'paylaşılan mutluluğun herkes için bir lütuf olduğuna' inanır ve bugün onun nazik hatırlatmasını takdir ediyorum çünkü gerçekten harika bir gün. Bütün gece ayaktaydım, Kyle ile konuşmak ve sekiz saat içinde bir önceki yılda yaşadığımdan daha fazla orgazm olmak arasında gidip geldim ve anlamsız bir sikişten daha derin bir şekilde bağlantı kurduğumuzu hissettim.

Uzun zamandır ilk defa biriyle daha fazla zaman geçirebileceğimi hissediyorum. Ya da... *yutkunarak*... onunla çıkmak.

Bu korkunç bir şey. Ve harika. Korkutucu demiş miydim?

Yine de Leon'un oyun kitabından bir sayfa almaya ve yandaki ekipten başlayarak biraz mutluluk yaymaya karar verdim. Betoncuları tanıyorum. Daha önce müşteri olmuşlardı ama öğle yemeği isteyeceklerini sanmıyorum, o yüzden Kyle'a mesaj attım.

Şuradaki adamlardan kaçış bugün öğle yemeği istiyor? Adam başı 10 dolar. Poblano biberli makarna, ızgara tavuk, salatalık salatası.

Kyle mesajı okuduğunda ben mutfaktaydım ve pencereden dışarı bakıyordum. Yüzünde bir gülümseme belirmediğini, çocukların dikkatini çektiğini ve sonra yüksek sesle okuduğunu izliyorum. Aralarından bir heyecan çılgılığı yükseliyor ve ben de onları mutlu etmek için ne kadar az şey gerektiğine gülüyorum. Frogger Kyle'a beşlik çakmaya çalışana kadar, onlara öğle yemeği hazırlamam için beni kandırmış gibi görüldüğünü fark etmiyorum.

Öyle değil mi?

Bunu çok yakından incelememeye karar veriyorum ve salatalık, domates, kırmızı soğan, jalapeños ve kişnişten oluşan bir başka salatayı doğrayarak işe geri dönüyorum.

8. Herkes için ben hallederim. Teşekkür ederim.

Sonunda, bu sabahki alın öpücüğünü hatırlayarak içimi ısıtan bir öpücük surat emoji var. Dün gece yaptığımız diğer tüm öpüşmeler ne kadar ateşli olsa da, bu öpücük benim favorim olabilir.

Ön tarafta birkaç teslimat daha yapıyorum, siparişleri dağıtmak için sokakta iki sıra kamyonun arasında yürüyorum ve sonra yan taraf için iki torba dolduruyorum. Muhtemelen bunu yapmamalıydım... öğle yemeklerini değil ama teslimat kısmını. Kathy'nin arabasının hareket etmediğini düşünürsek, eminim içeride, her seferinde yüzlerce adım daha atmamı izliyor ve attığım her turda onun parlaklığını kutluyor.

Yine de öğle yemeği dağıtıyorum. O kadar da kötü olamaz.

Bahçemizin sonundaki çitlere doğru yürüyorum ve U dönüşü yaparak beton kamyonunun yanından dikkatlice geçip Kathy'nin arka bahçesindeki adamların olduğu yere gidiyorum. Betonun büyük bir kısmını deliğe doldurmuşlar, duvarları ve inşaat demiri kalıplarını düzleştiriyorlar.

"Öğle yemeği!" Sırtarak seslendim.

"İşte bu!" Zeus yumruklarıyla havayı yumruklayarak bağırıyor.

"Teşekkürler Dani," diyor beton şefi Dwight. "Seni görmek güzel. Son zamanlarda şehrin bu tarafına pek uğramadık."

"Bugün sizi gördüğüme sevindim o zaman."

Kyle poşetleri benden alıyor ve strator kutuları dağıtmaya başlıyorlar, mutlu ve heyecanlı bir şekilde yemeğim hakkında konuşuyorlar.

"Affedersiniz, mülkümde ne yapıyorsunuz?" diye bir ses yükseliyor evden. Kafamı kaldırıp iç geçiriyorum.

Bu Kathy, arka kapısında duruyor ve sadece bana yöneltilmiş alaycı bir bakış atıyor. "Sadece çocuklara öğle yemeği götürüyorum. Ben gidiyorum," diyorum, ellerimi uzatarak ve ön tarafa doğru birkaç adım atarak.

"Mülküme girmen yasak. Polisi arayacağım."

Kyle bir adım öne çıktı. "Kathy, buna gerek yok. Dani bugün çocuklar için aldığım öğle yemeklerini ikram olarak getirdi. Şimdi gidiyor. Her şey yolunda."

Kathy kendini hedef haline getirdiği için tüm öfkesini ona yöneltir. "Sorun yok. Burada olmaması gerektiğini biliyor ve ben de onun yemeğini burada istemiyorum. O pislği de yanında götür," diye emretti.

Hiçbir zaman kendimi korumayı ya da iyi kararlar vermeyi seven biri olmadım, bu yüzden yavaş bir adım daha atarken, "Sorun değil. Hey çocuklar, görünüşe göre benim yemeğime burada izin verilmiyor, bu yüzden öğle yemeğinizi yerken arka bahçemdeki ağacın altında oturmak isterseniz, buyurun." Arka çit hattı boyunca uzanan ve sağlıklı bir gölge sağlayan ağacı gösteriyorum.

Zeus ve Frogger iki avlu arasındaki çitten atlamaya başladılar bile, bunu yaparken bir ellerinde kutulanmış öğle yemeklerini dengeliyorlar.

"Hayır!" Kathy çığlık atıyor. "İşinizin başına dönün! Betonum bitene kadar kimse bir yere gitmiyor."

Kyle, Kathy'ye sert, sabit ve soğuk bir bakış fırlatır. "Bayan Wilson, adamlarım kendilerine ayrılan otuz dakikalık öğle yemeğini yiyecekler ve bu süre boyunca mesai saatleri dışında oldukları için istedikleri yerde yiyebilirler. Eğer bununla ilgili bir sorunuz varsa, bunu eyaletin çalışma kuruluna götürebilirsiniz."

Kyle parmağını havada çevirerek toplanmamızı işaret ediyor ve yürümeye başlıyor. Ben Kyle'ın yanında kalıyorum, Dwight ve adamları onu takip ediyor ve Wayne de Kathy'nin bahçesinden çıkıp benim bahçeme ve ağaca doğru ilerlerken trenimizin arkasını getiriyor. Tüm bu süre boyunca Kathy, Kyle'a işinin başına dönmesi ve buraya gelmesi için bağırıyor ve havuzuna doğru bir sürü işaret ve kol sallama ile birlikte başka birtakım hüngür hüngür ağlayan, öfkeli saçmalıklar söylüyordu.

Kimsenin ona aldırış etmediğini fark ettiğinde kapısını öyle bir çarpıyor ki kapının çerçevesi takırıyor.

Çocuklar gölgeye yerleşirken kalbim hızla çarpıyor. "Bunun için hayatını cehenneme çevirecek, bunu biliyorsun, değil mi?" Kyle'a söyledim.

Omuz silkiyor, Kathy'nin öfke nöbetinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. "Deneyebilir. Ben daha çok onun senin hayatını cehenneme çevirmesinden endişeleniyorum."

Soğuk gözlerini Kathy'ninkilere dikeyor. Kapıyı kapatmış olmasına rağmen hâlâ pencereden bana baktığını görüyorum ve onun haklı olduğunu anlıyorum.

"Onunla en kötü anında bile mücadele ettim ve kazandım. Şimdi tek yapmam gereken turuncunun bana yakışmadığını ve hapishanedeki yemeklerin berbat olduğunu kendime hatırlatmak." Bunu bir mantra gibi fısıldıyorum ki, oraya gidip Kathy'yle tekrar kapışmayı teklif etmekten kendimi alıkoyabileyim, her ne kadar bunu ne zihinsel ne de maddi olarak karşılayamayacak olsam da.

"Tüm hapishane için yemek pişirebilirsin," diye öneriyor Kyle, ağzı makarna dolu ve gülümsemesi geniş. "Oradaki en güvenli kişi sen olursun çünkü kimse şefe bulaşamaz."

"Sen yaptın," diye mırıldanıyor Zeus ve Kyle kafasını çeviriyor.

"Dikkat et, Preston," diye uyarıyor, plastik çatalıyla onu işaret ederek.

Ama bu iyi huylu bir sataşma ve sonunda ben de herkesle birlikte gülüyorum çünkü Zeus haksız değil. Kyle aşçıyı sikti ve ben de onu siktim.

Adamlar yemeğe başlayıp inleyerek ne kadar lezzetli olduğunu ilan ederken, ben işe geri dönüp ön tarafa daha fazla sipariş götürüyorum. Ancak on beş dakika sonra ortalık karıştı.

Whoop-whoop.

Mutfağında donup kaldım, bir elimde bir kaşık salatalık salatası, diğerinde bir kutu. Polis sirenine benziyordu.

Gerçekten de beni polise ihbar etmedi, değil mi?

Başım arkaya düştü ve gözlerim tavana dikildi. Tabii ki aradı.

Salatalık salatasını kutuya koyup kapağını kapattım ve dışarı çıktım. Ön tarafa park etmiş kamyonun şoförüne veriyorum, o da akıllıca tek kelime etmeden uzaklaşıyor ve sonra bahçemde durup sıramı bekliyorum çünkü memur Kathy'nin ön kapısında, onun acıklı hikayesini dinliyor.

Evime doğru çılgınca el kol hareketleri yapıyor, yüzü ağlıyormuş gibi allak bullak ama gözlerinden bir damla yaş gelmiyor. Her şey kendini kurban gibi göstermek için.

"İyi ki onu görmek için buradaydım, yoksa haberim bile olmayacaktı," diye haykırıyor Kathy. "Sanırım pickleball'umun iptal edilmesine sevindim, çünkü tamamen davetsiz bir şekilde buraya geldi. Bu

En azından izinsiz giriş, muhtemelen taciz de olabilir çünkü başka neden tüm çalışanlarım olması gerektiği gibi çalışmak yerine onun evinde olsun ki?" Avludan duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor, hakaretlerinin ve varsayımlarının her sinir bozucu parçasını yüksek sesle ve net bir şekilde yakaladığımdan emin oluyorum.

Bu işin peşini bırakmalıyım ama benim adıma yalan söylemesine izin vermek benim doğamda yok.

Öfkeyle bağırıyorum, "Ciddi misin, Kathy? Sadece öğle yemeği yemek istemelerinin değil de, iki mürettebatı birden trenle götürerek fahişelik yapmamın daha olası bir ihtimal olduğunu mu söylüyorsun?" Kolumu uzatıp ağacımın altında duran, ellerinde açık strafor kutularla basit bir teslimatın nasıl sonuçlanacağını izleyen sekiz adamı işaret ediyorum.

Benim bu çıkışım üzerine memur tehdit oluşturup oluşturmadığımı anlamak için omzunun üzerinden bakıyor.

Ne gördüğünü biliyorum -Kathy açıkça zengin, yaşlı ve gözle görülür şekilde üzgün, bense fakir, genç ve müstehcen bir şekilde gevezeyim. Ona göre sorun benim elbette.

Haksız da değil. Ben bir sorunum, ama Kathy de öyle. Yeni boyanmış sarışın saçlarına, tasarımcı kıyafetlerine ve namuslu vatandaş rolüne rağmen, aslında ikimiz arasında daha büyük sorun olduğunu söyleyebilirim.

"Bayan, lütfen sakın olun."

Memurun arkasında, Kathy'nin sahte çılgınlıkları kayboluyor ve bana hevesle bakıyor, bir şey yapmamı istiyor... *herhangi bir şey*... umutsuzca kapıma getirdiği belaya beni bulaştıracak.

Bilinçsizce Kathy ve memura doğru bir adım atıyorum ama Kyle'ın eli karnıma iniyor ve beni fiziksel olarak geri çekiyor. Yaklaştığını bile duymadım, yan taraftaki düşmanıma lazer gibi kilitlenmişim. "Kazanmasına izin verme," diye kulağıma hırlıyor.

"Tüm bu yalanlar ve yarı gerçeklerle onu kendi tarafına çekmesine izin veremem," diye tıslıyorum, beni durdurmasına sinirlenerek.

"Senin her şeyi berbat etmeni istiyor ve eğer oraya gidersen, edeceksin. O kazanacak. Ona izin verme Dani. Sen bundan daha iyisin. Ondan daha iyisin."

Onun yardımına ihtiyacım yok. Ona karşı tam bir savaşa girmeye hazırlanırken, masaya mantık ve akıl getirmesine ihtiyacım olmadığına eminim.

Kathy'yle, polisle ve daha pek çok şeyle uğraştım. Zor oldu ama onun dramının tüm yükünü kendi yetenekli omuzlarımda taşıyarak başardım. Gerekirse yine yapabilirim.

Yapacağımı hep biliyordum. Kathy gibi bir kadın kaybedip sessizce geri çekilmez. Hayır, kaybeder ve yeni bir saldırı planlamak için şeytani inine geri döner. Ve ben de mülküne girerek ona gümüş tepside bir tane sundum.

Benim hatamdı. Çok gevşek davrandım ve çocuklar için iyi bir şeyler yapmak isterken dikkatim çok dağıldı.

"Daniela." Kyle yüzüme doğru yaklaştı, burun buruna geldik ve samimi olduğumuzda yaptığı gibi tam adımı kullandı. Belki de beni içine düştüğüm kırmızı bulanık öfkeden kurtaran tek şey bu. Gözleriyle buluştuğumda, "Seni yakaladım." diye homurdandı.

Tartışmak istiyorum ama polis memuru bu tarafa doğru yürüyor, gözleri sağa sola atlıyor, beni ve Kyle'ı düşünüyor ve itiraf edeyim - sadece kendime de olsa - bu sefer yanımda birinin olması güzel.

Hayır, biri değil.

Kyle.

Bunu yine yapıyor, tam olarak beni kurtarmıyor ama ona karşı savaşmak istemememe neden olan sessiz, nazik tarzıyla beni destekliyor. Bu, ailem gibi diğer insanların kullandığı zorba, ele geçirici yaklaşımdan çok farklı. Kyle bana destek olurken kendimi yetenekli hissetmemi sağlıyor, sanki üstesinden gelebileceğimi biliyor ama bunu tek başıma yapmamı istemiyor.

"Bayan, anladığım kadarıyla Bayan Wilson'ın arazisine girmişsiniz?" Memur tam önümüzde durdu, ayaklarını açmış, ellerini kemerine dayamış, korkutucu görünmeye çalışıyordu.

"Girdim, ama-"

"Korkarım bu konuda 'ama' yok. Başkalarının mülküne izinsiz giremezsiniz.

Şimdi, Bayan Wilson size ceza yazmamı istiyor-" Bu sefer Kyle araya giriyor.

"Affedersiniz memur bey, ama burada biraz suçum olduğunu düşünüyorum.

Bugün Bayan Becerra'dan ekiplerim için öğle yemeği sipariş eden bendim ve o sırada yemeği bana teslim ediyordu, yani eğer

Birine ceza kesecekseniz, onu alır ve kendim hallederim." Her kelime doğru,

kibar ve hatta uygun. Ama Kyle'ın ses tonu ölü-
düz, hırıldamasından daha tehditkâr bir ses çıkarıyor ve kesinlikle memurun dikkatini çekiyor.

"Ve sen?" diyor memur, Kyle'a bakarken dudağı hoşnutsuzlukla kıvrılıyor.

Kuşkusuz, Kyle kaba görünüyor. Bugün güneş çok sıcaktı ve betonla çok uğraşmışlardı, bu yüzden botları ve kot pantolonu çok yıpranmıştı.

Gri lekeler sıçramış ve gömleği boynundan karın kaslarına kadar terle ıslanmış.

Kyle kirli elini uzattı. "Kyle Harrington." Soyadına anlamadığım garip bir vurgu yapıyor. Memurun neden Kyle'ın elini bu kadar çabuk sıktığını ve tüm ruh halinin değiştiğini de anlamıyorum.

"Yani, size sadece yemek getirdiğini mi söylüyorsunuz?" diye açıklıyor memur, artık benim yerime Kyle'la konuşuyor ve sihirli bir şekilde, artık karşılayamayacağım ağır para cezalarıyla gelen cezalarla tehdit etmiyor, aksine her şeyi küçük bir yanlış anlaşılma gibi gösteriyor.

Ama bu benim yaptığım ve yapmamam gerektiğini bildiğim bir şeyken, Kyle'ın suçu üstlenmesine izin vermeyeceğim. "Sana söylemeye çalıştığım gibi-"

"Evet efendim, sadece bana ve çocuklara öğle yemeği getirdim." Kyle benim üzerimden konuşuyor ve neredeyse boğazına atlayacaktım çünkü bu tam olarak ihtiyacım olmayan şey... birinin kontrolü ele alması ve en çok beni etkileyen bir konuda benden daha iyi bildiğini düşünmesi. "Tavuklu ve salatalık salatalı çok lezzetli poblano biberli makarna yaptı. Henüz yemediysen sana da bir tane ısmarlamaktan mutluluk duyarım."

Patlayacağım. Çok çirkin olacak ve işim bittiğinde yeryüzü büyük, siyah bir yıkım çemberiyle kavrulacak. Kelimelerin içimden kabarıp dilimin arkasını kapladığını hissedebiliyorum, bu memura siktirip gitmesini, Kyle'a benden uzak durmasını ve Kathy'ye de gidip kendini becermesini söylemeye hazırım.

Kyle kolunu omuzlarıma koyup beni sertçe yanına çektiğinde de durum daha iyiye gitmiyor. İsteyerek gitmiyorum, ayaklarım sağlam bir şekilde yere basıyor, bu yüzden kolunun baskısı beni garip bir şekilde eğilmeye zorluyor ve sarsılarak kurtulmaya çalışıyorum, ama memurun önünde bir tür hak iddia ediyormuş gibi beni orada tutuyor. "Dani bir tabak daha yapsa sorun olmaz, değil mi?"

Kyle'a bakıyorum, hissettiğim tüm zehri doğrudan ona tükürmenin eşiğindeyim ve gülümsüyor olsa da, gözleri ne düşündüğümü biliyormuş ve hemen şimdi yutmamı istiyormuş gibi bana bağırıyor.

"Keşke yapabilseydim ama bu departman politikasına aykırı olur. Belki başka bir zaman?" diye umutla cevap veriyor memur. "Ama sanırım bunu resmi olmayan bir uyarı olarak adlandırabilir ve herhangi bir evrak işine karışmayabiliriz, öyle değil mi?" Kyle'a yeni tanışmış kankalarmış gibi gülümsüyor ve benim varlığımı unutuyor.

"Kulağa hoş geliyor."

Tekrar el sıkışıyorlar ve memur bana hayali bir şapka çıkarıyor, birdenbire küstah ve kibirli olmak yerine centilmen ve kibar bir tavır takınıyor. "İyi çitler iyi komşular yaratır hanımefendi. Size kendi tarafınızda kalmanızı tavsiye ederim."

Bununla birlikte, arabasına doğru geri yürüdü.

Arkasından bakakalıyorum, ağzım uzun bir süre açık kalıyor ve sonra Kyle'ın karnına ters bir yumruk atıyorum, Kyle irkilip biraz öne doğru kıvrılınca onu itiyorum. "O da neydi öyle?"

Bana sert bir bakış fırlattı. "Bazen adım bir lanettir. Diğer zamanlarda ise işe yarar. Sana ceza kesecekti, ben de durdurdum."

"Yani ben daha kendimi açıklamaya fırsat bulamadan kontrolü ele aldın ve sanki benim bu konuda bir fikrim yokmuş gibi her şeyi kendi uygun gördüğün şekilde hallettin. Ya da varsa bile benim fikrim önemsizmiş gibi."

Kyle'ın az önce yaptığı şey yüzünden ihanete uğramış hissediyorum. Bana yardım ettiğinin farkındayım. Bunu görüyorum ve hatta bir düzeyde bunu takdir ediyorum, ama bunu yapma şekli bu. Destekleyici olacağını ve hatta bunu memnuniyetle karşılayacağını düşünmüştüm ki bu benim için büyük bir güvendi. Daha iyi bilmeliydim. Ben durumu kendi başıma halledemedim Joshua'yla mücadele etmesine geri döndüm. Ailemin benim için en iyisini bildiklerini düşünmelerine ve kendi yankı odalarının dışındaki hiçbir şeyi dinlememelerine geri döndüm. Kendimi beceriksiz ve büyük, önemli işlerle hayatımdaki erkeklerin ilgilenmesine izin vermem gerekiyormuş gibi hissetmeme neden oluyor.

"Dani-"

Ona açıklama şansı vermedim. Çok kızgınım. Hayır, hissettiğim şey öfke değil. Tüm duygularımla terapi düzeyinde tam olarak temas halinde değilim, ama bu incinme ve utanç. En azından bu kadarını ayırt edebiliyorum.

"Siktir git Kyle," diye homurdanarak onu arkamda bırakıp eve doğru hızla ilerliyorum.

Mutfakta, öfkemi bir şekilde dışarı atma ihtiyacıyla birkaç bulaşığı lavaboya çarpıyorum ve pencereden Kyle'ın az önce olanlardan dolayı endişeli görünen çocukların yanına döndüğünü görüyorum.

Kyle onlara arka kapıdan duyamayacağım kadar sessiz bir şeyler söylüyor ama Kathy'nin avludan onlara bağırdığını kesinlikle duyuyorum.

"İşinizin başına dönmeniz gerekiyor."

Dwight ve adamları hemen harekete geçiyorlar ama Kyle onlara doğru bir el uzatıyor ve donup kalıyorlar.

"Bayan Wilson, polis memuruyla yaptıkları konuşma kendilerine ayrılan öğle yemeği süresinin on beş dakikasını aldı. İşle ilgili olduğu için bu süreyi borçlular ve tam otuz dakikalarını alana kadar molalarına devam edecekler. Ayrıca, onlar sizin için çalışmıyor, benim için çalışıyorlar, bu yüzden işçilerime - *adamlarıma*- tek bir şey yapmalarını ya da yapmamalarını söylemeyin. Burada çalıştırdığınız tek kişi benim ve o da sözleşmemizin kapsamıyla sınırlı. Anlaşıldı mı?"

Keskin bir nefes aldım. Kyle az önce ekibinden ve Dwight'tan alarak sırtına büyük bir hedef koydu.

Bir bakıma onun da benim için yaptığı şeyin bu olduğunu görebiliyorum. Aradaki fark, patronları olarak Kyle'ın çalışanlarından sorumlu olması. Benden sorumlu değil. Benden sorumlu olan tek kişi... benim.

"Ben *asla!*" Kathy homurdanıyor ve ben de gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Sorun da bu zaten. Ona hiç hayır denmemiş ve büyüklük ve önem kuruntuları var. Ama Kyle'ın sözlü geri tepmesi Kathy'nin kapıyı kapatmasına ya da daha doğrusu tekrar çarpmasına neden oluyor, ama bu boş bir zafer.

Kyle diğer çocuklara dönüyor ve onlar da kendi aralarında konuşarak yavaşça yemeğe başlıyorlar. Arka kapıma baktıklarını görüyorum ve neyse ki kimse kapıya doğru gelmek için bir hamle yapmıyor, sırtıyorlar ve sanki tüm bu olanlar tam bir gösteriymiş gibi gülüyorlar. Hatta Frogger tarafından canlandırılan Kyle'ın yanında benim rolümü Zeus'un oynamasıyla olayı yeniden canlandırdıklarından eminim. Görünüşe göre, kudurmak üzere olan azgın bir boğaya benziyordum.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle hissettim.

Bir noktada, Kyle Zeus'u tersledi ve sanki gizli bakış noktamdan ona dik dik baktığımı hissediyormuş gibi lavabonun üzerindeki pencereye doğru baktı. Az önce ne olduğunu anlamaya çalışarak ona bakarken, milkshakelerin erkekleri bahçeye getirmesiyle ilgili bir şarkı hatırlıyorum, ama sanırım benim versiyonum, yemeğimin tüm pislikleri bahçeme getiriyor gibi görünmesi. Gerçekten.

Ve özellikle bir pislik.

BÖLÜM 20

KYLE

"Sence kaç tane bebek bezi almalıyız?" Janey, Cole'un ona almak için ısrar ettiği Lincoln Navigator'ın ön koltuğundan soruyor. Görünüşe göre, Cole'un en değerli kargosunu içinde paketlemek istemesine neden olan bir güvenlik derecelendirmesi var ve başka hiçbir şey yapamazdı. Janey ilk başta mutlu değildi ama elini deri konsolda nasıl gezdirdiğini gördüm, bu yüzden önceki küçük, sarı Subaru'sundan önemli bir yükseltme olan yeni aracından kesinlikle mutsuz değil. "Sahip oldukları her şeyi almamız gerekiyormuş gibi hissediyorum ama bu muhtemelen yuva kurmaktan kaynaklanıyor."

Cole dikiz aynasından ikinci sırada yanımda oturan Kayla'ya bakıyor. Çocuğu olmadığı için neden onun bilebileceğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Cameron'ın Grace'i var ama o bebek bezi aşamasını çoktan geçti ve biz Harrington'ların henüz bebekleri yok, bu yüzden bebek malzemeleri stoklama konusunda pek bilgili sayılmayız.

Yine de Kayla sesindeki kesinlik ile cevap veriyor: "Bir kutu yeni doğan, iki tane de bir numara."

Sorgulayan bakışlarımı ona yöneltiyorum ve o da telefonunu kaldırıp gülümseyerek bilgileri aldığı makaleyi gösteriyor. Tabii ki Kayla araştırmasını yapmış. Kendisinden istenmesi muhtemel her şeyin iç yüzünü bilmeden ölüp gitmezdi.

Costco'ya vardığımızda, yanımıza iki araba alarak diğer müşteri kitleleriyle birlikte içeri giriyoruz. Birini ben, diğerini Cole alıyor ve Janey'nin listesiyle başlıyoruz.

"Tamam, süt, yumurta, çocuk bezi ve çamaşır deterjanı bu tarafta." İşaret ediyor. "Ürünler ve fırınlar bu tarafta." Bir elini karnına koyar ve düzenli bir nefes alır. Cole hemen onun önüne geçiyor, gözleri endişeyle dolu ve çıldırmasına ramak kalmışken Janey onu başından savıyor. "Ben iyiyim. Sadece şu anda çok hareketli. Hadi yapalım şu işi."

"Neden bölüşüp fethetmiyoruz?" Kayla öneriyor. "Ben Cole'u alıp bezleri ve diğer işleri yaparım, sen ve Kyle da ürünleri hazırlarsınız."

Hiçbirimiz aynı fikirde olsak da olmasak da Kayla Cole'u sürükleyerek götürüyor ve onu bulunduğu çıkmazdan kurtarıyor. Karısı için duyduğu endişe anlaşılabilir, özellikle de doğuma bu kadar yaklaşmışken... Janey ve Cole'un çok yakın, hatta kimilerine göre birbirine bağımlı bir ilişkisi olsa da, Cole karısının üzerinde bu kadar çok durduğu için gerçekten çıldırma tehlikesiyle karşı karşıya. Janey gerçekten doğuma girdiğinde muhtemelen kalp krizi geçirecek ve hemşireler Janey ve bebekle değil onunla ilgileneceklerdir.

Onlar uzaklaşırken Janey gülümsüyor. "Bu çok zekiceydi."

Kayla ve Cole'un köşeyi dönmelerini izliyorum. "Evet, Kayla narin ve nazik yapısıyla tanınır."

Janey ile göz göze geliyoruz ve sonra kahkahayı basıyoruz çünkü kız kardeşimin olmadığı bir şey varsa o da narin ya da nazik olmaktır. Muhtemelen bebek listesinde yaptığı gibi bu kelimelerin tanımlarına da bakmak zorunda kalacaktı.

"Hadi ama. Acele edersek Cole görmeden arabaya biraz fıstık ezmeli M&M koyabiliriz."

Bu Janey'yi harekete geçirmeye yetti ve ürünlere doğru giderken bir aile boyu şekerleme poşeti kaptık. Poşeti yırtıp açıyor ve şekerleri kemirmeye başlıyor ama aynı zamanda fırına gitmeden önce elma, çilek ve birkaç salata seti de seçiyor. "Simitler ve kruvasanlar... ooh, şu pastaya bak!"

Janey krema girdapları ve çikolata talaşı olan çikolatalı pastayı gösterdiğinde gülümsemekten kendimi alamıyorum. Gözlerimde tek bir seçenek var. "Arabanın içine."

"Yapmamalıyım," diyor tatlıyı aç gözlerle süzerek.

"Yapmalısın. Öylesin," diye ısrar ediyorum, ondan alıyorum ve ezilmemesi için güvenli bir şekilde üst bölüme koyuyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Janey, gözleri parlıyor ve gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. Bir saniye sonra gözleri kocaman açılıyor ve ellerini karnına bastırırken ağzı yuvarlanıyor. "Ooh, sanırım orada takla atıyor."

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemeden bakakalıyorum. "Cole'u çağırayım mı?" Etrafımda bana yardım edecek birini, herhangi birini arıyorum çünkü bu işlere hiç uygun değilim.

Janey panikle verdiğim aşırı tepkiye hafifçe gülüyor. "Ben iyiyim. Al, hissetmek ister misin?" Elimi tutup karnının üzerine koyuyor ve avucuma bir şeyin tekme attığını hissediyorum.

"Bana tekme attı," diyorum, tekrar olurken şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Biliyorum, değil mi? Bu inanılmaz."

Sonra karnı sadece *Alien* filmlerinde gördüğüm bir şeye dönüşüyor ve dehşete kapılarak elimi çekiyorum. "Bu normal mi?"

Janey cevap verme fırsatı bulamadı çünkü biri arabamıza çarptı ve aynı anda "*Pendejo!*" diye bağırdı. Saldırganı görmek için döndüğümde Janey'i refleks olarak arkama, zarar görmeyecek bir yere koyuyorum. "Evli misin? Bebeğin mi olacak? Seni lanet olası pislik!" diye bağırıyor.

Dani elindeki malzeme arabasını bir silah olarak kullanmış, bir yandan bana hançer gibi bakıyor, bir yandan da anlamadığım bir İspanyolca ile yüksek sesle ve öfkeyle küfrediyor. Benden Janey'e bakışından ne demek istediğini anlıyorum.

Janey'nin benim karım olduğunu, çocuğumu taşıdığını ve benim yalancı bir piç olduğumu düşünüyor.

"Whoa-" diyorum, ellerimi savunurcasına uzatarak, çünkü söylenirken ellerini sağa sola çılgınca sallıyor ve bana gerçekten vurabilir.

Bu ona sakın olmasını söylemekle eşdeğer ve tam tersi bir etki yaratıyor. En yakındaki yığından bir paket ekmeği kapıyor ve bana doğru fırlatıyor. Yanağıma çarpıyorlar, ama yere düşmemeleri için onları yakalamayı başarıyorum.

Janey devam eden saldırı karşısında dehşete kapılmış gibi bir ses çıkarıyor ve Dani başka bir paket alıp nişan aldığı anda benden uzaklaşıyor. Birden Cole ve Kayla ortaya çıkıyor. Sanırım Cole'un "O olduğunu biliyordum" gibi bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Başka kim *bu* kadar yüksek sesle çağrılabilir ki?" Ama doğru duyup duymadığımdan emin olamıyorum çünkü bütün dükkân boyunca koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Janey'nin yanına geldi, karnını kucakladı. "İyi misin?"

"Daniela! Dur!" Emri bağırarak veriyorum, zaten alevlenmiş bir yangına gazyağı döktüğümü biliyor ama başka ne yapacağımı bilemiyorum.

Sonunda, sanırım onu gerçekten durduran Cole oluyor çünkü Dani bana bakmıyor. Şu anda Janey ile çok yakın ve kişisel görünen Cole'a ve sonra da şaşkınlık içinde bana bakıyor. "Ne oluyor be?"

Başımı sallıyorum, kıskançlık gösterisine sırtıyıyorum. Eminim bir gün hepimiz buna güleceğiz. Ama o gün bugün değil. "Dani, bu benim baldızım Janey ve kardeşim Cole. Ve az önce beni öldürtmeye ne kadar yaklaştığın hakkında hiçbir fikrin yok." Çünkü artık Cole

Janey depodaki fırının ortasında teslimat yapmak üzere değil, sanki elindekilerle beni öldürmenin on farklı yolunu hayal ediyormuş gibi bana kaşlarını çatıyor, ki çoğunlukla kek ve kurabiye olduğu düşünülürse bu etkileyici.

"Bu arada ben Kayla," diyor kız kardeşim Dani'ye kibarca el sallayarak. Ama yüzündeki kurnaz ifade, daha sonra sorgumda kullanmak üzere bu yüzleşmenin her nüansını katalogladığını söylüyor.

Dani'nin kafası dönüyor, sağa sola bakıyor ve mağazanın ortasında büyük bir olay çıkardığını ve insanların her yönden bize baktığını fark ediyor. Çok mantıklı ama çok yanlış bir sonuca vardığını anladığında kara gözleri pişmanlık ve panikle doluyor.

"Sorun değil," diyorum, sanki ısırabilecek bir köpekmiş gibi yavaşça ona doğru uzanıyorum. Çoğunlukla, çünkü ısırabileceğinden oldukça eminim. "Janey benim karım değil, o da benim bebeğim değil."

"Öyle olmasa iyi olur," diye tıslıyor Cole, sanki tüm bunlar benim suçummuş gibi bana bakıyor.

"Herkes kıpırdamasın," diye bağırان yeni bir ses dikkatimizi çekiyor.

Kırmızı yelekli bir işçi yaklaşıyor, ellerini sanki hepimizi itiş kakış ortasında ayırmaya hazırmış gibi uzatıyor, oysa drama bitmiş ve biz burada öylece duruyoruz.

"Biz iyiyiz," diye açıklıyorum, durumu yatıştırmaya çalışarak. "Kargaşa için özür dilerim."

"Efendim, bu kadın size saldırdı. Şikayetçi olmak ister misiniz?"

Saldırı mı? Ekmeğe olduğu gibi mi?

Gözlerimi Dani'ye diktim ve hayatımı riske atarak ona küçük bir gülümseme gönderdim. "Hmm..." Dani homurdanıyor ve ben sadece daha geniş gülümsüyorum. "Hayır, buna hiç gerek yok. Sadece küçük bir yanlış anlaşılma, hepsi bu. Zarar yok, faul yok."

"Kendi adına konuş," diye tersliyor Cole. "Canını yaktı mı?" diye soruyor Cole'un kolunu tutan Janey, destek için değil, daha çok Dani'yle ya da benimle karşı karşıya gelmesini engellemek için. Cole sadece koruyucu değil. Çok *korumacı*. Sanki hastaneden çıkmadan önce bebeklerine bir AirTag takacakmış gibi, ya da o dünyadaki en süslü, en yeni ve en büyük, gizli teknoloji her neyse.

Neyse ki Janey başını sallıyor. "Ben iyiyim. Sanırım o komşumuz," der Cole'a.

Bunun üzerine Cole ve Kayla Dani'ye ikinci ve üçüncü bakışlarını atarlar.

Costco çalışanı benim flört hayatımı ya da ailemizdeki tuhaflikları umursamıyor. "Suç duyurusunda bulunmak istemeseniz bile, hepinizden derhal binayı terk etmenizi istiyorum."

Aslında sormuyor. Bize dışarı çıkmamızı söylüyor.

"Tabii, evet... bunu yapabiliriz," diye hepimiz adına cevap veriyorum. Az önce Dani'yi bir izinsiz giriş cezasından kurtardım. İhtiyacımız olan son şey Costco'ya da izinsiz girmek.

Ama o karşı çıkıyor. "Alışverişi bitirmedim. Hâlâ birkaç şey daha almam ve ödeme yapmam gerekiyor."

Çalışan ona sert bir bakış attı. "Hemen dışarı çık, yoksa seni men ederim."

Dani'nin elinden listeyi kaparak, "Listeni bana ver," diyorum. "Onu alacağım

teslim edildi." Janey'e döndüm. "Senin eşyaların da." Cole sanki bunu telafi etmek için en azından bunu yapacaktım gibi bana ters ters bakıyor.

"Çıkarken şu pastayı alabilir miyim?" Janey yavru köpek gözlerini işçiye çevirerek yalvarıyor. "Çok güzel görünüyor ve bu aşermeler tam bir canavar." Bir elini karnına koyup hafifçe ovuşturuyor.

Cole cüzdanından bir ellilik çıkarıyor ve cevap vermeye fırsat bulamayan işçiye uzatıyor. "Biz gidiyoruz. Pastayla birlikte."

Cole, Janey'yi nazikçe kapıya doğru iterken, Janey ödüllü pastasını karnının üzerine koyar ve eve varmadan önce arabada pastaya saldıracaktım gibi bakar. Kayla bana sert bir bakış fırlatarak soruları olacağını, hem de *çok* fazla sorusu olacağını söylüyor. Ben de bir kolumu uzatarak Dani'nin önden gitmesine izin veriyorum.

Çıkışta insanlar bize bakıyor, fısıldaşıyor ve birkaçının telefonlarını kaldırıp her şeyi kaydettiklerini görüyorum. Kesinlikle *Çılgın Costco Tortilla Saldırısı* gibi akılda kalıcı bir şey olarak viral olacağız.

Ön tarafta Dani uzaklaşmaya başlıyor ama Janey arkasından sesleniyor: "Pasta yemeye gelmek ister misin?"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye iç geçiriyorum.

Bu konuyu konuşmak için Dani'yle birlikte gitmeye niyetliyim. Ama onu hiçbir uyarı ya da hazırlık yapmadan ailemin karşısına çıkarmak bela aramaktır. En çok da benim başıma.

Dani şaşkınlıkla donup kalıyor, Janey'nin gözleriyle buluşmak için arkasını dönüyor, sonra daha da düşmanca görünen Cole'a ve sudaki köpekbalıkları sırtışıyla gülümseyen Kayla'ya ve son olarak da bana bakıyor.

Kayla, "Ya da yarın akşam yemeğine gelebilir misin?" diye teklif ederek davetin sınırlarını zorluyor. Hepimiz bir akşam yemeği için bir araya geliyoruz.

Bebek doğmadan önce bir kez daha yaşasın."

"Kayla," diyorum sertçe, onu sadece çizgide step dansı yapmadığı, çizginin çok ötesinde olduğu konusunda uyarıyorum.

Yine de umurunda değil ve küçük bir sırtıyla omuz silkiyor, her zamanki gibi canı ne isterse onu yapıyor, buna çıtayı yükseltmek de dahil. "Sana onun ergenlik fotoğraflarını gösterebilir ve gençlik günlerinin tüm utanç verici hikayelerini anlatabiliriz. Polisler seni kaç kere eve getirdi? Üç mü, dört mü?"

Cole, "On beş." diye kestirip atıyor.

"Dün beni o cezadan böyle mi kurtardın? Memuru tanıdığın için mi?" Dani yine kızgın görünerek soruyor.

"Hayır," diyorum, öfkeyle Kayla ile onun arasına bakarak, çünkü her ne kadar böyle yapmamış olsam da, aileme kemirmeleri için büyük bir ekmek kırıntısı vermiş oldu. Kayla ve Cole arasında, polis memurunun raporunu, vücut kamerası görüntülerini ve muhtemelen gün içinde yüz yüze görüşmeleri alacaklar, sadece beni polisle uğraşmak zorunda bırakan şeyin ne olduğunu görmek için... tekrar.

Dani beni duyuyor ama cevabıma pek inanmış gibi görünmüyor. "Davetiniz için teşekkür ederim. Kyle ve benim henüz o noktada olduğumuzdan emin değilim, özellikle de bu olaydan sonra." Costco'ya doğru el sallıyor. "O şekilde yanınıza gelip olay çıkardığım için gerçekten özür dilerim. Bebek konusunda iyi şanslar. Sizinle tanışmak güzeldi ama eminim benim için aynı şeyi söyleyemezsiniz."

Neredeyse koşarak uzaklaşıyor ve ben de peşinden giderken aileme bir el sallıyorum. O kadar kolay kaçamayacak.

Arkamda Janey ve Kayla'nın konuşmalarını duyabiliyorum. "Görmeliydiniz! Ona İspanyolca bir şeyler söyledi ve yemin ederim sanki biri hiç uyarmadan ona elektrikli bir çubuk sokmuş gibiydi. Sadece... zzzzzzt!" Janey diyor ki.

Abartısına gözlerimi devirirdim... doğru olması dışında.

Dani'yi arabasına kadar takip ediyorum, o hâlâ anahtarlarını çıkarırken bedenimi sürücü kapısının yanındaki boşluğa kaydırıyorum. "Benim arabamı kullanmayacaksın," diye alay ediyor, bana ters ters bakıyor ve anahtarlarını elinden kapacakmışım gibi rehin tutuyor.

Onunla gidemeyeceğimi söylemediğine sevinerek, "Kapını açmaya çalışıyorum," diyorum.

"Oh."

Sanki bundan daha fazla tepki bekliyormuş gibi sönükleşti ve onunla kavga etmeye çalışmamama rağmen, belli ki

Ateşkes.

Kapı kolundaki düğmeye basıyor ve ben kapıyı açıyorum, o içeri tırmanırken metanetle duruyorum, hala bana dik dik bakıyor. Kapıyı kapattım... pencereden bana bakıyordu. İçeri giremeyeyim diye kapıları kilitleyip kilitlemeyeceğini merak ederek kaputun etrafında yürüyorum. Arabayla uzaklaşıp bütün bunlar hiç olmamış gibi mi davranacak diye düşünüyorum. Sadece Costco değil, biz de.

Koyu renk gözleri ateşle dolu olsa da, yapmıyor.

Yanına tırmanıyorum, ama kemerimi bağlamıyorum çünkü önce halletmemiz gereken bazı şeyler var, bu yüzden Dani'yle yüzleşmek için küçük alanda yarım dönüyorum.

"Dün gelemediğim için özür dilerim. Betonla kaplıydım, beni görmek isteyeceğinden emin değildim ve tüm öğleden sonra Kathy ile uğraştıktan sonra gerçekten berbat bir arkadaş olurdum. Seninle işleri daha fazla berbat etmek istemedim çünkü zihinsel olarak her şeyden bıkmıştım." Parmaklarımı hayal kırıklığıyla saçlarımda gezdiriyorum ama yaptığım hatanın tüm sorumluluğunu üstlenmeye hazırım çünkü iyi niyetle yapılmış olsun ya da olmasın, önemli olan yarattığı etkidir. Ve bu etki Dani'nin kendini kovulmuş hissetmesiydi, bu yüzden derin bir nefes alıp devam ediyorum. "Ama gelip özür dilemeliydim. Bunu yapmadığım için üzgünüm ve senin halletmene izin vermek yerine kendimi duruma dahil ettiğim için de üzgünüm."

Dün polisle ve Kathy'yle yaşadığım ve öğleden sonraya kadar süren o dramadan sonra, çünkü Kathy bu işin -ya da benim- o kadar kolay bitmesine izin vermiyordu, tüm dünyaya siktir olup gitmesini söylemeye hazırdım. Dani'yle aramı düzeltmek istesem de korkakça bir yol seçtim ve daha fazla tahribat yaratmadan eve döndüm ama bunu yaparken yine de her şeyi berbat ettim.

Dani şaşkınlıkla göz kırptı, sanki bir özür beklemiyor gibiydi.

"Egonu bir kenara bırakıp hata yaptığını söyleyebilmene ve özür dileyebilmene saygı duyuyorum. Tecrübelerime göre, özellikle erkeklerde bu çok nadirdir. Yine de asıl test, davranışını değiştirmektir. Beni neden kızdığını anlamayı ve bunu bir daha yapmamayı istiyorum."

Başımı sallıyorum, dikkatle dinliyorum, 'siktir git ve beni rahat bırak' olmadığı sürece söyleyeceği her şeye açığım, çünkü bunun çok ötesindeyim. Bu seçenek artık ikimiz için de mevcut değil.

"Beni zayıf gösterdin," diyor, gözleri direksiyon kapağını karıştıran ellerine kayıyor. "Beni zayıf hissettirdin."

Acı acı gülüyorum. "Dani, sana en son söylenecek şey zayıf olduğundur. Muhtemelen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin ve bazılarını tanıyorum

Belalı insanlar, özellikle de kadınlar." Başını sertçe bana doğru çevirdiğinde gülümseyerek yutkunuyorum ve açıklıyorum: "Kız kardeşim ve baldızlarım gibi. Bazıları cehennemi yaşadı ama diğer taraftan daha güçlü çıktılar. Yine de elimden gelse başlarına gelenleri değiştirmeyeceğim anlamına gelmiyor ve dün senin için yapmaya çalıştığım şey de buydu. Ceza almana sebep olmak istemedim, başına daha fazla bela açmak istemedim, özellikle de bunu kolayca önleyebilecekken."

Bir an düşünüyor ve sonra şöyle diyor: "İsminizin bir lütuf ve lanet olduğunu söylemişsiniz. Eğer memuru daha önceki karşılaşmalarından tanımıyorsan, adın neden birdenbire Kathy'nin yalanlarını umursamamasına neden olsun ki?"

Koltuğumda dik oturmak ve başımı koltuk başlığına yaslamak için fiziksel olarak sorudan uzaklaşıyorum. *Ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yok, diye* kendime hatırlatıyorum. Çoğu insan için bu son derece makul bir soru. Benim içinse çok daha derin bir şey. "Bu düşündüğünden daha büyük bir soru ve eğer sorun olmazsa henüz bu konuya girmemeyi tercih ederim. Ailem hakkında konuşmak istemiyorum."

İrkildi ve ilk başta bunun kapatılmamdan kaynaklandığını düşündüm. Ama sonra, "Kahretsin, ailen... Orada yaptığım şey için gerçekten üzgünüm" diyor. Karşıdaki mağazanın büyük kapılarına bakıyor. "Elini onun karnında gördüğümde 'son işimin yanındaki komşu' numarasını yaptığını düşündüm. En kötüsünü düşündüm -böyle bir alışkanlığım var- ve ailenin önünde kendimi aptal durumuna düşürdüm."

"Dani, ben-"

Elini kaldırarak beni durdurdu.

"Egonu bir kenara bırakıp hatalarını kabul etmen benim için önemliyse, ben de aynısını yapmaya istekli olmalıyım." Sanki kendini güçlendiriyormuş gibi derin bir iç çekiyor ve ben de onun dikenli savunmasının altından nadir bir bakış daha almak üzere olduğumu hissederek her kelimesine kilitleniyorum. "Beni aldatan bir eski sevgilim vardı ve seni görmek bazı açılardan yeterli olmadığım, bazı açılardan da çok fazla olduğum hissini geri getirdi. O zamanlar yalan söylediğini fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum ve seni gördüğümde tüm bunlar bir gelgit dalgası gibi geri geldi. Hıncımı senden çıkardım, bunu hak ettiğin için değil, seninle çıkmanın iyi olabileceğini düşünmeye başladığım için ve sonra dün oldu ve sonra bugün oldu ve ben..."

Muhtemelen yüzümde beliren kocaman, mutlu, şapşal sırıtışa karşı koyamadığım için susuyor. İçini döktüğünde bunun bir anlam ifade etmediğini biliyorum ama benim için saklanamayacak kadar önemli bir şey duydum.

"Benimle çıkmak mı istiyorsun?" Sesimi kasıtlı olarak durumun gerektirdiğinden daha hafif çıkararak alay ediyorum çünkü ortaya çıkardığı şey Dani için ağır ve bunu taşımasına yardımcı olabilirim. Tabii bana izin verirse. Ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu, onu karanlık geçmişte oturtmak yerine, daha aydınlık bir şimdi ve daha mutlu bir gelecek vaat etmem.

Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Belki seninle çıkabilirim" dedim, belki'nin altını çizdim."

"Beni seviyorsun. Bunu biliyordum."

Ukalaca başımı salladım. "Sevmiyorum."

Ağzı benimle tartışıyor ama gözleri kahkahalarla parlıyor, ki tam da istediğim buydu, ben de ellerimi kaldırıp teslim oluyorum. "Tamam, bunun için çok erken ama benden nefret etmiyorsun. Hatta sana.... llll diyebiliriz... Neydi o kelime? *Sevmek* mi?"

Kaşlarını çatıyor, şakacı yönlendirmelerime ters ters bakıyor. Sonunda gözlerini devirdi ve itiraf etti: "İyi, senden hoşlanıyorum. Birazcık." Ama benden hoşlandığının ne kadar küçük olduğunu göstermek için parmağını ve başparmağını birbirinden bir santim ayırırken de gülümsüyor. Ama bu tamamen yalan. Beni en az yarı yarıya, belki de daha fazla sevmiş olmalı, bu da hala benden çok geride olduğu anlamına geliyor, ama bunu iyi bir ilerleme olarak kabul edeceğim.

"Tekrar söyle."

"Neyi? İlk düşündüğüm kadar aşağılık biri olmayabileceğini mi?" Kelimelere biraz tükürük ve sirke katmak için elinden geleni yapıyor, ama olağanüstü bir şekilde başarısız oluyor çünkü tek duyduğum benden hoşlandığı.

"Bu işe yarar." Tatlı sözlerinin üzerimdeki etkisini anlaması için atletik şortumu dikkatle düzeltiyorum ve Dani alay ederek erkeklerin sikleriyle düşünmesi hakkında hoş olmayan bir şeyler mırıldanıyor. "Beni başka bir kadınla kıskandığını görmek çok seksiydi, kadın. Yine de kıskanman için sana asla bir sebep vermeyeceğime emin olabilirsin."

Bunu kesin ve net bir şekilde söylediğimden eminim, hiçbir alay iması yok. Sözlerimdeki gerçeği duymasını ve onlara inanmasını istiyorum çünkü yüzde yüz ciddiğim.

"Berbat birisin," diyor ama bu bir hakaret değil, iltifat gibi geliyor. "Daha da kötüsü, ben senden daha berbat durumdayım." Bu kısım kesinlikle kendini küçümsüyor ama Dani dağınık değil, hem de hiç değil. Muhtemelen tanıdığım herkesten daha fazla kendini toparlıyor, sadece kendine değil, ailesine de farkında olduklarından bile emin olmadığım bir şekilde bakıyor. O

şu anda biraz dengesiz olabilir, bendenizin sayesinde, ama sanırım - ya da en azından umarım - bu onun için iyi bir şey, çünkü benim için öyle.

"Tacolar da berbatır ama herkes onları sever. Ayrıca, bir taco yerken başka bir tortilla koyarsanız, dökülen dolguların ikinci tortillaya düşeceğini ve bum, başka bir taco olacağını biliyor muydunuz?" Göstermek için hayali bir taco tutuyorum. "Başka bir şey bilmek ister misin? Taco yerken başınızı hangi yöne eğdiğiniz sizin hakkınızda çok şey söyler. Solcu musun yoksa sağcı mı?"

Kuşkuyla gözlerini kısıyor ama "Doğru" diye yanıtlıyor.

Karakteri hakkında derin bilgiler edinmek için cevabını değerlendiriyormuşum gibi başımı sallıyorum. "Bu iyi bir yol. Yine de benim favorim tam ortada." Dilimi dışarı çıkarıyorum ve sanki oral seksin ortasındaymışım gibi ucunu havada gezdiriyorum.

Dani'nin gözleri şok içinde açılıyor ve sonra kahkahayı basıyor. Bunu beklediğini hiç sanmıyorum.

Ona doğru eğildim. "Şimdi sana beni neden sevdiğini hatırlattığıma göre... Yani..." Ona dramatik bir şekilde göz kırpıyorum. "Bugün ne yapıyorsun? Meşhur, muhtemelen sosyal medyada çoktan viral olmuş Costco gezisi dışında yani. Meşgul müsün?"

"Beni evine geri götürmeye mi çalışıyorsun? Şimdi mi?"

Yapmıyordum ama fena bir fikir değil. Hatta tamamen iyi bir fikir olduğunu bile söyleyebilirim. "Her zaman. Ama aslında bugün yapmam gereken başka bir şey var ve senin de gelmek isteyebileceğini düşündüm."

"İyi giyinmiş miyim?"

Tüm kıvrımlarını gösteren siyah bir tayt, üzerinde kaplan resmi olan büyük boy bir tişört ve iş için giydiği tenis ayakkabılarını giymiş. Saçları her zamanki gibi topuz yapılmış ve yüzü çıplak. Pirinç ve fasulye çuvallarını taşımak için giyinmiş, bir randevuya çıkmak için değil, ama aklımdaki şey için mükemmel.

"Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun. Ama kamyonetimi ve Fıstık Ezmesi'ni almam lazım, evime uğrayabilir miyiz?"

Kızgın bakışları anında geri döndü. "Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük laf." Sesini alçaltıyor, benim olmadığımdan emin olduğu bir adamı taklit ediyor, "Ah, evet, sadece küçük bir durak, süper hızlı olacak... bir saniye içeri gel ve sonra gideceğiz."

Elimi kaldırıyorum. "İzci onuru. Seni içeri sokmaya ya da içine girmeye çalışmayacağım. Bu seferlik." Daha sonra kendimi yalancı durumuna düşürmemek için sondaki uyarıyı tam zamanında ekliyorum.

"Çok kötü," diye alay ediyor, başını eğiyor ve bana seksi bakışlar atıyor.

"Ayrıca, bir *saniye* içeri gelir misin? Aşğııldım." Bu düpedüz hakaretmiş gibi dudağıımı kıvırıyorum ama sonra güzel yüzünü işaret edip ekliyorum: "Ve böyle flört etmeye devam edersen izci yamalarımın hepsini kaybetmeme neden olacaksın."

Otoparktan çıkarken, "Gerçekten izci miydin?" diye sordu.

Ona şeytani bir bakış atıyorum ve kalçalarımı biraz daha açarak sikime nefes alacak yer açıyorum. "Hayır. Hiç kamp yapmadım ama birkaç çadır kurmuşluğum var."

Gözlerinin kasıklarına kaymasını ya da nefes alışının hızlanmasını özlemiyorum.

BÖLÜM 21

DANI

Kyle'in evine gitmek uzun sürmüyor ve nereye gittiğimizi söylemesini sağlamaya çalışsam da bu konuda ağzını sıkı tutuyor, bu da beni daha da meraklandırıyor. Araçları değiştiriyoruz ve ben yolcu koltuğuna tırmanırken ısıklık çalıyor ve Peanut Butter'ı evden çıkarıp doğruca taksinin arka koltuğuna getiriyor.

Köpek patilerini koltuğa koyuyor, heyecandan neredeyse koltuğun üzerinden ön tarafa düşüyordu ama onu sabit tutmayı başardım ve başını uzattığım elime koyarak kaşımalarına yaslandı. Tam bir sarılmalık olduğu kesin.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun, tatlı çocuk?" Kyle söylemediğinde onun bana söyleyip söylemeyeceğini merak ederek köpeğe soruyorum. Şerefine, cevap olarak havlıyor ama ne yazık ki ne dediğini bilmiyorum.

"Ona söyleme dostum. Bu bir sürpriz," diye şakayla karışık azarlıyor Kyle ve Peanut Butter bacaklarını arkasına doğru uzatarak sırt üstü uzanırken sinirli bir homurtu çıkarıyor.

"Şimdi daha da meraklandım. Köpek parkı mı?" Yüksek sesle merak ediyorum ama Kyle sırtıyor ve dudaklarını kilitleyip anahtarı fırlatma taklidi yapıyor.

Ben surat asan tiplerden değilim, bu yüzden dişlerimi ona doğru şaklatarak onu ısırma ile tehdit ediyorum. Ama o benim tehditkâr olma çabama gülüyor. "Sanki istemediğim bir şeymiş gibi davranıyorsun. Beni istediğin zaman, neredeyse her yerde ısırabilirsin."

Dudağımı kıvrarak hırslıyorum. Ama gerçek şu ki, kafama kirli, seksi düşünceler sokuyor ve bu da beni varış noktamızla ilgili merakımdan uzaklaştırma görevini yerine getiriyor.

"Kahretsin, bana kızdığında muhteşem oluyorsun." İltifatını yine ukala bir sırıtişla yapıyor.

"Bu muhtemelen benim öfke yönetimim ve senin kendini korumadaki eksikliğin hakkında hoş olmayan bir şey söylüyor."

"Hayır, kızgın olmadığın zaman da güzelsin."

Başımı eğiyorum, onun flörtünden etkileniyorum. En azından şehrin öbür ucundaki sıradan bir evin önünde durana kadar nereye gittiğimizi sormayacak kadar. "Bir saniye burada kal, tamam mı? Sadece bir şey alacağım."

Beni bilerek delirtiyor, o yüzden buna değse iyi olur.

Dışarı atlıyor ve elinde büyük bir kutuyla ön kapıdan çıkan adamı karşılamak için yürüyor. Onları duyamıyorum ama adamın kutuyu yere bırakıp Kyle'ın içine bakabilmesi için bir kapak açmasını dikkatle izliyorum. Biraz konuşuyorlar ve sonra adam kutuya bir kez daha bakıyor, gözleri doluyor. Kyle'a başıyla selam veriyor ve Kyle kutuyu kamyonu götürürken içeri giriyor.

Hem kutuyu içeri koyabilmesi hem de bu gizemli kutunun içinde ne olduğunu anlamaya çalışabilmem için dışarı atlayıp arka kapıyı açıyorum.

Tam o sırada iniltiyi duydum.

"Aman Tanrım, bu da ne?"

Peanut Butter yer açmak için yana kayarken Kyle kutuyu koltuğa bırakıyor ve içine bakmama izin vermek için hareket ediyor.

"Yavru köpekler mi? Dört yavru köpekle ne yapıyorsun?" Sorarken bile bir tanesini almak için uzanıyorum. Onu göğsüme bastırıyorum, nazıkçe okşuyorum ve İngilizce-İspanyolca karışımı bir dilde mırıldanıyorum.

"Onlarla birlikte arkaya geç, Maggie'ye giderken açıklayacağım."

Gözlerim Kyle'ınkilere kayıyor, şüphelerim çoktan oluşmaya başlamıştı, yine de kendime daha önce yanlış bir sonuca çok çabuk vardığım zamanları hatırlatmaya çalışıyorum. "Maggie kim?"

Ses tonumdaki değişiklik kulaklarım için bile bariz, ama Kyle hemen cevap vermiyor. Onun yerine kamyonetin arka koltuğunu işaret ederek kıkırdıyor. Gözlerimi kısıyorum, suçlayıcı olmayı hedefliyorum ama tam olarak başarabildiğimden emin değilim. Bir hışımla, sessizce istediği şeyi yapıyorum, kamyonu tırmanıyorum ve kutuyu yavruları koklayan Peanut Butter ile benim arama yerleştiriyorum.

Kyle arabayla uzaklaşmaya başlayınca nihayet açıklıyor: "Maggie, Peanut Butter ve benim gönüllü olarak çalıştığımız kurtarma merkezini işletiyor. Aslında onu oradan aldım. Bu sabah mesaj attı ve öksüz bir yavruyu alıp getirip getiremeyeceğimi sordu."

"Yetimler mi?" Yankıladım ama söylediklerinin diğer kısmını da duydum. Kyle bir köpek kurtarma merkezinde gönüllü olarak çalışıyor. Daha mükemmel olabilir mi? Bunun mümkün olduğundan emin değilim.

Başını sallıyor. "Etkili bir şekilde. Anneleri doğumda iyi değildi ve onları reddetti, ama Maggie'nin zaten kendi yavrularını emziren bir köpeği var ve bunları da alabilecek kadar küçük. Daha önce evlat edinen bir köpek annesi olduğu için oldukça açık, ama olmazsa Maggie onları biberonla besleyecek."

Gözyaşlarımın dökülmek üzere olduğunu hissederek gözlerimi sevimli yavru köpeklerin olduğu kutudan kaldırıyorum ve omzunun üzerinden bana bakan Kyle'ın gözleriyle buluşuyorum.

"Sorun değil. Bu iyi bir şey. Anneleri iyileşmek ve iyileşmek için zaman bulacak ve bu yavrulara öyle ya da böyle bakılacak. Önemli olan da bu." Peanut Butter onaylarcasına havlıyor ve yavrular mızızlanmaya başlıyor. "Dayan, neredeyse geldik."

Kyle yavruları bir an önce evlat edinen annelerine ve Maggie'ye ulaştırmak istercesine biraz hızlanıyor ve birkaç dakika sonra kasabanın oldukça dışındaki büyük bir metal çite yanaşıp iki kez kornaya basıyor. Kapı açılmaya başlar ve Kyle içeri girip başka bir kamyonun arkasına park eder.

Bir kadın bizi karşılamak için yola çıkmıştı bile, Kyle camını indirdi ve elini kaldırıp el salladı. "Hey, Maggie. Bana leylek de çünkü sana özel bir teslimatım var."

Maggie altmışlı yaşlarının sonlarında görünüyor, kırışmış sarı saçları kemerine kadar uzanan tek bir örgü halinde ve kaz ayaklarıyla çevrili nazik gözleriyle. Bol bir kot pantolon, içine sokulmuş bir tişört ve yağmur çizmeleri giymiş. Hava tahmininde yağmur yok, o yüzden eminim bastığı herhangi bir köpek pisliğini hortumla temizlemeyi kolaylaştırmak içindir.

Peanut Butter çılgına dönmüş, havlıyor, sızlanıyor ve kapıyı pençeliyor ve Kyle homurdanıyor, "Lanet kamyonetimi mahvetme." Kyle kapıyı açtığı anda, köpek özgürlüğü hissediyor ve dışarı atlayıp evin arkasında kayboluyor.

Kyle kutuyu almak için içeri uzanıyor ve ben de bu sefer kendi kapımı açıp dışarı çıkıyorum.

"Oh, merhaba," diyor Maggie, gözleri de karşılaması kadar sıcak. "Ben Maggie Reynolds. Ve sanırım sen de..." Beni tepeden tırnağa hızlıca kontrol ediyor ve gülümseyerek, "Kyle'ı çıldırtan kadın" diyor.

Çenem düşüyor ve Kyle kamyonun ön tarafına gelip bana bakarken ona ters ters bakıyorum. "Öyle, hem de olabilecek en iyi şekilde."

Maggie gülüyor. "Özür dilerim, öyle bir şey demek istemedim. Sadece Kyle senin hakkında konuşuyordu."

"Öyle mi?" Tam olarak ne söylediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. İyi bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Oh, evet, Dani şöyle Dani böyle. Bir kedi yavrusu kadar aşık," diye açıklıyor Maggie, kendinden emin bir şekilde başını sallayarak.

"Benim 'soğukkanlı davranma' planlarımı mahvediyorsun, Mags." Kyle, kutuyu özel bir kafesin kurulduğu garağa götürürken omzunun üzerinden cansız bir azarlama savuruyor.

Bir köşede yatan kırmızımsı kahverengi anne köpeğin mışıl mışıl uyduğunu, diğer köşede ise beş yavrunun daha kucak kucağa büyük bir şirinlik yığını haline geldiğini görebiliyorum.

Kyle kutuyu birkaç metre uzağa bırakıyor ve Maggie yavruları dışarı çıkarırken onları denetliyor, her birinde bir sorun olup olmadığına bakıyor. Ayrıca alay ederek Kyle'a şöyle diyor: "Kadınlar erkeklerin soğukkanlı davranmasından hoşlanmaz. Nerede durduklarını bilmek isterler. Ve bu kadın da seni oltaya getirdiğini bilmeli."

Maggie onu okula gönderirken gülmemek için dudaklarımı olabildiğince sert bir şekilde birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Kyle'a haklı olduğunu söylemeye cesaret edemiyorum. Dürüstlük anahtardır.

Kyle onun tavsiyesini görmezden gelmeyi tercih ediyor ve Maggie'den bir havlu alıp her bir yavrunun üzerine sürmeye başlıyor.

"Whiskey, umarım evlat edinen anne, son birkaç gündür bunu kafesinde tutuyor. Bu, kokularının diğer yavrularla karışmasına yardımcı olacak," diye açıklıyor bana. "Şuna bir bakayım," diyor Maggie Kyle'a ve Kyle da elinde tuttuğu küçük, siyah beyaz benekli yavruyu ona uzatıyor. "Hmm... muhtemelen dördünün en küçüğü. Onunla başlayalım ve Whiskey'nin nasıl olduğuna bakalım."

Küçük yavruyu Whiskey'nin biyolojik yavrularının arasına katıyor ve Whiskey sanki her zaman birlikteymişler gibi onların yanına sokuluyor. Her birimizin elinde bir başka yavru köpekle oturup beklemeye ve izlemeye başlıyoruz.

"Tanıdık olmayan yavruları bir anneyle tanıştırmak potansiyel olarak tehlikelidir ve eğer Whiskey yavrularının arasına soktuğumuz küçük adama zarar vermeye kalkarsa, hemen oradan çıkarılması gerekir. Ne yaptığımı biliyorum ama Whiskey üzülürse elimi onun yoluna sokan ben olmayı tercih ederim. Sakın müdahale etmeye kalkma.

ısrabilir." Uyarısını sert bir bakışla yapıyor ve sanırım Maggie ile saldırgan bir köpeğin arasına girecek olsaydım, Maggie daha büyük bir tehdit olurdu.

Başımı sallıyorum, herhangi bir beladan uzak durmayı kabul ediyorum, gerçi umarım hiç bela yoktur. "Kyle burada gönüllü çalıştığını söyledi. Bunu sık sık yapar mısın?"

Omuz silkiyor, gözleri hâlâ Whiskey'de. "İstediğimden daha sık, ama neyse ki genellikle bu kadar genç değil. Çoğunlukla şu ya da bu nedenle normal yollardan geri çevrilmiş yetişkin köpekleri alıyorum. Onlara bakıyorum, biraz eğitiyorum ve buna uygun olanlara iyi yuvalar buluyorum. Diğerleri burada, benim sürümde yaşıyorlar. Peanut Butter onları sosyalleştirmeye ve bazı davranışları öğretmeye yardımcı oluyor."

Kyle, "Çöp tenekesi kokteyliyle sarhoş olmuş vahşi bir rakunun tavırlarına sahip olsa da," diye araya giriyor ve ikisi de gülüyor.

Konuşma konusunun kendisi olduğunu biliyormuş gibi, Peanut Butter arka bahçeye doğru koşuyor ve peşinde sığır köpeği görünümlü bir cins var. Peanut Butter sağa sola kaçışıyor ve diğer köpek onu çit çizgisine kadar sürerek bahçenin çevresinde tur atmasını sağlıyor. On bir yaşına basmış zoomies gibi, bir de 'yakalayabilirsen yakala' oyunu eklenmiş.

"Bunun o kadar da iyi gittiğinden emin değilim," diyorum kuru bir sesle.

Maggie bir an için burun buruna donup kalan ve sonra sadece kendilerinin anlayabileceği bir işaretle tekrar havalanan iki köpeğe bakıyor. "Aslında Gonzo'nun enerjisi çok yüksek ve her zaman patron olmak istiyor. Peanut Butter onun koşmasına, gütmesine ve yorulana kadar çalışmasına izin veriyor çünkü ancak bu şekilde Peanut Butter'ın ona öğretmek istediği şeyleri öğrenmeye açık oluyor. Derse başlamadan önce bir çocuğa dans ettirmekle aynı şey."

"Sesinde hırıltı olmadan benimle konuşmadan önce beni bahçede peşinden koşturduğun gibi," diye takılıyor Kyle ve ilk baştaki isteksizliğime çok da kızmadığını belli eden bir sırıtış atıyor.

Ben de çoğunlukla şakayla karışık, köpek taklidi yaparak ona hırlıyorum. O da kıkırdıyor, ki bu da muhtemelen bizim henüz gelişme aşamasında olduğumuzu kanıtıyor.

Bizi asla köpeklerle kıyaslamam ama Maggie'nin Gonzo ve Peanut Butter'ı tanımlaması bize çok uzak görünmüyor ve sanırım ikimiz de bunu biliyoruz. Başladığımızda, tüm enerjim otoriter ve iş odaklıydı ve otomatik olarak Kyle'ı görmezden geldim ve onu dışladım. Ama o pes etmedi, her gün peşimi bırakmadı, ta ki ben sonunda düşünecek kadar yavaşlayana kadar

Onu. Ve Peanut Butter'ın Gonzo'ya yaptığı gibi bana görgü kurallarının öğretilmesine kesinlikle ihtiyacım olmasa da, bence ikimiz de çok şey öğreniyoruz... kendimiz, birbirimiz ve belki de kendi yolumuza çıkmazsak nelerin mümkün olabileceği hakkında.

Maggie önceki soruma dönerek, "Pee-Bee'nin sürü işlerini yapmasının yanı sıra, Kyle da artık yapamayacak kadar yaşlandığım işleri yaparak bana yardımcı oluyor," diyor. Minnettar gözlerini Kyle'a çeviriyor ve o da gülümsüyor. "Ya da belki de kakayı temizlemek gibi pis bir işi yapacak başka biri olduğu için mutluyumdur. Peanut Butter'ın bana en iyi sokak köpeğini getireceği hiç aklıma gelmezdi." Kyle'ın dizine vuruyor, o da çenesini eğiyor, övgüden hoşlandığını düşünmeme rağmen utangaç bir tavır takınıyor.

Maggie iyi bir iş yapan iyi bir kadın gibi görünüyor ve Kyle ona yardım etmekten memnun görünüyor, çünkü bu köpekleri kurtardığı kadar, bence ona da sığınak veriyor. Burada farklı hissediyor - daha hafif ama aynı zamanda daha ayakları yere basan, sanki burası onun mutlu yeri gibi.

"Tsk, bir köpeği kurtarmanın bana bonus büyükanne kazandıracağını hiç düşünmemiştim," diye takılıyor, sonra ekliyor, "ve hiçbir şey yapmak için çok yaşlı değilsin, bu yüzden kendini çaresiz göstermeyi bırak."

Kadın kıkırdıyor ve başını geriye atıyor. "Yapmak istemediğim şeyleri yapmak için çok yaşlıyım ve eğer teklif ediyorsan, bunun için gitmene izin vereceğim. Lafı açılmışken, benim için ampulü değiştirmenin bir sakıncası yoksa mutfakta bir lamba var ve sürekli patlayan çit parçasını bağlamak için telim var."

Kyle onun yapılacaklar listesine yardım etmekten mutluluk duyuyormuş gibi zıplıyor. "Işık, çit. Tamamdır."

Elindeki yavru köpeği bana uzatıyor ve ben de bu iki kat köpek sevimliliği karşısında sırtımdan kendimi alamıyorum. O eve girdiğinde başımı kaldırıp bakmıyorum bile, yavru köpeklerin burun ve patilerinde kaybolmuş bir halde yüzümü şefkatle yavru köpeklerden birine yaslayıp onu kokluyorum.

Maggie dikkatimi çekerek, "Bugün gelmene sevindim," diyor. "Ben de. Yavru köpekleri kucaklamayı ve köpeklerle oynamayı seviyor olmalısın. her zaman."

Maggie mırıldanıyor. "Evet, bunu yapabildiğim zaman. Ama her şey eğlence ve oyun değil. Bu köpekler, bana gelenler? Yaralıdırlar -bazen fiziksel olarak, bazen de içten içe kırılırlar- yoksa geleneksel yollarla kolayca evlat edinilirlerdi. Bana geldiklerinde

Bana göre, birkaç ev değiştirmişler ya da sokaklarda vahşileşmişler, bu yüzden bazen güvenmiyorlar, korku dolular ya da onları kötü yapan travma refleksleri var. Sınırlı kaynaklarımı nerede kullanacağıma karar vermek bana bağlı. Bu ağır bir sorumluluk çünkü her zaman hepsini kurtaramam ve eğer denersen, kurtarılamayacak birine zaman harcadığım için gerçekten hak eden birini kurtarmayı kaçırabilirim."

Bu, Maggie'nin ve muhtemelen pek çok diğerinin kurtarılmasıyla ilgili karanlık, çirkin ve acı verici bir gerçek gibi görünüyor. Birçok açıdan insanlar için de geçerli. Herkes bu çabaya değmez, ama değenler vermeniz gereken her şeyi hak eder.

Kyle gibi.

"Sanki köpekler hakkında konuşmuyormuşuz gibi hissediyorum," diyorum Maggie'ye, kurtarma konuşmasını anladığım için.

"Kendi sürümü ve Kyle'ın sürüsünü en az onlar kadar koruyorum. O çocuk incindi, belki istismar gibi bariz bir şeyden değil ama kalbi bazı darbeler aldı. Ve her nasılsa, hala çok tatlı ve onu inciten insanlara o altın kalbi tekrar tekrar sunmaya devam ediyor, farklı bir yanıt almayı umuyor. Bunu ona yapmayın. Bunu kaldırabilir ve gülüp geçecektir ama bu onun hassas ruhunda bir yara daha açacaktır."

Maggie ailesini tanıyor. Bu çok açık.

"Yapmayacağım," diye yemin ediyorum, sözlerini ciddiye alarak. "Ailesinden bazılarıyla tanıştım. Benim hakkımda iyi bir izlenim edindiklerinden emin değilim." Hâlâ dehşete düşmüş durumdayım ve yarattığım sahneden utanıyorum. Muhtemelen benim kıskançlık sorunları olan ve öfkeli bir beşinci aşama yapışkan olduğumu düşünüyorlar. Haksız olduklarından emin değilim.

"Ailesiyle tanıştın mı?" Maggie soruyor, şaşkınlığı sesinden belli oluyor. "Kyle'ın kimseyi ailesiyle tanıştırdığını sanmıyorum. Asla. Kahretsin, benim onun görüştüğü bir kadın olduğumu düşünüyorlar... siz buna ne diyorsunuz? Çıkar ilişkisi mi? Sizi temin ederim ki değilim, ama her şeyi gizli tutar ve kimsenin fazla derine inmesine izin vermez. Yani seni buraya getirdiyse ve onlarla tanıştıysan, seninle birlikte. Onu incitme," diyor tekrar.

"Tanışmak doğru bir ifade mi bilmiyorum ama Costco'da ona bir paket tortilla fırlattığımda tanıştım onlarla," diye düzeltiyorum, kulağa gerçekten önemli gelen bir şeye yersiz bir ağırlık vermek istemediğimden. Gözleri keskin bir şekilde parlıyor ve aceleyle ekliyorum, "Ama ona zarar vermeyeceğim. Gerçekten değil."

Bakışları sakinleşiyor ve bir an sonra gözlerinde kahkahalar dans ediyor ve ağzının bir tarafında küçük, sinsi bir sırıtma beliriyor. "Bunu hak etti mi?"

Cevap veremiyorum çünkü Kyle garaja geri dönüyor, sanki gittiği birkaç dakika içinde ona karşı komplo kurmuşuz gibi Maggie ve benim aramda gidip geliyor.

"Tüm bunları duydun mu?" Maggie ona sordu. "Sen kulak misafiri olurken Dani'ye söylemek zorunda kaldım çünkü ikimiz de biliyoruz ki seni umursadığımı yüzüne söylemeye kalksam beni susturursun." Ona anaç bir bakış atıyor, kendisiyle tartışması için cesaretlendiriyor.

Maggie kurnaz biri ve sanırım aslında komplo kuruyordu... ama Kyle'a karşı değil, daha çok onun için çünkü söylediklerinden sonra ona farklı bir gözle bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ve ikimizi de günün dersine açık olmamız için tur attırdığını fark ettim. Zeki bir kadın, bu da onu daha çok sevmeme neden oluyor.

"Işık iyi. Teli alayım, çiti de tamir ederim," diyor Kyle Maggie'ye. Bana da "Köpeklerin geri kalanıyla tanışmak ister misin?" diye soruyor.

Maggie iki yavruyu benden alıyor ve Kyle'a onay işareti gibi gelen hızlı bir baş sallama hareketi yapıyor. Kyle'ı ne kadar test etsem de, onun da aynı şeyi yaptığını fark ediyorum. Bahçeye doğru yürürken, "Ee, testi geçtim mi?" diye soruyorum.

Başını eğip saçlarının arasından bana bakıyor. "Bunun bir sınav olmasını bilinçli olarak istemedim. Yavruları almam gerekiyordu ve seninle daha fazla zaman geçirmek istedim. Kim yavru köpeklerle bir gün geçirmek istemez ki?" Kollarını masumca açıyor ama itiraf ediyor: "Ama evet, kesinlikle bir testti. Özür dilerim."

"Bunun için özür dilemene gerek yok. Maggie senin için önemli ve onun kararlarına değer veriyorsun. Ama soruya cevap vermeyerek beni geriyorsun. Geçtim mi, kaldım mı?" Sırıtiyorum, cevabı zaten biliyordum ama söylemesini istiyordum. Başımı okşamasına ve güven tazelemesine ihtiyacım olduğundan değil, ikimiz için de büyük bir mesele olduğunu hissettiğimden.

Kapıda duraklıyor, gözleri benimkilerde sabit. "İçimdeki çirkin şeylere gittikçe daha da yaklaşıyorsun ve aklının başına gelip benim senin zamanına ve çabana degecek başıboşlardan biri olmadığımı fark etmeden ölesiye korkuyorum. Ne de olsa başka hiç kimse öyle olduğumu düşünmedi. Maggie'ye kadar."

Bana cevap verme şansı vermiyor, bunun yerine kapıyı açarken çenem genişlemiş bir şekilde beni şokta bırakıyor. Beni içeri çekmesine izin verdim,

ve hemen her boydan köpek tarafından kuşatıldığımız sırada metal bir çınlamayla kapıyı arkamızdan kapatıyor. Bizi bir saniyeliğine koklayarak ve yalayarak selamlıyorlar ve ben de ellerimi uzatarak bana alışmalarını sağlıyorum ama aynı zamanda çok yaklaşımlarını da engelliyorum çünkü kasık koklamaya meraklı olan sadece Peanut Butter değil.

Yine de bana olan ilgilerini çabucak kaybediyorlar çünkü Kyle'ın etrafında onun emrini bekliyormuş gibi zıplıyorlar. Çitte dikkat edilmesi gereken bir nokta buluyor ve tel rulosunu bana vermeden önce onu sabitlemek için hızlı bir tel bağlama numarası yapıyor. "Bunu izle," diyor ve sonra daha yüksek sesle, "Gidelim, köpekler!" diye bağırıyor.

Sağında, solunda ve peşinde köpekler olduğu halde hızla koşmaya başladı. Göz açıp kapayıncaya kadar önünde de köpekler var ve o sürünün ortasında.

Havla! Hav! Hav! Hav!

Yan çite doğru koşuyor, sonra keskin bir dönüş yaparak arka çit boyunca ilerliyor ve bir döngü oluşturuyor. Bu arada, Kyle'ın köpeklerle etkileşimine çılgınca gülüyorum, uzanıp birinin kafasına dokunuyor, sonra diğerine. "Boop, sen çıktın. Boop, sen de. Ben kazanıyorum!"

Elinden gelenin en iyisini yapıyor ama iki bacak asla dört baceden daha hızlı olamaz ve çok geçmeden nefes nefese kalıyor ve yavaşlıyor. Köpekler de öyle yapıyor, kazanmak yerine onun yanında kalmayı tercih ediyorlar, ki bence bunu kolayca yapabilirler. Kyle bahçenin ortasında koşarak bana doğru geliyor ve yüzümdeki kocaman gülümsemeyi hissedebiliyorum. "Sen vahşi bir adamsın," diyorum ona ve bir köpekten çok bir kurdu andıran bir ulumayı serbest bırakmadan önce gülümsüyor. Ama köpekler yine de ona katılıyor, onu sürülerinin bir üyesi olarak kabul ediyorlar.

Ne olduğunu bilmiyorum ama aniden Kyle ayaklarının ya da köpeklerin patilerinin üzerinde tökezliyor, hangisi olduğundan emin değilim. Öne doğru yuvarlanıyor, tökezliyor ve kendini yakalamak için çabalıyor ama sonunda çimlere yuvarlanıyor. Kıvrılıp yuvarlanıyor ve bunun koşu oyununa yeni bir katkı olduğunu düşünen bir yığın köpek tarafından hızla yutuluyor.

"Hayır! Bırak beni, Miles! Çekil, Gonzo! Ağzımın içini yalamayı bırak!" Kyle bu son cümleyi birkaç köpek tüyüyle birlikte tükürüyor ama dostça saldırıya rağmen köpekleri itip ayağa kalkmak için elleri ve dizlerinin üzerine çökmeye çalışırken onlara gülüyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Maggie'nin uyarısından sonra arbedeye katılmamın güvenli olup olmadığından emin olamadığım için soruyorum.

Keskin bir düdük sesi duyuluyor ve hepimiz - ben, Kyle ve köpekler - hemen doğrulup sese doğru dönüyoruz. Elbette Maggie sürüsünü yönetiyor, köpek olmayan üyeleri bile.

Kyle'ın kolu hala üzerini örten köpek yığınının arasından uzanıyor ve Maggie'ye bir başparmak işareti yapıyor. "Teşekkürler, Mags!" Onun uyarı düdüğüyle sakinleştiklerinde nihayet ayağa kalkabiliyor.

Yüzünü görene kadar her şeye gülüyorum ve sonra gülümsemem anında düşüyor. "Yanağında oldukça iyi bir çizik var." Yüzüne hafifçe dokunup test ediyorum, ama kan yavaşça ve kalın bir şekilde sızmaya başladığında bile acı çekiyormuş gibi irkilmiyor. "Bunu temizlemeliyiz, içine köpek tükürüğü ya da daha kötü bir şey bulaşmadığından emin olmalıyız."

Eve doğru yürürken bile itiraz ediyor. "Beni yıkmak için biraz kirden fazlası gerekir," diyor sert bir tavırla, ama içeri giriyor. Umarım yüzünü sabun ve suyla hızlıca yıkamak içindir.

Geri döndüğünde yanağındaki turuncu iyot lekesini gördüğüme seviniyorum ve Zoolander'a yakışır bir poz vererek Maggie'yi de beni de güldürüyor. "Kötü çocuk görünümümü biraz daha güçlendiriyor, değil mi?"

Ona gerçekten öyle olduğunu söylemeyeceğim çünkü egosunun daha fazla desteklenmeye ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum, ama tırmığın onu biraz daha kaba göstermesi gerçeği, sevgili köpeklerle sert oynayarak bunu elde etmesiyle birleştiğinde, hala sahip olabileceğim şüpheler için ölümcül bir kombinasyon.

Maggie onun sorusunu da duymazdan geliyor, bunun yerine Kyle içeri girdiğinde başlayan vedalaşmamıza devam ediyor. "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi Dani. O çocuk hakkında söylediklerimi unutma, her zaman göstermekten hoşlanmasa da iyi biri." Başımı salladım ve o da dikkatini Kyle'a çevirdi. "Yavruları benim için getirdiğin için teşekkürler. Sen bahçede WrestleMania oynarken Whiskey ufaklığı çoktan besledi, sanırım bir sonraki tur için bir tane daha gizlice sokmaya çalışacağım."

"Güzel, yavrulardan en azından birinin başarılı bir şekilde beslenmesine sevindim, umarım diğer üçü de iyi gider." Avluya bakıp "Fıstık Ezmesi!" diye sesleniyor. Köpeğin ten rengi kafası, hâlâ güreşen ve oynayan bir grup köpeğin arasından fırlıyor. "Hadi, eve gitmeliyiz. Dani ve benim planlarımız var."

"Öyle mi?" Maggie kibarca söylüyor. "Bugün başka ne yapacaksın?"

Açıkça söylemiyor ama Kyle Maggie'ye komik bir şekilde göz kırptıyor ve Maggie de sırtarak hemen anlıyor. "O zaman ikinize iyi eğlenceler. I

o günleri hatırla."

"Kyle!" Devletteki tam adını bilseydim, onu kullanırdım - göbek adı falan - ama bilmediğim için, Maggie'ye "Şaka yapıyor" diye açıklamak için acele etmeden önce, ilk adının tek hecesine tüm 'ne oluyor lan' duygularımı yüklüyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıp gülümsemeye çalışmasına bakılırsa buna hiç de inanmıyor.

Kyle hem ön hem de arka yolcu kapısını açıyor, böylece Peanut Butter atlayabiliyor ve ben de tırmanabiliyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Kyle kamyonun önünden geçerken gözlerime ateş püskürüyorum. Kamyona bindiğinde, hızlı ve sert bir şekilde üzerine atılıyorum. "Bunu söylediğine inanamıyorum! Maggie çok tatlı ve sen sanki bu gayet normal bir şeymiş gibi 'siktirip gitmem lazım, hoşça kal' diyorsun."

O ukala sırtışını gösterme cüretini gösterdi. "Teknik olarak hiçbir şey söylemedim. Göz kırptım. Maggie de soğukkanlı. Sikim umurunda değil ama kalbim ve senin ona verebileceğin zarar konusunda özellikle endişeli görünüyor."

"Ona kalbine zarar vermeyeceğimi söyledim. Diğer yandan sakin? Tehlikeli bir bölgeye doğru gidiyor."

Gözlerini yoldan ayırıp bana hararetli bir bakış atıyor, ben de ona karşılık veriyorum ama bu aynı türden bir hararet değil. Benimki bedenimi parçalamakla tehdit ediyor. Onunki bedensel mutluluk vaat ediyor.

"Umarım öyledir."

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama arabasını garaj yoluna çektiğinde, düşmanca flörtümüz dokunmaya dönüşmüştü ve ben o pis ağzıyla vaat ettiği tüm pis, seksi şeylere hazırdım. Ben konsolun üzerine tırmandım, o da koltuğunu arkaya attı. Her nasılsa, aynı anda camını da indiriyor ve Peanut Butter'a içeri girmesini söylüyor. Neyse ki köpek bir kez olsun aklını başına topluyor ve açık pencereden atlayıp çimlerin üzerinden eve doğru koşmaya başlıyor.

Kyle'in kucağındayım, ağzım onunkinin üzerinde, ona sarılıyorum. Elleri kalçalarımı sıkıyor, kıcımlı yoğuruyor ve sonra taytımın içine kayıyor. Aşırı hassas tenimdeki sert avuç içleri daha fazlası için dokunuşuna doğru eğilmeme neden oluyor ama donup kalıyor ve geri çekiliyor.

"Bunca zamandır komando muydun?" diye soruyor.

"Mm-hmm, yoga pantolonumdaki külot çizgilerini sevmiyorum," diye iç geçiriyorum öpücükler arasında.

İnliyor, acı çekiyormuş gibi altımda kayıyor. İyi türden. "Bana bunlarla her zaman külot giymediğini mi söylüyorsun? Her gün bu kışla etrafta dolaşırken, tüm o adamlara yemek dağıtırken, bu kedi onu serbest bırakıyor mu?"

Şimdi yanaklarımı daha sert sıkıyor, cezalandırıcı bir şekilde sıkı, ve ben kıvranıyorum, klitorisimi fermuarının arkasındaki horozunun sırtına sürüyorum. "Evet," diye inliyorum, bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. Pek çok kadın tayt ve yoga pantolonuyla külot giymez, özellikle de hava sıcakken. "Beğendin mi?"

"Çıkar onları Dani, yoksa yırtarım." Emri homurdanarak söylüyor -ya da bu bir uyarı mı, belki de bir söz- bel kemerini çekiştirirken.

İhtiyacı koyulaştı, gözleri sertleşti ve dokunuşu beni dağlıyor. Mantıklı olanı yapıp pantolonumu çıkarmak için bir an için geri çekilmeyi düşünüyorum ama yapmıyorum. Bakışlarını kendi ateşimle karşılıyorum. "Yap şunu."

Parmağını dikişin hemen yanındaki pamuğa sokuyor, beni becerebileceği kadar büyük bir delik açıyor ve parmaklarını dudaklarımda gezdiriyor, ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde inliyor. Diğer eliyle aramıza uzanıyor, beceriksizce düğmesini ve fermuarını açmaya çalışıyor, sanki bana dokunmayı bir saniye bile bırakmak istemiyormuş gibi. Ayağa kalkıyorum, kotunu ve iç çamaşırını aşağı itip sikini serbest bırakması için ona alan açıyorum.

Ucu tam orada, bir santim ötemde ve üzerine düşüp taşaklarıma kadar içime girene kadar kendimi ona bırakıyorum. Başını koltuk başlığına yaslıyor ve 'cennet' gibi bir şey tıslıyor. İlk kez çiğ kalıyoruz ve korunuyor olsam da, heyecan verici bir şekilde tehlikeli hissettiriyor, sanki zaten yırtık yoga pantolonum kadar ince olan var olmayan savunmamda hızla aştığı bir bariyer daha gibi.

Ateş ve ihtiyaç anında tutuşuyor ve ben aşağı yukarı hareket edip ona bindiğimde, bu bir cehenneme dönüşüyor. Hızla geliyor, ikimiz de umutsuzca ve pervasızca ulaşılamayacak kadar yüksek olanın peşinden koşuyoruz. Ta ki ulaşamayana kadar.

"Geliyorum," diye homurdanıyorum, omuzlarını kavrayıp kaldıraç olarak kullanırken kığım Kyle'ın kalçalarında zıplıyor.

"*Siktir*, ben de," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

İçime akıttığı sıcaklığı hissettiğimde cennetin ek bir katmanı. Orgazmımı daha da yükseğe, daha da sıcak hale getiriyor ve altımda sarsılırken, kollarında paramparça olmaya devam ederken beni sıkıca tutarken her damla için onu sağıyorum.

Nefes nefese geri döndüğümüzde gözlerimi kırıştıtarak odaklanmaya çalışıyorum ama başım Kyle'ın alnına dayandığı için o kadar yakın ki onu net göremiyorum. Ama gülümsediğini söyleyebilirim.

"Az önce senin iş kamyonunda mı seviştik?" Durumumuzun gerçekliği yüzüme çarpınca fısıldıyorum.

Başını kıpırdatmıyor ama gözlerini sağa sola çeviriyor, nerede olduğumuzu bilmiyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Evet."

"Nessa'ya bunun iğrenç olduğunu söyledim."

"İğrenç hissettirmiyor. İyi hissettiriyor." İkimiz de bitkin düşmüş olmamıza rağmen beni biraz daha kendine doğru çekerken inliyor.

"Geçen sefer bir randevudan eve dönüyordum. Bugün, baldızına dokunduğun için psikopatlaştım. Bu sefer de müşterilerimin beni yıllardır her gün giydiğim taytla görmesinden endişeleniyorsun," diyorum hafifçe ama sonraki sözlerim daha ciddi bir tonda. "Bunun sağlıklı olduğundan emin değilim."

"Ben sana sahip olmak isteyen kıskanç, sahiplenici bir Neandertal değilim. Sen kendine aitsin." Bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duyduğumdan emin olmak ister gibi bir bakışla beni iğneliyor. "Ama," diyor, bu çelişkiyi açıklamak için gereken iki saniye boyunca hayatını riske atarak, "sınırlı boş zamanını benimle geçirmeyi seçmeni seviyorum, o yüzden sevişmediğimiz zamanlarda sağlıklı iletişim ve saygıya, seviştiğimiz zamanlarda ise zehirli, pis sekse ne dersin?"

Aleti hala içimdeyken ve orgazmım henüz hafiflemişken, kulağa oldukça iyi bir teklifmiş gibi geliyor ve başımı eğerek bunu değerlendiriyorum.

Tereddütümü kararımı etkilemek için bir fırsat olarak kullanıyor, açıkta kalan boynuma, kulak mememe kadar bir dizi öpücük bırakıyor, çenemden ağzıma doğru ilerlemeden önce ısıyor. Başka nereleri öpüp dokunabileceğini ve beni ikna etmek için ne kadar ileri gidebileceğini görmek için neredeyse karar vermeyi ertelemek istiyorum.

"Tamam ama aletin üzerinde olmadığım zamanlarda bana patronluk taslayabileceğini sanma. Başka zaman olursa, keserim." Şaka yapıyorum... ama aynı zamanda yapmıyorum.

"Elbette, yapman gerektiği gibi."

Ben de şaka yaptığını düşünerek ona karanlık bir bakış atıyorum ama o çoğunlukla ciddi görünüyor.

"Hâlâ sıkımın üzerinde olduğuna göre, komşularım polisi aramadan önce içeri girmemizi önerebilir miyim? Bir hafta içinde iki cezadan konuşarak kurtulabileceğimizden emin değilim."

"Kahretsin!" Kyle'ın üzerine tırmanmak için acele ederken fark etmediğim koca kıçlı bir seyircimiz olabilirmiş gibi dehşet içinde etrafıma bakıyorum.

Kalçalarımı bir kez daha kavrayarak beni yerimde tutuyor. "Doğrusu, komşularımın umurunda değil. Çok uzaktalar ve buralarda çok güçlü bir 'sen beni yalnız bırakırsan ben de seni yalnız bırakırım' zihniyeti var. Muhtemelen seni gerçek ön bahçemde öğle güneşinin altında becerebilirim ve kimse bize aldırış etmez. Ama hiç değilse içeri girsek iyi olur, böylece seni duşa sokabilirim ve belki tekrar içine girebilirim."

Tamam, bu kulağa... yapılabilir geliyor.

BÖLÜM 22

KYLE

Riverdale Caddesi'nden aşağıya doğru ilerliyorum, hala bunun en iyi plan olduğundan emin değilim. Çoğunlukla kadere bırakıyorum. Dani evdeyse onunla konuşup benimle gelmesini isteyeceğim. Eğer evde değilse, bu çok erken olduğunu gösterir.

Bulutsuz mavi gökyüzüne bakıyorum, kaderi bir yöne ya da diğerine çekmenin bir yolu var mı diye merak ediyorum, ama olsa bile, hangi sonucu umduğumdan emin değilim.

Bir an sonra arabasını garaj yoluna park ettiğini gördüğümde cevabımı alıyorum ve göğsümdeki bir düğüm çözülüyor. Arabayı arkasına çektiğimde Dani çoktan ön verandaya çıkmıştı. Çok güzel görünüyor. Saçları aşağıya, sırtına dökülüyor, üzerinde onu kollarıma alıp soymak istememe neden olan bir kot pantolon ve dar bir tişört var, gözleri parlak ve beni gördüğüne sevinmiş gibi gülümsüyor.

Ben kaskımı çıkarırken yanıma geliyor ve "Hey, caddeden geldiğini duydum. Burada ne yapıyorsun?" dedi.

Oyalanarak onun sorusuna cevap vermeyip kendi sorumu soruyorum. "Costco siparişin geldi mi? Her şey yolunda mıydı?"

"Evet, aslında harikaydı. Teslimatçı hepsini verandaya getirdi, bu da 50 kiloluk torbalarla yaptığım yolculukları yarı yarıya azalttı. Kapıdan mutfığa gitmek çok kolay. Berbat olan bagajdan kapıya kadar olan kısım. Verandaya çıkmak için sadece bir basamak olabilir ama bu bir canavar." Gülüyor ama hiç düşünmeden ne kadar sıkı çalıştığını duyuyorum.

"Belki bir dahaki sefere birlikte gideriz ve ben de senin için o ağır pirinç ve fasulye torbalarını taşıyım." Pazumu neşeli bir şekilde esnetme gösterisi yapıyorum, hatta sevgiyle okşuyorum. "Bu şeylerle işe yarar bir şeyler yapabilirim."

Teklifi hafif tutmaya çalışıyorum, kendi başına yapamayacağını ima etmiyorum çünkü bensiz gayet iyi idare ediyor. Ama umurumda değil

Yardım etmek. Özellikle de ona.

"Onları kullanabileceğin birkaç şey düşünebilirim." Sesi de alaycı ama neredeyse tüm planlarımı yeniden düşünmeme neden olacak baştan çıkarıcı bir mırıltıya sahip.

Bir süre burada kalabilir, içeri girip Dani'yle takılabilir ve ailemin saçmalıklarıyla uğraşmayabilirim. Pek çok nedenden dolayı cazip bir teklif.

Ancak dünkü olaydan sonra Kayla mesaj atarak aile yemeğine katılmamı aksi takdirde beni avlayacağını ve işleri benim için çok tatsız hale getireceğini söyledi. Normalde ona gelmesini söyledim. Onunla başa baş mücadele etmeyi ve heyecanını memnuniyetle karşıladım. Ama şu anda yüzeye çok yakın yaralar varmış gibi hissediyorum ve bilerek ya da bilmeyerek beni silip süpürebilir. Ayrıca, düşünmem gereken Dani var ve Kayla Dani'ye zarar vermeyecek olsa da -bana zarar vermediği sürece- Dani'yi kesinlikle beni dürtmek ve gözetlemek için bir araç olarak kullanacaktır.

"Benimle gezintiye çıkar mısınız?" Durup dururken sordum. Sesim düşüncelerimle birlikte ciddileşti ve karardı, Dani'nin çapkınlığına hiç benzemiyordu ve o da ayıldı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece kafamdaki bazı şeyleri temizlemem gerekiyor ve bir gezinti her zaman yardımcı olur." Elimini yüzümde gezdiriyorum, bunalmış hissediyorum ve Dani'ye henüz hiçbir şey söylemedim bile. "Pazar günleri genelde ailene gittiğini biliyorum ama-"

"Onlara öğle yemeği götürdüm zaten," diye araya giriyor. "Ayakkabılarımı alayım." Aceleyle içeri girmeden önce bana endişeli bir bakış attı. Birkaç dakika sonra, bu kadar zayıf bir sürtük olduğum için kendime zihinsel olarak bağırduğım sırada, geri döndü. Yeşil Adidas'ını giymiş, saçlarını örmüş ve ön kapıyı kilitlerken ona uzun uzun bakıyorum.

Bu onu son kez böyle gördüğüm an olabilir -açık, güven dolu, bana değermişim gibi bakıyor. Motosiklete doğru adım attığında, kalçasından tutup onu öpücük için kendime çekiyorum, aramızdaki boku patlatmadan önce onu bir kez daha tatmak istiyorum.

Tadı umut gibi, sahip olmadığımı söylediğim ama hızla geliştirdiğim, onun ana karakter olarak ön planda ve merkezde olduğu bir rüya gibi.

Gitmesine izin verdiğimde dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ama gözlerinde bir soru belirliyor. Ani huysuzluğumu sormasına ya da bir açıklama yapmasına fırsat vermiyorum. Kaskı dikkatlice çekiyorum

Başını kaldırıp arkama geçmesine yardım ediyorum, güneş gözlüklerimi takıyorum. Kollarını belime doladığında, sanki beni bir arada tutuyormuş gibi hissediyorum.

Ve onun sokağına girdiğimde, kendimi kendi yıkımına sürüklüyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Yine de, kaçınılmaz olanı ertelemek istesem de, rüzgârın yüzüme ve saçlarıma çarpmasına ihtiyaç duyarak bizi otoyola doğru hızlandırıyorum. Dani vücudumdaki gerginliği hissediyormuş gibi ellerini kalçalarımın altına aşağı yukarı gezdiriyor ve anlamasa da yardım etmek istiyor. Rahatlamaya ihtiyaç duyarak kamburumu çıkarıyorum ve eli sikimin üzerinde geziniyor. Motosikletin kontrolü bende, ama o da benim kontrolümde ve yola odaklanmaya çalışırken başımın bilinçsizce geriye doğru eğildiğini hissediyorum.

Sadece devam edebilirdim. Devam edebiliriz... sürmeye, dokunmaya, sevmeye ve diğer her şeyden kaçınmaya. Bu cazip bir fikir.

Bir sonraki çıkışa giriyorum, bizi izleyen gözlerden uzaklaşmak için ışıklardan dönüyorum.

Son birkaç kilometresinde kimsenin olmadığı uzun ve ıssız bir yol bulmam uzun sürmedi. Biri gelse bile güvende olacağımız, yolun oldukça dışında bir asfalt parçası bularak kenara çekiyorum.

Ama onun düşündüğü şey için değil. Ve benim istediğim şey için de değil.

Onu tekrar becerebilirim, öpücükte yaptığım gibi bu anıyı da her ihtimale karşı bir anı olarak saklayabilirim, böylece bana onu yalnız bırakmamı söylediğinde onu hatırlayabilirim. Ama bazılarının düşündüğünün aksine ben o kadar da pislik değilim.

Motoru durdurduğumda, yan aynamda onu görebiliyorum, kaskını çıkarıyor ve etrafa bakıyor. "Burası mı?" Sesi bu fikre tamamen karşı çıkmış gibi gelmiyor.

Cesaretimi kaybetmeden önce elimi kalçasına koyuyorum ve "Benimle aile yemeğine gelir misin?" diye soruyorum.

Küçük bir nefes alma sesi çıkarıyor ve gözlerimi elimin bacağına olduğu yerden yüzüne çeviriyorum. Sorum karşısında şok olmuş görünüyor.

"Ne?"

"Kayla'nın seni davet ettiği aile yemeği. Bu akşam. Ve ben soruyorum. Benimle gelir misin?"

"Düşündüm de..." Ne düşündüğünü söylemekten çekinerek başını öne eğiyor ama sonra itiraf ediyor: "Atladığın için gezintiye ihtiyacın olduğunu düşündüm."

İşte bu Mantıklı. O duydum Kayla söz o, ve I gösterdi akşam yemeğinden çok kısa bir süre önce beklenmedik bir şekilde kapısında belirdi. Ve gerçek şu ki, eğer

evde olmasaydı ya da benimle gelmeseydi, gitmeyecektim. En azından bunu kendime itiraf edebilirim ve Kayla'nın daha sonra bana yönelteceği gazapla baş etmek zorunda kalacağım.

"Yapmamı istediğine emin misin? Sırf Kayla-"

Bir saniye bile böyle düşünmesini istemediğim için sözünü kestim. "Gitmek istediğimden emin değilim ama gidersem seni yanımda istiyorum. Yanımda olmana ihtiyacım var."

Dani bisikletten iniyor ve ben bir anda kendimi başıboş hissediyorum. Ama sonra gelip tekrar bindi, önümdeki benzin deposuna oturdu ve bacaklarını benimkilerin üzerine attı. Bir parmağıyla çenemi kaldırıp gözlerimi kendi gözlerine çekiyor. "Eğer beni orada istiyorsan giderim ama sana baskı yapmıyorum. O kadar hızlı gitmemize gerek yok."

"Ya istersem?" Kollarımı beline dolayarak soruyorum.

Gözleri benimkileri arıyor, sonra yüzümü tarıyor, daha fazlasını bekliyor. Sessiz kaldığımda, gerisini anlatmadan önce evet demesini istediğimde, başını sallıyor. "Tamam. Hadi yemeğe gidelim."

Alnımı onunkine yaslıyorum, buna inanmak istiyorum, bu sözü tutmasını istiyorum. Ama yapmayacağım. Ona her şeyi anlattıktan sonra kaçmak isterse, onu eve götüreceğim. Ailemin yemeğine gitmeyeceğim ama öğrendikten sonra istemezse onu gitmeye de zorlamayacağım.

Ağır bir iç çekiyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "O zaman sana ailemden bahsetmeliyim."

Geri çekilip bana bakıyor. "Beni korkutuyorsun. Mafyadan falan mısın?"

Bu soruya o kadar şaşırdım ki, beklenmedik bir kahkaha patladı. "Ya da başka bir şey. Hadi inelim de sana neye bulaştığını söyleyeyim."

Bisikletten inmek için biraz kıınıldıyor, sonra ben de iniyorum. Yolun kenarından biraz geride çimenler var ve hiç düşünmeden oturuyor, bacakları bükülmüş ve ön kolları dizlerinin üzerinde duruyor. Kirlenmeyi ya da süslü bir sandalyeye ihtiyacı olan bir prenses gibi davranmayı umursamamasını takdir etmekten kendimi alamıyorum. Yanına oturup bacaklarımı önüme doğru uzatıyorum.

Bekliyor, söylemem gerekenleri söylemem için bana zaman tanıyor. Ama ona ailemden nasıl bahsedeceğimi bulmak için beynimde ihtiyaç duyduğum tüm kan akışı şu anda aletimde.

Ağzımdaki ekşi tadı yutuyorum ve yavaşça başlıyorum. "Sana söylediğim her şey gerçek. Şirketim, evim, kamyonum, bisikletim... hepsi

Bunun için kıcıımı yırttım, sıfırdan başladım ve kendi kanım, terim ve gözyaşlarımla kazandım."

"Ama?" diye soruyor, ben söylemeden önce duyuyor ve gerginliğini hissedebiliyorum.

"Ama ben sıfırdan gelmedim. Ailemin parası var. Ben parayla büyütüldüm. Çok parayla. Onların acıma desteğini istemediğim gibi hayal kırıklığı bakışlarını da istemediğim için bu durumdan uzaklaştım. Ama eğer benimle geliyorsan, hazırlıklı olmanı istiyorum."

"Bana gizli bir prens falan olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Şaka yapıyor, söylediklerimin kulağa hiç de fena gelmediğini kabul ederek ciddiyetle söylediklerimi bir araya getirmeye çalışıyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Unvan olarak değil. Fon olarak mı? Muhtemelen. Ama benim değil. Onu ben kazanmadım ve onunla hiçbir ilgim yok ve hiçbir zaman da olmayacak."

Buna yaptığım vurguyu duyunca gözlerini kısıyor. "Benim bir tür servet avcısı falan olduğumu mu düşünüyorsun?" diye tersliyor, şaşkınlığı göz açıp kapayıncaya kadar suçlamaya dönüşüyor.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Hayır, hiç de değil. Sana söylemememin nedeni bu değildi, şimdi söylememin nedeni de bu değil."

İkna olmuş görünmüyor.

"Gençken ve ilgiye muhtaçken, ne yapıp edip bunu elde ettim. Bunu sana söylemiştim." Tereddütle başını sallıyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, gençken ve hatta biraz daha sonra, çoğunlukla kızlardan geldi. Kötü çocukla takılmak istiyorlardı." Bana sayamayacağım kadar çok kez yapıştırılan bu etikete gözlerimi deviriyorum. "Ama bir de beni bir yere kapatabilirlerse piyango kazanmış gibi olacaktı. Sağlayabileceğimi düşündükleri bir gelecek istemelerinden faydalandım. Bu konuda yalan söylemeyeceğim."

"Ülkedeki tüm kızların Beyaz Atlı Prens için sıraya girdiğini hayal ediyorum, ama sıranın en önüne geçip... seni buluyorum." Bunu başka biri söyleseydi, hakaret gibi gelirdi. Dani'nin sesi biraz mizah bulmuşa benziyor, hatta alttan alta homurdanıyor: "Sana maaş çeki gibi bakmaları onların işine geliyor."

Omuz silkiyorum, "Çok da uzak değilsin. Biraz öyleydi."

Okulda beni arayan, mesaj atan, evime gelen ya da babamın garajdan aşırıldığı arabalarından biriyle onları alabilmek için gizlice kaçan kızları düşünüyorum. Onlara bok gibi davrandım, saygısız ve kırıncı oldum, tüm bunlar olurken parti yapmak, drag yarışı yapmak ve etrafta düzüşmek gibi tehlikeli şeyler yaptım.

Geçmişimle gurur duymuyorum ama eskiden olduğum kişiden pişmanlık duymak artık bir işe yaramayacak. Öğrendim, büyüdüm ve artık farklıyım. Yapabileceğim en iyi şey bu.

"Ama kızların beni sadece iyi vakit geçirmek için ya da ailemin parası için istemesi bıktırıcı olmaya başladı." Sessizleşiyorum, sonunda uyanış çağrım olan şeyi hatırlıyorum. "Ailemle dışarıdaydım, hiç umurumda olmayan lüks bir restoranda yemek yiyordum ve bir kızın babası gelip benimle yüzleşti. O sırada kızın adını bile hatırlamıyordum ama bana bağıyor, kızlara oyuncak gibi davranan kendini beğenmiş bir velet olduğumu söylüyordu." İtiraf ederken Dani'ye bakıyorum, "Ona güldüm, haksız olduğu için değil, haklı olduğu için. Ve sadece kızlara değil. Herkese bu şekilde davrandım -arkadaşlar, kızlar, aile- çünkü benim için tek kullanımlık, değiştirilebilir, değersizlerdi... tıpkı benim gibi."

"Kyle-"

Bana her şeyin yolunda görünmesini sağlayacak bir şey söylemesine izin vermiyorum, çünkü öyle değil ya da davranışımın dolaylı hissettiğim suçluluk duygusundan beni kurtarmasına izin vermiyorum, çünkü bunu hak ediyorum.

"Eve geldik ve babam bana bağıyordu. Hiç umurumda değildi. Benden daha iyisini bekliyordu, ben bir utanç kaynağıydım ve kardeşlerim asla böyle bir şey yapmazdı." Bunun üzerine dişlerimi sıktım. Babam beni her zaman ağabeylerimle kıyaslamayı severdi, onlar o zamana kadar onun için başarıyla çalışmış, üniversitede başarılı olmuş, dünyayı kasıp kavurmuş ya da genellikle babamın Harrington'a layık gördüğü bir şey yapmışlardı. "Evden çıktım, arabalarından birini aldım ve kendi arabamı yok etmek için yola koyuldum."

"Ne oldu?"

Dudaklarımı yalıyorum, ona bu kısmı anlatmak istemiyorum, ama bu kadar ileri gittiysem, sonuna kadar gidebilirim. "O kızın evine gittim ve o da bana doğru geldi, arabaya binerken babası ön kapıdan ona bağıyordu. Çok ukalaydım ve bunu yapacağını biliyordum, bu yüzden ön bahçelerinden geçerek uzaklaşırken ona güldüm. Nereye istersem gitmeye hazır olduğunu söyledi. Ona cehenneme gideceğimi söyledim ve o da şaka yapıyormuşum gibi gülerek gülümsedi. Ben ciddiye dim."

Dani elini kalçama koyuyor ve ben de arkama yaslanıp ellerimi arkamdaki çimlere koyarak gökyüzüne bakıyorum. "Sonsuza kadar araba sürdük, müzik bangır bangır çalıyor, şarkı söylüyor ve hiçbir şeye gülmüyorduk. Kendimi iyi hissediyordum, özgürlük ve isyan gibi. Bir noktada bir benzin istasyonunda durduk ve o işlemek için içeri girdi. Beyaz bir çubuğu sallayarak ve gözlerinde yaşlarla sırtarak geri geldi. Bana hamile olduğunu ve bebeğin benden olduğunu söyledi." I

gözlerimi kapatıp kendimi o ana geri götürdüm. Bir an için bana doğruyu söylemesini istemiştim. Babamı kızdırmanın en iyi yolu bu olurdu. Ama testi elinde tutarken bile onun benim bebeğim olmadığını biliyordum. "Gözlerinin içine baktım ve eski sevgilisinden hamile olduğunu bildiğimi söyledim. En yakın arkadaşı arkadaşlarımdan birine, ailemin parasını almak için hamileliği benim üzerime atacağını söylemiş ve o da bana hemen planından bahsetmişti."

"Vay anasını," diye fısıldıyor Dani, elleriyle ağzını kapatarak.

"Sanırım bunu gerçekten yapıp yapmayacağını görmek istedim ve yaptığında içimde bir şeyler koptu. Benimle ilgili değer verdiği tek şey ailemin parasıydı. O kadar ki yalan söylemeye bile hazırdı." O anda hissettiğim tüm acıyı yutuyorum ve onu zorla soktuğum derin, karanlık çukura geri koyuyorum. "Ona birkaç yüz dolar verdim, bir Uber'e binmesini söyledim ve onu orada bıraktım. İlk başta eve gitmedim. Saatlerce, kilometrelerce araba sürmeye devam ettim. Ama sonunda geri dönmek zorunda kaldım. Annem paniklemişti, babam öfkeliydi ama bu yeni bir şey değildi. Ve o gece, yatağında uzanırken, bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordum. Değişmek zorundaydım. Ben de öyle yaptım."

Dani'nin gözlerinin içine bakıyorum, az önce saçmaladığım diğer şeyleri duyduğu kadar bunu da duymasını istiyorum. "Ben böyle biri değilim, uzun zamandır böyle biri değildim, hâlâ öyle olduğumu düşünseler bile. Önlük iplerini, cüzdan iplerini ve babamın üzerimde tuttuğu tüm bağları kestim ve uzaklaştım. Kendimi yeniden inşa ettim, tuğla tuğla, sıfırdan. Toprağın altından, her gün on metre derinlikte çukurlar kazarak ve hayatımda ilk kez ismini kazanarak. Şu anda ben buyum ve bundan daha fazlası asla olamayacağım çünkü dibe vurmak için yaptıklarımdan utansam da bulunduğum yerden gurur duyuyorum."

Söylediğim her şeyi düşündüğünü, doğruluğunu tarttığını ve akşam yemeğine değil, bana karar verdiğini görebiliyorum. Boğazını temizliyor ve "Seni en düşük seviyeye göre yargılamayacağım çünkü en yüksek seviyeye henüz ulaştığını da düşünmüyorum" diyor. Sözlerinin yerine oturduğundan emin olmak için bana bir bakış fırlatıyor ama hâlâ burada benimle oturuyor olması ve bana iğrenerek bakmaması beni şaşırtıyor.

Ben olsam benden kaçardım. O benden kaçmalı. Onu hak etmiyorum. Kimseyi hak etmiyorum.

"Bu konuda şakalaştığımızı biliyorum ama senden uzun zamandır kimseden hoşlanmadığım kadar hoşlanıyorum ve seninleyken kendimden hoşlanıyorum. Daha derinim, daha gerçeğim,

Çünkü benim bir şakadan daha fazlası olmama izin verdin." Okuyamadığım düşüncelerle kararmış gözleriyle buluşuyorum. "Ama yeterli olamayarak sahip olduğumuz şeyi, geliştirmekte olduğumuz şeyi mahvetmekten ölesiye korkuyorum... çünkü ben hiç kimse için yeterli olmadım. Ve sana kendimle ilgili çoğu insanın değer bulduğu tek şeyi söyleyerek, yine de beni seçeceğini umuyorum... para için değil, paraya rağmen çünkü tek bir kuruşuna bile dokunmayacağım ve bunu anlayan gerekiyor. Eğer her gününü kir, klor ve köpek tüyü içinde geçiren pis ağızlı, çalışkan bir çukur kazıcı olarak ilk tercihin olmak için yeterli değilsem, lütfen sana daha fazla aşık olmadan önce bana şimdi söyle."

Kollarını arkasında birleştirip bacaklarını uzatarak arkama yaslanıyor ve konuşurken gözlerime bakmıyor. "Ailem hayatlarının her günü para için endişelendi. Bir faturayı ödemek için diğerini atlamak zorunda kaldık, parasız kaldık ve babamın ruhunu kıran yardımlar aldık. Geçinebilmek için kendimi yerin dibine sokmam gerektiğini bilerek büyüdüm. İlkokuldayken çalışıyordum - lokantada ödev yapıyordum, her gün kasayı kapatarak saymayı öğreniyordum ve benden daha uzun bir paspasla yerleri siliyordum. Liseye geldiğimde tam zamanlı çalışıyordum ve tek kuruş kazanamıyordum çünkü annem ve babam bana para ödeyemiyordu. Her kuruş aile içindi. Şimdi bile, kardeşim ve ben onlar için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz - faturaları ödemek ya da onlara yiyecek almak gibi. Yani evet, paranın bir değeri var. Dolar ve sentler benim için altımızdaki bu toprak kadar gerçek çünkü istikrar anlamına geliyorlar."

Başım düştü. Dani'nin anlattığı gibi bir hayatla ilişki kuramıyorum ve keşke işler onun için bu kadar zor olmasaydı, ama artık ikimiz de geriye dönüp geçmişi değiştiremeyiz.

"Ama," diyor ve başımı ona doğru çeviriyorum, küçük bir umut ışığı parlamaya çalışıyor ama daha fazla incinme riskini almak istemediğim için onu bastırıyorum. Devam ediyor: "Ama senin ne kadar sıkı çalıştığını, kazandıklarınla ve kim olduğunla gurur duyduğunu gördüm ve bunlar banka bakiyenden daha önemli. Ya da ailen, ki umurumda bile değil, ve sana sunabileceğin tek şey buymuş gibi hissettiren tüm o kızları sikeyim. Sen, Kyle Harrington, baş düşmanımın evinde büyük, pis bir delik açan, sıfır terbiyeli bir köpeği olan ve ağzından çıkan şeylerle beni bir şekilde aynı anda hem kızdıran hem de tahrik eden sinir bozucu pislik, beni geceleri uyutmayan, bisikletine, kamyonetine ve aletine tırmanmama neden olan ve beni

kasıkta ve özelde. Senin bir değerin var, benim zamanıma, ilgime ve şefkatime değersin ve sen benim ilk tercihim değilsin." Gözlerinin içine tamamen bakmamı bekliyor. "Sen benim *tek* tercihimsin. Sonumun annem gibi olmasından korktuğum için beni kendine bağlamaya çalışan her erkekten kaçtım. Benim saçmalıklarına katlanıp, şirretliğimin üstesinden gelebilecek, neye ihtiyacım olduğunu anlayabilecek ve sonra da bunu gümüş tepside sunabilecek tek kişi sensin."

"Ben gümüş tepside sunmam," diyorum dudaklarımda oluşmaya çalışan bir gülümsemeyle. "Bu benim büyükannemin tarzı." Eski alışkanlıklarına geri dönüyorum, anın ağırlığını hafifletiyorum çünkü ikimiz de bazı acı verici dürüstlükleri ortaya döküyoruz ve ikimiz de buna alışık değiliz.

O da gülümserken iç çekiyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Süslü şeylere ihtiyacım yok ya da istemiyorum. Hayatıma katkıda bulunacak ve benim için sadece ilgilenmem gereken bir kişi olmayacak bir erkek istiyorum. Kendisiyle ilgilenen, istemediğimi söylediğimde bile benimle ilgilenebilen ve hayatta kalma modunda sıkışıp kalmayan bir hayat yaşamama yardımcı olan birini istiyorum. Sadece endişe ve korkunun değil, mutluluk ve kahkahanın da olduğu bir hayat. Ve bu parayla ilgili değil. Kalple ilgili."

Başını omzuma yaslıyor ve kendi zihnimde dönüp duran düşüncelerden bile neredeyse onun düşündüklerini duyabiliyorum. Birkaç dakika sonra soruyor: "Polis memurunun fikrini değiştirmesinin nedeni bu, değil mi? Soyadın ve bağlantıların?"

Başımı sallayarak çenemi eğiyorum. "Evet, öyle. Her ne kadar yanlış olsa da, para ayrıcalık getirir ve ailem Tanrı'dan daha fazlasına sahip. Erkek ve kız kardeşlerimin de öyle. Ben hariç herkesin."

"Çünkü sen bir şekilde ailenin yüz karasısın" diyor. Bu bir soru değil, sadece bir ifade, ben de tekrar başımı sallıyorum.

"Peki, hâlâ aile yemeğine gitmek istiyor musun?" Cevabı zaten biliyordum gibi hissederek soruyorum.

"Nereye istersen gitmeye hazırım, cehenneme bile olsa," diye cevap veriyor, uzun zaman önce beni kullanmaya çalışan o kızıdan alıntı yaparak. Ama Dani beni kullanmıyor. Onu kullanmama izin veriyor, benim kalkanım olarak savaşa girmeye razı oluyor.

İronik bir şekilde, korunmaya ihtiyacı olanların ailem olabileceğini düşünüyorum... ondan.

"Tamam, o zaman size ne beklemeniz gerektiğini söyleyeyim..."

BÖLÜM 23

DANI

Kıçımın tozunu alarak ayağa **kalkıyorum** ve **kalkmasına** yardım etmesi için Kyle'a elimi uzatıyorum. Elimi tutarken bana tek taraflı bir sırtış atıyor ama onu çekmeme izin vermiyor. Bunun yerine beni tekrar aşağı çekiyor ve ben beceriksizce onun üstüne düşüyorum ama o zahmetsizce düşüşümü durdurup beni kollarıyla yakalıyor. Çenemi kavrayarak dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor.

"Ne için? Servet avcısı olmadığın için mi? Oldukça düşük bir çıtan var," diye takılıyorum, ama kelimelerimde bir miktar öfke de var. Kyle için değil ama geçmişindeki tüm o kızlar için.

"Hayır, sen olduğun için. Ve benim ben olmama izin verdiğin için."

Ben bir partnerle en az bunun olması gerektiğini düşünürken o beni tekrar öpüyor. Ve eğer Kyle'ın hak ettiği bir şey varsa, o da asgari olandan daha fazlasıdır. O bir av ve ben bunu biliyorum ve bunun kesinlikle mali durumla bir ilgisi yok.

Motora geri biniyoruz, motorun gürültüsü sessizliği dolduruyor ve Kyle yola çıkıyor.

Bugün beni sürüşe davet ettiğinde istediği şeyin bu olmadığını düşünmüştüm. Aklında bir şeyler olduğu belliydi ama çirkin geçmişini anlatmasını ve ailesinin parası olduğunu tahmin ettiğim büyük bir sırrı açıklamasını beklemiyordum, hele de ailesiyle tanışmak için davet edilmeyi hiç. Özellikle de onun söylediği kadar korkunç görünen bir aileyle.

Onlara aklımın bir parçasını vereceğim ve muhteşem oğullarıyla neler kaçırdıklarını tam olarak anlatacağım.

Yine de Costco'daki dün aklıma geldi. Janey iyi birine benziyordu. Onun baldız olduğunu biliyorum ama bana saldırabilirdi ve bu kesinlikle haklıydı. Onun yerine gülümsedi ve ben onlara cehennemden daha sıcak geldikten sonra bana çok iyi davrandı.

Tamam, Janey doğrama tahtasından kalktı ama diğerlerine, özellikle de babasına, onlar hakkında ne düşündüğümü söyleyeceğim.

Kyle büyük bir demir çitin içindeki kapıdan dönüp bir evin önündeki otoparka girene kadar bu kararımdan eminim. Aslında bir ev değil ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir malikaneden daha büyük ne olabilir ki? Tarz olarak bir kale değil ama muhtemelen bazılarından daha büyük.

Garaj yolunun ortasında bir fiskiyesi, üzerinde tur atabileceğim bir ön verandası ve tamamen çim bir bahçesi olan devasa bir şey. Şuna benziyor.

"Beyaz Saray'da mı yaşıyorsun?" Kaskımı çıkardığımda ve Kyle onu gidona astığında soruyorum.

Alaycı bir tavırla kolunu uzatıyor ve sert bir aksanla "Harrington Malikânesi'ne hoş geldiniz." diyor.

Malikane. Bu tür evlere böyle deniyor. Emlak satışlarına gitmiştim ama onlar sadece birinin büyükannesi ya da büyükbabası öldüğünde ve evi temizlediklerinde olurdu. Yine de bir evin bu şekilde tanımlandığını hiç duymadım.

Kyle'ın ailesinin zenginliğini neden önemli bir şeymiş gibi hissettiğini anlamaya başlıyorum. Çünkü para hakkında konuşmanın ötesindeyiz. Çoğu insanın anlayamayacağı şekilde para, güç ve nüfuzdan bahsediyor. Ya da en azından ben anlayamıyorum.

Gözlerimin kocaman olduğunu bilerek sağa sola bakıyorum.

Kyle elimi tutuyor. "İstersen gidebiliriz. Eğer söylersen onlara defolup gitmelerini ve Kayla'yla daha sonra ilgilenmelerini söylerim."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde mavi gözlerindeki endişeyi görüyorum. Hayır, endişe değil... korku. Benimle ve dramatik, ukala sırtışımla ilgileniyor. Kathy ile yüzleşiyor, buz gibi soğuk. Bir polis memuruyla sohbet ediyor, her şey yolunda. Ama basit bir aile yemeğinden düpedüz korkmuş görünüyor.

Bu insanlar ne kadar canavar?

Elini sıkıp başımı sallıyorum. "Hey, her şey yoluna girecek. Ben büyük bir kızım. Birkaç pislikle başa çıkabilirim. Fark etmediysen söyleyeyim, bu benim uzmanlık alanım." Onu sakinleştirmek için biraz şaka yapmaya çalışarak onun oyun kitabından bir sayfa çekiyorum.

"Bundan korkmuyorum. Hepsiyle başa çıkabileceğinden ve diğer taraftan her zamanki gibi güçlü çıkabileceğinden hiç şüphem yok. Ama onlar..."

Bana ne olduklarını söyleyecek zamanı olmadı çünkü ön kapı açıldı ve Kayla gülümseyerek dışarı çıktı.

Kyle bana Costco'dakilerden başlayarak kardeşleri hakkında bilgi verdi. Janey, hemşire, güneş ışığı ve gökkuşağı tipi ve Cole'un oğluna hamile.

-Ve kesinlikle Kyle'ın bebeği değil. Cole, özel dedektif, sessiz, zeki ve Janey'e saplantılı bir şekilde aşık. Yanınızda olması iyi, karşınızda olması ölümcül. Kayla, iş zekâsı, ama insanları gazeteden daha kolay okuyor, istediğini elde etmek için gereken her rolü oynayabilir.

Kyle'ın ne demek istediğini şimdi anlayabiliyorum. Kayla'nın yüzü dost canlısı ve misafirperver görünüyor, ama gözleri? Bizi değerlendirirken kurnaz ve zekiler. Tamamen farklı bir şekilde olsa da kardeşlerinden daha tehlikeli olabilir.

Kapıya doğru yürürken Kayla, Kyle'a bir bakış fırlatıyor. "Kaybolduğunuzdan korkuyorduk. Neredeyse büyük silahları çağırmak zorunda kalacaktık." Kyle yanımda kaskatı kesiliyor ve Kayla'nın gülümsemesi zafere dönüşüyor. "Seni tekrar görmek güzel. Dani, değil mi?" Bana elini uzatıyor, ben de onunkini sıkıca sıkıp gözleriyle buluşuyorum. Hâlâ elimi tutarken gözlerini tekrar Kyle'a çeviriyor. "Misafir getirdiğini bilen var mı?"

Başını bir kez sağa sola sallıyor ve Kayla gülüyor. "Oh, bu eğlenceli olacak. Siz ikiniz içeri gelin." Sanki burası Kyle'ın her zaman hoş karşılanması gereken çocukluk evi değil de kendi eviymiş gibi bizi içeri buyur ediyor.

İçeride, eve dışarıda olduğumdan daha da fazla hayran kaldım. Baktığım her yerde para var - pahalı mermer zeminler, duvarlarda ve tavanda süslü süslemeler, özel aydınlatmalı büyük sanat eserleri ve alanın genişliği kendimi bir kilisedeymişim gibi hissettiriyor.

Önemli bir şey değil, diye kendime hatırlatıyorum.

Kyle'ın ailesinin parasından etkilendiğimden değil. Gerçek şu ki, bundan gözüm korkuyor. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım. Aslında, bunu geri alıyorum. Bir okul gezisinde böyle bir yere gitmişim... tek farkı bir sanat müzesiydi, ev değil.

Ayakkabılarım mermerde gıcırıyor ve muhtemelen ne kadar az giyinmiş olduğumun farkına varıyorum. Kyle bir gezintiden söz ettiğinde ya da beni ailesine davet ettiğinde bunu ikinci kez düşünmedim çünkü o kot pantolon, bot ve siyah bir tişört giyiyordu, bense öğle yemeği için kendi aileme giderken giydiğim kot pantolon ve tişörtü giymiştim. Ancak Kayla'nın pantolonu keten ve dökümlü, beyaz düğmeli gömleği şık görünüyor, sarı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş dalgalar halinde ve takıları sade ve zarif. Ben kesinlikle kendi ligimin dışındayım.

"Duyduğum Kyle mıydı?" diyor bir kadın sesi. Bir saniye sonra Kyle'ın annesi ortaya çıkıyor. Onun kim olduğunu hemen anlıyorum çünkü Kayla'nın biraz daha yaşlı bir versiyonuna benziyor. "Tatlım! Geldin mi?" Kollarını iki yana açıp onu kucaklarken sesi şaşırması gibi geliyor. "Ve sen... bir arkadaşını mı getirdin?" Sıcak gözlerini bana çeviriyor, sorguluyor ama yargılamıyor.

"Anne, bu Dani Becerra. Dani, bu benim annem, Miranda Harrington." Elimi uzattım ama o da kollarını bana doladı.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Dani," diyor mutlulukla. Şaşkınlıkla yan gözle Kyle'a bakıyorum çünkü beklediğim karşılama bu değildi ama o umursamaz bir tavırla omuz silkiyor.

"Ben de memnun oldum Bayan Harrington."

"Lütfen bana Miranda deyin," diye talimat vererek beni resmi bir oturma odasına çekiyor. Arkama baktığımda, Kyle ve Kayla'nın çeşitli bakışlar ve ters bakışlardan oluşan bir konuşma yaptıklarını görüyorum. Ağzıları sessiz ama gözleri çok şey söylüyor.

İçeri girerken Miranda önümüzden, "Bakın, Kyle bir arkadaşını getirmiş," diyor. Hayır, bunu yapamam... O benim için Bayan Harrington.

Önce Janey ve Cole'u görüyorum, yüzleri tanıdık geliyor. Janey hemen gülümsüyor ve Cole kanepede onun hemen yanında oturmasına rağmen, sanki karısının ya da bebeğinin güvenliğine yönelik ninja seviyesinde gizli bir tehditmişim gibi bir santim daha yaklaşıyor. "Dani!" Janey parlak bir şekilde haykırıyor, vazgeçmeden önce bir saniyeliğine ayağa kalkmaya çabalıyor. "Seni tekrar görmek güzel!"

Kyle yanıma gelip elimi tutuyor. "Millet, bu Dani. Dani, bu..." Başlamak için en solumu işaret ediyor ve beni her bir kişiyle tanıştıırken odanın etrafında dolaşıyor. "Cameron, benim en büyük kardeşim. Kızı Grace buralarda bir yerde."

"Mutfak," diye yardımcı oluyor Cameron, mavi gözleri benden çok Kyle'ın üzerinde. Pazar günü giydiği takım elbise ve kırmızı kravatına bakılırsa Cameron muhtemelen eğlence olsun diye borsayı inceliyor gibi görünüyor ama bakışlarında nedenini bilmesem de kalbimi acıtan boş bir boşluk var.

"Carter ve karısı Luna." Carter yine sarışın, mavi gözlü Adonis görünümlü bir adam; Luna ise kısa boylu, kıvrımlı, saçları bir tür bandana büyüyle kafasına dökülmüş ve burnundan aşağı kayan büyük, yuvarlak gözlükleri var. İçimi rahatlatan bir şekilde, çiçekli kot tulum giyiyor.

Evet, boya sıçramış. Tamam, şimdi kotum hakkında daha iyi hissediyorum. Özellikle de gülümseyip el salladığında.

"Chance ve karısı Samantha." Chance pantolon, gömlek ve kravat giyiyor, bu da ne kadar çalıştığını ve ne iş yaptığını merak etmeme neden oluyor. Belki Xavier gibi satış yapıyordur? Samantha'nın üzerinde iki parçalı bir salon takımı var, ama aynı zamanda birkaç kolye, güzel altın küpeler ve uyumlu sandaletler de giymiş, bu yüzden 'oturup Netflix izlemek' gibi bir havadan çok bir 'görünüm' var. Koyu renk gözleri ilgiyle benden Kyle'a ve tekrar bana kayıyor ve kaşlarımı kaldırıp buradaki yerimi sorgulaması için ona meydan okuduğumda, dudakları en azından bir sınavı geçtiğimi hissettiren küçük bir onay gülümsemesine dönüşüyor.

Kyle, "Cole, Janey ve Kayla'yla çoktan tanıştın," diye sözlerini tamamlıyor.

"Ve eminim hakkımızda her şeyi öğrenmişsindir," diye ekliyor Kayla.

Janey'nin yanındaki kanepenin koluna tünemek için.

Bu neredeyse ürkütücü. Ken bebeklerinin canlandığı bir oda. Her erkek uzun boylu, zayıf kaslı, sarışın ve mavi gözlü. Kayla'nın da parlak sarı saçları ve mavi gözleriyle biraz Barbie'ye benzediği düşünülürse, Kyle'ın neden kendini dışlanmış hissettiğini ve genetiği sorguladığını anlayabiliyorum. Kesinlikle kardeşlerinden farklı bir yapıya sahip, saçları ve gözleri de biraz farklı.

Herkesi tanıştırırken babasının burada olmadığını da fark ediyorum.

"Daha önce tanıştınız mı?" Miranda benden Kayla'ya bakarak soruyor.

Kayla başını sallıyor, gülümsemesi sakın ama gözleri dans ediyor. "Evet, dün Costco'da karşılaştık, değil mi?"

Belli belirsiz bir 'doğru davran yoksa dramatizminden bahsederim' tehdidi var ve ben gözdağı vermeyi pek beceremiyorum, bu yüzden utanmadan ama özür dileyerek her şeyi ortaya döküyorum. "Olay çıkardığım için tekrar özür dilemek istiyorum. Kyle'ın karnına dokunduğunu gördüm," diyorum Janey'e, "ve en kötüsünü düşündüm. Özür dilerim."

"Onun söz konusu olduğu durumlarda en kötüsünü düşündüğün için seni suçlayamam," diye mırıldanan Carter, Kyle'a kardeşçe bir takılmaymış gibi bok yiyici bir sırıtış atıyor, ama ben Kyle'a el kaldırmaya hazırım.

"Janey'ye mi dokunuyordun?" Cole açıkça soruyor, Kyle'a kilitlenmiş gözleri soğuk.

Kardeşler şaka yapıyor olabilir ama ben içgüdüsel olarak Kyle'a yaklaşıyorum, kendimi korumak için değil, gerekirse onu korumaya hazır olduğum için. Ailesine karşı bile. Özellikle de ailesine karşı.

Janey, Cole'un kalçasına vuruyor ve Cole'un gözleri sanki bir sorun varmış, suyu gelmiş ya da kasılması varmış gibi ona bakıyor. Ama o benim hareketlerimi yanlış yorumluyor ve kardeşler tarafından ertelendiğimi düşünüyor. "Sus, Dani'yi korkutacaksın ve sana söyledim, ondan hoşlanıyorum. Kyle bebeğin takla attığını hissediyordu çünkü ona isteyip istemediğini sordum."

Benden hoşlandığını duydum. Kyle onun söylediği başka bir şeye odaklanır. "Evet, ben de oraya kadar uzandım ve küçük adama bir beşlik çaktım."

Şaka yapıyor, başparmağını parmaklarına bastırıp vajinaya sokar gibi oynatarak gösteriyor. "Kesinlikle onun en sevdiği amcası olacağım."

Janey gülüyor. Cole gülmüyor.

Ama Kyle'ın dikkatleri benim üzerimden çekerek ve daha büyük, daha gürültülü, daha iyi bir hedef olarak doğrudan kendi üzerine koyarak hoş olmayan bir giriş yaparak ne yaptığını görüyorum. Bana, polis memuruna, adamlarına ve Kathy'ye de aynı şeyi yaptı. Kyle her şeyi üstleniyor, gelen her kurşunun önüne kendini atarak değer verdiği herkesi koruyor. Önemseydiğini bu şekilde gösteriyor.

"Cehennem gibisin," diye karşılık veriyor Carter. "Ben her zaman favoriyim. Gracie kızıma sorabilirsiniz."

Cameron kuru bir kahkaha atar. "Aylardır onun favorisi değilsin. Onu kuaföre götürmeyi reddettiğinden beri."

Carter ona bön bön bakıyor. "Sarı saçlarına parlak mavi bir çizgi istedi! Bunu yapsaydım beni öldürürdün."

Cameron omuz silkiyor. "Hala bu konuda tuzlu. Bu bir testti ve sen başarısız oldun."

"Ben olsam onu götürürdüm," diye araya giriyor Kyle, başını sallar gibi. "İşte bu yüzden Gracie ve ben böyleyiz." Ne kadar yakın olduklarını göstermek için parmaklarını sıkıca kavuşturuyor.

"O da sana kızgın. Birkaç haftadır uğramadığını söyledi." Cameron dudaklarında alaycı bir gülümsemenin en küçük ipucuyla bana bakıyor. "Sanırım nedenini şimdi anlıyorum. Grace o kadar da affedici değil."

"O zaman bunu hemen düzeltelim." Kyle elimi bırakıyor, kapıya doğru yürüyor ve "Gracey Facey!" diye sesleniyor.

"Kyle Amca! Buradasın!" diye bağırıyor bir kız sesi. Aniden, Harrington'ların geri kalanının daha küçük bir versiyonu Kyle'ın göğsüne bir kucaklamayla vurur. Bacakları gevşekçe sallanan kızı kucağına alır ve el sallayarak geri gönderir.

bacaklarını ikinci el mağazasında gördüğüm Elvis saatlerine benzetiyor.

Sahnenin sıcak, dürüst duygusu yumurtalıklarımın karnımda süper hızlı bir mereng dansı yapmasına neden oluyor. Yeğenlerimi çok sevmeme rağmen kendi çocuklarımın olmasını pek düşünmedim ama Kyle'ı yeğeniyle birlikte görmek onu kesinlikle daha çekici kılıyor. Sanki bu konuda yardıma ihtiyacı varmış gibi.

Grace, çocukların vücuttan çok kol ve bacaklara sahip olduğu o garip evrede, sarı bukleleri sırtına kadar uzanıyor ve Kyle onu yere bıraktığında mavi gözlerinin babasınıninkilerle aynı olduğunu görebiliyorum.

"Nerelerdeydin?" Grace ellerini kalçalarına atarken talep ediyor, ses tonu bu kadar genç yaşta yapabileceğinden daha fazla küstahlık içeriyor. Kesinlikle ele avuca sığmaz biri olacak.

"Burada, orada, her yerde," diyor Kyle ona, soruya cevap vermezken alaycı bir sırıtışla. Zamanını aldığım için beni suçlamamasını takdir ediyorum çünkü çocuklar bu konuda acımasız olabiliyor ve Grace Kyle için bu kadar önemliyse onun da beni sevmesini istiyorum.

"Hey! Sen yenisin," diyor Grace, sonunda beni fark etmiş. Tam önüme gelip elini uzatıyor. Şaşıracak elini sıkıyorum. "Ben Grace Harrington, tanıştığımıza memnun oldum." Bu resmiyette bir değişiklik ve Cameron'ın ona kendini bu şekilde tanıtmayı öğrettiğinden şüpheleniyorum.

"Ben de memnun oldum. Ben Dani Becerra, Kyle'ın bir arkadaşım."

"Arkadaş gibi mi... yoksa *arkadaş* mı?" diye soruyor ve Kyle ile ne kadar yakın olduğumuzu öğrenmek istediğini açıkça belli ediyor. Odadaki diğer herkesin de ne söyleyeceğimi merak ederek biraz öne doğru eğildiğini hissediyorum.

"Uhm..." Yardım umuduyla Kyle'a bakıyorum.

Ama o ellerini kaldırdı. "Oh, hayır, yine karışmıyorum. Bu işi kendi başına halletmene izin vererek dersimi aldım. Ayrıca, bu cevabı ben de duymak istiyorum." Yüzünde bir sırıtışla önce kulağıma doğru eğiliyor. Alay ediyor, daha önce gösterdiği ciddi, çığ kırılmanlıktan eser yok ve bahse girerim ailesine karşı hep böyle davranıyordur.

Hafif, yüzeysel, alaycı, gerçek derinlik ve içerikten yoksun. Neyi kaçırdıklarını bilip bilmediklerini merak ediyorum ama sanırım cevabı zaten biliyorum... hiçbir fikirleri yok.

"Uhm... arkadaş?" Cevap veriyorum, bunun kimse için bir şeyleri açıklığa kavuşturduğundan emin değilim. Bayan Harrington, "Geldiğinize çok sevindik," diyor ve ben de ona bir minnettar bir gülümseme.

"Her zamanki gibi ince ve pürüzsüz," diye fısıldıyor Kayla annesine.

Kyle alay ediyor. "Ben yardım ediyorum, bana iki dilde bağırlıyor ve göğsüme vuruluyor." Hâlâ aşk dokunuşumu hissediyormuş gibi göğüs kaslarını ovuşturuyor. "Annem bunu yapıyor ve sonsuz bir minnettarlık gülümsemesi mi alıyor? Bu kadının beni terslemek yerine benimle konuşmasını sağlamak için neler çektiğimi biliyor musun?" Salonun geneline soruyor, tabii ki hiçbir fikirleri yok ama bana tamamen anlıyorlarmış gibi bakıyorlar.

"Eğer bu kadar-" Grace'in önünde küfür edip etmemem gerektiğinden emin olamadığım için duraksıyorum ve "*pendejo*, seni terslemeyecektim" demekle yetiniyorum.

Grace ona bakışımı görüyor ve "Küfredebilir ya da ne istersen söyleyebilirsin.

Ben on bir yaşındayım ve hepsini ya Kyle Amca'dan ya da televizyondan duydum."

Kyle ihanet dolu gözlerini Grace'e çeviriyor. "Lanet olsun, kızım. O otobüsü hiç tereddüt etmeden üzerime sürdün. Peki, bu hafta sana Frappuccino yok mu?"

"Tabii, tabii, buna kesinlikle inanıyorum." Grace gözlerini devirdi. "Gerçi bunu bilmiyorum. Pen-day-ho," diye seslenerek beni tekrarlıyor.

"Ah!" diye haykırıyorum, Cameron'a bakarak. "Özür dilerim. Bu muhtemelen senin için pek uygun bir kelime değil Grace. Özür dilerim."

"Ne anlama geliyor?" diye soruyor, bacaklarını büyük küpün iki yanına sarkıtarak bir sedirin üzerine çöküyor.

Kaşlarımı çatarak Cameron'a bakıyorum, ona söylemeli miyim diye, ama ona cevap veren Kyle oluyor. "Pislik. Dani başlarda sinir bozucu bir pislik olduğumu düşünüyordu ama artık benden hoşlanıyor. Artık arkadaşız." Bana muzaffer bir sırıtış atıyor, gözlerinde eğlence dans ediyor.

"Haklı, sen sinir bozucu bir... pen-day-ho'sun," diyor Grace, kaşlarını dramatik bir şekilde çatan Kyle'a. Elini göğsüne, görünüşe göre yaralı kalbinin üzerine koyuyor. Bir göz kırpmasından sonra elimi tekrar tutuyor ve gülümsüyor.

"Bana öyle söylendi."

Bayan Harrington çocukları arasındaki konuşmaları keyifle izliyordu ve şimdi küçük bir koltuğu işaret ediyor. "Kyle'ı terslemek yerine onunla konuşmaya başlamana sevindim." Bunu gerçekten tekrarladığına şaşırılmış gibi gözleri büyüdü.

Kyle ve ben oturuyoruz, onun kalçası benimkinin yanında, o bir bileğini dizine koyuyor ve kolunu koltuğun arkasına atarak beni çevreliyor. 'Onlara karşı biz' gibi hissettiriyor, ki öyle olmamalı, ama Kyle'ın bana daha önce anlattıklarından sonra maalesef doğru görünüyor.

Sorular şaşırtıcı değil, nasıl tanıştığımızla başlıyorlar, ben de onlara öğle yemeği işimden ve park işi yüzünden ona bağırdığımdan bahsediyorum. Herkes gülüyor ve bunu hak ettiği konusunda hemfikir. Nessa'nın arabasıyla onu engellediğimi anlatıyorum ki bence oldukça yaratıcıydı ve Kayla odanın diğer ucundan beşlik çakmak için elini kaldırıyor. Ama Kyle araya girerek bunun uzun vadede onun işine yaradığını çünkü bunun bizim ilk sürüşümüz olduğunu söyledi.

"Lucille'e binmesine izin mi verdin?" Kayla şaşkınlıkla soruyor.

"Evet, onunla birkaç kez bindim," diyorum, bunun alışılmadık bir şey olmasından endişelenerek, ama Janey öyle olsa bile kötü bir şey değilmiş gibi kocaman sırtıyor. "Krep yemeye, akşam yemeği için onun evine ve bu gece de buraya."

"Onun evine mi gittin?" Luna ellerini çenesinin altında kavuşturmuş, gözlerinden kalpler fırlamak üzereyken soruyor.

"Senin için yemek mi pişirdi?" Samantha da aynı anda soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, neden herkesin bana ikinci bir kafa çıkarmışım gibi baktığını anlamak için Kyle'a bakıyorum ama o da yardımcı olmuyor, herkesin şaşkınlığını izlerken gülümsemekle yetiniyor. "Evet, tavuklu makarna." Tarifin adını bilerek söylemiyorum çünkü Kyle'ın düşündüğü gibi aşırı tepki verebileceklerini hissediyorum. "Güzeldi."

"Kadınım için sadece en iyisi. Ben bu yüzden varım," diye şaka yapıyor Kyle, göğsünü şişirip çenesini gururla kaldırarak.

"Senin kadının mı?" Homurdanıyorum ve o da sahte bir suçlayıcı parmakla beni işaret ediyor. "Benden hoşlandığını söylemiştin."

Bu beni susturdu çünkü aslında bunu ve çok daha fazlasını söyledim. Ve her kelimesinde de ciddiye dim.

Herkes ping-pong yapıyor, yüzlerinde farklı derecelerde gülümsemelerle bir tenis maçıymış gibi değiş tokuşumuzu izliyor. Ve Kyle'ın beni uyardığı canavarların hepsi gerçekten çok iyi. Sorgulama konusunda kurnaz olacakları konusunda uyarmıştı ama yine de kendimi hiçbir şekilde saldırıya uğramış hissetmiyorum. Meraklılar, ki bu anlaşılabilir bir şey, ama çok derine inmiyorlar ya da hoşgörüsüz davranmıyorlar.

"Bana o adam hakkında utanç verici resimler ve hikâyeler anlatacağınıza söz vermiştiniz?" Bir süre sonra Kayla'ya Kyle'ı işaret ederek hatırlatıyorum. Onun meydan okumasıyla yüzleştikten sonra oldukça hızlı çözüldü ve herkes konuşurken beni izlediğini hissettim. Sanırım yepyeni arkadaşlığımızda sessizce bir köşeyi döndük ve bundan memnunum çünkü Kyle'ın köşesinde birine ihtiyacı olduğunu düşünüyorum ve kardeşler onun etrafında dönüyor gibi görünüyor.

Aslına bakarsanız, hepsi hakkında bir fikir edindiğimi hissediyorum.

Cameron sessiz, sadece kızına değil herkese göz kulak oluyor. Carter biraz kışkırtıcı ama bir tuzak kurduktan sonra cazibesini kullanarak kurtuluyor. Chance resmi görünüyor ve bana haftada bir kitap okuduğunu söyleseniz size inanırdım çünkü kitaptan anlayan bir tipe benziyor. Cole lazerle Janey'e odaklanmış durumda ve bunun sadece hamilelik yüzünden mi yoksa onun normali mi olduğundan emin değilim. Kayla ise ikinci anne, bir şekilde hepsini hizada tutuyor.

Carter cebinden telefonunu çıkararak, "Oh! Bunu buldum," diyor. Telefonu havaya kaldırmadan önce bir süre etrafta geziniyor. "Şuna bak, annemin Facebook'undan."

Kyle ve Kayla'nın çok küçükken çekilmiş bir fotoğrafı. Kayla, Kyle'dan tam bir baş daha uzun, saçlarını atkuyruğu yapmış ve kolunu Kyle'ın omuzlarına dolamış, aralık dişli bir gülümseme ile sırıtıyor. Kyle'ın üzerinde haki bir şort, örgülü deri bir kemerin arkasına sıkıştırılmış bir Polo gömlek, baldırlarına kadar uzanan çoraplar ve tertemiz beyaz tenis ayakkabıları var. Bütün yaz dışarıda oynamış gibi bronzlaşmış görünüyor, saçları kısa ve yandan ayrılmış. Tiki görünüyor, ki bu onun şu anki kaba tarzından çok farklı.

"Anaokulunun ilk günü sanırım?" Carter resme tekrar bakarak söylüyor ve Bayan Harrington da onaylıyor.

"Bu bir şey değil," diye karşı çıkıyor Kyle. "Sevimli bir çocuktum." Sesinin tonu hafif, ama başka kimsenin duymadığı bir aksaklık duyuyorum ve o günden ya da o yaştan ne hatırladığını merak ediyorum.

"Pekala, yine drag yarışı yaptığın için polislerin seni eve getirdiği zamana ne dersin? Sabahın birinde babamın McLaren'ıyla otoyolda uçuyordun ve yirmi dolar yapıyordun."

"Bu utanç verici değil, harika," diye alay ediyor Kyle, hikayeyi geçiştirerek. "Ayrıca, zaman zaman gerçekten kullanmayacaksan sekiz yüz beygir gücünde bir arabaya sahip olmanın ne anlamı var?"

Ailesi Kyle'ın sadece Kyle olduğunu söyleyip geçiştirse de, ben drag yarışı hikayesinde farklı bir şey duyuyorum. Bir kaçış yolu arayan bir çocuğun hikayesini duyuyorum, dışarıdan güzel görünen ama onun için mükemmel olmayan bir durumdan çıkış yolu.

Konuşma tüm kardeşlerin küçüklüğüne dönüyor ve ben de Kyle'ın babasının kökeni hakkındaki şüphelerini kanıtlayacak ya da çürütecek herhangi bir bilgi bulmaya çalışarak dikkatle dinliyorum ama bulamıyorum. Aslında

Konuşmaya başlıyorlar ama artık kimse Kyle'dan bahsetmiyor. Mezuniyet balolarından, Ira adında biri kapıyı açık bıraktığı için gizlice kaçıp geri girmekten, ilk buluşmalardan ve üniversiteye gitmekten bahsediliyor. Ve hikayelerin çoğunda birden fazla kardeş yer alsa da - Cameron ve Carter'ın Chance ve Cole'a karşı basketbol oynaması gibi, ki bu açıkça haksızlık gibi görünüyor - kimse Kyle'dan mutlu anılarının bir parçası olarak bahsetmiyor. Sanki orada değilmiş gibi, ama orada olmalıydı.

Ve Kyle sessizleştiğinde, onlar sadece... ona izin veriyorlar. Acaba bu Kyle'ın onlar için bir test versiyonu mu - dikkatlerini çekmek için ne kadar çirkin olması gerekiyor? Ve görünmez olduğunda, birinin bunu gerçekten fark edip sorgulayacağı o çizgi nerede?

Daha önce hiç böyle büyük bir ailenin parçası olmadım, bu yüzden belki de en iyi yargıcı ben değilim, ama Kyle'ı tanıyorum ve o gözlerimin önünde küçülüyor, genellikle olduğu gibi büyük, girişken, ukala bir pislikten sessiz, tarafsız, ilgisiz bir adama dönüşüyor. Ve kimse bu konuda tek kelime etmiyor.

İşte o zaman Kyle'ın gördüğü canavarları görüyorum. Bu bir görünmezlik canavarlığı, farkına bile varmadıkları sessiz bir dışlanma.

"İyi misin?" Ağzımla ona doğru sesleniyorum.

Cevap olarak gülümsüyor ama bu gülümseme bir keresinde adamın birinin restoranda ödemeye çalıştığı yüz dolarlık banknottan daha sahte. Sahte parayı o zaman da fark edebiliyordum, şimdi de Kyle'ın ağzından çıkmaya çalışan yalanı kesinlikle görebiliyorum.

BÖLÜM 24

KYLE

Bu gece çok kötü geçmedi.

Herkes Dani'yi bildiğim gibi karşıladı ve o da harikaydı, yanımda oturup beni sabit tuttu.

Ve eğer bu gecenin hepsi bu olsaydı, iyi olurdu. Ama değil.

Antredeki büyükbabamın saati çaldığında annem, "Akşam yemeği hazır olmalı," dedi. "Charles'ı çağırayım. Sri Lanka ile telefon görüşmesi yapıyor."

Babamdan bahsedince vücudumdaki gerginliğin arttığını hissediyorum ve Dani gözlerinde endişeyle bana bakıyor. "Kyle." Fısıltılı ses tonundaki uyarıyı duyuyorum, bana bu gecenin şüphelerimi dile getirmenin zamanı olmadığını söylüyor ve haklı olduğunu biliyorum, ama yüzeye o kadar yakınlar ki babamla masaya oturma fikrini kabullenmekte zorlanıyorum.

"Hadi, yemek yiyelim." Onu masanın hazır olduğu yemek odasına götürüyorum ve birisinin Dani için bir yer hazırladığını görüyorum. Uzun, kiraz ağacından masaya, tasarım kumaş kaplı sandalyelere ve odanın pahalı duvar kâğıdı ve ahşap süslemelerine rağmen aile yemeği genellikle resmi bir olay değildir. Burada yemek yiyoruz çünkü herkesi alabilecek büyüklükteki tek masa burası, dolayısıyla pizzadan şefin hazırladığı yemeklere kadar her şey burada servis ediliyor.

Dani yanıma oturabilsin diye biraz itişip kakışıyoruz ve sonra hepimiz yemekler masada soğurken annemle babamın gelmesini bekliyoruz. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, sanki kardeşlerim bir kez olsun çenemi kapatıp güzel bir yemek yiyebilmemiz için bana sessizce yalvarıyorlar, özellikle de burada bir misafirimiz varken.

Masanın etrafına bir bakış fırlatarak, bu sefer her şeyi kendi haline bırakmaya ve sorun yaratmamaya niyetli olduğumu onlara bildiriyorum.

Ama onlar benim bildiklerimi bilmiyorlar. Ya da en azından şüphelendiğim şeyi.

Kendime *bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu* hatırlatıyorum.

Annem ve babam içeri girdiklerinde el ele tutuşuyorlardı ve babamın ağzında annemin pembe rujundan bir leke vardı. Dani'ye söylediğim gibi, saçma bir şekilde aşıklar, bu yüzden kafam çok karışık.

Annem babamın sağında olacak şekilde yan yana oturuyorlar ve annem babama baktığında nefesi kesiliyor. "Ah, pardon!" Başparmağıyla babamın ağzını yokluyor ve usulca gülümsüyor.

"Hey, millet, özür dilerim. Telefona cevap vermem gerekiyordu," diyor babam masayı tarayarak. Dani'ye yaklaşıyor ve duruyor. Bir elimi kalçasına koyarak Dani'yi gözle görülür bir şekilde sahipleniyor ve babamı dikkatli olması konusunda uyarıyorum. "Merhaba. Miranda, Kyle'ın bir arkadaşını getirdiğini söyledi. Ben Charles Harrington, tanıştığımıza memnun oldum."

"Dani Becerra." Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. 'Ben de memnun oldum' da demiyor. Bu küçük bir şey ama kasıtlı olduğundan eminim.

Boğazımı temizliyorum ve babamla ben başlamadan annem araya giriyor. "Soğumadan yiyelim." Herkes onu takip etmek için acele ediyor ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde tabakları ve kaseleri etrafa dağıtmaya başlıyor. Kayla bir sepet ekmekçi önüne itecek kadar ileri gidiyor ama tehditkâr bakışlarını göz önüne alırsak, söyleyeceğim her şeyi susturmak için ağzıma bir ekmek tıkmadığına şükretmeliyim sanırım.

Bir ekmek alıp tabağıma yerleştiriyorum ve sepeti Dani'ye uzatıyorum, diğer yemekler masaya gelirken ben de aynısını yapıyorum. Şef bu akşam Janey'nin son zamanlardaki favorisi olan tavuk marsala, ayrıca kuşkonmaz, kavrulmuş yeni patates ve caprese salatası yapıtı.

Herkes tabaklarını doldurduktan sonra annem Janey'ye soruyor: "Nasıl hissediyorsun? Kasılmalar başladı mı?"

"Birkaç Braxton-Hicks kasılması var ama ciddi bir şey değil. Gerçi Cole onları da takip ediyor," diyor ve kardeşime sevgiyle bakıyor. "Aradaki farkı anlayamayacağımı ve doğumun erken belirtilerini kaçıracağımı ve hastaneye zamanında yetişemeyeceğimi düşünüyorum."

"Hastanede doğmayan bebeklerin yüzde altısı arabada doğuyor," diye cevap veriyor Cole, sanki bu istatistiği daha önce sayısız kez araştırmış ve rapor etmiş gibi.

"Doğru zaman geldiğinde farkı anlayacaksın," diyor annem, bundan emin bir ses tonuyla. Altı bebek dünyaya getirdiğini düşünürsek, sanırım bunu yapardı.

Konuşma bebekle ilgili her şeye dönüyor ve Janey ile Cole ilgi odağı haline geliyor, doğum ve doğumla ilgili planlarını paylaşıyorlar - neyse ki

Yemek yediğimiz ve evdeki ilk birkaç günleri düşünıldüğünde çok açıklayıcı.

"Sanırım herkesi hastanede göreceğiz ve sonra Janey, "Ben iyileşene kadar biraz bekle," diyor.

Annem başıyla onaylıyor ama araya Cameron giriyor. "Şişlik için bolca buz torbasına ve susuz kalmamak için limonlu içeceklere ihtiyacın olacak. Hemen stoklayın."

Herkes donakalıyor, çatallar tabakların üzerinde ve ağızlara doğru ilerliyor ve ona bakıyor. Cameron rahmetli eşinden ve onunla olan hayatından pek sık bahsetmez. Kızının yanında onun küçük bir versiyonu varken, onsuz bir hayat hakkında neler hissettiğinden kesinlikle bahsetmez.

Konuştugu için pişmanmış gibi dudaklarını yalıyor ve dikkatini tekrar tabağına veriyor.

"Buz paketleri. Limonlu slushie. Anladım. Teşekkürler, Cam," der Cole ona. Sesinde duygu var ve beni bile etkileyecek kadar içten.

Dani bana meraklı bir bakış atıyor, ben de çaktırmadan başımı sallayarak şimdilik bu konuyu kapatmasını rica ediyorum. Daha sonra açıklayacağım ama ne kadarını açıklayabileceğimi bilmiyorum. Cameron'ın karısı öldüğünde aptal, kendi halinde bir çocuktum. Cenazeye gittiğimi ve Cameron'ın birkaç gün sonra neredeyse ölene kadar içtiğini hatırlıyorum. Annemin Grace'le ilgilendiğini ve Cameron'ın nasıl olduğuna dair telefonda insanlarla fısıltılı konuşmalar yaptığını hatırlıyorum. Ve sonra... hiçbir şey. Ondan en son ne zaman ismiyle bahsettiğimizi bile hatırlamıyorum. Sanki hiç var olmamış gibi. Sanki o travma hiç yaşanmamış gibi.

Bunun hakkında konuşmuyoruz, kabul etmiyoruz, hiç olmamış gibi davranıyoruz.

Acı veren her şey için yaptığımız gibi.

Siktir et. Bence fısıltıyla konuşmanın ve kirli detayları halının altına itmenin zamanı çoktan geçti.

"Belki sen de annemle babamın yaptığı gibi yardım alabilirsin," diye öneriyorum, gözlerim babama kilitlenmişken. "Yapmak istemediğin işleri kirala. Sadece beklenmedik bonus sürprizlerine dikkat et."

Kazara hamile kaldığım şeklinde yorumlanabilecek sözlerimden çok, keskin ve sert ses tonumdan dolayı toplu bir nefes alış veriş oldu. Ama kastettiğim bu değil ve annemle babamın bana bakışlarından neden bahsettiğimi çok iyi anladıkları anlaşılıyor.

"Kyle." Babamın ağzından çıkan bu tek kelime, aile üzerinde sahip olduğunu düşündüğü tüm otoriteyle söylenmişti. Ben de dahil olmak üzere hepimiz üzerinde.

"Baba," diye cevap veriyorum, aynı sertlikte. "*Ya da...*" Alay ediyorum.

"Kyle! Sen neden bahsediyorsun?" Annem tıslıyor, Dani'ye sanki ailemizin iskeletlerini şirketin önünde sergilemek istemiyormuş gibi bakıyor.

"Sana ne oldu bilmiyorum ama bunun ne yeri ne de zamanı," diye buyuruyor babam, itaat etmemi bekleyerek.

Masanın etrafındaki kardeşlerim ve eşleri şok, dehşet ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bana bakıyorlar. Onlar da kulübe katılabilirler çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Dani'nin elinin kalçama indiğini hissediyorum. Destek mi oluyor yoksa bana da sessiz olmamı mı söylüyor emin değilim ve bunu öğrenmek için ona bakma riskini göze alamıyorum çünkü gözlerinde acıma görürsem, öfkemi kontrol etmek için sahip olduğum zayıf tutumu kaybedeceğim.

"Her zaman yaptığımız gibi görmezden gelebilir miyiz? Büyük planın bu mu?" Çatalımı ve bıçağımı tabağıma fırlatarak babama soruyorum, gürültüyle yere düşüyorlar.

Babam çenesi çelik gibi, gözleri soğuk bir şekilde elindeki kapları yavaşça yere bırakıyor. "Peki, belli ki bana söyleyecek bir şeyin var. Devam et. Söz senin." Konuşmama resmen izin veriyormuş gibi ellerini sallıyor.

"Kyle," diye homurdanıyor Cameron, içinde bulunduğum kaçak treni durdurmaya çalışıyor ve babamı kurtarmaya gelenin o olmasına şaşırmıyorum. O her zaman babamın yanındadır, çünkü hepimiz arasında babama en çok benzeyen odur.

"Biyolojik babam olmadığını biliyorum. Benden neden bu kadar nefret ettiğini hep merak etmişimdir." Mizahsız bir kakhaha attım. "Sanırım artık biliyorum."

Masada bir şaşkınlık ve "neden bahsediyor bu?" korusu var ama ben dikkatimi babamdan ayırmıyorum, tepkisini görmek ve bilip bilmediğine kendim karar vermek istiyorum. Ama mükemmel bir poker suratı var ve ben hala emin değilim.

Babam gözlerini kırıştırıyor ve kaşlarını sert bir bakışla birleştiriyor. "Sen neden bahsediyorsun?" diye tükürdü. "Tabii ki ben senin babanım. Sevdiğin kişi olmayabilirim ve bu konuda berbat olduğumu düşünebilirsin ama sahip olduğun tek kişi benim."

"Yani bilmiyor muydun? Gerçekten oğlun olduğumu düşünerek bana bok gibi davrandın. Bu daha da boktan olabilir *baba*." Ona daha önce sayısız kez -sevgiyle, ihtiyaçla, öfkeyle, hayal kırıklığıyla ve şimdi de küçümseyerek-seslendiğim ismi küçümseyerek söylüyorum.

"Durun! İkiniz de durun," diye bağılıyor annem, elini babamın koluna koyarak. Kendi eliyle onun elini kapatıyor ve annem bana dönerek benim de dinlediğime dair bir işaret istiyor. Alay ediyorum, gözlerimi deviriyorum çünkü ben

onun tarafını tutmasına şaşırdım. "Kyle, tabii ki Charles senin baban. Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni telefonda duydum anne. Babamın sürekli çalıştığını, seyahat ettiğini ve diğer çocuklarla olduğu gibi gerçek bir ebeveyn olmak için asla evde olmadığını, bu yüzden Kayla ve Cole için yardım tutmak zorunda kaldığınızı konuşuyordunuz. Anders buradaydı, onlara yardım ediyordu ve sonra... bum, işte geldim." Anders'in babam olduğu iması da dahil olmak üzere her şeyi duyduğumu anlaması için kelimelerin altını çiziyorum.

Annem dudaklarını birbirine bastırıyor, hayal kırıklığı içinde bana bakarken başını eğiyor.

"Natalie ile konuşuyordum, kızı yeni ikiz doğuran arkadaşım. Zorlanıyor, ben de ona benim yaptığım gibi yardım almasını önerdim, çünkü Anders tüm ailemiz için bir nimetti."

"Öyle görünüyor," diye tersliyorum.

"Kyle Harrington, kocamı aldattığımı mı ima ediyorsun?" Annem gözyaşları içinde bağıyor. "Evliliğimizin dışına çıktığımı mı düşünüyorsun? Sence bu beni ne yapar?" Masadan kalkıyor, kucağındaki peçete yere düşüyor. "Sevdiğim adamı asla aldatmam, aldatmadım ve asla aldatmayacağım ve benim böyle korkunç bir ihanet yapabileceğimi düşünmen kalbimi kırıyor."

Bunu söyledikten sonra dönüp odadan kaçtı.

Peşinden gitmek için hamle yapıyorum, masayı itip ayağa kalkıyorum ama babam "*Sakin* buna cüret etme" diye tersliyor. O da ayağa kalkıyor ve bana ters ters bakarken peçetesini soğuk bir şekilde masanın üzerine koyuyor. "Anders annene bir anne olarak yaşadığı en zor anlarda yardım etti. Ta ki bu geceye kadar." Duraksıyor, bunun kafasına iyice yerleşmesine izin veriyor. "İkizleri çok severdi" -gözlerini Cole ve Kayla'ya çevirdi ama dikkatini hemen bana verdi- "ama beş çocuk beklediğinden daha zordu, özellikle de uzun bir hamilelik ve zorlu bir doğumun ardından iyileşirken. Depresyondaydı, bitkin düşmüştü ve her zaman yaptığı gibi herkes için her şeyi yapmaya çalışıyordu. Anders'in bu yükün bir kısmını taşımak için burada olması onu kurtardı, akıl sağlığını kurtardı ve evliliğimizi kurtardı çünkü ona kendini yeniden bulması için bir an verdi. Bir süre sonra onu sevmeme izin verebildi -duygusal olarak ve sonunda fiziksel olarak. Yıldönümümüzde sana hamile kaldı ve bu bir dönüm noktası, her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret gibi geldi."

Sözleri bana kurşun gibi çarpıyor, ailem hakkında bildiğimi sandığım her şeyi paramparça ediyor. Babamın benim babam olmayabileceğini düşünürken

bunun annem hakkında ne söyleyeceğini gerçekten kavrayamamıştım. Odak noktam babam ve onun beni nasıl yüzüstü bıraktığıydı, bu yüzden annemin ona ihanet ettiğini söylediğimi asla bir araya getiremedim.

Utanç bana ağırlık yapıyor. Annemi incitmek istememiştim. Sadece babamı, beni daha önce birçok kez incittiği gibi incitmek istedim. Ben de bununla bildiğim tek yolla başa çıkmaya çalıştım.

"O zaman neden benden bu kadar nefret ediyorsun?" Hırlayarak gömleğimin içinden kalbimi yırtıyorum. "Madem her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir işarettim, neden benden hep nefret ettin?"

Başını sallayarak esprisiz bir kahkaha atıyor. "Senden nefret etmiyorum. Seni seviyorum. Aptalca şeyler yaptığında ve seni kendinden kurtarmak zorunda kaldığımda bile seni sevdim. Ama bu?" Parmağıyla annemin kaçtığı kapıyı işaret ediyor. "Sevdiğim kadını incittiğin için seni asla affetmeyeceğim. O senin annen, ama benim *karım*!" Bunu kükreyerek söylüyor ve anneme karşı korumacı tavrını hissedebiliyorum. Başka zaman olsa bundan memnun olurum ama bu sefer görünüşe göre kendi anneme karşı bir tehdit oluşturuyorum.

Odadan çıkıyor, ayak sesleri mermer zeminde ağırlaşıyor ve sonra üst kattan bir kapı gürültüsüyle çarpıyor. Anneme gitti, onu rahatlatmak için... benim yüzümden.

"Ne oluyor lan, Kyle?" Cameron talep ediyor. Çok kızgındı ve sesi ellerini savurmaya hazırmış gibi geliyordu ki bu şaşırtıcı, çünkü bunu hak etmiyorum, Cameron iş anlaşmalarında bir canavar olsa da fiziksel olarak şiddet uygulayan biri değil. Asla. Tabii ki onu bu kadar zorlayabilecek kişi ben olurum.

Ona baktığımda yanındaki sandalyenin boş olduğunu görüyorum. Grace. Babama saldırmadan önce onu düşünmemiştim bile. Umarım Cameron işler daha da kötüye gitmeden onu buradan çıkarmıştır.

"Her zaman benim yanımda olduğunu biliyorsun. Mantıklı geldi," diyorum, ellerimi saçlarımda gezdirip tellerini sıkarken gözüm tabağımdaydı.

"Hepimiz onun mükemmel olmadığını biliyoruz ama o bizim babamız," diyor Cameron. "Bu hiçbir zaman bir soru olmadı."

"Benim için öyleydi!" Ellerimi masaya koyup Cameron'a doğru eğilerek bağırıyorum. Eğer bu masa aramızda olmasaydı yumruk atıyor olurum çünkü öfkem o kadar sıcak ve hızlı kabarıyor ki az önce olanları sindiremiyorum. Harrington'da kavgaya meyilli tek kişi benim, bu yüzden hepsi içgüdüsel olarak benim öfke patlamamdan uzak duruyorlar. "Eğer ben

Çünkü bu alternatiften daha az acı veriyor - babam olması ama beni sevmemesi. Sanırım ben buna layık değilim."

"O seni seviyor," diye alay ediyor Carter.

Ona doğru dönüyorum. "Bana kaç kez neden senin gibi olamadığımı sorduğunu biliyor musun? Ya da senin gibi?" Cameron'a ters ters bakıyorum. "Ya da sen?" Bakışlarımı Chance'e çeviriyorum.

"Ben değil," diye araya giriyor Cole.

Beni yakaladı. Cole ve ben ailemizle ilgili duygularımızı farklı şekillerde ele aldık. O kaçtı, ben savaştım. Her şeyle, herkesle, hatta kendimle bile savaştım. Belki de en çok kendimle.

"Görünmezdim, önemsizdim, unutulmuştum. Hâlâ da öyleyim. Birilerinin bana dikkat etmesinin tek yolu bir şeyleri havaya uçurmam. İşte, güzel bir aile yemeği ve ben yine her şeyin içine ediyorum, her şeyi bir çırpıda mahvediyorum." Kollarımı iki yana açarak bana nişan almalarına izin veriyorum.

Sessiz kalıyorlar, bende olmayan mavi gözlerinde incinmişlik, ihanet, hayal kırıklığı ve öfkeyle bana bakıyorlar. Çünkü ben yabancıyım, aykırı olanım, dışlanmış olanım.

Dani'nin elini tutup onu ayağa kaldırıyorum. Tüm bu patlama boyunca yanımda sessiz kaldı. Bunu gördüğü için üzgünüm ama belki şimdi ailem hakkında söylediklerimi anlar.

Ya da hepsinin yaptığı gibi sorunun sen olduğunu göreceksin.

Şu anda bunu düşünemem, bu yüzden onu ön kapıya doğru sürüklüyorum. Kayla'nın bizi takip etmesine şaşırmadım. O her şeyden önce annemin kölesi.

"Kyle..."

Elimde değil. Yıllarca bana ikinci annelik yapması beni çok iyi eğitti, bu yüzden duruyorum, ama ona ters ters bakıyorum, sessizce bir öğüde, azarlamaya ya da başka bir şeye ihtiyacım olmadığını bilmesini sağlıyorum.

"Aptalca bir şey yapma. Yani, başka bir şey." Sarı kaşlarını kaldırarak, bu gecenin en üst düzey bir rezalet olduğu konusunda onunla aynı fikirde olmamam için bana meydan okuyor.

Dişlerimi sıkıyorum, dilimin ucunda Kayla'nın hak etmediği çirkin sözler var ama o çoktan dikkatini Dani'ye çevirmiş. "Onunla kal. Sen onun için iyisin," diye hızlıca tükürüyor, sanki Dani'yi ondan çekip alacağımı düşünüyormuş gibi. Dürüst olmak gerekirse haksız değil ve söylediklerine dikkat etmezse ben de haksız çıkabilirim.

Dani elimde kalan tek şey. En azından hâlâ benimle olmasını umuyorum. Dani, Kayla'dan bana bakıyor. "Kimse için iyi olduğumdan emin değilim."

Kayla Dani'ye doğru eğiliyor, her kelimesini duymama rağmen sanki ona bir sır veriyormuş gibi. "Kyle'ın egosunu yerle bir edecek ama altındaki nazik ruhla ilgilenecek birine ihtiyacı var. Bence bu sen olabilirsin."

Benim ya da Dani'nin tepkisini beklemeden arkasını dönüyor ve kardeşlerimin benim hakkımda duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştukları yemek odasına geri dönüyor.

Ne düşünüyordu ki?

Cidden, annemin...

Bunun üzerine Dani'yi dışarı çekip bisikletime tırmanıyorum ve kaskı ona doğru itiyorum. Bu sefer kendisi takıyor çünkü ben nazik olamayacak kadar öfkeliyim ve o da arkamdan biniyor.

Ailemi ve sahip olabileceğim tüm zihinsel berraklığımı geride bırakarak kükreyerek yola çıkıyoruz. Beynim parazitlerle dolu ve onu susturacak tek şey hız.

Böylece gecenin içine doğru hızla ilerliyoruz... daha hızlı... ve daha hızlı.

Dani benimle cehenneme gideceğini söyledi. Sanırım onu doğrudan oraya götürdüm, geçmeden ya da 200 dolar almadan. Doğruca cehenneme.

BÖLÜM 25

DANI

Yolumuzu aydınlatan farlardan başka bir şey olmadan dolambaçlı taşra sokaklarında uçarken karanlık etrafımızı sarıyor. Kyle otoyola çıktığında ışıklar görünmeye başlıyor, hızlandıkça hızlanıyor.

Ne kadar sürdüğümüzü bilmiyorum, saatlerce sürdüğümüz kesin ve muhtemelen iki depoya yakın benzinimiz var çünkü Kyle sessizce yakıt ikmali yapmak için bir kez duruyor. Benzin istasyonunun ışıklarının sert, yapay beyazlığında, yüzündeki, güneş gözlüklerinin arkasından gözlerini sulandıran rüzgârla hiçbir ilgisi olmayan gözyaşı izlerini görebiliyorum. Tekrar uzaklaştığında kollarımı ona doluyor ve içindeki savaşı hissederek ve ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmasını dileyerek ona sarılıyorum.

Daha önce bir gezintinin kafasını boşaltmasına yardımcı olduğunu söylemişti, belki de yapabileceğim şey tam olarak budur... o bu gece patlattığı bombayı işlerken yanında olmak. Bu konuşmayı yapmayı planladığını sanmıyorum, ancak anlaşılır bir şekilde zihninde ağır bir yük vardı ve en ufak bir tetiklemede patladı. Bunu izlemek benim için zordu ve Kyle için daha da kötü olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden şu anda ihtiyacı olan şey buysa, bana kalırsa sonsuza kadar sürebiliriz.

Öyle hissediyorum çünkü geç oldu... ya da sabahın erken saatlerinde, sonunda garaj yoluma döndüğünde. Kaskımı çıkarıp iniyorum ama o motoru kapatmıyor. "İçeri gel."

Çenesi gergin, başını sallıyor. Birazcık aklım olsaydı, onu kendi haline bırakırdım. Ama kimse bana akıllı demedi, bu yüzden Lucille'i kendim kapattım ve anahtarını aldım. "Bu bir soru değildi. "Gel. İçeri gel."

İç çekişi dünyanın ağırlığıyla ağırlaşıyor, ama işbirliği yapıyor, kickstand'i ayarlıyor ve bisikletten tırmanıp başı öne eğik beni ön kapıya kadar takip ediyor. İçeride elinden tutup yatak odasına çekiyorum ve onu soymaya başlıyorum. Gömleğini çıkarmama izin verdi, ama ben

Kemerine uzandığımda karnı gerildi ve elini benimkinin üzerine koyarak beni durdurdu. "Dani-"

"Hadi bir duş alalım. Hepsini yıkayalım," diyorum ona.

Elleri gevşedi ve ben de kemerini, düğmelerini ve fermuarını çözdüm. Botlarını çıkarıyor, kot pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı itiyor, ben soyunurken çoraplarını çıkarıyor. Çıplak halde onu banyoya götürüyorum, ben suyu lavabo sıcaklığına getirirken o gözlerini yere dikmiş öylece duruyor. Sanırım onu hayata döndürmek için bu gerekecek.

Su ısındığında, ona içeri girmesi için rehberlik ediyorum ve o da hemen fiskiyeinin altında duruyor, ellerini duvara dayayarak suyun başının üzerinden geçmesine izin veriyor. Arkasına geçip kendimi sırtına yapıştırıyorum ve kollarımı ona sarıyorum. Avuç içime çarpan kalbinin gümbürtüsünü hissedebiliyorum ve varlığımın yeterli olması için dua ediyorum çünkü desteğimi ve gücümü benimiz aracılığıyla emmesine izin vermekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Uzun bir süre sessiz kalıyor, yine ağlıyormuş gibi ara sıra nefes alışının kesildiğini hissediyorum. "Sorun yok, sorun yok, sorun yok," diye tekrar tekrar fısıldıyorum, çünkü çoğunlukla başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Mantıklı geldi," diye mırıldanıyor bir süre sonra. "Değil mi? Mantıklı olduğunu düşündüğüm için deli değilim, değil mi?"

"Hayır, deli değilsin. İncinmişsin ve seni koşulsuz sevmesi gereken insanların neden sevmediğini anlamaya çalışıyorsun," diye onu temin ediyorum. "Ya da en azından sevdiklerini sana göstermediler."

Dönüyor, elleri yüzümü kavırıyor ve burnu benimkine birkaç santim yaklaşıyor. "Her şeyi berbat ediyorum. Lütfen bunu da berbat etmediğimi söyle." Sesi sert, acı ve korku dolu.

Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum, başımı sallarken onu yüzüme doğru tutuyorum. "Hayır, biz iyiyiz. Hiçbir şey değişmedi. Ben seni seçtim." Titrek bir nefes veriyor, dudaklarına su damlacıkları gönderiyor ve ne olursa olsun onu kabul ettiğimi gösterme ihtiyacıyla onları yalıyorum. "Benim için olduğun kişi ile onlar için olduğun kişi aynı şey değil. Belki bir gün, dönüştüğün adamı görecekler ama bu gece olmak zorunda değil."

Çenemi kaldırıyorum, ağzımı yavaşça onunkine doğru götürüyorum. Sadece bir öpücük, zihninin alabileceği tek şey bu, ama onu terk etmediğimi şüphesiz bilmesini istiyorum. Onu görüyorum, onu istiyorum, düşünüyorum... Ona aşık oluyorum.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, ilk başta nazikçe, ama Kyle devralıyor ve bunu çok daha çaresiz bir şeye dönüştürüyor. Başını eğiyor, sanki onun can simidiymişim gibi beni tüketiyor ve doğrusu öyle de olabilirim. Ona kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım olmadığını çünkü hayatım boyunca bunu kendim yaptığımı söyledim. Belki de Kyle herkesi kurtarıyor, kendisi boğulurken onları filikaya koyuyor ve kendisine yaşamak için gerçek bir şans vermiyordur.

Ama o kendini kurtarmayacaksa, ben kurtaracağım.

Alnını kendime yaklaştıracak ve hüzünlü gözlerini kendi gözlerimde büyüyen alevlerle karşılayarak uzaklaşıyorum. Kayla yanıliyordu. Kyle'ın egosunu yerle bir etmem için bana ihtiyacı yok. Bunu uzun zaman önce yaptı ve sadece ailesinin yanındayken koruyucu bir zırh gibi tekrar yerine koyuyor. Kyle'ın ihtiyacı olan şey, geçmişteki benliğini yakıp küllerinin arasında gururla dururken yanında duracak biri. Ve ben bunu yapabilirim. Ona bir kibrit verip alevlerden koruyabilirim.

"KYLE, UYAN," diyorum ona. Yatağıma yayılmış, çıplak ve hafifçe horluyor. Bütün gece uyuyamadı, uykusunda mırıldandı ve dönüp durdu, bu yüzden elimde olsa daha fazla uyumasına izin verirdim, ama Wayne, Zeus ve Frogger zaten yandalar ve onları başka bir sabah işe başlamadan önce Kyle'ın bisikletinin garaj yolunda olmasına sırtırtırken gördüm.

"Ne...?" diye mırıldanıyor ve sonra yavaşça gözleri açılıyor. Parlaklığa karşı gözlerini kısıyor ve kolunu gözlerinin üzerine atıyor. "Saat kaç?"

"Neredeyse sekiz. Çocuklar beş dakika kadar önce geldiler. Kahve senin için hazır," diyorum ona.

İnliyor ve yatağın kenarından uzaklaşıyorum, ama beklenmedik bir şekilde ayağa fırlıyor, beni belimden yakalıyor ve tekrar uzanırken beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Yarı onun üstünde, yarı yatağın üzerinde, bir bacağım kenardan sarkmış bir şekilde yamuk duruyorum. Ani pozisyon değişikliğine gülümseyerek bir çığlık atıyorum, ama Kyle'ın gözleriyle karşılaştığımda gözleri ciddi, şakacı değil.

"Teşekkür ederim," diyor. Başparmağı omzumda daireler çiziyor ve bakışları sanki gün ışığında fikrimi değiştireceğimden korkuyormuş gibi beni takip ediyor. Ya da belki de dün gecenin ailesi üzerindeki etkisinin ne kadar büyük olduğunu fark ediyor.

Sanırım aklımdaki en büyük ağırlık bu, ama her ihtimale karşı dudaklarına şapırtılı bir öpücük konduruyorum. "Her zaman, her şey, *pendejo*." Bu sabah biraz neşeye ihtiyacı olduğunu tahmin ederek onun oyun kitabına geri dönüyorum. Ama şunu da ekliyorum: "Bu düzeltilebilir. Ailenle, yani... eğer istersen düzeltilebilir."

Çenesini eğip başını sallıyor ve gitmeme izin veriyor.

Bana inandığını sanmıyorum ama gerçekten ciddiym. Yolculuğumuz sırasında o her şeyi tekrar tekrar yaşarken, ben de yaşıyordum. Tüm çirkin, acı verici anları, ama aynı zamanda alaycı, hafif olanları da. Bazı işlev bozuklukları olduğu kesin ama hangi aile mükemmeldir ki? Bildiğim kadariyle hiçbir. Kyle ve ailesinde yanlış olan şeyler çalışmayla düzeltilebilir. Ve Kyle'ın iyi olduğunu bildiğim bir şey varsa, o da kışını yırtarak çalışmaktır.

Mutfağa dönüp ona bir fincan kahve dolduruyorum ve dışarı çıkarken masanın üzerine bırakıyorum. Ama durup dumanı tüten kahve fincanına bakıyorum ve annemin babama yaptığı gibi ona nasıl hizmet ettiğimi düşünüyorum. Öfke ve kızgınlığın gelmesini bekliyorum ama gelmiyor. Aslında, hiç de boyun eğmiş gibi hissetmiyorum. Kyle'ı önemsiyormuşum gibi geliyor, ki önemsiyorum.

Belki annem için de durum böyledir? Bu düşünülmesi gereken bir şey çünkü onun bu çerçevede nasıl davrandığını hiç düşünmemiştim. Babam için bu kadar çok şey yapmasının nedeni bu olabilir mi? Bu kadar basit olabilir mi, onu seviyor ve onun için en iyisini istiyor?

Hâlâ bunu düşünürken ızgarayı açıyorum ve büyük folyo tepsideki mısır koçanımı zar zor ısınan yüzeye yerleştiriyorum. Bu şekilde ızgara ısındıkça daha yavaş pişecek ve erken gelen öğle yemeği ekipleri ve öğleden sonrakiler için de hazır olacak.

"Hey, Dani, patronu bu sabah fazladan geç mi tutuyorsun?" Frogger Kathy'nin arka bahçesinden sesleniyor, önündeki havayı şapırdatarak. Kız arkadaşı ya da her kimi beceriyorsa onun için anında üzülüyorum çünkü yaptığı surat ifadesi herkesi tiksindirmeye yetiyor. Belki de bu yüzden arkadan saldırıyordu?

"Oraya vardığında orada olacak," diye kısaca cevap veriyorum.

"Yapacak işlerimiz var, biliyorsun." Zeus şimdi olaya dahil oluyor, yüzü neredeyse kocaman, alaycı bir sırıtişla kaplanıyor.

Bir elimi kalçama atıyorum. "Siz ikiniz kendiniz yapamıyor musunuz?" Başlarını salladıklarında ekliyorum, "Yemin ederim, bir kamyon dolusu aptal sipariş edebilirim, sadece birinizi alırım ve paramın karşılığını almış olurum." Kulağa şirret gibi geldiğimi biliyorum ama Kyle'ın bir dakikaya ihtiyacı varsa bu ikisi onu durduramaz. Benim gözetimimde olmaz.

"Gerçek hikâye," diye araya giriyor Wayne, ciddiyetle başını sallayarak. Ama bir şeyler olduğunu anlamış gibi görünüyor - belki benim ruh halimle, belki de Kyle'la ilgili - ama her iki durumda da adamları ateş hattımdan çekmesi gerekiyor. "Haydi, salaklar. Ne yapılması gerektiğini biliyoruz, bırakın da hanımefendi de kendi işini yapsın."

Wayne bana elini kaldırarak iki genç adamı bahçenin arka tarafına doğru yönlendirdi ve onlara "Burada baklava dilimi şeklinde kayan döşeme taşları döşenecek" dedi.

Çocuklar homurdanıyor ama Kathy'nin bahçesine ne yapacaklarını ölçerek işe koyuluyorlar.

Tam zamanında içeri girip Kyle'ın Nessa'ya ön kapıdan yiyecekleri getirmesi için yardım ettiğini görüyorum. 'Şeker Ayı şöyle', 'Şeker Ayı böyle' demesini ve beni yine yanında bir misafirle bulduğu için benimle dalga geçmesini bekliyorum. Onun yerine bana endişeli bir bakış atıp "Sorun ne?" diye soruyor.

Ben de "Aile meseleleri" diyorum.

Nessa'nın anladığı bir şey varsa, o da ailenin karmaşık olabileceğidir, bu yüzden daha fazlasını almak için aceleyle dışarı çıkmadan önce iki çantayla birlikte onu da hemen oturma odamın zeminine bırakıyor.

Kyle onları alıp benim için mutfığa koyuyor ve sonra kahveyi alıyor. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Kollarımı beline doladım. "Bir şey değil. Her şey için. Git çocuklara patronluk tasla, çıplak ellerinle bir çukur kaz ya da stres atmak için fiziksel bir şeyler yap, ben de daha sonra öğle yemeği getireyim. Kulağa hoş geliyor mu?"

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Evet, ama çocukları kontrol ettikten sonra Maggie'den Peanut Butter'ı alıp eve götürmem gerekiyor, bu yüzden öğle yemeğine kadar dönemeyebilirim. Yine de çocuklar bunu takdir edecektir."

"Siktir et onu. Seni beslemeye hazırdım. Ek menfaatler elde ediyorlardı. Eğer geri dönmeyeceksen, bu sabah bana çektirdiklerinden sonra sandviçlerini yiyebilirler." Onun için işleri hafifletmeye çalışarak gülümsüyorum ve o da buna karşılık vermek için çaba sarf ediyor, ancak bu en iyi ihtimalle gönülsüz ve zayıf. Daha ciddi bir şekilde, "Fıstık Ezmesi'nin Maggie'de olduğunu fark etmemiştim" diyorum. Bütün öğleden sonra, akşam ve gece evde olmamıza rağmen köpeği düşünmediğim için kendimi kötü hissediyorum ama Kyle'ın bunu yapmasına şaşırmadım. O böyle iyidir, her zaman başkalarını düşünür.

"Evet, yavruları kontrol etmek için oraya geri döndüm ve onu da yanımda götürdüm. Gitmek istemedi ve akşam yemeğinde ne yapacağımdan emin değildim, bu yüzden Maggie kalabileceğini söyledi. İhtiyacım olduğu sürece orada olmasında bir sakınca görmüyor, özellikle de diğer köpekleri onun için kontrol altında tuttuğu için. Ama evde bile, bahçeye girmek için bir köpek kapısı, otomatik su ve mama dağıtıcıları ve evin içinde serbestçe dolaşabiliyor. Zaten benim onun misafiri-hizmetçisi olduğumu düşünüyor, bu yüzden bir gece yatağın ortasında uyumak onun için çok tatlı bir anlaşıma olurdu. Ama muhtemelen Maggie'lerde yerde bir köpek yatağında uyumak zorunda kalsa bile çok eğlenmiştir."

"Yavrular nasıl?" İşleri olumlu yönde tutmaya çalışarak soruyorum.

"Whiskey hepsini aldı. Kendi yavrularının yanında emziriyorlar," diyor ve bundan mutlu olduğunu biliyorum ama Peanut Butter, Whiskey ve yavrular hakkında bilgi verirken yüzü bomboş.

"Güzel." Ne diyeceğimi bilemesem de daha fazlasını söylemek üzereydim ki Nessa ön ekranı tekmeliyor.

"Merak etme, diğerlerini ben hallederim. Yardıma ihtiyacım yok," diye homurdanıyor, kollarında vücut ağırlığının yarısı kadar poşet var.

Kyle hemen kapıya doğru ilerler, kapıyı açar ve yükü onu.

"Sadece onları yere bırak. Gitmen gerektiğini biliyorum" dedim ve o da bana minnettar bir bakış gönderiyor. El sallıyor ve dışarı çıkıyor.

Nessa talepkâr bakışlarını bana çeviriyor. "Neler oluyor kızım?"

İçimi çekiyorum, ayaklarının dibindeki poşetleri kapıyorum ve başımı sallayarak mutfağı işaret ediyorum. "Hadi, sana uzun lafın kisasını anlatayım."

Alışveriş paketlerini açarken ona Costco'daki patlamamı, Kyle'ın beni arabama kadar kovalamasını ve sonra gönüllü olduğu köpek kurtarma merkezine gidişimi anlatıyorum. Yemin ederim gözlerinden kalpler fışkırıyor. "Köpekleri mi kurtarıyor?"

"Şey, onları kurtaran kadınla birlikte çalışıyor, onun için ufak tefek işler yapıyor. onu."

"Aynı şey," diyor Nessa.

Sonra ona Kyle'ın beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıp, beni ve beni aile yemeğine davet etti. Ailesinin mali durumu hakkında bir şey paylaşmıyorum çünkü benim için önemli değil. Kyle neyse o ve benim için önemli olan da o. Ona Kyle'ın babasına kızdığını söylediğimde - nedenini söylemiyorum çünkü bu onun paylaşıp paylaşmayacağı bir hikaye - nefesi kesiliyor.

"Eğer babamla böyle bir şekilde konuşsaydım, bana bir iki şey öğretirdi, orası kesin," diyor Nessa, yüzü ekşimeden önce. "Huzur içinde yatsın."

Dua ediyormuş gibi tavana bakıyor ama gerçek şu ki Nessa babasının hayatta olup olmadığını bilmiyor. Annesinin bunaması sürekli bakım gerektirecek kadar kötüleştğinde çekip gitmiş ve o zamandan beri ondan haber alamamış. Bu konuda çok şey hissediyor, çünkü babası gençken onun için iyi bir babaydı, ama hasta karınızı terk edip gitmek, ona bakması için kızınızı bırakmak, size hiç kimsenin, en azından Nessa'nın kitabında Yılın Babası ödülünü kazandırmaz.

"Evet, gerçekten hepsini bilmiyorum. Ama Kyle'la tanıştın mı? İri, gürültülü, ukalalık derecesinde kendinden emin, değil mi?" Başını sallıyor, yüzünde 'duh' ifadesi var. "Ailesiyle birlikte bunu en uç noktaya taşıyor, 'Kyle bu' diye gözlerini deviriyorlar ve sonra onu görmezden geliyorlar. O da görünmez oluyor."

Nessa, Kyle'ın ayrıldığı ön kapıyı göstererek itiraz ediyor. "O adam mı? Görünmez mi oluyor?"

Ben de en az onun kadar şaşkın bir şekilde kollarımı iki yana açıyorum. "Değil mi?" "Ne yapacak ki?"

"Bilmiyorum," diye iç geçiriyorum. "Ona düzeltilebilir olduğunu söyledim, ama bu ona bağlı."

Nessa bana doğru eğiliyor ve ciddi bir bakışla beni sıkıştırıyor. "Daha da önemlisi, onunla ne yapıyorsun? Sana bir sik bulmanı söyledim ama uzun yolculuklar, derin sohbetler, aileyle tanışmalar? Kızım, o adam senin için gitti. G-O-N-E, gitti."

Kabul etmek gerekir ki, birkaç gün çok zor geçti; Kyle için, benim için ve Biz.

Dudaklarımı yalıyorum, bir kez söylediğimde geri alamayacağımı biliyorum. "Ben

Ona aşık oluyorum," diye itiraf ediyorum.

Zincirlerin etrafımı sarmasını, beni bağlamasını ve her zaman kendini ve gururunu ön planda tutacak bir adama bağlamasını bekliyorum. Ama gelmiyorlar. Kendimi kapana kısılmış hissetmek yerine özgür hissediyorum. Çünkü Kyle öyle bir adam değil. Kendi zararına olacak şekilde başkalarını ön planda tutuyor ki bu da üzerinde çalışması gereken bir şey.

Ama ben bir ilişkinin içinde kendim olmanın mümkün olmadığını düşündüğüm için her türlü ilişkiye karşı savaşıırken, Kyle bana kim olduğumun ve sunabileceklerimin fazlasıyla yeterli olduğunu hissettiriyor.

Onun için de aynı şeyleri hissettiğimi bilmesini istiyorum; o yeterli, değerli ve çok sevilebilir biri.

Nessa ellerini çırpıyor ve mutlu bir şekilde ayaklarını yere vuruyor.
"Biliyordum! Yani, seni kim suçlayabilir ki? Sugarbear seksi bir adam."

"Hey," diye çıkışıyorum, kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum, ama o gülüyor, benim kıskançlık duymamı gerektirecek kadar ciddi değil. "Mesele bu değil. Mesele benim ben olmama nasıl izin verdiği."

Başını eğiyor, şüpheli görünüyor. "İyi, ve o seksi."

Parmaklarını şıklatıyor ve muzaffer bir edayla beni işaret ediyor.

"Biliyordum."

Ama o giderken ve ben yemek yapmaya geri dönerken aklımda olan Kyle'ın seksiliği değil. Dün gece ne kadar incindiği ve eğer yapabilseydim, bu acıyı ondan anında alırdım.

BÖLÜM 26

KYLE

Eve dönüş yolum gürültülü, sokak gürültüsünden değil, kafamın içindeki gürültüden.

Ne yaptım ben? Ve bunu nasıl geri alacağım?

Kamyonu değiştirip Maggie'nin evine gidiyorum ve Peanut Butter selamlamak için hala burnuyla taşaklarıma vurup neden Nutbuster lakabını aldığını hatırlatsa da, mutlu bir şekilde kamyonu atlayıp yolcu koltuğuna oturuyor. Beş saniyeden kısa bir süre içinde horlamaya başladı, belli ki yorgun bir yavru.

"İyi mi?"

"Görünüşe bakılırsa senden daha iyi," diyor Maggie, kartal gözleri hiçbir şeyi kaçırmadan. "Zor bir gece geçirmişsin gibi görünüyor, hem de eğlenceli bir şekilde değil."

"Ailemle büyük bir patlama yaşadık."

Tek söyleyebileceğim bu ve Maggie de burnunu sokacak biri değil. Benim gibi yaralı hayvanlarla arası iyidir ve sabırlı davranıp siz yaklaşma riskini almaya hazır olana kadar bekleyebilir.

"Aile bazen zordur. Hepimiz sadece insanlarız, sayısız yönden kusurlu ve kusurluyuz, birbirimizi sevmek için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz çünkü hem doğa hem de yetiştirme bize yapmamız gerektiğini söylüyor." Benimle doğrudan konuşmuyor, daha ziyade arka bahçeye bakıp bana alan açarken rüzgârla konuşuyor.

"Bazen yavru köpekler iyi bir nedenden ötürü geride bırakılır ve tüm yavrular bunun için daha iyidir." Garaja, Whiskey'nin kafesine bakıyorum ama köpeklerden bahsetmiyorum ve bunu ikimiz de biliyoruz.

"Bazı çocukların kafalarını kışkırtıcı çıkarmaları ve mızdırılmayı bırakmaları gerekiyor," diyor acımasızca. Hiddetli gözleri bana kilitleniyor ve nazik olma zamanının geçtiğini ve Maggie'nin sert sevgisinden bir doz almak üzere olduğumu çok çabuk anlıyorum.

"Ben-"

Elini uzatarak beni durdurdu. "Öyle olmadığını biliyorum... ve deneyimin sana ait, ama ailedeki her bireyin de kendi deneyimleri var, her biri seninkinden farklı. Olayları biraz da onların perspektifinden görmeyi dene ve bakalım seninkini değiştirecek mi? Belki değiştirir, belki de değiştirmez." Omuz silkiyor. "Ama ailenin sensiz daha iyi olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun Kyle. Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin, ama onlar senin nasıl biri olduğunu bilmiyorlarsa, seni sevmedikleri için onlara nasıl kızabilirsin? Onlara gösterdiğin versiyonunu sever miydin?"

Bu beni kısa kesiyor.

Ben ukala, sinir bozucu, kaba, olgunlaşmamış, kıkırdamak için her şeyi mahveden bir pisliğim. Onlara göre ben buyum. Ve bir zamanlar gerçekten de bunların hepsiydim ama uzun zamandır o adam değilim.

Haklı olduğunu kabul etmekten utanarak Maggie'nin gözlerine bakıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Dik durmalısın, kendini toparlamalısın ve onlarla birlikte olduğun gibi bir adam olmalısın. Senin ne kadar harika biri olduğunu bilmeyi hak ediyorlar."

"Teşekkürler Mags," diyorum ona, bir arkadaştan daha fazlası haline gelen bu kadına kollarımı dolayarak. Kayla bir yana, Maggie benim için ikinci bir anne, bu da annemin dün gece ne kadar incinmiş görüldüğünü hatırlamama neden oluyor.

Bir oyun planım ya da en azından hayaletimsi bir taslağım varmış gibi hissederek ayrılıyorum.

Bir tane.

Ama beklemeye almak zorundayım çünkü evime geldiğimde Cameron ve Kayla yine verandamda oturuyorlar. Biri annemi, diğeri babamı temsil eden aile delegeleri olmalılar diye düşünerek acı bir kahkaha atıyorum.

Park ettim ve Peanut Butter'ı dışarı çıkardım. Maggie'lerde oyun oynamaktan yorulduğu için Kayla ve Cameron'a her zamanki gibi öpücüklerle saldırmıyor ama yanlarına gidip onları kokluyor. İkisinde de ödül maması olmadığını görünce oflayıp puflayarak ön kapıya doğru yürüyor ve kapıyı açmamı bekliyor.

"Sanırım siz ikiniz bana yeni bir göt deliği açmak için buradasınız?" Kuru bir sesle soruyorum.

Cameron homurdanıyor. "Daha çok o kalın kafandan neler geçtiğini gözden geçirmek için."

"İçeri gel o zaman. Belki sen buna bir anlam verebilirsin çünkü ben kesinlikle veremiyorum." Kapıyı açıyorum ve Peanut Butter yolu gösteriyor ama

Oturma odasına gitmek yerine doğruca yatak odama gidiyor. Sanırım sabah uykusunun ikinci turu için kendinden geçiyor. "Kahve?"

Cevap vermelerini beklemeden mutfığa gidip tencereyi çalıştırıyorum. Dani'nin bu sabahki süper güçlü demlemesinden sonra başka bir taneye ihtiyacım yok ama yapacak bir şeylere ihtiyacım var. Cameron ve Kayla mutfak tezgahındaki taburelerde oturmuş beni izliyorlar.

Kayla, "Babamın senin baban olmasıyla başlayalım," diye öneriyor. "En azından bu şartta anlaşabilir miyiz?"

İçimi çekiyorum, ellerimi tezgâha dayamışım ve başım öne eğik.

Düş

ük. "Yoksa DNA testine mi ihtiyacınız var?" Cameron alay ediyor.

Maggie'nin sözleri kafamda tekrarlanıyor. Eğer onların beni olduğum adam, her zaman olduğum gibi küstah, boktan konuşan bir piç olamam. Dudaklarımı yalayıp ayağa kalkıyorum, arkamı dönüp kollarımı göğsümde kavuşturarak tezgâha yaslanıyorum. "O benim babam. Bir an şüpheye düştüm çünkü bu benden neden bu kadar nefret ettiğini açıklarmış gibi geldi, yani nefret edilebilir olduğum için değil."

"Yine mi bu?" Cameron ellerini havaya kaldırıp Kayla'ya 'bunu duyuyor musun' der gibi bakarak tersliyor.

Kayla ona ters ters bakar ve hemen karşılık verir. "Kapa çeneni Cam. Bırak açıklasın."

Cameron, Kayla'nın sertliğine yarı şaşırılmış bir halde çenesini kapatıyor ve bana bakıyor, istemeye istemeye de olsa sözü bana veriyor. Bu tam olarak kucak açan bir karşılama sayılmaz ama uzun zaman önce bana yapıştırdıkları berbat etiketine layık olmak için elimden geleni yaptığım yıllardan sonra alabileceğim tek şey bu.

Üç fincana kahve doldururken düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalışıyorum, her birinin önüne dumanı tüten bir fincan koyuyorum ve sonra kendi fincanımdan dikkatli bir yudum alıyorum. Dilim haşlanıyor ve dün gece sarf ettiğim çirkin sözlerden sonra bunu hak ettiğimi düşünsem de fincanı bırakıyorum.

"Ben çocukken, her zaman herkesin atlatmaya çalıştığı bir çocuktum. İster bir oyun olsun, ister okul işleri ya da arkadaşlarla dışarı çıkma, ya dışarıda bırakılırdım ya da annem birinizin beni alması gerektiğini söylediği için bunun sadece bir hatırlatma olduğunu hatırlatırdım. Ben sizin için istenmeyen bir baş belasıydım. Sen, Carter ve Chance beni kimin alması gerektiği konusunda tartışırdınız."

Cameron, "Sen ailenin bebeğiydin, biz ise daha büyüktük ve yapacak işlerimiz vardı," diye itiraz ediyor.

Haksız değil, ben de başımı sallıyorum. "Biliyorum. Özellikle şimdi bunu görebiliyorum ama o zaman? Kimse beni sevmiyormuş gibi hissediyordum ve bu canımı acıtiyordu. Ailede bir yerim yokmuş gibi hissediyordum. Sonra herkes gitmeye başladı ve ben buna çok kızdım. Kutlama partileri ve veda kucaklaşmaları vardı ve kimse benim o evde sıkışıp kalmamı, giderek daha da yalnızlaşmamı umursamıyordu."

"Kyle-" diye fısıldıyor Kayla, ama ben artık durmak istemiyorum. İstesem de durabileceğimi sanmıyorum. Uzun zamandır içimde tuttuğum her şey dışarı taşıyor, ama bu kez hissettiklerimi örtmek için öfkeyi kullanmak yerine gerçek duygularımı açığa çıkarıyorum... acıyı.

"Babam hiç yanımızda olmazdı, ya işteydi ya ofisinde ya da bir anlaşma için seyahatleydi. Annem hayır işleriyle meşguldü ve sonra da Grace'e bakıyordu." Cameron'a elimi uzatıyorum ve aceleyle ekliyorum: "Bunu yapmasını yadırgamıyorum. Senin ona ihtiyacın vardı, Grace'in de ona ihtiyacı vardı ve o zamana kadar ben annemin başa çıkamayacağı kadar yıpranmıştım. Bu sadece kriz yönetimi gerektiren bir durumdu ve ben bunu biliyorum."

Cameron beni çıplak elleriyle öldürmek için tezgâhın üzerine atlamıyor, bunu yardıma ihtiyacı olduğu yorumunu unuttuğuna dair bir işaret olarak alıyor.

Cameron cehennemi yaşarken annesinin tüm ilgisine ihtiyaç duyduğu için ona kızamıyorum. Annemin onun yerine devreye girebilmesine sevindim çünkü Cameron'ın karısı öldükten sonra uzun bir süre ne kadar berbat durumda olduğunu çok net hatırlıyorum. Bence hâlâ berbat durumda. Sadece artık saklamakta daha iyi. Bu düşünce kafamda tekrar tekrar canlanıyor; ben büyümemi bir aptal gibi davranarak gizliyorum, o da cehenneme inişini kendini toparlamış gibi davranarak gizliyor. Çarpık bir şekilde aynı madalyonun iki yüzüüz.

"Ama işler yoluna girdiğinde, bildiğim tek şekilde davranmaya geri döndüm - giderek daha fazla pislik olarak. Kahretsin, yarısını bile bilmiyorsun. Bir bakıma, yeterince büyük, yeterince kötü, yeterince dikkat çekici bir şey yaparsam, belki... sonunda... herkes benim de neler yaşadığımı umursar diye düşündüm."

"Nasıl gidiyor peki?" Cameron soruyor ama alaycı olmak yerine üzgün görünüyor.

"Buradasın, değil mi?" "Buradasın, değil mi?" diyorum, dün geceki davranışımı sonunda çizgiyi aşp bana o kadar ilgi gösterilmesine neden olmasından utanarak.

almak için can atıyor.

"Haklısın," diye kabul ediyor. "Yine de bunu yapmanın daha iyi yolları olduğuna eminim."

"Katılıyorum."

"Bunları senin için sıralamamı ister misin?" diye sordu kuru bir sesle, parmaklarıyla sayarak. "Bir, annemi hile yapmakla suçlama. İki, babana karşı büyük çocuk kelimelerini kullan. Üç-

Kayla, Cameron'ın pazusuna ters bir vuruş yapıyor ve Cameron dökülmesin diye kahvesini sabitlerken ona inanmayan bir bakış fırlatıyor. "Yanılıyor muyum?"

"Tüm bunları yaşadığın için üzgünüm," diyor Kayla, kontrolü ele alarak. "Hiçbir fikrim yoktu. Sanırım seni kızdırdığımızı ve bu yüzden gelip aptalca davrandığımı, sonra da ardında kaos bırakarak çekip gittiğini sanıyordum. Ama sana ihtiyacımız olduğunda her zaman ortaya çıkıyordun, bu yüzden benim için sorun yoktu. Senin de öyle olduğunu sanıyordum."

"Ortaya çıkıyorum çünkü sizi seviyorum çocuklar. Sadece sizin de beni sevmenizi ve hâlâ kurtulmak istediğiniz ama takılıp kaldığınız sinir bozucu bir figüran olmamamı istiyorum."

Kayla, "Seni seviyoruz," diyor.

"Aynen öyle," diyor Cameron, kaşları çatılmış, bunu söyletmemem için bana yalvarıyor.

Eski ben bu konuda onunla dalga geçer, bunu söyleyene ya da daha büyük olasılıkla benden nefret ettiğini söyleyene kadar onu dürter ve dürtmeye devam ederdim ve bunu başından beri haklı olduğumun... beni ailede istemediklerinin bir kanıtı olarak kabul ederdim. Ama ben böyle biri değilim, uzun zamandır böyle biri olmadım, o yüzden başımı salladım. "Ben de öyle, dostum. Seni seviyorum, Kayla."

En azından iki kardeşimle yeni bir başlangıç yapmış gibi hissediyorum ama Kayla'nın daha garaj yolumdan çekilmeden diğer çocukları grup halinde arayıp artık aramızın iyi olduğunu söyleyeceğini biliyorum. Yani aslında bu bir sorunu çözüyor. Yine de halledilmesi gereken çok daha büyük bir sorun var.

"Annem ve babamla aramı düzelteceğim. Sadece ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Aldatan bir fahişe olduğunu düşündüğüm için üzgünüm anne' ile başla ve oradan devam et," diye öneriyor Cameron.

Kayla, "Belki de bu şekilde ifade etme," diye öneriyor ve Cameron'a anneme yakışır bir 'doğru davran' bakışıyla bir tokat daha atıyor.

"O kadar aptal değilim," diyorum ama yüzündeki meydan okuyan ifadeye bakınca bunu bilmelerinin mümkün olmadığını kabul etmek zorunda kalıyorum. Özellikle de benim

Dün gece anneme düşünmeden dolambaçlı bir şekilde öyle dediğim davranış.

"Özür dilerim ile başla ve oradan devam et. Bize karşı olduğun gibi açık ve dürüst ol. Seni seviyorlar, Kyle. Onlar da bunu düzeltmek istiyorlar."

Umarım haklıdır.

Çocukluğumun geçtiği evin zilini çaldım ve Ira kapıyı açtı. "Kyle, seni görmek güzel." Muhtemelen bu sefer motosikletimle ne kadar bahçeyi mahvettiğimi görmek için yanımdan geçip gidiyor. Ama kamyonetimi sürdüm ve bunu bir daha yapacağımı sanmıyorum. Çocukça maskaralıkları geride bırakıyorum ve şimdi başlayarak büyüyorum.

"Teşekkürler, sana da. Annem ve babam buralarda mı?"

"Charles'ın ofisinde. Lütfen kapıyı çalın. Sabahtan beri tartışıyorlar."

Tartışmalar.

Bu kelime aklıma geliyor ve unuttuğuma inanamıyorum. Annem ve babam konuşacak önemli bir şeyleri olduğunu söyler ve bir süreliğine birlikte ortadan kaybolurlardı. Kardeşlerim alaycı bir şekilde beni başka bir aileye vermekten bahsettiklerini söylerlerdi ama bir süre bu şakada gerçeklik payı olduğunu düşünmüştüm. Bunun ailemin seks için kullandığı bir parola olduğunu çok sonraları fark ettim.

Ira'nın aynı şeyden bahsettiğini sanmıyorum. Sanırım ailem gerçekten konuşuyor... muhtemelen benim hakkımda ve belki de beni bu sefer gerçekten başka bir aileye vermek hakkında.

Yine de her ihtimale karşı kapıyı üç kez çalıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor babamın sesi.

Sakin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum. Annem ve babam şöminenin önündeki kanepeye kıvrılmışlar, annemin bacakları babamın kucağına doğru uzanmış. Babam katlanmış gazeteyi annemin kalçalarının üzerine koymuş, elinde de bir kalem var. Birlikte bulmaca çözüyorlar, yapmayı sevdiklerini unuttuğum bir başka şey.

İkisi de bana bakıyor. Annemin gözleri ağlamış gibi pembe ve şiş. Babam durduğum yerde beni boğazlamaya hazır görünüyor.

Birçoğu tam da bu odada olmak üzere aldığım hayal kırıklığına uğramış bakışların ve azarların hiçbir zaman şimdiki kadar haklı olduğunu hissetmemiştim, ama bu sefer,

Her şeyi berbat eden ve umursamayan asi bir çocuk değilim. Ben değer verdiğim insanları incitmiş ve bunu telafi etmesi gereken bir adamım.

"Konuşabilir miyiz?" Beni kovarlırsa bunun haklı bir gerekçe olacağını çok iyi bilerek soruyorum.

Babam gözlerini kısıyor ama sonunda karşısındaki sandalyeye doğru çevirerek sessizce oturmam için bana izin veriyor. Fazla bir şey değil ama kabul ediyorum, konuşmaya istekli olduğu için minnettarım.

Ellerimi iki yana açtığım dizlerimin arasında kenetleyerek oturuyorum ve annemden babama bakıyorum. "Öncelikle üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Suçlamalarımın ya da o şekilde patlamamın hiçbir mazereti yok. Özür dilerim."

Babam dişlerini o kadar sert gıcırdatıyor ki çenesindeki kasların titrediğini görebiliyorum ama annem burnunu çekiyor, yeni yaşlar yüzünden yavaşça süzülürken kırık bir sesle soruyor: "Böyle korkunç bir şeyi düşünmene ne sebep oldu?"

Ellerime bakıyorum, tırnak etlerimi karıştırıyorum. "Bilmiyorum. Babamın gitmesi ve Anders'in burada olmasıyla ilgili söylediklerine kulak misafiri oldum ve berbat zihnimde her şey yapboz parçaları gibi bir araya geldi ama ben... seni düşünmüyordum. Sadece kendimi düşünüyordum." Şimdi çok tuhaf görünen şeyi yeterince açıklayamadığım için sözümü kesiyorum.

"Ve beni," diye düzeltiyor babam. "Çocuklarıma bilerek ve isteyerek farklı şekilde ebeveynlik yapmayı seçeceğimi düşünüyordun, birinin zararına olacak şekilde."

"Tamam, ama sen yapmadın mı? Korkunç sonuçlara vardığım için özür dilerim ama beni suçlayabilir misin? Hayatım boyunca bana farklı davrandınız. Cameron gibi zeki, Carter gibi rekabetçi, Chance gibi cesur, Cole gibi metanetli ya da Kayla gibi bir canavar değilim." Kardeşlerimden bahsederken ellerimi yumruk gibi birbiri ardına savuruyorum ve sonra avuç içimi göğsüme vurarak acı bir şekilde ekliyorum, "Ben sadece hiçbir şeyi doğru yapmayan hayal kırıklığı yaratan bir beceriksizim, bunu bana hatırlatmak için her fırsatı kullandın."

"Sen sıçıp batıran biri değilsin, isim. Sen sıçıp batırmayı seçiyorsun, fiil," diyor babam küçümseyerek. "İkisi çok farklı şeyler."

Esprisiz bir kahkaha atıyorum, beni hâlâ bu kadar kolay kesebilmesine şaşıyorum. "Vay be, teşekkürler. Sanırım şimdi her şey anlaşıldı, ha?" Koltuğumda geriye yaslanıp kollarımı teslimiyetle havaya kaldırdıktan sonra kolçaklara bırakırken ona ters ters bakıyorum.

"Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın?" Babam talep ediyor.

Babam aniden ayağa kalkıp soğuk şömineye doğru yürürken annem bacaklarını oynatıyor. Ellerini şöminenin üzerine koymuş, yukarıdaki aile resmine bakıyor. Fotoğrafi çektiğimi hatırlamıyorum ama hepimiz bir araya toplanmış, kollarımız birbirimize sarılmış ve yüzlerimizde kocaman gülümsemelerle annem ve babamın önünde duruyoruz. Fotoğrafta en fazla üç ya da dört yaşıdayım. Mutlu görünüyoruz. Belki o zaman öyleydik. Belki o zaman öyleydim.

"Elimden geleni yaptım," dedi. "Ve eğer yeterince iyi değilse, özür dilerim. Ama omuzlarımda tüm şirketin, tüm bu ailenin ve daha binlercesinin yükü vardı ve her şeyi yolunda tutmak için elimden geleni yapıyordum." Üzgün görünmüyor. Sanki benim duygularım, onun yapmakla meşgul olduğu çok önemli şeylerle kıyaslandığında önemsiz ve önemsizmiş gibi konuşuyor.

"Ama bunu yapmak için beni geride bıraktın!" Ben de ayağa kalkarak bağıriyorum. "Lanet olası şirket umurumda değildi! Parayı istemedim! Bir *baba* istedim!"

İyi ki aramızda bir masa var çünkü kayaya karşı kaya, bir diğerine karşı kımıldamaz bir güç gibiyiz, sesimizi duyurmak için çaresizce birbirimizi ezmeye hazırız. Göğsüm çok hızlı yükselip alçalıyor, hayatım boyunca görmezden gelerek bastırdığım acı serbest kalmak için yukarı fırladığında nefesim kesiliyor.

Babam yardım için anneme bakıyor, patlamamla alay ediyor ve o da ellerini uzatıyor, her birimize doğru birer tane. "Yeter. Oturun. İkiniz de." Annem saçma sapan bir ses tonu kullanıyor ve ikimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz - sınırına geldi ve buna dikkat etsek iyi olur.

Yavaşça oturuyoruz, babam ve ben sanki bu birimizin diğerine oynadığı bir oyunmuş gibi birbirimize bakıyoruz. Ama annem sadece onun yapabileceği şekilde ikimizi de yatıştırıyor, sanki ben ve babamın fırtınasının gözündeki sakinlik gibi.

"Başa dönelim. Her biriniz söyleyecek bir şeyiniz olduğunda söze girin. Kibarca," diye uyarıyor ve ikimize *de bugün beni denemeyin* der gibi sert bir anne bakışı *atıyor*.

Yavaşça başımı sallıyorum, ellerim iki yana açılmış dizlerimin arasında duruşuma devam ediyorum. Babam kanepede arkasına yaslanıp annemin önderlik etmesine izin veriyor. Muhtemelen o ya da ben yaparsak yine bağıracağımızı varsayıyor. Bu konuda haklı.

"İkizlerden sonra iyi değildim. Vücudum harap olmuştu, hormonlarım allak bullak olmuştu, bitkin düşmüştüm, çocuklar meşguldü ve Charles milyarlarca dolarlık bir şirketi yönetiyordu.

dikkat. Aldırmadım, çünkü dürüst olmak gerekirse, beni olduğum gibi görmesini istemiyordum." Babama bakıyor, o zamana geri dönmenin onda yarattığı acıyı görünce gözleri anında yumuşuyor.

Bunu benim için yapıyor olmasından nefret ediyorum ama bilmem gerekiyor. Babamla aramızdaki şeylerin neden farklı olduğunu anlamam gerekiyor ve bunu yapmanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum ve onun anılara dalmasına izin veriyorum.

"Anders'i tuttuk ve beni gerçekten kurtardı. Ama kesinlikle onunla bir ilişkim olmadı," diyor bana sert bir bakış atarak ve ben böyle bir şeyi aklıma getirdiğim için bile suçluluk duyarak büzülüyorum. Annem bunu asla yapmazdı. O böyle biri değil ve eğer onu bir saniye bile düşünmüş olsaydım bunu bilirdim. "Çocuklarla top oynadı, bebeklere yardım etti ve iyileşmeme izin verdi, ben de iyileştim. Yeniden mutlu olmam ve yarattığımız aile ve hayatla ilgili sevdiğim her şeye yeniden katılabilmem uzun sürmedi." Babamın elini tutuyor ve sıkıyor. "Çocuk sahibi olmayı bırakmıştık. Resmi bir açıklama yapmadık ama biliyorduk. Evlilik yıldönümümüzden birkaç hafta sonrasına kadar."

Bana bakıyor ve ben de "Bum, sürpriz." diyorum. Ama annem gülümsüyor. "Çok mutluydum."

Babam boş boş gülüyor. "Dehşete kapılmıştım." Ona bakıyorum ve şöyle açıklıyor: "Sevdiğim kadının böyle bir şey yaşadığını görmek - ve bununla kendi yöntemleriyle başa çıkmak için benden ve desteğimden uzaklaşması - yaşadığım en korkunç şeylerden biriydi ve bunu tekrar yaşamasını istemedim."

"Ama ben yapmadım," diye eklemek için acele ediyor annem. "Sana hamileliğim çok kolay geçti. Ve sen doğduğunda, sahip olduğum en esnek bebektin. Ne zaman istersen uyurdun. Her şeyi yerdin. Her yere giderdin. Her zaman gitmeye hazırdın, her şeyden heyecan duyardın. Yürümeye başladığında bu durum daha da arttı ve sürekli peşinde koştuğum bir aktivite kasırgasına dönüştün." Neyse ki bu anıyı hatırlayınca gülümsüyor çünkü bence bunun tersi de olabilirdi - zaten elleri doluyken vahşi bir çocuk çok fazla olmalıydı. "İşler senin için nerede yanlış gitti bilmiyorum," diyor babam, sözü devralıyor ve gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Mutlu olduğumuzu sanıyordum - senin de mutlu o l d u ğ u n u sanıyordum - ve sonra ergenlik çağında yaramazlık yapmaya başladın. Elimizden gelen her şeyi yaptık ama ne zaman bir çizgi çeksek onu geçtin. Bir kural koysak, onu çiğniyordun. Ceza verdiğimizde, karşı koyuyordun. İyi olmayı, sert olmayı, kaba olmayı denedim ama hiçbirisi senin için önemli değildi. Sanki çoktan ayrılmıştınız ve yaptığımız hiçbir şey sizi geri getiremiyordu. Sen

hiçbir şey umurunda değilmış gibi görünüyordu -aile, arkadaşlar, iş... hatta kendin bile."

Sözleri sertçe çarptı, kalbime ağır bir şekilde oturdu. "Umursamadım. Kimse beni umursamıyordu, ben neden kendimi umursayayım ki?"

"Kyle, biz seni önemsiyorduk! Tabii ki önemsedik," diyor annem, gözleri acıyla dolu.

Yüzümü ovalıyorum, ailemle yıllar süren mücadelem aklıma geliyor. "Biliyorum. İçten içe biliyordum. Ama ben istedim ki..." Tam olarak ne istediğimden emin olmadığım için sözümü kesiyorum.

"Ben," dedi babam kesin bir ifadeyle. "Ben gitmiştim. Sen ergenlik çağına girip okulu bıraktığında, kendimi işe o kadar kaptırmıştım ki, bir kenara çekilen ben oldum. Miranda'nın seninle her zaman daha iyi bir bağı vardı, bu yüzden işleri onun halletmesine izin verdim. Kendime bunun herkes için daha kolay ve senin için daha iyi olduğunu söyledim ama kendimi uzak tutmamalıydım. Gerekirse zorla girmeliydim."

"Bu her şeyi daha da kötüleştirirdi," diye itiraf ediyorum, bunun doğru olduğunu bilerek. "Sana karşı daha da sert savaşırdım."

Hepimiz geçmişle ilgili yapabileceğimiz bir şey olmadığının farkına vardığımızda sessizleşip birbirimize bakıyoruz. Önce annem konuşuyor, her zaman barıştırıcı ve kaos koordinatörü. "Şimdi ne yapacağız? Bunu nasıl düzelterek?"

"Başlangıç olarak, özür dilerim," diyorum sırayla ikisinin de gözlerine bakarak. "Davranışlarım, varsayımlarım ve bir eşek olduğum için."

"Ben de," diyor babam. "Kyle, belki de sana karşı kötü bir baba oldum. Ve bunun için özür dilerim."

"Ben değil," diye ekliyor annem biraz gülümseyerek. "Siz ikiniz, kendinizi kurtarmak için kendi yolunuzdan çıkamayan inatçı bezelyeler gibisiniz."

Babam ve ben kıkırdıyoruz çünkü o haklı.

Ama...

"Biz bir elmanın iki yarısı değiliz," diyorum anneme. "Cameron'dan bahsettiğine eminim, benden değil. Ben Kyle'ım, unuttun mu?" Ufacık bir sırtma riskini göze alarak takılıyorum.

Ama annem gülüyor. "Ciddi misin sen? İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz. Charles'ın hep böyle olduğunu mu sanıyorsun?" Elini ona doğru sallayarak tüm varlığını işaret ediyor gibi görünüyor ve ben omuz silkiyorum çünkü evet, öyle. Bunun üzerine daha sert gülüyor. "Charles'la tanıştığımızda, o senin olabileceğinden çok daha kötü biriydi. O kadar berbat biriydi ki bana çıkma teklif ettiğinde onu geri çevirdim."

Babam söze giriyor, "Evet, altı ay kadar!" derken sesi kırılgan geliyor.

Annem ona sırtıyor. "Büyümenin ne kadar sürdüğü senin suçun, benim değil. Sana ne istediğimi ve neleri kabul edemeyeceğimi söyledim ve bu altı saat, altı gün ya da altı hafta sürebilirdi. Sen bunu altı ayda başardın ve daha fazla beklememiş olman iyi bir şey." Saçlarını şımarıkça savuruyor, dudaklarında benimkiyle oldukça uyumlu bir sırıtma var.

Annemle babama aklını kaçırmışlar gibi bakıyorum. Çıktıklarına ve birbirlerine ne kadar aşık olduklarına dair hikâyeler duymuştum elbette. Düğünlerinin fotoğraflarını gördüm ve aile albümlerini karıştırdım. Ama annem babamı reddetti mi? Hayır, bu hiç gündeme gelmedi.

"Her neyse," diyor annem, dikkatini tekrar bana çevirerek, "mesele şu ki, Charles büyüdü ve sen de büyüdün. Ama hâlâ birbirinize benziyorsunuz. Bazen kişilik olarak, her zaman azim ve hırs olarak ve her zaman inatçılık olarak." Kızgınmış gibi yaparak başını sallıyor.

Bence numara yapıyor ya da en azından bize olan kızgınlığını abartıyor.

"Birbirimize bir daha asla bağırarak başlayalım, çünkü bu en hafif tabirle bunaltıcıydı. İkiniz de kelimelerinizi saygılı bir şekilde kullanın." Annem bize yaramaz çocuklarmışız gibi davranıyor ama bunu hak ediyoruz, bu yüzden ben başımı sallıyorum ve babam da sallıyor.

"Artık 'Beni hayal kırıklığına uğrattınız' nutukları ve ters ters bakışlar yok," diye öneriyorum. "Hak etmediğin sürece," diye düzeltiyor babam. Gözlerimi kısıyorum ve onun

işleri iyileştirme taahhüdü. Başını eğiyor ve ekliyor: "Büyüdün ama hâlâ öğreniyorsun ve eğer kafanı kışından çıkarıp dinlersen sana verebileceğim bazı tavsiyeler olabilir."

"İyi, ama sana her türlü tavsiyenin berbat olduğunu söyleme hakkımı saklı tutuyorum." İkimiz de aynı fikirde olmadan önce uzun bir süre birbirimize bakıyoruz.

Bu, tüm ilişkimizin yeniden müzakere edilmesi anlamına geliyor ve babam mükemmel bir müzakerecidir, bu yüzden burada dikkatli olmam gerekiyor yoksa kendimi köşeye sıkıştıracağım.

"Bisikletini bahçede sürmek yok," diyor babam ve ben de başımı sallıyorum çünkü bu kolay bir taviz. Zaten Ira'yı babamdan daha çok rahatsız ediyordu.

"İşimi rahat bırak. Acıma sözleşmeleri yok, mali durumuma burnunu sokmak yok, bir arkadaşının arkadaşı için referans vermek yok. İşler iyi gidiyor, hatta iyiden de iyi gidiyor ve bunun Harrington adıyla anılmasını istemiyorum çünkü bu sadece ve sadece benim işim."

Babam sinsice sırtıyor ve anneme doğru eğiliyor. "Şimdi anlıyorum." Annem kendi sırtışıyla cevap veriyor ve söylediklerimle ilgili bir şey babamla benim birbirimize benzediğimizi doğruluyor olmalı.

Ama benzemiyoruz.

Babam Blue Lake'i Büyükbaba Chuck'tan miras aldı. Ve aile şirketini küçük bir yatırım şirketinden devasa bir küresel imparatorluğa dönüştürmüş olsa da aynı şey değil.

Belki de öyledir?

Havuz kralı olmak istemiyorum ama kendi ellerimle, kalbimle ve beynimle bir şeyler inşa etmek istiyorum. Babam gerçek anlamda toprağı kazmamış olsa da, Blue Lake'i bugünkü başarısına ulaştıracak doğru fırsatları bulmak için bazı çamurları elemek zorunda kaldı. Bu da zaman ve özveri gerektiriyordu; başarılı olmak için benim de işime aynı şeyleri vermem gerekiyor.

Lanet olsun. Belki de annem haklıdır.

"Açık olmak gerekirse, o su parkı sözleşmesi acıma teklifi değildi. Gerçektir. Ama bunu sadece senin için düşündüm, bu yüzden hayır dediğinde geri çevirdim. Bir şeyleri kendi başına yapmak istemene saygı duyuyorum, o yüzden... kabul ettim."

Babam bana saygı mı duyuyor? Ve nasıl iş yaptığıma? Bu fikir beni öylesine şaşırttı ki geri çekildim.

"Aile yemekleri - her zaman ve zamanında," diye tükürüyor annem. "Ve masada çizme ya da temiz zeminimde kirli çizme izi olmayacak."

Görünüşe göre, ailemle olan ilişkim üzerine tam bir arabuluculuk yapıyoruz, ama annemin istediğı buysa, bunu yapabilirim. "Belki her seferinde değil çünkü meşgul olabilirim ama elimden geldiğince sık. Ve zamanında geleceğim." Annem bunu bir kazanç olarak görüyormuş gibi gülümsüyor. "Ve yerde çizme ya da dağınıklık olmayacak."

"Meşgul demişken," diye uzatıyor, "dün gece Dani'yle işler nasıl gitti? Korkup kaçtı mı?" Annem cevaptan korkmuş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Dani'nin hiçbir şeyden korktuğunu sanmıyorum, belki bana karşı hissettikleri dışında. Tam olarak birini aramıyor ama ben de ona başka bir seçenek sunmuyorum." Gülümsüyorum, dün gece ben bayılana kadar bana nasıl sarıldığını, bedenini bana nasıl yasladığını ama daha da önemlisi kalbinin benimle nasıl ilgilendiğini hatırlıyorum. Bunun onun gibi bir kadın için ne kadar büyük bir talep olduğunu biliyorum, ama bunu isteyerek yaptı ve bence bu iyiye işaret.

Babam çenesini eğiyor, bundan memnun görünüyor ve ben neredeyse hayretle onun benimle gurur duyduğunu fark ettiğim ilk bakışın şu olduğunu merak etmek zorunda kalıyorum

Onun annemin peşinden koştuğu gibi ben de bir kadının peşinden koşuyorum.

"Güzel. Lütfen onu tekrar yemeğe getir. Ve ona ikimizin en iyi şekilde davranacaksın." Annem bunu Dani için cazip bir vaat olduğu kadar bize bir hatırlatma olarak da yapıyor.

"Olacağım."

Annemle babama bakıyorum ve sanki son on yıl daha iyiymiş gibi geliyor. Ama geçmemiş. Her iki tarafta da hasar hâlâ duruyor. Ama en azından sakız, tükürük ve dua ile değil, iyi bir dolgu macunu ile yamanmış.

Ayaktayım, geldiğimde hissettiğimden çok daha iyi hissediyorum. Ve ilk kez elimi babama uzattım. Bir an bakıyor ve sonra elini benimkine doğru kaydırıyor. Elimi üç kez sıkıyor ama ben daha elimi çekemeden beni kucaklamak için kendine çekiyor.

Bana en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyorum. Ben de ona en son ne zaman sarıldığımı hatırlamıyorum.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve sırtını sıvazlamak için kolumu ona doluyorum. Ayrıldığımızda annemin yanaklarından yine taze gözyaşları süzülüyordu ama bu kez bunun iyi bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Ayağa kalkıp bana sıkıca sarılıyor ve ben de kulağına "Özür dilerim anne" diye fısıldıyorum.

Geri çekildiğimde yüzümü tutuyor. "Sen ikimizin de en iyisisin-Charles'ın vahşiliği ve benim kalbim."

Milyon yıl geçse de babamın vahşi olduğunu düşünmezdim ama sanırım bir zamanlar öyleydi. Ben de iltifatını olduğu gibi kabul ettim ve "Teşekkürler" dedim.

BÖLÜM 27

DANI

Kyle ve benimle, onunla ve ailesiyle her şey yolunda gidiyordu; bu yüzden gardımı düşürmemem gerektiğini bilmeliydim. İşte o zaman evren size bir Uno Reverse fırlatmayı ve iyi giden her şeyi mahvetmeyi sever. Daha önce de başıma gelmişti ama Perşembe öğle yemeği telaşı başlamadan kısa bir süre önce mutfak penceremden dışarı baktığımda Kathy, Kyle ve Polo tişörtlü, kot pantolonlu bir adamın benim bahçemle Kathy'ninki arasındaki çite baktıklarını gördüğümde hâlâ şaşıyorum.

Dışarı çıktım ve kapı arkamdan çarpmadan önce neler olduğunu öğrenmek istedim.

Kathy bana "Çit hattı için ölçüm ve işaretleme yapıyoruz," diye bilgi verdi. Dudaklarında şeytani bir gülümseme ve gözlerinde aç bir bakış olmasa bu yeterince zararsız görünebilirdi. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Sanki onu kendi haline bırakacakmışım gibi elini bana doğru sallayarak beni başından savıyor ama ben anında alarma geçiyorum. Biri size bir şey hakkında endişelenmemenizi söylüyorsa, kesinlikle o boka bulaşmalısınız. Hem de hemen. Büyük ihtimalle onlar da Kathy gibi sizi kandırmaya çalışıyordur.

"Hanımefendi," diyor Bay Polo, elini zincir halkasının üzerinden bana doğru uzatarak, "Zach Rollins. Bayan Wilson'ın mülkü için resmi bir araştırma yapmak üzere tutuldum."

Eline bakıyorum ama sıkırmıyorum. Kısmen tüm bu olanlardan şüphe duyduğum için, kısmen de yemek servisi modunda olduğum ve herhangi bir bulaşma riskine girmek istemediğim için.

Reddedilince gözlerini kısıyor ama çok da bozulmuyor, devam ediyor: "Arsa sınırlarını teyit etmek için çitin diğer tarafına gelmem gerekiyor, sorun olur mu?"

"Ona yardım etmek için hiçbir şey yapmıyorum." Gözlerimi Kathy'ye dikip iğrenç bir şekilde baktım. "Yanıyor olsa bile üzerine işemem, bu yüzden ona yardım etmeyeceğimden eminim."

kiraladığı bir adamın arazime girmesine izin verdi."

Zach yardım edecekmiş gibi Kyle'a bakıyor ama Kyle ayaklarını toprağa sağlamca basmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve çenesini taş gibi sabitlemiş bir şekilde duruyor. Güneş gözlüğü taktığı için gözlerini göremiyorum ama kabalığım karşısında gülümsemesini engellemek istercesine dudağını yukarı doğru kaldırışını kaçırmıyorum. Zach, çitin üzerinden eğilip ön bahçeden arka çit çizgisine kadar ileri geri bakarak, "Korkarım ki sadece bu kadar," diyor. "Ben Araştırmamı tamamlayana kadar sizin mülkünüz olduğundan emin değilim."

"Affedersiniz?" Söz konusu çite bir adım daha yaklaştım ve o da geri çekildi.

"Benim arazimde, yani benim." Kathy'nin sesi, oyun parkında topun kendisinde olduğunu, bu yüzden kurallarına uymak zorunda olduğunu iddia eden bencil bir çocuk gibi geliyor. "Ama benim arazim aslında şu tarafa doğru birkaç santim uzanıyor." Sanki bütün çiti bana doğru itiyormuş gibi bir hareket yapıyor.

"Sanki öyle," diye tıslıyorum. "Bu şey ben evimi aldığımda da sen seninkini aldığında da buradaydı. Daha fazla değilse bile en az iki kez etüt edildi ve belediye tarafından onaylandı."

"Öyle olsa bile," diyor Kathy havalı bir şekilde, bir omzunu kaldırarak, "yanlış olabilir. Aramızda başka sorunlar çıkmaması için çitin tam olarak yapıldığından emin olmak istiyorum." Gülümsemesi kanaryayı yiyen kediyi andırıyor.

Bu da onun oyunlarından biri. Öyle olmalı.

"Bay Rollins, lisanslı bir eksper misiniz? Tecrübeli misiniz? Kathy'den kirli işlerini yapması için rüşvet alıyor musunuz? Çünkü hepimiz biliyoruz ki pençelerini çamura bulaştırmaya cesaret edemez." Onun bakış açısını arıyorum. Her zaman bir açısı vardır, bu sefer de farklı olmayacak. Ve onu kendi oyununda yenebilirim. Daha önce yendim. Sadece ona hızlıca yetişmem gerekiyor ki bunu da yapabilirim.

Geri çekiliyor, hakarete uğramış gibi görünüyor. "Hayır, tabii ki hayır! Rüşvet kısmına. Geri kalanına, evet. On yıldır lisansım var ve yüzlerce araştırma yaptım. İstersen beni araştırabilirsin." Şirketinin adının işli olduğu sol göğsünü işaret ediyor. Ama herkes kendini resmi göstermek için bunu yapabilir, bu yüzden hala ikna olmadım.

"O yasal biri, Dani. Onunla başka işlerde de çalıştım," diye onaylıyor Kyle ve bu adama kefil olması beni daha da sinirlendiriyor.

"Peki, şimdi ne olacak?" Çoğunlukla Kyle'dan talep ediyorum.

Zach, "Şimdi bulgularımı teyit ediyorum," diye cevap veriyor ve neredeyse koşarak partimizin önüne doğru uzaklaşıyor. Sokağın kenarına bir tripod kurduğunu ve üzerinde bir şeye baktığını ilk kez fark ediyorum. Bize doğru geri yürüyor, dikkatlice çitlere yapışıyor, ama bu sefer benim tarafımda.

Yaklaştıkça, bana sert gözlerle bakıyor ve bunu daha önce de yaptığını ve hikayeyi anlatmak için yaşadığını ve bugün de aynısını yapmayı beklediğini söylüyor. Gözdağı vermekten ya da saldırıdan tutuklanmak istemiyorum, bu yüzden ona istediğim gibi hamle yapmıyorum, ama aynı zamanda sözde Komşu Kaltak'a ait olduğunu düşündüğü o değerli santimlerin birini bile kıpırdatmıyorum, bu yüzden beni daha büyük bir tehdit olarak görüyormuş gibi sırtı Kyle ve Kathy'ye dönük olarak benimle zincir halkası arasına giriyor. Akıllı adam.

Arka çitin hizasında, elindeki biplemeye başlayan cihaza ve sonra da tripoda bakıyor. Dudaklarını yalıyor ve gördüklerinden hoşlanmamış gibi derin bir nefes alıyor. Ben Kathy'yi gözbebeklerimle öldürmeye çalışırken o tripoda kadar geri yürüyor ve beni görmezden gelerek hevesli bir bekleyişle Zach'i izliyor.

Kathy'nin yanına döndüğünde, "Çit yanlış yerleştirilmiş." diyor.

"Hayır, yanlış değil."

Zach benimle konuşmuyor, yani beni dinlemediğinden emin ve devam ediyor: "Belediyeye yapılan başvuru elektronik ortamda, yani bugün dosyalarına girecek. Gitmeden önce çit yerleştirme kılavuzlarını işaretleyeceğim, Kyle. Başka bir şey yoksa?" Bunu Kathy'ye yönlendiriyor, o da başını sallıyor, Bayan Sürtük Amerika yarışmasını kazanmış gibi gülümsüyor, tüm masumiyeti ve takdiriyle.

"Çok teşekkür ederim Bay Rollins. Torunlarımın oynayabilecekleri her alana sahip olduklarından emin olmak istiyorum çünkü her bir parça çok değerli."

Onun şekerli, tatlı, sevgi dolu büyükanne rolüne kusmak istiyorum.

Başını sallıyor, Kyle'a 'iyi şanslar dostum' der gibi bir bakış atıyor ve Kathy'nin evinin önüne park ettiği kamyonetine doğru geri yürüyor. *Tabii ki Kathy'nin bununla bir sorunu yok, diye düşünüyorum kindarca.*

Her zamanki züppe halini takınan Kathy, "Çit yarın kalkacak, değil mi Kyle?" diyor.

"Evet," diye homurdanıyor, sesi öfkeli geliyor.

İki arada bir derede kaldığını anlıyorum ama bu beni daha az kızdırmıyor. Ona değil ama bu boktan duruma. Ayak parmağımın üzerinde dönerken homurdanıyorum, içeri giriyorum ve elime geçen her şeyi çarpmaya başlıyorum.

Kapaklar tezgâha çarpıyor, kaşıklar tencerelerin kenarlarına vuruyor ve kutular masaya çarpıyor. Hiçbiri işe yaramıyor.

Sadece birkaç santim olduğunu biliyorum ama prensip böyle. Kathy her şeyimi elimden almaya çalıştı ve ben onunla defalarca savaşmak zorunda kaldım, bu yüzden o birkaç santim onun hak etmediği bir zafer gibi geliyor.

Lavabonun üzerindeki pencereden Kathy ve Kyle'ın konuşmalarını izliyorum ve Zach çit boyunca yürüyüp çimlere neon boya püskürtürken içimden küfrediyorum. Benim çimenlerime.

Elimde iki büyük torba strafor kutuyu evimin önündeki kamyonu taşımak için ön kapıdan fırlıyorum. Ama onları Marco'ya verdiğimde, "Sağ ol Dani, ama şehirdeki adam kim?" diyor.

İşaret ettiği yere arkamdan baktığımda Kathy'nin bahçesinde Polo giyen başka bir adam görüyorum. Çoğalıyorlar mı yoksa? Onları garajında mı klonluyor?

Yeni adam bir panoya bir şeyler yazarken Kathy önce çiti sonra da benim evimi işaret ediyor. Panonun bu adamı resmi göstermesi mi gerekiyor? Flaş haber, göstermiyor. Herkes yüksek görünürlüklü bir yelek giyebilir ve bir dolar mağazasından bir pano alabilir, bu yüzden sizi resmi olarak kıcımın ağrısından başka bir şey yapmaz.

"Ciddi olamazsın," diye bağıyor Kyle. Bakışları beni buluyor ve anlıyorum ki ortalık karışıyor. Tekrar.

Güneş gözlüklerini çıkarmış, bu yüzden mavi gözlerindeki öfkeyi gün gibi görebiliyorum. Bana baktığında da sönmüyor ama eğer bu öfke benim içinse, Kathy'nin bahçesinde olup bitenlerden çok daha büyük sorunlarımız var demektir.

"Bilmiyorum," diyorum Marco'ya.

"Belki de o pislik kapatılıyordur," diye öneriyor, kaşları alnına tırmanıyor ve bıyığının altında bir gülümseme belirliyor.

Kyle'ı kastediyor, Kathy'yi değil. Marco'nun Kyle'la görüştüğümü bilmesi için bir neden yok. Bu onu ilgilendirmez ve Kyle'ın adamlarının teslimat sistemimi mahvettiği ilk günden beri beni destekliyor. Minnettarım ama artık o kadar da gerekli değil.

"Görüşürüz. İyi günler." Marco ve kamyon dolusu adamı uzaklaşırken onlara el sallıyorum ve sonra neler olduğunu görmek için bahçeme geri dönüyorum.

Kathy Polo'daki adama "Yeni çit çizgilerini şurada görebilirsin," diyor ama yeterince yaklaştığımda dikkatini bana çeviriyor. "Bu Bay Gardener, şehir kanunları uygulama ofisinden."

"Havuzunuz için izin almadınız mı?" Kyle'ın bunu kesinlikle yaptığını bilmeme rağmen soruyorum. Böyle önemli bir şeyi atlamayacak kadar iyi biri. Ayrıca, Code Enforcement'ın izinlerle bir ilgisi yok, ama bu Kathy'nin yelkenlerini tam da umduğum şekilde şişiriyor.

"Tabii ki var." Boyu daha da uzadı, işin kolayına kaçtığı imasından rahatsız oldu. "O benim için burada değil. Senin için burada," diye alay ediyor Kathy. "Değil mi, Bay Bahçıvan?"

Kathy'nin saçmalıklarından ya da belki de genel olarak işinden bıkmış görünüyor.

-ki bu da mantıklı, çünkü kuralların uygulanmasının bir dakikada gülünecek bir iş olduğunu düşünemiyorum- çünkü gözleri panosundan bana kayınca iç geçiriyor. "Bir şikâyet var. Görünüşe göre, mülkiyet sınırı ayarlaması, verandanızın yeni çitin olacağı yere çok yakın olduğu anlamına geliyor."

Arkamda, işimin bel kemiği ve her gün büyük miktarlarda et pişirmek için kullandığım başlıca yöntem olan tütsüleyicimin ve büyük ızgaramın bulunduğu verandaya bakıyorum. "Ne demek 'çok yakın'?" Dikkatlice soruyorum.

"Şey, teknik olarak sorun beton zeminin kendisi değil. Çitten bir metre uzakta olması gerekiyor ve siz de yakın olacaksınız ama muhtemelen kıl payı geçeceksiniz, gerçi çit çekildikten sonra ölçebiliriz." Kyle'a bakıyor, sessizce çığlık atıyor ve birini lime lime etmeye hazır görünüyor, gerçi ben mi, Kathy mi yoksa Bay Bahçıvan mı emin değilim. Kyle homurdanıyor, ona umduğu anlaşmayı vermiyor gibi görünüyor. "Ama şehre kayıtlı bir yazlık işletmeniz olduğu için-"

Onaylamamı istercesine başını kaldırıyor ama ben doğrudan cevap vermeyerek kaşlarımı çatıyorum.

Haklı olduğunu varsayarak başını eğiyor ve devam ediyor, "Izgara için yangın yönetmeliği devreye giriyor. Hem mesafe hem de çit malzemesi nedeniyle eviniz ile yeni çit arasına koyamazsınız."

"Ekipmanlarımı buraya koyamayacak mıyım?" Yanlış duyduğuma emin olarak yankıladım. Yani, teraslar ızgaralar için yapılmıştır.

Başını soğuk bir şekilde sallar. "Hayır, çitler kalkar kalkmaz-" Kathy araya girerek hatırlatıyor, "O da yarın!"

Bay Bahçıvan gözlerini ona doğru çevirdi ve başını sinirli bir şekilde salladı, "Çit çekildikten sonra," diye tekrarladı, "ızgara yapamayacaksın. Ya da sigara içemeyeceksin. Ya da verandada başka herhangi bir ısıtmalı pişirme yöntemi. Yoksa itfaiye müdürü size ceza keser."

Şimdi görebiliyorum. Eğer ızgaramı yakarsam, Kathy seve seve itfaiyeyi arayacak ve olabildiğince hızlı bir şekilde beni ihbar edecek. Yani sıkıştım kaldım.

Ama...

"Sadece çitlerden uzakta olması gerekiyor," diye açıklıyorum. "Yani arka bahçede sorun olmaz mı?"

"Yangın yönetmeliği, bariz yangın riski nedeniyle beton üzerinde olmasını gerektiriyor."

Kathy muzaffer bir sırıtışla, "Görünüşe göre yarın son iş günün," diyor. "Üzgün olduğumu söyleyemem. Caddede bir aşağı bir yukarı gidip gelen tüm o adamlar ve kamyonlar çok tatsız."

O 'iğrenç adamların ve kamyonların' yanı başında duran ve bahçesinde oturup tüm bu olanları Cumartesi gecesi sinemadaymış gibi izleyenler olması umurunda değil gibi görünüyor. Wayne, Frogger ve Zeus'un öğleden sonra matinesi olan *'Kathy's a Kuntcake, Part XVII'* izleme partisini tamamlamak için patlamış mısır ve kolaya ihtiyaçları var.

"Bir yolunu bulacağım," diye tükürüyorum, özellikle kimseye değil, ama bunu evrene söylemek akıllıca görünüyor.

"Dani," diyor Kyle ve ben ona ters ters bakıyorum.

Bu onun hatası değil. Mantıken bunu biliyorum. Ama şu anda çok kızgınım. Kathy'ye... zaten hiçbir zaman kullanılmayacak olan lanet havuza... kendime... ve evet, Kyle'a da. Eğer bu kadar vicdanlı bir havuz montajcısı olmasaydı, çit hattını yeniden ölçtürmezdi. Kathy'nin yeni çitini eskisinin olduğu yere dikerdi ve bunların hiçbirisi önemli olmazdı.

Bu yüzden öfkelenmek için bir dakikaya ihtiyacım var ve sonra ne halt edeceğime karar vereceğim.

Bazı insanlar öfkenin zaman kaybı olduğunu, en nihayetinde onu en çok hisseden kişiye zarar veren işe yaramaz yıkıcı bir güç olduğunu düşünür. Ama ben birçok hayat değişikliğini öfke, inatçılık ve tehlikeli miktarda kafeinle besledim. Ve bunu tekrar yapabilirim.

Yine yapacağım.

Kathy'ye "Bu iş bitmedi" diye yemin ediyorum.

Cevap sırtışı da en az entrikaları kadar sinsi ve kurnazca ve Kyle'ı kolundan tutup sürükleyerek, "Kyle, hadi çiçeklik tasarımını tekrar gözden geçirelim," diyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, öfkesi benimkiyle tam olarak uyuşmuyor ama damarlarımda dolaşan nükleer patlama seviyesine çok yakın. Yine de onun özürleri ve 'sorun çıkarmak istememiştim' sözleri için endişelenecek zamanım yok çünkü ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

BÖLÜM 28

KYLE

O gece çocukları eve gönderdiğimde Dani'nin kapısına gidiyorum, Kathy'nin ne kadar berbat biri olduğuna dair düşüncelerimizi paylaştığımız ve ondan intikam almak için korkunç yollar tasarladığımız bir sürtük seansına hazırım.

Evinde sabah altıda başlayacak sahte bir emlak satışı ilan etmeye ve satış sahibi işitme engelli olduğu için lütfen zili tekrar tekrar çalın diye bir not bırakmaya karar verdim. Kendini işine adanmış, sıkı alıcıların onun değerli ön bahçesinde sıraya girdiklerini, zili defalarca çaldıklarını ve sonra kapıyı açtığında onları 'duyabilmesi' için ona bağırdıklarını hayal ediyorum. Sonra da satışın sahte olduğunu anladıklarında daha da çok bağıracaklar.

Bunu yapacak mıyım? Hayır. Yanlış olduğu için değil, müşterileri ilgilendirdiği ve Kathy'nin kaltak olması onların suçu olmadığı için.

Hayal etmesi eğlenceli mi? Siktir, evet.

Ama Dani'nin ön kapısı kapalıydı. Kapıyı çalıyorum ama Dani cevap vermek yerine içeride müziğin sesinin yükseldiğini duyuyorum.

Yaptığımız şey bu mu?

Dani'ye şaşırdım. Eğer kızgınsa, özellikle de bana kızgınsa, her iki namluyu da ateşleyerek üzerime gelmesini beklerdim. Çatışmadan kaçınma onun tarzı gibi görünmüyor. Çatışmayı kışkırtmak daha çok onun tarzı.

Ben de tartışmalı avluya açılan yan kapıya yöneldim. Ama o da kapalıydı. Ve pencereden baktığımda Dani'yi göremiyorum.

Oraya daha da sert vuruyorum. Ama kapıya gelmiyor. Ona mesaj atıyorum... *Kapıyı aç, Daniela.*

Mesajı gördüğüne dair bildirim alıyorum ama beni okunmuş olarak bırakıyor. Üç küçük nokta bana cevap vermeyi düşünüyormuş gibi görünmüyor ve kapı tıkırdamıyor bile.

Şimdi yenilenen ve şu an için Kathy'den çok kendime ve Dani'ye yönelttiğim öfkemle kamyonetime doğru yürüyorum ve içeri giriyorum. Avuçlarımı direksiyona dayayıp evine bir kez daha bakıyorum ve sonra çok hızlı ama umursamadan uzaklaşıyorum.

"BUNDAN EMİN MİSİN?" Wayne bana üçüncü kez soruyor.

İçimi çekiyorum, keşke başka bir yolu olsaydı diye ama yok ve inanın bana, dün Dani'nin evinden kükreyerek uzaklaştıktan sonra bütün geceyi bunu düşünerek geçirdim. "Evet, indir onu. Hadi şu işi bitirelim."

Zeus ve Frogger ellerinde makaslarla zincir bağlantıları boyunca yürüyor, çit bölümlerini üst raya bağlayan tel bağlantıları kesiyorlar. Ama bir gözleri yaptıkları işte, bir gözleri de Dani'nin arka kapısında.

Hepimiz onun gazabını bekliyoruz.

Dışarı çıkmasına rağmen, sadece varlığı Zeus ve Frogger'ın koşturup benim ve Wayne'in arkasına saklanmasına neden olsa da, bize tek bir kelime bile söylemiyor. Sadece her birimize ayrı ayrı dar gözlü bir bakış gönderiyor, gerçi benimki ekstra bir hırıltıyla birlikte özel bir teslimat. Neredeyse bir ya da iki "siktir git" parmağı yemediğim için hayal kırıklığına uğrayacaktım.

İçeri geri dönüyor ve Frogger, sıcak sabah güneşinde çalışıyor olmamıza rağmen soğuktan donuyormuş gibi titriyor. "Lanet olsun, bu hatun çok korkunç." Bunu söylerken gülüyor, ama ben dönüyorum, gömleğini yakalıyorum ve onu kendimle burun buruna tutarken avucumun içinde tutuyorum.

"Onun hakkında bir daha asla böyle konuşma. O bir piliç değil," diye bağıriyorum.

Dışarı.

Frogger sırtıyor, ellerini yatıştırıcı bir şekilde uzatıyor. "Sadece takılıyordum, dostum. *Özür dilerim.*" I

Ellerini gömleğinin üzerine silerek düzeltiyor, sonra da kefalini sanki o da karışmış gibi silkeliyor. İşinin bittiğini sanıyorum, ama sonra kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve fısıldıyor, "Tamam, o bir piliç değil. Ama korkutucu kısmını inkar etmedin."

Ona doğru bir adım attım ve irkildi. Bunun her zamanki saçma sapan konuşmalarımız ve sataşmalarımız olduğunu düşünüyor, birbirimize zor anlar yaşattığımız diğer zamanlardaki gibi, ama bu sefer farklı. Çünkü konu Dani.

Wayne ruh halimi herkesten iyi okuyarak, "Frogger, eğer birazcık kendini koruyabiliyorsan, kapa çeneni," diye öğüt veriyor.

Ama Zeus şimdi daha ciddi bir şekilde de olsa olaya dahil oluyor. "Ona çit olayının senin suçun olmadığını söyledin mi?" diye soruyor. "Bunu anlamak zorunda, değil mi?" Genç masumiyetini tam anlamıyla sergilemesi başka zaman olsa çok sevimli olurdu. Şu anda, işler sarpa sardığında Dani'nin dünyayla tek başına savaşa girdiğini bir kez daha hatırlatıyor. Yanında insanlar olsun ya da olmasın. Onları dışlayacak ve işleri kendi başına halledecek çünkü kendini kanıtlamak zorunda olduğunu düşünüyor ya da öyle hissediyor.

"Kapıya cevap vermedi." "Ooh," diye hep bir ağızdan şarkı söylüyorlar.

"Bu çok kötü, Patron." Zeus'un önerdiği analiz benimkiyle aynı, ama bunu kabul etmiyorum. "Çok kötü, tam da güzel ve eğlenceli olmaya başlamıştı." Ona sert bir bakış attım ve o da düzeltti: "Bize karşı yani. Mesela geçen gün bizi besledi ve ağacın altında oturmamıza izin verdi. Eminim size de bir süredir iyi ve eğlenceli davranıyordur..." Ona attığım ölümcül bakış karşısında susuyor.

"Ve tekrar-kes. Lanet olsun. Kalkın," diyor Wayne bu kez Zeus'a. "Çit bugün tamamlanmak zorunda, o yüzden işe koyulun," diyorum ikisine de, ve çitin göreceli güvenliğine geri dönmek için acele ediyorlar, dikey direk bağlantıları için cıvataları sökmeye devam ediyorlar.

Yeni metal direklerin ve kompozit çit panellerinin bulunduğu römorka doğru yürüyorum ve onları saymaya başlıyorum, her ne kadar bu sabah siparişi aldığında envanterini çıkardığım için tam olarak kaç tanesinin dikkatlice istiflendiğini bilsem de.

Yalnız kalmak istiyorum ama Wayne zaten ne istediğimi hiç umursamıyor, o yüzden beni takip ediyor. "Bütün bunlar için sana kızgın mı?"

Wayne'le ya da başka biriyle bu konuya girmek istemediğim için bakışlarımı üst panele sabitleyerek ona doğru bakmıyorum. Dani hariç.

"Görünüşe göre," diye hayıflandım. Wayne kıkırdıyor ve ben de gözlerimi ona dikiyorum. "Buna mı gülüyorsun?"

Omuz silkiyor, yüzünde 'evet, gülüyorum' ifadesi var. "Dani'yi tanımıyorum, senin tanıdığın gibi değil, ama o yere serilen ve bu konuda duygularına kapılan bir tipe benziyor mu? Sence içeride yastığına sarılıp ağlıyor ve dünyanın neden hep ona karşı olduğu konusunda sızlanıyor mudur?"

Buna gülüyorum. "Hayır. Dünyaya siktir olup gitmesini söylemek daha doğru."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sence bir kadın nasıl böyle olur? Yumuşak, kolay bir hayat mı yoksa sert, zor bir hayat mı?"

İkimiz de cevabı biliyoruz.

"O zaman karar vermelisin, hislerine kapılan sen mi olacaksın?"

-"Ya da erkek gibi davranıp ona yardım et." Göğsünü tokatlıyor, sesi kulaklarımda bir uyanış gümbürtüsü yaratıyor.

Söyleyeceklerini söyledikten sonra beni düşüncelerimle baş başa bırakarak uzaklaştı. Ve görünüşe göre, tüm hislerimle.

Günün sonunda, eski çiti söktük, yeni çiti taktık ve bir planım var. En güzeli de Dani'nin bütün gün bana attığı o pis bakışlara rağmen planımı fark ettiğini sanmıyorum.

Sadece küçük bir pürüz var.

"Cidden gidiyor musun?" diye çıkışıyor hıçkırık, nam-ı diğer Dani, kamyonetimin kapısını açıp kabine tırmanırken. Gözleri parlıyor, elleri kalçalarında ve dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış.

Bir ayağım döşeme tahtasında, diğeri yerde, iç çekiyorum. "Kavga etmek istemiyorum. Bütün gün o ağır panelleri taşımaktan bitap düştüm ve Kathy'ye olduğu kadar bana da kızgın olduğunu biliyorum ama gerçekten kavga etmek istemiyorum, tamam mı?"

"Onun ne yaptığını anlıyor musun?" Dani talep ediyor. "Senin ne yaptığını mı?"

"Yapmak için işe alındığım şey dışında hiçbir şey yapmadım. Eğer ben olmasaydım, o çiti koyan başka biri olurdu ve sonuç aynı olurdu. Muhtemelen başından beri Kathy'nin planı buydu."

Bunu kesin olarak bilmiyorum ama beni bütün bahçede dolaştıran, çiçek tarhları ve havuzu hakkında uzun uzun konuşmakla Dani hakkında söylenmek arasında gidip gelen kadına hak vermemek elde değil. Sonunda ona komşu anlaşmazlıklarına karışmayacağımı söylemek zorunda kaldım ve sadece proje soruları, endişeleri ve planlarına bağlı kalmasını talep ettim. Kathy buna çok sinirlenmiş, 'sana para ödüyorsam, ne istersem onu yaparsın' ve 'ben asla yapmam' gibi laflar etmişti ama sonunda Dani karşıtı herhangi bir tartışmaya girmeyi reddettiğimde tepinip gitmişti.

"Sen olmasaydın daha iyi olurdu," diye tükürdü.

Bir bakıma haklı, çünkü ben olmasaydım bu tartışmayı yapıyor olmazdık. Ama aynı zamanda ben olmasaydım Dani'yle hiç tanışmayacaktım ve Kathy'nin tuttuğu sopa her neyse Dani'nin hayatını kesinlikle zorlaştıracaktı çünkü Kathy çiti Zach'in kesin çizgisinin birkaç santim daha üzerine koymam için bana açık bir rüşvet teklif etti. Başka biri olsa kabul edebilirdi ama ben rüşveti düşünemeyecek kadar dürüst biriyim. Özellikle de Dani'nin dahil olduğu bir durumda.

"Bunun için artık çok geç," diye ilan ediyorum. Buna ne diyeceğini bilemiyormuş gibi kekeliyor. "Bu hafta sonu sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Costco'ya sipariş falan göndereyim mi?"

Dani dudak büküyor, "Yardıma ihtiyacım yok. Kendi başıma hallederim." Ayak parmağının üzerinde dönerek evine doğru yürüyor.

İşler benim istediğim gibi giderse, hiçbir şeyi çözmek zorunda kalmayacak, ama bu kısmı sessizde tutuyorum. Şimdilik.

"GELDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜRLER BEYLER," diyorum toplanan gruba.

"Buraya sizin için gelmedik. Dani için buradayız," diye alay ediyor adını bilmediğim genç bir adam.

Ona sert bir bakış fırlatıyorum, sonra da servetimi herkese dağıtıyorum ve her erkeğe ters ters bakarak, "Eğer bunu yapmanın sizi Dani'nin pantolonuna sokacağını düşündüğünüz için buradaysanız, hemen defolup gidin. Fark etmediyseniz söyleyeyim, onunla görüşüyorum" -özellikle Bay İşte-Dani'ye bakıyorum- "ve onu beceriyorum ve hiçbiriniz bu onura erişemeyeceksiniz. Asla."

"Yani onun senin olduğunu mu söylüyorsun?" diye soruyor biri, ama başımı sese doğru çevirmeme rağmen kim olduğunu anlayamıyorum.

"Dani'nin kendi kadını olduğunu ve kimseye ait olmadığını söylüyorum. Ama ben onun kadınıyım ve onun için her şeyi yaparım, gerekirse senin ağzına sıçmak da dahil." Grupta bir hayal kırıklığı mırıltısı var, ama sonunda sessizleşiyorlar. "Güzel, şimdi bu aradan çıktığına göre, işte anlaşma..."

Adamlara Kathy ve çitiyle ilgili olanları anlattıkça öfkeleri artıyor. Dani'yi seviyorlar ve sanırım buradaki herkes Kathy ya da onun gibi biriyle bir şekilde karşılaşmış ve doğru olanı savunmak için bir şans hepimizi çalışmaya hazır hale getirdi. Dani'nin şerefine.

"Zaman çizelgemiz nedir?" diye soruyor ağzında kürdan olan yaşlı bir adam. sorar

"Saat on bir gibi ailesine yemek götürmek için evden çıkıyor. En kısa sürede dışarı, biz içerideyiz. O eve gelmeden önce en fazla üç ya da dört saatimiz olacak ve o hafta için hazırlıklarını yapacak. Sence bu yapılabilir mi?"

Çocuklar birbirlerine bakıp bunun ne kadar imkansız olduğunu ve benim ne kadar deli olduğumu mırıldanıyorlar, ben de onlara "Bu Dani için" diye hatırlatıyorum.

Bu onların başlarını sallamalarını sağladı.

Tam zamanında, çünkü Frogger'dan bir mesaj aldım... *İblis gitti.*

Başka zaman olsa, Dani'ye iblis dediğimde ellerimi fırlatırdım.

Şu anda odaklanmış durumdayım ve takımı toparlıyorum. "Hadi gidelim. Saat işliyor."

Kamyonlarımıza doğru akın ediyoruz, önceden oyun oynadığımız otoparktan uzun, dağınık bir sıra halinde çıkıyoruz, genç çocuklar sanki bir yarışmış gibi pozisyon almak için voleybol oynuyorlar. Belki de öyledir... ama eğer öyleyse, kazanan ben olacağım.

Ya da en azından öyle olmasını umuyorum.

Wayne'in kamyonetinde onunla birlikteyim çünkü bu sabah erzak dağıtımını birlikte yaptık, yol boyunca Zeus'u da aldık. Arka koltuktan öne doğru eğildi. "Bahçe işlerini hallettik. Bu konuda bize güvenebilirsiniz. O yüzden sen kapiya odaklan," diyor Zeus, sanki bu operasyondan o sorumluymuş gibi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak sırtışıımı gizliyorum. "Planımız bu," diye kabul ediyorum.

Wayne kaşlarını kaldırıp göz ucuyla bana bakarken dikkatini önümüzde duran kamyonu veriyor. "Seni yakaladık, Kyle."

Dani'nin evine bir arı sürüsü gibi üşüşüyoruz. Kamyonlar yol boyunca park ediyor, adamlar kabinlerden ve yataklardan iniyor ve biz de ellerimizde çalışmaya hazır aletlerle Dani'nin arka bahçesine doğru yürüyoruz. Başarmamız gereken çok şey var ve bunu yapmak için fazla zamanımız yok. Hızlı ve sert olmak oyunun adı.

Adamların evin arka tarafındaki, mutfağın hemen arkasındaki çimleri kazımaları ve ardından bir beton levhayı destekleyebilecek dolgu, sert zemine ulaşana kadar birkaç santim aşağı kazmaları gerekiyor. Düz olup olmadığını kontrol etmeleri, çelik sıkıştırıcılarla toprağı daha da sıkıştırmaları ve ardından taban katmanını uygun dereceye kadar doldurmaları gerekecek. İşte o zaman Zeus, ön taraftaki römorktan büyük boyutlu beton finişerleri taşıyarak ağır ekipmanlara yönelecek. Prefabrik olanları yapmak zorundaydık çünkü dökülen betonun sertleşmesi çok uzun sürecekti ve Dani'nin yarın her zamanki gibi çalışmaya hazır olması için bunun bugün yapılması gerekiyordu.

Ekip tüm bunlarla uğraşırken ben de evin yan tarafındaki kapıya yaklaşıyorum, daha önce Kathy'nin bahçesine bakan kapı şimdi sağlam bir çite bakıyor. Güzel, iyi örülmüş bir çit ama yine de bir çit.

"Bu kısımdan emin misin?" Wayne soruyor. Bu kısım planımın tek yarım yamalak kısmı.

Dani'nin yan kapısı mutfaktan verandaya çıktığı için verimli çalışabiliyor. Yangın yönetmeliğine uymak için verandasını ve pişirme istasyonlarını arka tarafa taşıyarak, yolculuklarına her yönden yaklaşık on beş adım daha ekliyorum. Bunu yapardı ama bir de 'dışarı çıkıp Kathy'nin saçmalıklarını hatırlamak' var ki bu da berbat bir şey. Bu yüzden aklıma bir fikir geldi - ki bana kalırsa dahice bir fikir - dış kapı girişini taşımak. Mutfağı mükemmel olacak, ona çalışma masası için daha fazla alan ve depolama alanı sağlayacak ve yine de mutfaktan verandaya doğrudan adım atmasına izin verecek.

Yanımdaki adam -sanırım adının Marco olduğunu söyledi- başını sallıyor. "Onunla bu konuda konuştun mu?"

Ona bir bakış attım. "Hayır."

Kıkırdıyor. "Seni öldürecek."

Başımı sallıyorum ama bu olasılığı umursamıyormuş gibi omuz silkiyorum. "Belki, belki de değil."

Kaşlarını çatıyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyor. Sanırım beni ve belki de tüm bu planı yeniden değerlendiriyor. Ellerini çırpıyor. "Senin cenazen, dostum. Sen yasadışı haneye tecavüz kısmını hallet, gerisini adamlarım halleder."

Adamlarına geri çekilmeleri için işaret vererek geri çekildi ve ben de kapıya doğru ilerledim. Dani her şeyi kendi başına yapması gerektiğini düşünüyor ama ona burada, hemen yanında olduğumu, istese de istemese de ihtiyacı olan her şeyi yapmaya hazır olduğumu hatırlatacağım. Sakinleştirici bir nefes alıp kapıdan içeri giriyorum ve Daniela Becerra'nın mutfağında onun izni olmadan duruyorum.

Ölü bir adam olabileceğimi düşünerek gülümsüyorum.

BÖLÜM 29

DANI

"Hayır, anne. 'Bakkaldaki çocukla' ya da başka biriyle çıkmayacağım," diyorum ona, devam eden baskısı karşısında gözlerimi devirerek.

"*Mija*, rahatsız etmeye çalışmıyorum ama senin için endişeleniyorum. Yalnız kalmamalısın."

Elimdeki tabağı zaten temiz olmasına rağmen biraz daha sertçe ovuyorum. "Yalnız değilim. Sen ve babam varsınız ve işle o kadar meşgulüm ki başka kimseye ayıracak zamanım yok."

Bu tam olarak doğru değil ama ona henüz Kyle'dan bahsetmek istemiyorum. Özellikle de kızginken ve bu haftanın nasıl geçeceğinden emin değilken.

Dün bütün günümü tarif listelerimi gözden geçirerek, tamamen içeride hazırlayabileceğim şeyleri seçerek geçirdim. Azaltılmış ama işe yarayabilir. Yavaş pişirilmiş tavuk butlarımı tekrar yapacağım, *pastel azteca* güveci, domuz carnitas, kıymalı burrito ve aslında Kyle'ın Marry Me Tavuklu Makarna tarifine de baktım. Neyse ki müşterilerimden hiçbirinin bunun için diz çökeceğini sanmıyorum, ancak ızgaram ve tütsüleyicim konusunda ne yapacağımı düşünürken bu hafta zor geçecek.

"Çok çalışkansı Daniela," diye övüyor annem, bana gülümserken gözleri şefkatle parlıyor. "İşler iyi gidiyor mu? Xavier yan tarafta bir ekibin olduğunu söyledi."

Tabii ki anneme ve babama bundan bahsetmiştir. Bu beni şaşırtmadı. Asıl önemli olan, Mama'nın bundan bahsetmesinin bu kadar uzun sürmesi.

"İşler harika ve evet, yan tarafta bir havuz ekibi var." Sesimi düz ve gerçekçi tutuyorum, peşini bırakmasını umuyorum.

Annem bana bakıyor, derin gözleri benimkileri araştırıyor. "Ben aptal değilim, biliyorsun, *kızım*. Ben de bir zamanlar genç bir kadındım, bu yüzden işaretleri görebiliyorum."

Donup kaldım. "İşaretler mi? Ne işareti? İşaret falan yok."

Hayal kırıklığı içinde dilini şaklatarak bakıyor. "Xavier yan tarafta bir ekibin olduğunu ve onlardan birinin senden öğle yemeği aldığını ama mesai bittikten sonra gelip bizzat ödediğini söylüyor." Başını eğerek bana sert bir bakış attı. "Nick de Yvonne'a söylemiş, o da bana, seni eve getirene ve verandanda bir adam görene kadar randevunun iyi geçtiğini söyledi." Ben homurdanırken bakışları daha da keskinleşiyor çünkü o randevu Kyle ortaya çıkmadan çok önce 'iyi' değildi. "Bana bu adamdan bahsetmen için sabırla bekliyordum ama sen sessiz kalıyorsun. Bu hiç hoşuma gitmiyor."

Tabağı ellerimden alıyor ve kendi elindeki bezle kuruluyor. Yüzü bomboş, bu neredeyse bana dik dik bakmasından daha kötü. "Adı Kyle," diye itiraf ediyorum sessizce.

Tabak yığınının işaret ediyor, ben yıkamaya devam ederken sessizce konuşmaya devam etmemi söylüyor. Bir tabak daha alıyorum ve bu sihirli bir şekilde dilimi çözüyor. "Komşunun evine havuz yaptırıyor ve ilk gün ona çok fena küfrettim. İkinci gün de öyle. Ve o zamandan beri birkaç kez."

"Daniela," diye azarlıyor annem. "Bir hanımefendi bu şekilde konuşmaz." "Fark etmediysen söyleyeyim, ben bir hanımefendi değilim."

Dudaklarını büzüyor, bana sinirlenmiş gibi. "Ve yine de geri gelmeye devam ediyor? *Barbacoa*'n yüzünden olmalı," diye alay ediyor.

Sırıtiyorum, yemeğimin Kyle'ın bana olan ilgisiyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. "Belki," diye kabul ediyorum.

"İyi bir çocuk mu?"

Buna gülüyorum, soru beklenmedik derecede komik. "Hayır, pek sayılmaz. Senin kastettiğin şekilde değil. Çitten atladı ve müşterilerimden birini göz açıp kapayıncaya kadar yere serdi."

"*Ay dios mio*," diye fısıldıyor annem, elini açık ağzının üzerine kapatmış. Ama şimdi bu anıya gülümsüyorum. "Bu konuda ona çok sorun çıkardım ama içten içe bunu takdir ettim. İşimde sorun çıkarmamak için elinden geleni yaptı, ona bakmama ihtiyacı olmadığını kanıtlamak için bana yemek pişirdi ve beni babasıyla tanıştırmaya götürdü. ailesi ve gönüllü olarak çalıştığı bir köpek kurtarma merkezini işleten en iyi arkadaşı."

Annem gözlerinde parlayan yaşlarla bana bakıyor. "Ah, demek iyi bir çocuk. Senin için ve sana karşı iyi, önemli olan da bu."

"Senin için önemli olan tek şey bu değil ve bunu ikimiz de biliyoruz," diye meydan okuyorum, saygısızlık etmemek için ona attığım sert bakışı dikkatle ölçüyorum. Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Eğer yeterince yakışıklıysa, sorun yok,

ve havuz yapmak zor iş, bu yüzden güçlü olmalı ve bu iyi bir iş

Yani iyi bir ücret kazanıyor olmalı." Zihninde bir kontrol listesi varmış gibi nitelikleri işaretliyor - nazik, yakışıklı, sağlıklı, finansal olarak istikrarlı... kontrol, kontrol, kontrol, kontrol. "Senin için istediğimiz tek şey bu. Sana layık bir adam."

Bana layık olan bir adam.

Kyle kesinlikle öyle, bu yüzden ona hızlı, sert ve derin bir şekilde aşık oldum. Ancak işler istediğim gibi gitmediği anda öfkem alevlendi ve mecazi anlamda onu terslemeye, şirret savunmalar yapmaya ve işleri kendi başıma halletmek için onu dışlamaya geri döndüm çünkü bu benim rahatlık alanım.

Ama Kyle da en az benim kadar bakıcı. Perşembe gecesi benimle konuşmaya çalıştı ve ben kapıya ve mesajına cevap vermeyi reddettim. Onlar çit montajını yaparken ben bütün gün kötüydüm ve o yine de bana yardım etmeyi teklif etti. Ama ben onu geri çevirdim.

Sanırım... oh, sanırım fena halde çuvalladım.

"Anne," diyorum gözlerini yakalayarak.

"Ne oldu Daniela? Üzgün görünüyorsun."

"Gitmem gerek. Yapmam gereken bir şey var. Önemli bir şey," diyorum ona, zihnim çoktan dönmeye başlamıştı.

"Tamam, tamam... git," diye kekeliyor, endişeli. "Yine de iyi misin?" Başımı salladığımda süngeri elimden alıyor. "O zaman git. Ama Kyle'ı yakında babamla tanıştırmaya getir."

Yapabileceğimi umarak başımı sallıyorum.

Babamın alnından öpüyorum, öğle sonrası uykusunu bölmek için ve arabama biniyorum. Ama önce Kyle'a bir mesaj gönderiyorum... *Konuşabilir miyiz?*

Bekliyorum ama cevap gelmiyor.

Kalbim tekliyor ama sonra kim olduğumu hatırlıyorum. Ben Daniela Maria Becerra'yım ve hayır cevabını kabul etmiyorum. Pekâlâ... Ben pes edene kadar beni kovaladı ve eğer kovalama sırası bana gelirse, kovalayacağım.

Kyle Harrington'ın mesajıma cevap vermeyerek nasıl bir kasırga yarattığından haberi yok.

Yirmi dakika sonra Kyle'ın evine geldim. Kamyoneti ve Lucille ön tarafa park etmişti, arabamı parka çekmemek için kendimi sabitledim, kapısına doğru yürüdüm ve özrümü dinlemesini talep ederek kapıyı yumrukladım.

Vites kolunu parka kaydurdım, kapısına doğru yürüdüm ve çoğunlukla yarı mantıklı bir insan gibi kapıyı çaldım.

Ama cevap vermedi.

Sanırım bunu hak ettim.

Kapıyı tekrar çalıyorum, camdan bakıyorum ama Kyle'ı göremiyorum. Aniden, Peanut Butter kapıya atlıyor ve beni korkutuyor. Bağırıyorum, hızla geri çekiliyorum ve Peanut Butter beni selamlar gibi camı yalıyor. "Beni korkuttun evlat. Kyle nerede? Git getir onu bana, tamam mı?"

Köpek kayboluyor ve beni gerçekten anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Camdan tekrar bakıyorum ama Kyle'ın sihirli bir şekilde ortaya çıktığını göremiyorum.

Havla! Havla! Hav! Hav!

Ani, yüksek ve çok yakından gelen sesle bir adım havaya sıçırıyorum. Arkamı döndüğümde Peanut Butter'ın bana doğru geldiğini görüyorum. *Evet, köpek kapısı.* Bana doğru koşmadan önce hazırlanacak zamanım yok, burnu kasık hizama geliyor ve sonra ayağa kalkıp patilerini karnıma koyarak yüzümü yalıyor. Neyse ki yüzümü zamanında çeviriyorum ve dengemi kaybetmemek için savaşıırken dili yanağıma konuyor. "Hey, Pee-Bee, Kyle nerede?"

diye havlıyor. Bunu 'bilmiyorum' olarak algılıyorum ve bir köpeklerle sohbet ettiğim için gülüyorum. Başını okşarken etrafıma bakıyorum. "Hmm, küçük bir gezintiye çıksak ve sen de benim evimi kontrol etsen nasıl olur?" Tekrar havlıyor ve ben gülümsüyorum. "Hadi arabaya binelim o zaman."

Peanut Butter zıplıyor ve söylediğim her kelimeyi anlamış gibi zıplayarak arabama doğru gidiyor. Onun için kapıyı açıyorum ve ben emniyet kemerini bağlarken o da kıpırdamadan oturuyor. Bunun bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Ne de olsa, Peanut Butter'ın köpek kaçırma sırasında yaralanması riskini göze alamam. Direksiyona geçtiğimde eğilip köpeklerle ikimizin gülümsediği bir selfie çekiyorum ve bunu da Kyle'a gönderiyorum.

Eğer Peanut Butter'ı geri istiyorsan, gel benimle konuş.

Ben deli miyim? Belki de. Ama biz uzaklaşırken Peanut Butter aldırıyor gibi görünüyor.

Arabama dönüyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Cevap yok. Sorun değil, gelecektir. Gelmek zorunda, sadece Fıstık Ezmesi için bile olsa. Ama benimle konuşmasını ve özrümü dinlemesini sağlayacağım.

Kapımı açtığımda, Peanut Butter kucagımın üzerinden atlıyor ve ilk kendisinin dışarı çıktığından emin oluyor. Başımı sallayarak, verandaya doğru yürümesini, oturmasını ve havlamasını şaşkınlıkla izliyorum, 'acele et ve aç' der gibi benden kapıya bakıyor.

"Geliyorum, bekle oğlum. Kyle mesaj atmış mı diye bakıyordum. Buraya geldiğimizde verandada oturuyor olmasını bekliyordum."

Kapının kilidini açıyorum ve tokmağı çevirdiğimde, Peanut Butter küçük çatlaktan içeri giriyor ve havlayarak içeri koşuyor. Sessiz bir "Şşşt" sesi duyuyorum ve kapıda donup kalıyorum.

Evimde biri var.

"Siktir git buradan! Hemen!" İçeri bir adım daha atmadan bağıryorum. "Köpeğim bir saldırı köpeği ve sihirli kelimeyi söylersem seni lime lime eder."

"Sihirli kelime neymiş?" Kyle ortaya çıkıyor.

"Ah." Göz kırıyorum. Davetsiz misafir sandım ama kucagında Peanut Butter var, köpeğin uzun bacakları sallanıyor ve Kyle'a yalayıcı öpücükler vermeye çalışırken havada çırpınıyor.

"Senin köpeğin, ha? Onu benden mi çalışyorsun?"

Omuz silkiyorum, özür dilemiyorum. "İyi bir tehdit gibi göründü. Ve onu çalmadım. Size nerede olacağını söyledim. Yine de bizi burada nasıl yendin?"

Kyle sırtıyor, sanki önemli bir şey kaçırmışım gibi beklentiyle bana bakıyor. Anlayabilmem için utanç verici derecede uzun bir süre geçmesi gerekiyor. "Neden benim evimdesiniz?"

"Yeterince uzun sürdü. Gel buraya, sana bir şey göstermek istiyorum," diyor ve Peanut Butter'ı yere bırakıyor. Köpek hızla kanepeme atlıyor ve başını köşedeki yastığa koyarak kendini evinde hissediyor.

"Eğer bu senin sakinse, daha önce görmüştüm," diyorum kuru bir sesle, ama içimden mırıldanıyorum, "yine de tekrar görmeye itiraz etmezdim."

"Bunu duydum," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Alaycı ses tonuna gülümsüyorum. En azından kızgın görünmüyor. Umarım beni dinler.

Mutfakta, özrümün basit bir 'özür dilerim'den çok daha fazlası olması gerektiğini fark ediyorum.

"Ne yaptın sen?" Şok içinde etrafıma bakarak fısıldıyorum.

Ne gördüğümünden emin değilim. Mutfagımda, eskiden yan kapımın olduğu yerde büyük, tekerlekli, ahşap kaplı bir alet kutusu vardı ve bir duvar

Şimdi arka bahçem olması gereken sürgülü bir cam kapı var, ama onun yerine bir veranda var.

"Kızma," diye yalvarıyor Kyle, kendimi ona fırlatacaktım gibi benden uzaklaşarak.

"Bir kapı mı koydun?" Baktığım şeye anlam vermeye çalışarak boş boş söylüyorum. "Verandamın yerini mi değiştirdin?"

"İşlerinizin bozulmaması için bir şeyleri düzeltmeye yardım etmek istedim."

"Yapmak zorunda değildin... Yapabilirdim..." Kekeliyorum. Sıcak acısını hissedebiliyorum

Gözlerimde yaşlar var ve onları kırıyorum. Ağlamak istemiyorum çünkü hâlâ her şeye bakıyor, her şeyi içime çekiyorum.

Ama en çok görmek istediğim şey, tepkimden korkuyormuş gibi bana bakması.

İşte o zaman kendimi ona doğru fırlatıyorum, kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doluyorum. Neyse ki beni kolayca yakalıyor ve elleriyle kıcımlı kavrayarak beni sıkıca tutuyor. "Çok teşekkür ederim. Çok özür dilerim. Bunu tek başıma yapmam gerektiğini düşünmüştüm." Dudaklarına bir öpücük kondurmak için duraklıyorum çünkü onu bir saniye daha öpmemeye dayanamıyorum. "Her zaman her şeyi kendim yaparım. Bu uzun zamandır benim varsayılan modumdu çünkü öyle olması gerekiyordu, ama sen..." Onu tekrar öpüyorum, dudaklarındaki gülümsemeyi kendi gülümsememle birlikte hissediyorum.

"Her şeyi yapabileceğini biliyorum Daniela. Bundan hiç şüphem yok ama bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Ben buradayım," diyor öpücükler arasında.

"Öfkeme yenik düştüğüm için özür dilerim. Sadece çok kızgındım..." *Öpücük.* "Uğruna çalıştığım her şeyin elimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum..." *Öpücük.* "Ve ben panikledim."

Dönüyor ve bir sandalyeyi tekmeleyerek beni mutfak masasının üzerine yatırıyor. Açık kalçalarımın arasına giriyor ve saçlarımdan bir tutam tutarak gözlerimi onunkilere dikmeye zorluyor. "Bana koşuyorsun. İşler ters gittiğinde bana koş, benden kaçma, tamam mı?"

Bu şekilde düşünmek zor. Hayatım boyunca karşılaştığım her erkekten kaçtım, bir dereceye kadar babam ve Xavier'den bile. Onlara güvenmiyorum çünkü isteseler de istemeseler de beni hayal kırıklığına uğrattılar. Ama Kyle yapmadı. Henüz değil ve eğer yaparsa -çünkü kimse mükemmel değildir- kötü niyetle yapmayacaktır. Beni incitmez ya da benden vermek istemediğim bir şey beklemez.

Yine de ona vermek istediğim bir şey var. Sorusuna cevap vermekten daha önemli bir şey.

Elimi kalbinin üzerine bastırıyorum ve gömleğindeki gümbürtüyü hissediyorum. "Kyle, seni seçtiğimi daha önce de söylemiştim." Gözleri parlıyor ve mavi derinliklerinde korku ve umut karışımını görebiliyorum. "Hâlâ öyle. Seni seçiyorum çünkü seni seviyorum."

Kesik kesik bir nefes alıyor, dokunuşu tenimde yumuşuyor, nazikleşiyor. Dudaklarımız birleşmeden hemen önce, "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadığını hissediyorum.

Ve sonra onun ağzı benim ağzım oluyor. Benimki de onunki.

Başımı eğiyor, daha fazlası için eğiliyor ve ikimizin de ilk kez itiraf ettiği duygular patlıyor. Öpüşmemiz talepkâr bir hal alıyor, ikimiz de daha fazlasına ihtiyaç duyuyoruz.

Gömleğinin eteklerini çekiştiriyorum, o da bir anlığına başının üzerinden çıkarmak için çekiliyor. Ellerimi karın kaslarının üzerinde dans ettiriyorum, göğüs kaslarının üzerinde gezdiriyorum ve meme uçlarındaki piercinglerle alay ediyorum. Zevkle tısladığında, onları biraz daha sert çekerek tekrar yapıyorum.

"Kahretsin," diye inliyor, sesi bu keyifli işkenceden hoşlanıyormuş gibi çıkıyor.

Gömleğimi başımın üzerinden çekerek yere düşürüyor ve sütyenime uzanıyor. Kyle başını meme ucuma eğip ağzına alıp sertçe emerken o da düşüyor. Daha fazlası için ona doğru eğilip kalkıyorum ama bunun yerine beni masanın yüzeyine geri itiyor.

Ben tenis ayakkabılarımı çıkarırken elleri kotumun düğmesini ve fermuarını buluyor ve sonra yeni ve gelişmiş mutfağımın ortasında çırılçıplak kalıyorum, Kyle tepemde beliriyor ve bana gördüğü en lezzetli ziyafetmişim gibi bakıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, beni masanın kenarına sürüklüyor ve bacaklarımı güçlü, geniş omuzlarında yakalıyor.

Dilini klitorisimin üzerinde ilk kez gezdirdiğinde kalçalarımı kafasına doğru bastırıyorum ama o başını sallayarak tekrar yaklaşmaya zorluyor. "Ver onu bana, Daniela. O benim."

Buna itiraz edemem çünkü bu doğru. Bedenim, kalbim, ruhum... Hepsi onun. Buna karşı savaştım, ona karşı savaştım, ama o daha fazlası için geri gelmeye devam etti, savunmamı aşındırdı ve bana riske değdiğini gösterdi.

Ve buna değdi. O buna değer.

Bu yüzden bacaklarımın açılmasına izin verdim, dilinin klitorisimin üzerindeki saldırısına ve parmaklarının içimde kolayca kaymasına cesaret ettim. "Aferin kızım," diye övüyor ve sesindeki sırıtsı duyabilsem de beni bu kadar harika hissettirirken umursamıyorum.

Beni parmaklarıyla sikiyor, sularımı klitorisime kadar yayıyor ve ben boşalmanın kıyısında kıvranana kadar işlemi tekrar tekrar yapmadan önce onları yalıyor. Diğer elini göbeğimin altına, kasık kemiğimin hemen üstüne koyuyor ve sıkıca bastırıyor, içimdeki parmakları beni hızla boşalttığını bildiği o noktayla alay ediyor.

Uçuyorum.

Haykırıyorum, sırtım sertçe kavislenirken gözlerim kapanıyor. Beni orgazm boyunca çalıştırırken vücudumun izini kaybediyorum. Aşağı inmeye başladığımda homurdanıyor, "Hayır. Daha fazla. Tekrar yap." Parmakları sırlı sıkılam ve onları klitorisimin üzerinde bulanıklaştırıyor, benden başka bir orgazm talep ederken beni kendi spermimle karıştırıyor. Vücudum aklımın genellikle yaptığından çok daha kolay uyuyor ve tekrar boşalmadan önce hassas klitorisimle çok az dalga geçiyor.

"Evet," diye inliyorum.

Yine de Kyle bunu uzun süre sürdürmeme izin vermiyor. Lanet bir profesyonel gibi çoklu görev yapıyor ve ben daha bitirmeden kot pantolonu kalçalarının etrafında ve aleti serbest halde masanın kenarında duruyor. "Bana bak," diye emrediyor, sesi sert.

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ama gözlerimi kırıştırarak yüzüne odaklanmaya çalışıyorum. Klitorisime vuruyor ve zevk veren acıyla irkildiğim için dizlerim istemsizce kapanıyor, ama yüzündeki çaresizliği görecektense kadar görüşümü açıyor. Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. "Becer beni, Kyle. Beni sevdiğin gibi, benim seni sevdiğim gibi. Birbirimizi sevdiğimiz gibi sık beni."

Başı yana düşüyor ve derin bir nefes alırken gözleri bir anlığına kapanıyor, ama bir kalp atışı içinde geri dönüp bana çarpıyor. Bacaklarım havalanıp omuzlarına iniyor ve beni içine alırken onları orada tutuyor.

Romantik zihnimde, sevişmenin tatlı ve nazik olacağını düşünmüştüm. Belki bazı insanlar için durum böyledir. Ama ben ve Kyle için değil.

Biz tatlı ve yumuşak için fazla ateşli, fazla tutkulu, fazla vahşiyiz, bu yüzden beni sert, derin ve sert sikiyor ve ben bunun her saniyesine bayılıyorum. Üzerime eğiliyor, bacaklarımın ne kadar ileri gideceğini test ediyor ve sınırimi bulduğunda bir elini başımın yanına koyuyor. Onu tırmalıyorum, muhtemelen sırtında izler bırakıyorum ama ikimizin de umurunda değil gibi görünüyor. Üzerimde, içimde ama yine de onu bir şekilde daha yakınımda istiyorum.

Beni sallanan masaya vahşice vururken gözlerinin içine bakıyorum. Sözcüklerin ve fısıltıyla söylenenlerin zamanı değil. Bu ham,

Sadece birlikte tatmin edebileceğimiz güçlü bir ihtiyaç.

Kalçaları kıcıma çarpıyor ve homurdanıyor, boynunun kenarlarındaki kordonlar tutunmak için zorlanırken öne çıkıyor. "Daniela," diye homurdanıyor, sınırdaki.

"Yap şunu. Ver onu bana. O benim."

Sözlerini ona tekrarlamayı bitiremeden sarsılıyor ve sıcaklığının içime dolduğunu hissediyorum. Beklenmedik bir şekilde bu beni tekrar harekete geçiriyor ve başımı yana atarak Kyle'in kendini desteklediği bileğini buluyorum. İstmeden de olsa duygularımın ve hislerimin etkisiyle çılgın atmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü üçüncü ve son orgazm beni kasılmaya ve çılgınca titremeye itiyor.

"Ah, kahretsin, özür dilerim," diye mırıldanıyorum, sarkarak.

Kyle'in başı baldırıma yaslanmış ve mutlu bir şekilde gülümsüyor. "Havlamam ısırmandan daha kötü demek isterdim ama..." diye alay ediyor. Koluna yumuşak bir öpücük konduruyorum, aslında bıraktığım kırmızı izde küçük girintiler var. Ama o umursamaz görünüyor. "El izi, diş izi, hepsi bu tatlı amcığa ulaşmak için ödenecek küçük bir bedel," diyor Kyle, kendini içimde daha da derinleştirerek.

Bu lezzetli his karşısında inliyorum, her ne kadar döllerini içimden sızıp yanaklarımdan aşağı akıyor olsa da...

"Masa!" Bağıriyorum, tam olarak nerede olduğumuz aklıma gelince onu itiyorum.

vardır.

"Buna ne dersin? Hem seni hem de beni taşır," diyor Kyle ben elimi indirirken.

ve hareket etmeye çalışıyorum.

İç çekiyorum ve artık çok geç olduğunu fark ediyorum. "Haftaya hazırlanmaya başlamadan önce ne kadar temizlik ve dezenfeksiyon yapmam gerektiğini biliyor musun?"

Bana ukala bir sırıtışla bakıyor. "Bilmiyorum, umurumda değil, tamamen değer

"

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü o haklı. Yine de, ona vuruyorum. Öfke. "Tam bir erkek cevabı."

"Çoğu erkek temizliğe ve hazırlığa yardım eder mi? Çünkü ben ederim." Bir an bekledikten sonra, "Boş ver, cevap verme. Hâlâ sikimin üzerindeyken başka erkekleri düşünme... ya da asla. Sadece beni düşün. Kyle. İhtiyacın olan tek şey bu."

Göğsüne vuruyor, ben de sırtarak başımı sallıyorum.

"Alet çantasında tüm bıçakların, kaşıkların ve spatulaların olduğundan bahsetmiş miydim?" Sanki bu durumda sarkan büyük havuç, hatırı sayılır büyüklükteki aleti değilmiş gibi alay ediyor. Ya da onun ekstra büyük kalbi.

BÖLÜM 30

KYLE

Dani kapıya doğru adım atarken elimi bırakıyor ama ben ona ters ters bakarak geri alıyorum. "Birlikte," diye ilan ediyorum.

"Umarım buna pişman olacak kadar uzun yaşarsın."

Ailesi o kadar da kötü olamaz, diye düşünüyorum. Yani, Dani'yi onlar yarattı ve o harika biri, yani kesinlikle o kadar da kötü değiller.

İçeri girdiğimizde daha fazla endişelenmem gerektiğini fark ediyorum.

Mutfak masasında bir adam ve bir kadın oturuyor. Sandalyesinden kalkabileceğinden emin olmasam da adam beni öldürmeye hazır görünüyor. Kadın Dani ve beni koridordan aşağı göndermeye hazır görünüyor ve arka odada saklanan bir rahip varsa hiç şaşımam.

"Baba, anne, bu Kyle. Kyle, bunlar benim ailem, Eduardo ve Flora Becerra."

Elimi önce Bay Becerra'ya uzatıyorum, o da elimi tutmadan önce birkaç kez gözlerime bakıyor. Tokalaşması zayıf ama ona karşı çok nazik olmamaya dikkat ediyorum çünkü Eduardo Becerra gibi bir adam bundan alınacaktır. Bayan Becerra elimi kibarca sıkıyor, gözleri benden Dani'ye doğru ışıdayarak dans ediyor.

"Ne güzel bir davranış, değil mi Dani?"

O... evet, sanırım Dani'yi benden hoşlanmaya ikna etmeye çalışıyor. "Teşekkür ederim Bayan Becerra. Eminim annem hatırlatmalarının gerçekten işe yaradığını ve tamamen vahşi olmadığımı bilse çok sevinirdi."

Gülümsüyor ve arkamızdaki kapı tekrar açıldığında biraz ilerleme kaydettiğimi düşünüyorum. İki çocuk koşarak içeri girdi. "*Abuelita! Abuelo!*" Oğlan ve kız büyükanne ve büyükbabalarına sarılıyor, sonra Xavier ve karısı olduğunu tahmin ettiğim kişi de içeri giriyor.

Xavier, "Kusura bakmayın geciktik," diyor ama beni görünce duruyor. Elim uzattım. "Seni tekrar görmek güzel Xavier."

"Seni de." Çenesinde ani bir sertleşmeyle Dani'ye bakıyor. "Affedersiniz, adınız neydi? Kevin mı?"

Onun bu bariz üstünlük kurma çabasına neredeyse kıkırdayacaktım. "Kyle," diye düzeltiyorum sonunda elimi sıkarken.

"Doğru, Kyle. Bu eşim Mara ve çocuklarım Sarah ve Michael."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mara," diyorum, başımı eğiyorum ve sonra "Sarah, Michael."

"Sen *Tia* Dani'nin erkek arkadaşı mısınız?" Sarah soruyor.

Dani'ye bakarken başparmağımla dudağımı ovuşturuyorum çünkü onlara ne kadarını anlattığından emin değilim. Kaşlarını kaldırıp cevap vermem için beni cesaretlendiriyor, ben de cevap veriyorum. "Evet, öyleyim."

"Ooh, *Tia*'nın bir erkek arkadaşı var," diye şarkı söylüyor kız. Ve böylece her şey açığa çıktı.

"Oturalım ve birbirimizi tanıyalım," diyor Xavier, ailenin erkeği olarak konumunu ciddiye alıyor gibi bir sesle. Masadaki bir sandalyeyi işaret ediyor ve ben de Dani'nin hatırı için itaat ederek oturuyorum.

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve kulağıma "İyi şanslar" diye fısıldıyor.

Bay Becerra, Xavier ve ben masada otururken Bayan Becerra, Dani ve Mara öğle yemeğini hazırlamaya başladığında şaşırmadım, çünkü bana her zamanki sıralarının bu olduğunu söylemişti, ama yine de ben burada otururken onun çalışmasını izlemek zor. Yemeğin hazırlanmasına yardımcı olmasam da başka bir işim daha var.

Benim işim Dani'nin ailesini kendi tarafıma çekmek. Çünkü onlar hakkındaki tüm kabadayılığına rağmen Dani ailesini çok seviyor ve onların onaylamadığı biriyle asla ciddi bir şekilde çıkmaz.

"Yine ne yaptın?" Xavier soruyor.

"Havuzları kuruyorum," diye cevap veriyorum, sırtarak çünkü aslında ne sorduğunu biliyorum ama bunun için onu uğraştıracağım.

"Hmm, zor iş, tahmin ediyorum. Kirli, terli, zor iş," diye tahmin yürütüyor ve burnunun hoşnutsuzlukla kırıştığının farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Başımı sallıyorum. "Evet, yine de umurumda değil. Hoşuma gidiyor. Araba satıyorsun, değil mi?"

Göğsünü gururla kabartıyor. "Evet, bu ay çeyreğin en iyi satıcısıyım," diye anons ediyor.

"Oh, tebrikler, *mijo*!" Bayan Becerra söze karışıyor ve Mara masaya bir yığın tabak koyarken Xavier'in yanağına hızlı bir öpücük konduruyor.

"İkramiye çeki alacağım, sanırım bu yaz çocukları plaja götüreceğiz," diye övünüyor. "Havuzlu satış primi almıyorsun herhalde, değil mi?" diye dalga geçiyor, burnunun ucuyla bana bakarak.

Sorduğu şeye karşı kasıtlı olarak kalın kafalı olmaya devam edebilirim ama bunun bir anlamı yok. Dani ve ailesi için güvenlik ve istikrarın ne anlama geldiğini elimden geldiğince iyi anlıyorum, bu yüzden lafı dolandırmanın bir anlamı yok. Özellikle de bu kardeşler arasında bir sık ölçme yarışı değil, onlar için gerçek bir ziyafet ya da kıtlık durumuyken ve çok sevdikleri Dani'nin bir kaybedenin çıpası tarafından aşağı çekilmeyeceğinden emin olmak istiyorlarsa.

Ben de gururumu bir kenara bırakıp açık açık konuştum.

"Neden sadede gelmiyoruz?" Teklif ediyorum. "Dani'nin ona bakacak ya da parasını karşılayacak bir erkeğe ihtiyacı yok çünkü kendi başına harika gidiyor, ama endişeleniyorsan, evet, yapabilirim. Havuz şirketim var, Dani evime geldi ve istersen sana geçen yılki vergi beyannamemi getirebilirim. Aramız iyi mi?"

Dani gülmemek için kendini zor tutarken dudaklarını ince bir çizgi halinde sıkıyor.

Ailesi endişelerinin giderilmesinden memnun görünüyor.

Xavier kekeliyor ama sonra "Üç yıllık vergi beyannamesi olsun" diyor.

Dani bunun üzerine bir adım öne çıkıyor. "Yeter artık. Banka bakiyesini de mi görmek istiyorsun, Zave? Saçmalıyorsun. Kaba olacaksan, biz gidelim."

"Xavier," diye tıslıyor Mara ve Xavier azarlayan gözlerini ona çeviriyor, sanki kız kardeşinin ve karısının tepkisini hak edecek ne yaptığını bilmiyormuş gibi.

"Bir işin ilk yılları zordur," diyor Bay Becerra, sesi cızırtılı çıkıyor. "Bir insandan çok şey alır ve çok az şey geri verir." Restoranla ilgili deneyimlerine dayanarak konuşuyor gibi görünüyor ve endişelerinin tam olarak giderilmediğini fark ediyorum. "Sanırım beni bu kadar çabuk hasta eden şey buydu ve bu yüzden buna" -başını Dani'ye doğru sallıyor- "başka bir şey yapmasını söyledim. Başka bir şey." Dani dişlerini gıcırdatıyor ve babasının söyledikleri karşısında incinmiş duygularını bastırmaya çalıştığını hissedebiliyorum, ama o farkında olmadan konuşmaya devam ediyor.

"Onu çok seviyorum ve onun da benim gibi bu mücadelenin içinde kalmasını istemedim. Ama o inatçı ve ne isterse onu yapıyor tabii ki." 'Ne yapacaksın' der gibi bir el sallıyor ama Dani'ye gurur dolu bir gülümseme veriyor ve onun biraz çözülmeye başladığını görebiliyorum. "Ve korktuğum gibi, bu

onu tüketiyor, yoruyor, bu da beni endişelendiriyor." Öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayıyor ve çıkardığı iç çekiş her şeyden çok az miktardaki hareketlilikten kaynaklanıyor gibi görünüyor. "Sadece kızımın benim hiç sahip olmadığım ve ona veremediğim bir özgürlüğe sahip olmasını diliyorum. Onun için sürekli para kaygısı stresi olmayan bir hayat hayal ediyorum, ama aynı zamanda bir iş sahibiyse, bu sorumluluk ikinizin de üzerinde ağır bir yük olacaktır. Zor bir hayat olacak. Buna hazır mısınız?"

"Baba," diye fısıldıyor Dani, elleriyle ağzını kapatarak. Ama onun yanına gelerek kollarını zayıf omuzlarına doluyor. "Ben iyiyim. İşlerim iyi gidiyor. Benim için endişelenmene gerek yok."

Bence Dani'nin babasının ona restoranı vermemesinin Dani'nin cinsiyetinden çok, onu bir iş sahibi olmanın her şeyi tüketen doğasından korumakla ilgisi olabilir ve babası ona sarılıp sırtını nazikçe sıvazlarken Dani de bunun farkına varıyor gibi görünüyor.

"Her zaman endişeleneceğim. Bir baba böyle yapar" diyor ama sonra bir öksürük nöbeti onu ele geçiriyor. Sanırım bu kadar çok şey söylemek ciğerleri için büyük bir sorundu.

Öksürüğünün kesilmesini ve tekrar nefes almasını beklerken söylediklerini düşünüyorum çünkü ne demek istediğini anlıyorum. Adamlarım için en az karım için endişelendiğim kadar endişeleniyorum. Her gün, her projede onlara ve kendime bir taahhütte bulunuyorum ve bu taahhütlerin yerine getirilmesini sağlamaktan sorumluyum.

Ayrıca annemin babam ve bende gördüğünü söylediği benzerlikleri de aniden fark ediyorum. İşlerimiz tamamen farklı ölçeklerde olabilir, ancak ekibimin prim çeklerinin söz verdiğim gibi zamanında hazır olması için bir işi tamamlamak adına aile meselelerini kesinlikle atlardım. Bu onu birçok kez yaptığı için affettiğim anlamına gelmiyor, ancak yaptığı seçimleri neden yaptığını daha iyi anlıyorum ve bu zor kararları verdiği için ona biraz daha fazla saygı duyuyorum.

Bay Becerra yerine otururken masanın etrafına bakıyor. Sanki kum saatindeki son kum tanelerine bakan, geride bırakacağı miras için endişelenen ve sevdiklerine yeterince değer verdiğinden emin olmak isteyen bir adam gibi hissediyorum. Onun için mesele para değil. Bu dolar ve sentlerin sağladığı hayatla ilgili.

Dani'ye bakıyorum, o da aynı şeyi duyuyor gibi görünüyor. Övünmüyorum, böbürlenmiyorum ya da gelirime ve banka bakiyelerime dayanarak bir tür onaylanmaya ihtiyaç duymuyorum. Kimseye iş başına ne kadar kazandığımı söylemiyorum ya da

Kendi özel işim olarak gördüğüm tasarruf stratejileri. Benim için para önemli bir şey değil.

Bay Becerra içinse huzur.

Bu yüzden normalde asla yapmayacağım bir şeyi yapıyorum. Onun için ve kızı için.

Telefonumu çıkardım, bankacılık uygulamamı açtım ve giriş yaptım. Ekranın yüklenmesini bekledim ve sonra ona sert bir bakış attım. Benden istediği şeyin büyüklüğünü anlayarak çenesini eğiyor ve bu farkındalık telefonumu sadece onun ekranı görebileceği şekilde çevirmeme neden oluyor.

Numarayı görünce gözleri açılıyor ve sonra bana bakıyor. Gördüğü şeyi gördüğünü onaylayarak başımı sallıyorum ve o da titrek bir nefes veriyor. O da başını sallıyor ve böylece Bay Becerra'nın onayını almış oluyorum.

"Sana bir gün iyi bir çocuk bulacağını söylemiştim," diyor Bayan Becerra, Dani'nin omzuna kendi omzuyla vurarak. "Ve çok yakışıklı."

Dani'nin gözleri benden hiç ayrılmadı. Babasının az önce ne gördüğünü bilmiyor ama yine de ona ihtiyacı olanı verme isteğimi takdir ediyor. Masanın etrafından dolanıyor, kollarını boynuma doluyor ve Mara'nın Xavier'e yaptığı gibi yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Haklısın anne. İyi bir çocuk buldum," diye tekrarlıyor, gözleri kahkahalarla parlıyor ve bunun benim iyi olmamla ya da bir çocuk olmamla ilgili olduğunu tahmin ediyorum.

Ancak odadaki filin ele alınmasıyla güzel bir öğle yemeği yiyebiliyoruz ve hatta Xavier ve ben bile yemeğin sonunda iyi anlaşıyoruz, yakında çıkacak olan yeni BMW'ler üzerine bağ kuruyoruz.

Ayrılırken elimi sıkıyor. "Yolculuklar hakkındaki ipucu için teşekkürler. Tatilimiz için uçak bileti ve otelden daha ucuza geleceğini düşünmezdim."

Başımı salladım. "Nereye ve ne zaman gideceğinize bağlı olarak olabilirler. En azından araştırmaya değer."

Yemek yerken yine ailece gittikleri sahil tatilinden bahsetti ve ben de annemle babamın bir keresinde bizi gemi seyahatine götürdüklerini hatırladım. Maddi durumumuzla ilgili bir endişemiz olmamasına rağmen, annemin gülerek her şey dahil bir oturuşta bir haftalık yiyeceği yiyebilen beş çocuk için harika olduğunu söylediğini ve Xavier'e bunu bir olasılık olarak araştırmasını önerdiğini hatırlıyorum.

Garaj yolundan çıkıp herkese el sallarken Dani mutlu bir şekilde iç geçiriyor, başını kamyonetimin koltuk başlığına yaslamış bana bakıyor.

"Sanırım benden hoşlandılar," diyorum ona ukala bir sırıtışla.

Bir kahkaha attı. "Şaka mı yapıyorsun? Bence seni benden daha çok sevdiler." Daha ciddi bir şekilde, "Bunu babamla yaptığın için teşekkür ederim. Bilmek istemiyorum ve bu beni ilgilendirmez ama ona gösterdiğin şey, ihtiyacı olduğunu bilmediğim bir rahatlık verdi."

Acımasızca gülümsüyorum. "Senin emin ellerde olduğunu bilmek istiyor, hepsi bu." Kalçasını ovma için konsolun üzerinden uzanıyorum. "Ve sen... çok iyi ellerdesin."

Gülüşü hafif, parlak ve evine döndüğümüzde tutmasını umduğum iğrenç sözlerle dolu. Haftaya hazır olmak için yapması gereken işler var, ama Daniela Becerra'ya biraz yardım etmenin çok işe yaradığını keşfettim ve her şey hazır olduğunda enerjisi varsa, bunu benimle harcamaktan çok mutlu olur.

Bardaklıktaki telefonum çalışıyor ve kamyonetin ekranına bakıyorum. Arayan annemdi, ben de hoparlörden cevap verdim. "Selam anne."

Son zamanlarda aramız daha iyiydi, ama yine de bu kadar ileri gittiğim için özür diliyormuşum gibi hissediyorum. Açıkçası bunu telafi edebileceğimden emin değilim ama elimden geleni yapacağım.

"Kyle, vakit geldi. Hastaneye gidiyoruz," diyor sesi kamyonda yankılanarak.

"Tamam, biz de yola çıkıyoruz. Bir şeye ihtiyacın var mı? Yolda alabilirim." Janey'nin doğum yapacağı hastaneye gitmek için yönümü değiştirmeye başladım bile.

"Hayır, sadece gel. Cole hepimizin Janey için orada olmamızı istiyor çünkü orada ailesi olmayacak."

Annem görmese de başımı sallıyorum. "Yaklaşık otuz dakika uzaklıktayız.

Yakında görüşürüz."

"Tamam." Sesi dikkati dağılmış ve stresli geliyor. Annem Janey için ikinci bir anne değil, gerçek bir anne oldu çünkü Janey'nin ailesi berbattı ve Cole'la bir araya geldikten sonra onlarla iletişimini kesti. Artık onun ailesi biziz ve biz Harringtonların iyi olduğu bir şey varsa o da gerektiğinde bir araya gelmektir.

Birbirimize çok kızdığımız zamanlar oldu, hatta geçenlerde annem ve babama yaptığım büyük patlamadan dolayı bana çok kızdılar ama Cameron ve Kayla beni düzeltmek için yanımdaydılar. Ve diğer zamanlarda da hepimiz birbirimize destek olduk.

Bazen işler iyi giderken en kötü halimizdeyiz. Ama işler ters gittiğinde yanımda başka kimseyi istemezdim.

"Selam anne," diyorum dikkatini tekrar çekerek. Mırıldanıyor ve ben de "Janey iyi olacak. Cole da. Ama Janey sağlam. O bu işi halleder. Ve hepimiz ona sahibiz."

Çocuklarından biri yeniden ebeveyn olurken annemin aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Cameron ve eşinin Grace'e sahip olmalarının üzerinden o kadar uzun zaman geçti ki, bu çok uzak bir anı gibi geliyor. Ve annemin bir zamanlar hamileliklerinden birinde yaşadığı zorlukları bildiğim için, bunun onun için nasıl biraz tetikleyici olabileceğini anlayabiliyorum.

"Teşekkürler tatlım," diyor, sesi daha kararlı ama aynı zamanda daha kalın. "Yakında görüşeceğiz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne."

Aramızdaki şeyler mükemmel değil, hiçbirimizininki değil. Ama bir aileyi aile yapan şey mükemmellik değildir. Hepimiz kendimize göre beceriksiziz ama birbirimizin yanındayız ve önemli olan da bu.

DANI

"Gitmeden önce beni bırakmak ister misin?" Böylesine önemli bir aile olayında haddimi aşmak istemediğim için teklif ediyorum.

Kyle gözlerini bana dikti. "Tabii ki hayır. Benimle geliyorsun." "Oh, tamam," diye cevap veriyorum gergin bir şekilde. "Sadece ayak bağı olmak istemiyorum."

Tekrar yola bakıyor, otoyolda uçuğu için çok dikkat ediyor. "Orada benimle olmanı istiyorum. Nokta." Kyle'ın eli tekrar kalçama iniyor ve açıklayamadığım bir beraberlik duygusu hissediyorum.

Tek başıma iyiydim. Hayatta kalıyor ve başarıyordum çünkü tam olarak kim ve ne olmam gerekiyorsa o olmuştum. Sonuna kadar sert ve dayanıklıydım. Ama Kyle kim olduğum ve ne istediğim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi bir karıştırıcıya koydu, nabız moduna geçti ve değiştirdi.

Sonuç olarak, daha yumuşak ve sevgiyi daha çok kabul eden biri haline geldim, bu beni zayıf ya da olduğumdan daha az biri yapmaz çünkü günün sonunda ben hala benim; geveze, öfkeli, inatçı ve hiçbir şeye katlanmayan bir kadını ve bununla gurur duyuyorum. Ve şimdi istediğim şey... o. Yanımda, arkamda ve belki de ara sıra, kendi iyiliğim için darbeyi almak üzere önüme geçmesi.

Elimi onun elinin üzerine koyup sıkıyorum ve o da gülümsüyor. "Seni seviyorum," diyorum ona.

"Adil bir uyarı, bunu duymaktan asla bıkaçağımı sanmıyorum ve görünüşe göre ben 'muhtaç bir kaltağım'." Bunu söylerken sesini yükseltiyor, tırnak işareti yapıyor ve kendi kendine kıkırdıyor; Wayne ve diğerlerinin mi yoksa kardeşlerinin mi ona zor anlar yaşattığını merak ediyorum. Erkekler böyledir - aşkı bulduğunuzda sizin için mutlu olurlar, ama aynı zamanda bu konuda size bok atmakta da hızlıdır. Tabii ki hepsi iyi eğlenceler.

"O zaman sana her zaman anlatacağım."

Sanki daha yakından dinliyormuş gibi başını bana doğru eğiyor ve ben gülüyorum. "Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum.

"Ben de seni seviyorum" derken gülümsemesi büyüyor.

Hastanede aceleyle üst kattaki doğum ünitesinin bekleme salonuna çıkıyoruz. Bir odada olduklarını tahmin ettiğim Janey ve Cole dışında tüm Harringtonlar zaten oradalar.

Carter yüzünde bir sırıtışla, "Yeterince uzun sürdü," diye takılıyor.

"Şehrin öbür ucunda, Dani'nin ailesinin yanındaydık," diye cevap veriyor Kyle ve benim oturmamı sağladıktan sonra bir sandalyeye çöküyor. "Janey nasıl? Cole doktoru öldürmedi mi daha?"

Kyle ailemle buluşacağını söylediğinde Bay ve Bayan Harrington'ın birbirlerine hızlıca baktıklarını görüyorum. Ama Carter şöyle diyor: "Şimdiden ailelerle tanışmak mı? Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi?"

Carter bana doğru bakarken sırıtıyor ve bir an için bunun benimle dalga geçmek olduğunu düşünüp hararetle cevap vermeye başlıyorum. Ama Kyle gülüyor. "Hayır, ne kadar yozlaşmış olduğumu anlamadan önce Dani'yi kilit altına almalıyım."

Kardeşler gülüşüyor, Chance Kyle'ın 'işe koyulmasını' öneriyor çünkü Cameron'ın dediği gibi 'bunu uzun süre saklayamaz' ve Carter'ın yorumunun bana değil, Kyle'a olduğunu anlıyorum. Bu, erkeklerin alay etme ve daha önce olanlardan sonra iyi olduklarından emin olma şekli.

Bu aynı zamanda Kyle'ın ailesindeki şakacı rolüne geri dönmesi ama şimdi daha rahat görünüyor. Sanki bu bir ilgi çekme çabası değil de, tam da kendisi gibi - onların ciddi ve ağırbaşlı tavırlarına karşı saygısız, komik, sıradan, ağzı bozuk bir adam.

"Janey ve Cole nasıl?" Kyle tekrar sorar.

Bayan Harrington -Miranda, diye hatırlatıyorum kendime, ona böyle hitap etmemin neredeyse imkânsız olduğunu bilerek- cevap veriyor. "Bize zamanın geldiğini söylemek için aradıklarında çok iyiydi. Cole'u sakın tutmaya çalışıyordu, çünkü haftalardır çantaları kapının önünde durmasına rağmen Cole etrafta koşuşturup ihtiyaçları olmayan şeyleri alıyordu. Ona maşaya ihtiyaçları olmadığını söylediğini duydum." Ağzını kapatıyor ama oğlunun paniğine güldüğü hâlâ belli oluyor.

Kyle mırıldanıyor, "Cole? Kendini mi kaybediyor? Bunu hayal bile edemiyorum. Bunun için fazla soğukkanlı." Başını eğip düşünüyor. "Yine de bunun görüntülerini görmek için para verirdim. Ve maşayı." Göstermek için parmaklarıyla şaklatma hareketi yapıyor.

Kayla ağzının kenarından, "Çoktan hallettim," diye fısıldıyor. "Yarın saat beşe kadar en yüksek ve en iyi teklifinizi verin, en yüksek teklifi veren videoyu alır."

Kyle eğilip bana açıklıyor: "Cole evlerini FBI'ın güvenli evi gibi donatmış; kameralar, mikrofonlar, güvenlik, her şey var. Yani mesele benim videoyu ne kadar görmek istediğimle Cole'un bizim görmemizi ne kadar istemediği arasında gidip geliyor. Buna değer mi?" diye soruyor Kayla'ya, o da fikrini en ufak bir şekilde belli etmeyen sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Fiyat hâlâ pazarlık aşamasındayken neden mal varlığımın değerini açıklayayım ki?"

Samantha araya giriyor, "Eğer o kadar iyiye, Janey kızlar gecesinde bize gösterir."

Kyle onu işaret ediyor. "Haklısın." Kayla'ya omuz silkiyor. "Kusura bakma, son baskının çıkmasını bekleyeceğim."

Kayla Samantha'ya ters bir bakış fırlatıyor ve Samantha da ona iki parmağıyla el sallıyor.

Hepsi de iyi görünüyor. Akşam yemeğindeki patlamayı uzak bir anı olarak atlatmış gibiler. Eminim henüz tam olarak kapanmamış acılar ve yaralar vardır ama onlar her şeyden önce bir aile ve bugün ailelerinin genişlemesi açısından büyük bir gün.

Bay Harrington, "Cole buraya geldiklerinde mesaj attı, Janey'nin altıya kadar genişlediğini ve doktorlarından nefret ettiğini söyledi çünkü

"Kasılmaların ne kadar acı verdiği konusunda hiçbir şey yapmıyor."

Sessizleştik.

Bay Harrington kolunu Bayan Harrington'a dolayarak, "İyi olacak tatlım," diye mırıldanıyor.

Saatlerce böyle oturduk.

Bir süre sonra kalkıp köşedeki kahve makinesini çalıştırıyorum, herkesin biraz canlanmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum ve Kayla gelip buharı tüten sıvıyı kağıt bardaklara dökmeme yardım ediyor.

"Annem iki şeker ve krema alıyor, babam bir Splenda alıyor," diyor ve ben Bay Harrington'inkini başlatırken o da annesininkini başlatıyor.

"Teşekkür ederim" dediğinde kahveyi karıştırıyordum.

Sanırım onu yanlış duydum ya da hayal ettim çünkü bana değil, elindeki fincana bakıyordu. "Ne için? Kahve yapmak önemli bir şey değil."

Küçük bir kakhaha attı. "Onu bize getirdiğin için. Bize geri getirdiği için diyeceğim ama Kyle'in şimdiye kadar bizimle olduğunu hiç sanmıyorum."

"Bence o da hepiniz için aynı şeyi söylerdi. Onunla birlikte değildiniz." Bu bir suçlama değil, açık bir gerçek.

Başını sallayışı üzüntü ve pişmanlık dolu. "Öyle olduğumu sanıyordum. Diğer saçmalıklarıyla uğraşırken elimden geleni yaptım ama yeterli değildi."

"Bu senin sorumluluğun değildi. Hâlâ da değil," diyorum ona, benzer bir ruh hissederek. Sanırım Kayla da ailesine benim gibi bakıyor, her şeyi omuzlarına ve kalbine alarak. Kaşlarımı çatarak, "Sanırım benim de bunu duymaya ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum.

"Kyle ailene yardım ettiğini söyledi?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Babam bir süredir hasta, bu yüzden ben ve kardeşim elimizden geleni yapıyoruz."

"Eminim bunu takdir ediyordur." Alay ediyorum ve o da gülüyor. "Hiç takdir etmezler, değil mi?" Gözlerimiz kilitlenirken başımı sallıyorum, tam da bu anda bir bağ kuruyoruz. Daha ciddi bir şekilde, "Seninle daha iyi. Sanki buraya gelmek için çirkin şeylerden geçmesi ve hepimizi de beraberinde sürüklemesi gerekmiş gibi, ama diğer tarafta hepimiz daha iyiyiz. Seninleyken kendisinin en iyi versiyonu olduğunu görebiliyorum."

Dudaklarımı yaladım. "Teşekkür ederim. Sanırım birbirimize dağılmak için güvenli bir yer verdik ve çok uzun süredir yara bandı ile sardığımız bazı acıları iyileştirdik."

"Ayrı düşmek için güvenli bir yer," diye tekrarlıyor hüznle. "Kulağa harika geliyor." Gülümsüyor, ama gözleri yorgun görünüyor ve ben sadece ne olduğunu hayal edebiliyorum

Beş erkek kardeşi kontrol altında tutmak için neler yapması gerektiğini. Benim sadece bir tane var ve o da beni neredeyse bitkin düşürüyor.

"Benim Kyle'im var, onu listenden çıkarabilirsin," diyorum ona içtenlikle.

"Evet!" diye fısıldayarak yumruğunu sıkıyor. Bakışlarımla buluşuyor ve yemin ediyor: "Bunu yapmanı sağlayacağım. Luna, Samantha ve Janey gibi. Geri almak yok. Bir kere sahiplendin mi, senindirler."

"Anlaştık."

Kahveleri minnettar olan Bay ve Bayan Harrington'a teslim e t t i k t e n sonra diğer herkes için de birer fincan dolduruyoruz.

"Teşekkürler," diyor Kyle, ona dumanı tüten siyah fincanını uzattığımda.

"Sen ve Kayla beni halledecek misiniz?" diye soruyor, dikkatli bir yudum alarak.

"Onun gibi bir şey."

Konuştüğümüzü fark etmesine şaşırmadım. Gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, sanki ihtiyacım olduğunda devreye girmeye hazırdı. Ama sanırım Kayla haklıydı. Ailesi artık daha iyi. Bunun için kendime pay çıkarmayacağım. Her şey Kyle'ın eseri, çocukluğunda yaşadığı acılarla ve gergin ilişkilerle yüzleşmesi ve bir yetişkin olarak bunları iyileştirmek için sorumluluk alması. Anne ve babasının Kyle'ı dinlemeye ve onun istendiğini ve sevildiğini bilmesini sağlamaya istekli olmalarının yanı sıra.

Şimdi bile, o kader yemeğindeki farklı. Kyle ailenin dışında değil. Tam ortada, biz haberleri beklerken sohbete dahil oluyor ve gerçek şeylerden bahsediyor, sadece şakalaşmıyor ve dikkat çekmek için onları kızdırmıyor.

Sonunda Cole dışarı çıktı. Cehennemden çıkmış gibi görünüyor ama gülümsemesi her şeye değdiğini söylüyor. Hepimiz bir anda ayağa kalkıp haber bekliyoruz.

"O burada. Emmett Nash Harrington. Yedi kilo, on dört ons. Yirmi bir inç uzunluğunda. Çok güzel, çok güzel." Gözleri yaşardı ve gözlerini kaçırdı. "Annesi gibi kızıl saçları var."

Onu ve Janey'i çok az tanıyorum ama heyecanları ve mutlulukları o kadar hissediliyor ki herkesle birlikte ben de ağlıyorum. Bayan Harrington Cole'u kucaklıyor ve "Janey nasıl?" diye sorduğunu duyuyorum. O iyi mi?" diye sorduğunu duyuyorum.

Cole başını sallıyor. "O iyi anne. İnanılmazdı. Baksana."

Cebinden telefonunu çıkarıp havaya kaldırıyor ve hepimize Janey'nin börek gibi sarılmış ve örgü bir şapka takmış minicik bir bebeği tuttuğu fotoğrafı gösteriyor. Bebeğin gözleri kapalı, kırmızı ve şiş.

Ama Janey ona gördüğü en muhteşem şeymiş gibi gülümsüyor.

İkisinin de ne kadar güzel görüldüğüne dair bir ünlemler korusu var ve sonra Cole geri dönmesi gerektiğini söylüyor. "Bize birkaç dakika ver, sonra gelip onları görebilirsin anne. Tamam mı?"

Bayan Harrington başını sallar ve Cole köşede kaybolur kaybolmaz Bay Harrington onu sıkıca kucaklar. Sırtını okşar ve fısıldayarak, "O iyi, tatlım. Hepsi iyi."

Göğsüne doğru başını sallıyor ve Kyle'ın kolunu bana doladığını hissediyorum. Ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve fısıldıyor, "Asla çocuk sahibi olmayacağız. Bu çok korkutucu."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "O zaman bunu anneme söylemek zorundasın," diye fısıldıyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor. "Peki, istersen çocuk yapabiliriz, çünkü senden daha korkunç olan tek şey annen."

Başımı sallıyorum. Annem korkutucu değil. Israrcı, inatçı, iradeli mi? Kesinlikle, tıpkı kızı gibi. Ama korkutucu mu? Hayır, onu kızdırmadığın sürece.

"Cık cık... Seni hemen torunlarını doğurmaya hazır bir adamla tanışma randevusuna ayarlar."

"Bunu yapabilir," diye kabul ediyorum. Ama doğrusu, yapmazdı.

Annem Kyle'ı seviyor ve yemekten sonra temizlik yaparken bana gerçekten mutlu görüldüğümü ve benim için istediği tek şeyin bu olduğunu söyledi. Onun için mutluluk babamdan, Xavier'den ve benden geliyor. Biz onun hayatının en iyi parçalarıyız ve o benim için hep en iyisini istedi.

Sonunda bunu anladım ve ona bunu bulduğumu söyledim... Kyle ile.

Küstahça bunda kendisinin de parmağı olduğunu söylediğinde itiraz edememiştim çünkü beni Nick'le tanıştırap Kyle'ı kiskandırmasaydı muhtemelen ona hiç şans vermeyecektim.

Yani evet, belki de burnunu sokması ve randevu için ısrar etmesi sonunda en iyisiydi. Nick yüzünden değil, Kyle yüzünden.

Ve ben.

BÖLÜM 31

KYLE - İKİ HAFTA SONRA

Kathy'nin evinin arka kapısını çaldığımda Wayne, Zeus ve Frogger ön taraftaki kamyonun bagaj kapağında oturmuş, parmaklarını çapraz yapıp benim için dua ediyorlar.

Cevap vermesini beklerken kendime "Bir kez daha," diye hatırlatıyorum. Açmayacak. Ben kapıyı tekrar çalana kadar açmayacak, ben de bu işi bitirmek için devam ediyorum.

Son iki haftadır on birinci seviyeye çıkarılmış bir kâbus gibiydi, her şeyi olabildiğince uzatıyordu. Porselen karoları aktif olarak döşerken nereye koyduğumuz konusunda tartışmaya çalıştı, aslında onları karavana geri taşımamızı ve araba yolundan aşağıya ve bahçeye asansör kullanarak getirdiğimiz palet yerine elle tek tek taşımamızı istedi. Bunu kesinlikle reddettim ve ona inşaat alanından çıkmasını söyledim. Sonra Wayne'le çim sermenin doğru yolu hakkında tartışmaya çalıştı, 'bir bahçıvan olarak' -ki bunu bir İngiliz Düşesi olduğunu ilan etmenin tüm önemiyle söyledi- ondan daha iyi bileceğini iddia etti. Wayne bunu en son ne zaman Bermuda çimi serdiğini sorarak engelledi ve hepimizin bildiği gibi hiç sermediğini itiraf etti. Su, pompa ve elektrik tesisatı ve sayısız başka şey hakkında tartıştı.

Bir yandan, belki de yalnız olduğunu ve biraz dostça sosyalleşmek için bizimle konuşacak bir şeyler aradığını söyleyebilirim. Öte yandan, esir tuttuğunu bildiği bir kitleye karşı kaba, kısa, manipülatif ve düpedüz kaba davranıyor.

Gerçi daha fazla tutsak kalmayacağım.

Beni olabildiğince uzun süre bekletmek için oturduğunu bildiğim sağ taraftaki odadan içeri girdiğini görebiliyorum. Kapıyı açıyor. "Evet?"

Sanki ona projesiyle ilgili bir bilgi verecekmişim gibi göz kırıyor ve veriyorum da. Hem de en iyi güncellemeyi. "İşimiz bitti. Benimle birlikte yürümek için bir dakikan var mı yoksa sadece evrakları imzalamayı mı tercih edersin?"

Cevabı zaten biliyorum, ama bu işi bitirmek için imzalayabileceğini düşünmek hüsnükuruntu. "Hmm, bakalım her şey nasıl görünüyor."

Bana kalırsa her şey harika görünüyor.

Kathy'ye bahçesinde bir tur attırıyorum, arka kapının hemen yanındaki verandayı, bu işi kabul etmemin tek nedeni olan yeşil ve altın girdaplı mozaik porselen karolarla kaplı geniş güneşlenme terasını, ustalıkla yerleştirilmiş havuzun kristal suyunu ve ardından bahçenin kenarından dolaşarak çit hattı boyunca uzanan çiçek tarhını, beton parke oturma alanının bulunduğu arka tarafa kadar gösteriyorum.

"Çok güzel oldu," diyorum tüm bahçeye bakarak.

Kathy sağa sola bakıyor, kusur bulacak bir şey arıyor ama hiçbir şey yok. Adamlarımdan yüksek beklentilerim var ve hepsi birinci sınıf, bu yüzden yeni serilmiş çimin bir bıçağı bile yerinde değil.

"Çiçek tarhlarındaki peyzajı yapmak istediğinizi söylediniz ve havuz bakım şirketi bugün suyun kimyasal seviyesini teyit ettikten sonra sizi rotasyonlarına ekledi. Şu andan itibaren yüzmeye, güneşlenmeye ya da burada oturup keyfini çıkarmaya hazırsın."

"Oh, bu gece olmaz. Belediye başkanıyla planlarım var." Sanki resmi bir yemeğe davet edilmiş gibi konuşuyor ama ben bunun sadece aylık belediye meclisi toplantısı olduğundan eminim. İlgi göstermeyince tekrar etrafına bakınıyor. "Sanırım bu yeterli olacak. Çiçekler olmadan çok soğuk görünüyor."

Ona söylemek istediğim kelimeleri yutuyorum. Soğuk mu? Tıbbi bir drama ya da korku filmi çekmeye hazır görünen mutfağını görmedi mi? Ayrıca bahçenin hiçbir yanı soğuk değil. Davetkâr, canlı ve taze görünüyor.

"İstersen sana bir peyzaj şirketi tavsiye edebilirim."

Ben olmayacağım. Burada başka bir şey yapmıyorum. Kontratım tamamen yerine getirildi. Havuz tamamlandı, bahçe tamamlandı ve Frogger şirket portföyü için fotoğraf çekimini yaptı. Tek yapmam gereken onun imzasını almak ve siktirip gitmek.

"Hayır, bahçe işlerinden hoşlanıyorum. En sevdiğim begonviller, siz onları sökmeden önce çitin üzerindeydi. Oradakileri yeniden dikmem gerekecek." Sanki onları kendim sökmüşüm gibi konuşuyor.

projesinin talep edilen ve onaylanan bir parçasıydı. "Ve belki verandaya ve oturma alanına saksılar içinde biraz mandevilla."

Hangi çiçeği nereye koyduğu zerre kadar umurunda değil. Son iki haftadır her şeyi olduğu gibi bunu da uzatıyor.

"Eminim bu çok hoş olacaktır. Burayı imzalamak ister misiniz?" İmza alanı zaten işaretlenmiş olan panomu kaldırıyorum ve ona bir kalem uzatıyorum.

Kalemi ve panoyu alıyor ama imzalamıyor. Bunun yerine başını eğiyor ve muhtemelen alaycı bir gülümseme olduğunu düşündüğü bir ifadeyle bana bakıyor. Her zamanki küçümseyici alaycılığının aksine sarsıcı. "Görünüşe göre sen de bu işten küçük bir ikramiye almışsın." Dani'nin evine doğru bakıyor. "Belki de çöpçatan indirimi almalıyım."

Ciddi olamaz. Dani'nin hayatını cehenneme çevirmek için bu havuzu yapmak da dahil her şeyi yaptı.

"İndirimli olmayan ödemeler haciz sahibi aracılığıyla çoktan işleme kondu. Bugün imzalı evrakların bir kopyasını alacaklar ve proje dosyanızı kapatacaklar," diyorum, öfkemi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum. Oldukça başarısız olduğumdan eminim çünkü Kathy her zamanki küçümseyici züppe bakışına geri dönüyor.

"Sanırım verendamı indirimli ve aceleyle yaptırmak için gevşek bir kadın olmam gerekiyor."

Evet, neden bahsettiğini biliyorum. Sinsi saldırı tadilatımızı yaptıktan sonraki Pazartesi günü Kathy, Dani'nin ızgara üzerinde çalıştığını duydu ve sabah saat ondan önce itfaiye müdürünün ön tarafa gelmesini sağladı. Kathy'nin acil durum olarak bildirdiği 'neredeyse çitlerimi yakıyordu' durumunun, kompozit, yangın geciktirici çit panellerinden birkaç metre uzaktaki yasal bir verandaya yerleştirilmiş tamamen yasal bir ızgara olduğunu keşfetmekten pek memnun değildi.

Ama aslında Dani'nin veranda işi için seksle ödeme yaptığını öne sürüyor ve ona düpedüz fahişe diyor.

Ve onun saçmalıklarıyla işim bitti.

"Diğer müşteriler için yaptığım işler seni ilgilendirmez," diye çıkışıyorum. "Projenizle ilgili başka bir şey yoksa, evrakları imzalayın."

Sert emrim karşısında sığıyor ama tek ihtiyacım olan şey olan ismini karalıyor.

"Sizi ve şirketinizi arkadaşlarıma tavsiye ederken kendimi rahat hissedeceğimi sanmıyorum." Burnunu çekiyor. "Sizinle çalışmak hiç de hoş değildi ve ekibinizin müşteriye karşı düşmanca tavrı" -elini

Sanki burada haksızlığa uğrayan kişi oymuş gibi- "içler acısı. Bu kadar iyi hizmet eksikliği hayal kırıklığı yaratıyor."

"Kathy, eğer biri bana senin adını anarsa, senden ve kabalığından uzak duramayacak kadar aptal oldukları gerekçesiyle projelerini reddedeceğim." Bununla birlikte, panoyu elinden kaptım, umurumda olmayan kaleme siktir et dedim ve son kez mülkünden çıktım.

Şükürler olsun.

Dışarıda Wayne kaşlarını kaldırmış bana bakıyor, sağlam olup olmadığımı sorguluyor. Zeus ve Frogger sanki futbol takımına girdiklerini söylememi bekliyorlarmış gibi kollarını birbirlerine dolamışlar.

"Tamamdır." Onlar tezahürat yapıyor, ben de gülüyorum, Kathy'nin bizi duyup duymaması umurumda değil. "Yarın izin al. Bunu hak ettiniz. Baş belası ikramiyeniz de bu hafta maaş çeklerinizle birlikte yatacak."

Frogger ve Zeus daha da yüksek sesle tezahürat yapıyor. Wayne bana ters ters bakıyor. "Hâlâ buna değmez. Bir sonraki iş bunun gibi olmasa iyi olur yoksa istifa ederim."

İçi boş bir tehditti ama neyse ki bir sonraki işimizin Kathy'ye benzemeyeceğini biliyorum. Sırada, havuzun yan tarafına yerleştirilmiş basamaklı bir oturma alanına sahip bir tatil evi kurulumu var ve son incelemelere kadar ev sahipleri yerinde olmadığı için kolay olacak. Ondan sonra, önemli bir hokey oyuncusu için buzdan uzak evinde yaptığım havalı bir sonsuzluk havuzu işimiz var.

"Sağ ol dostum." Wayne'in elini sıkıyorum, sonra Zeus ve Frogger'a beşlik çıkarıyorum. "Eve dönerken uğramak isterseniz akşam yemeği benden."

"Tabii ki," diyor Frogger. "Subway'de bir footlong alana bir tane bedava var. Akşam yemeği bu gece ve yarın senden."

Zeus kıkırdıyor ve "Benim footlongumu yiyebilirsin" diye takılıyor. "Preston," diye azarladım.

Ellerini uzattı. "Ne?"

"Bana borçlusun," diye hatırlatıyor Wayne ve ben de başımı sallayarak kolayca kabul ediyorum. Ona o kadar çok şey için borçluyum ki, en azından o ikisiyle aptalca şakalar yaparak ve yemek siparişleriyle en çok parayı nasıl kazanacağımı konuşarak onu eve gönderdiğim için.

"Pazartesi görüşürüz. Sana adresi gönderirim," diye sesleniyorum o arabaya binerken.

Arabayla uzaklaşırken el sallıyorlar, ben de omzumun üzerinden bir el sallasam da gitmem gereken başka bir yer var.

Dani ve ben yemek yedik. Bulaşıklar yıkandı. Mutfak temiz. Kathy'nin bahçesine çitin üzerinden yabancı ot tohumu atmanın ya da çit hattı boyunca toprağa yabancı ot öldürücü enjekte etmenin yararlarını tartıştık, böylece begonvilleri onun korkunçluğunun intikamı olarak asla kök salamayacaktı. Ve tüm bu süre boyunca Peanut Butter köşede, Dani'nin ona sürpriz yaptığı yeni köpek yatağında yatıyor ve yüksek sesle horluyordu.

Kanepeye uzandık, ben bir uca oturdum ve Dani de başını kucağıma koyarak boylu boyunca uzandı.

"Yani gerçekten bitti mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi tavana dikeyorum, bir yandan da bugünkü topuzdan kaçan bir tutam saç parmağımın etrafında döndürüyorum. "Sonunda, bizi orada daha uzun süre tutmak için kitaptaki her numarayı denemesine rağmen."

"Sence torunları gerçekten gelecek mi?"

Başımı öne eğip kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Hayır."

İç geçiriyor ve bana doğru kayıyor. "Biliyorum. Bu sadece üzücü."

"Hayır, öyle değil. Üzücü olan insanları manipüle edebileceğini düşünmesi. -özellikle çocuklar- onu ziyaret etmek isteyebilecekleri iyi bir insan olmak yerine bir havuzla görmeye geliyorlar."

"Doğru," diye kabul ediyor. "Yine de yaptığın havuzun hiç kullanılmayacak olması çok yazık."

Dani'ye Frogger'ın çektiği resimleri gösterdim, o da hayran hayran baktı ve gördüğü en güzel havuz olduğunu söyledi.

Aklıma bir fikir geldi.

"Benimle aptalca bir şey yapmak ister misin?" Parmaklarım saçlarında donarken sordum.

Doğrulup bana şüpheyile baktı. "Ne gibi?"

"Gel," diyorum, ayağa kalkıp elini tutarken cevap vermiyorum. Onu ön tarafa götürüyorum, sokağa bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Dışarıda kimse yok, görünürde bir far ya da arka lamba bile yok ve saat o kadar geç ki sadece hilal şeklindeki ayın parıltısı ile karanlık.

"Ne yapıyoruz biz?" Dani fısıldıyor.

"Havuzu iyi bir şekilde kullanıyoruz," diye fısıldıyorum ve o da elimi çekiyor.

"Ne? Olmaz öyle şey. Yine izinsiz girdiğim için polis çağırmayacağım."

Onu kendime çekiyorum, burun buruna geliyoruz. "Kathy bu gece yok. Bana belediye başkanıyla görüşeceğini söyledi ve bir süre önce onu garajdan çıkarken gördüm. Bu mükemmel bir fırsat, belki de tek fırsatımız."

Bocaladığını, bu riske değip değmeyeceğine karar vermeye çalıştığını hissedebiliyorum. Karar vermesini beklemiyorum. Onu yanımda çitin etrafından dolaştırıp yeni kapıdan Kathy'nin bahçesine sokuyorum. Kodu henüz değiştirmemiş olacağını düşündüm ve haklıydım.

"Kyle!" Dani tıslıyor, ama sesi dehşete düşmüş gibi çıkmak yerine, bu fikri sevmeye başladığını duyabiliyorum.

Bu da iyi bir şey, çünkü bu gerçekleşiyor.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emrediyorum. "Çıplak yüzüyoruz."

"Ben hiç-"

Ama tişörtümü çıkardığımda aniden yanımda beliriyor, tişörtünü başından aşağı yırtıyor ve yoga pantolonunu bacaklarından aşağı iterek kendi kıyafetlerimin yığınına ekliyor.

Havuzun derin ucuna doğru koşuyorum, büyük bir sıçramayla gülle atıyorum.

Yüzeye çıktığımda, su yüzümden aşağı akarken sırtıyorum, Dani kenarda oturuyor, yavaşça içeri giriyor ve bu konuda çok daha sessiz davranıyor. Parmağını dudaklarına götürerek bana sessiz olmamı hatırlatıyor.

Ona su sıçratıyorum ve o da bana kötü görünmeye çalışan bir surat yapıyor. Öyle olamayacağından değil ama şu anda çok eğleniyor. Bunu saklamaya çalıştığı gülümsemesinden anlayabiliyorum. "Hadi, su harika."

Benimle birlikte suya giriyor, The Bitch Next Door'un havuzunda yüzerken vücutlarımız birbirinin üzerinde kayıyor. Yüzmek doğru olmayabilir çünkü tekmeleme ya da kulaç atma yok. Birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz, ayaklarımız sağlam bir şekilde yere basıyor ve ellerimiz keşfe çıkıyor.

"Bu çok kötü hissettiriyor. Kathy'nin havuzunda aletini çıkarmışsın." Eli beni suyun altında buluyor ve boyuma sağlam bir vuruş yapıyor. Soğuk suya rağmen kaya gibi sertleşmişim.

"Oh, şimdi kim aptalca şeyler yapıyor," diye homurdanıyorum, başparmağım ve parmağımla meme ucunu çimdikliyorum.

İnliyor ve bu kadar yakından gözlerindeki açlığı görebiliyorum. "Hızlı olabilir miyiz?"

Sırtıyorum. "Belki ilk seferinde. Buraya gel."

Ona havuz duvarında rehberlik ediyorum, aradığım jeti buluyorum ve sonra Dani'yi önüme koyuyorum. Eğilip kalçalarından tutuyorum ve onu kaldırıyorum. "Baldırlarını güverteye koy." Onu doğru pozisyona getirmek bir saniyemizi alıyor, ama dizleri tam kenarda ve sırtı göğsümdeyken, jetin klitorisinin üzerinde patladığı noktayı buluyorum.

"Oh, siktir," diyor normal ses tonuyla.

"Uh-huh, sessiz olmalısın ki kimse seni duymasın yoksa yakalanacağız. Tabii polisin, oynamam için bu güzel memelerin havada süzülürken seni suya girerken görmesini istemiyorsan."

Başını sallıyor, topuzu yanağıma çarpıyor ve ben usulca hırıliyorum. "Onu her gördüğünde ve sanki senden daha iyiymiş gibi sana o kısık bakışıyla baktığında... bahçesindeki bu havuzu sadece sana sorun yaratacağı için kurduğunu her hatırladığında... su pompasının çalıştığını her duyduğunda ya da ışıkların parıltısını her gördüğünde... buraya ilk senin geldiğini bileceksin. Tam buraya geleceksin, bu jeti seni boşaltmak için kullanacaksın ve bölgeni işaretleyeceksin."

Nefes nefese, kalçaları aşağı yukarı sallanıyor ve tam da ona isabet eden noktayı tekrar tekrar buluyor. Sudan her çıkışlarında meme uçlarını koparıyor, onu daha da yukarılara çıkarıyorum. Çığlıkları keskinleştikçe, keşke istediği kadar yüksek sesle bağırmasına izin verebilseydim, ama Kathy'nin diğer tarafta da bir komşusu var, bu yüzden ağzını elimle kapatıp kulağına sıcak bir şekilde fısıldıyorum.

"Aferin kızım, ihtiyacın olanı al. Oraya git. Gel, Daniela."

Bir an kıpırdamadan duruyor, tüm vücudu geriliyor ve sonra içinden kasılmalar geçerken çılgınca titriyor. Bekleyebildiğim kadar bekledikten sonra onu havuzun kenarından uzaklaştırıp her şeyi başlatan güneşlenme güvertesine doğru sürüklüyorum. Suyun kalçalarımı bile örtmediği en sıkı kısmına geliyorum ve oturuyorum.

Dani üstüme tırmanıyor, dizlerini altına katlayarak tam sikimin üzerine yerleşiyor ve bir hamlede beni amına alıyor. İçine girmeye çalışıyorum ama bu suyun her yere sıçramasına neden oluyor ve ellerini omuzlarıma koyarak beni durduruyor.

"Bırak beni," diye mırıldanıyor. "Orada oturacaksın ve boşalana kadar sana binmeme izin vereceksin. Ama bu sefer içime boşalmayacaksın. Seni sonuna kadar götüreceğim ve sonra onun havuzuna da dökülmeni istiyorum. Burada benimle olduğunu bileceksin, bu bölgeyi ilk sen işaretleyeceksin."

"*Kahretsin*," diye homurdanıyorum, çünkü sikim onun planlarına atlıyor.

Beni dalgalar halinde sürüyor, kalçaları yüksek sesle tokatlamıyor, daha ziyade derin ve yavaş bir şekilde kaldırıp indiriyor. Kendi iniltilerimi susturmak için başımı eğip meme ucunu emiyorum, o da benimkini çekiştiriyor.

"Yine yaklaşıyorum," diye fısıldıyor. "Üzerime gel ki klitorisimde kullanabileyim."

Üzerimden kalktı, dizlerinin üzerinde doğrulup otururken amı sadece bir santim uzağımdaydı. Kendimi sert ve hızlı bir şekilde kaldırıyorum, zaten gerginim ama onun sözleriyle daha da tahrik oluyorum.

"Şşşt," diye hatırlatıyor bana, karnının alt kısmına sıcak döller fişkırtmaya başladığımda. Parmaklarıyla döllerini toplayıp klitorisini ovmak için kullanırken hiçbir şeyi kaçırmak istemediğimden, zevkten gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum. Keşke dolunay olsaydı da daha fazlasını görebilseydim, ama bu kadar yeter. Boktan bir durum olarak başlayan şeyden büyülü bir şey çıkardığımızı bilmek yeterli.

Ağladığında sesini bir öpücükle bastırıyorum, onu kapısının önünde ilk kez öptüğüm zamanı hatırlıyorum. O zamandan beri çok şey değişti. En çok da ben.

Ben iyi bir adam değilim. Ama artık kötü bir çocuk da değilim.

Ben Dani'yim ve bu yeterli çünkü o benim.

O pantolonunu indirirken, ben de parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, ikimizin karışımını teninde hissetmek istiyorum ve o da sarsılıyor. "Hassas."

"Bu sadece iki taneydi. Hadi eve gidelim, duş alalım ve bu gece seni kaç kez daha boşaltabileceğime bakalım."

"Yine sayıyor muyuz?"

Hazırda ukalaca bir cevabım var, ancak evin yan tarafındaki garaj kapısı gıcırtılı bir vızıltıyla açılmaya başlıyor. Dani ve ben birbirimize bakıyoruz ve eminim onu net görebilseydim, gözleriyle bana küfrediyor olurdu.

"Şşşt, gidelim," diye tıslıyorum.

Mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkıyoruz, giysilerimizi alıyoruz ve durakladığımız evin kenarına doğru koşuyoruz. Dani'yi arkamda tutuyorum, her ihtimale karşı onun namusunu elimden geldiğince koruyorum. Kathy garaja girerken mümkün olduğunca hareketsiz kalıyoruz ve kapının tekrar vınlamaya başlayıp aşağı indiğini duyduğumuzda koşarak içeri giriyoruz.

Çıplak ve gülerek Dani'nin ön kapısını kırıyor ve arkamızdan çarparak kapatıyoruz.

Peanut Butter kafasını kaldırıyor, muhtemelen ne halt ettiğimizi merak ediyor, ama biz gülmeye başlayınca oflayıp pufluyor ve 'bunun için çok geç dostum' der gibi tekrar yatıyor.

"Yakalanmamıza ramak kalmıştı!" Dani bana hırlıyor ama ne kadar kızgın görünmeye çalışsa da gözlerindeki ateşin öfke olmadığını görebiliyorum. Heyecan ve mutluluk.

"Hey, kötü bir çocukla aptalca şeyler yapan sensin," diye hatırlatıyorum ona, her ne kadar artık o kadar da kötü olmadığımı düşünüyor olsam da.

"*Pendejo*," diye uyarıyor parmağıyla beni göstererek.

Ama ben Daniela Becerra'dan korkmuyorum, bu yüzden parmağını öpüyorum, ağzımın içine çekiyorum ve dilimle pedin üzerinde geziniyorum. "Bu bir davet mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Geçen sefer hoşuna gitmişti."

İnliyor ve "Belki" diye fısıldıyor.

Ve koridorda birlikte dans ediyoruz... sonsuza dek mutlu bir şekilde.

EPILOG

KYLE - ÜÇ AY SONRA

"Affedersiniz, burada neler olduğunu sorabilir miyim?" Kathy'nin evinin önünde yürüyen ve fotoğraf çeken kalem etekli, kolsuz bluzlu ve topuklu ayakkabı giymiş kadına bakıyorum.

Kathy'yi birkaç haftadır görmüyoruz ve hayır, onu arka bahçede sahip olması gereken havuzla birlikte kesinlikle hiç duymadık. Anladığımız kadarıyla havuza sadece Dani ve ben girmişiz.

"Peki ya siz?" diye soruyor kadın. Ses tonu kibar ve profesyonel. Üzerimden süzülen gözleri ise hiç de öyle değil.

Son işimde bütün gün güneşin altında çalıştığım için berbat görünüyorum. Sonsuzluk havuzu işi beklediğimden zor çıktı ve Wayne bir sonraki havuzun ev sahibinin olmadığı basit bir dikdörtgen olmaması halinde beni bırakmakla tehdit ediyor. Bu yüzden flörtöz saçmalıklar için ne zamanım, ne eğilimim ne de sabrım var.

"Komşu," diye cevap verdim.

"Ben yan komşunun bekâr bir kadın olduğunu sanıyordum. Bir erkek olduğunu fark etmemiştim." Dudaklarını yalarken kirpiklerini kırıştırıyor ve sonra davetkâr bir şekilde gülümsüyor.

"Hanımefendi, yandaki 'bekar kadın' benim kadını ve eğer gözlerini sikimden çekmezsen ikimizi de öldürecek, mecazi anlamda söylemiyorum. Eğer ölmek istemiyorsan, burada neler oluyor?"

Neyse ki bundan kesinlikle rahatsız olmuyor.

"Ben Zoe Jones, emlakçyım," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Aslında hiçbir şeyi açıklamıyor. Elimi 'daha fazlasını söyle' der gibi salladığımda, ofluyor. "Bayan Wilson satmaya hazırlanıyor. Bilmiyor muydunuz?"

Bunu kesinlikle bilmiyordum.

"Hiçbir fikrim yoktu. Onu bir süredir görmüyorduk ama tatilde falan olduğunu düşündük," diye cevap veriyorum. Dürüst olmak gerekirse bu konuda çok endişeli değildik ve uydurma ya da başka türlü drama eksikliğinin tadını çıkarıyorduk.

"Hayır, birkaç hafta önce pickleball oynarken kötü bir şekilde düştü. Ameliyat oldu ve tamamen iyileşecek," diye sanki çok umurundaymış gibi beni rahatlatmaya çalışıyor, "ama rehabilitasyon merkezinin lüksünden o kadar keyif aldı ki gümüş bir yaşlılar topluluğuna taşınmaya karar verdi. Temizlik ve yemek işlerini yapacak personel, sakinler için organize faaliyetler ve benzeri şeylerle çok daha kolay."

Kathy Wilson'ı sevmem ama bu onun kötülüğünü istediğim anlamına gelmez, bu yüzden iyi olmasına sevindim. Ama aynı zamanda, her gün onunla uğraşmak zorunda kalacak personel için de dua edeceğim. Bunun uzun vadede ne kadar korkunç olacağını hayal bile edemiyorum.

Bencilce, evi merak ediyorum. Eğer Kathy satıyorsa, Dani'nin küçük evinin yanındaki aile boyu evi kimin alacağı belli olmaz.

Belki Kathy'den daha iyi olurlar?

Belki de daha kötü olurlar?

Emlakçı yine de konuşmaya devam ediyor. "Piyasada tanıdığınız biri varsa, ona adımı ve numaramı verin."

Bir kart uzatıyor ve ben de ona bakıyorum, kendi kendime hızlıca bir şeyler düşünüyorum. Kathy'nin evini satın alabilecek ve Dani'ye en ufak bir sorun çıkarmayacak, her gün gelen kamyon kuyruğunu umursamayacak ve arkadaki havuzun keyfini çıkaracak birini tanıyorum.

"Bölge için karşılaştırma yaptınız mı ve bir liste fiyatı belirlediniz mi?"

"Evet, resimleri yükledikten sonra bugün MLS'e girecek ve bu hafta bir açık ev planladık. Bayan Wilson Cuma günü öğle yemeği saatinde yapmamızı söyledi çünkü o saatlerde bölge çok kalabalık oluyormuş ve potansiyel alıcılar için iyi olacakmış. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Gülüyorum. "Evet, biliyorum." Kathy'nin evini satarken bile Dani'ye bir kez daha kazık atmaya çalıştığını, kendi ayağına kurşun sıkacak kadar ileri gitmeye istekli olduğunu açıklamıyorum çünkü o gün ve saatte evine bakmaya gelen biri Dani'nin müşterilerinin yanında buraya gelemeyecek ve kesinlikle en yüksek doları ödemeye istekli olmayacaktı. "Bakın ne diyeceğim, bana emsalleri ve makul bir liste fiyatı gösterin, ben de bugün tam fiyat teklifi yapayım. Açık ev gerekmez."

"Ne?" Zoe şaşırır, tamamen şok olmuştur. Ama hemen kendini hatırlar. "Ciddi misin sen? İçeriye mi yoksa arkadaki havuzu mu görmek istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Ben gördüm." Cebimden cüzdanımı çıkardım ve bir kart çıkardım. Zoe karta uzanıyor ama ben geri çekiyorum, sadece

ona ulaşmak. "Beni sadece liste fiyatı ile arayın. Anlaşıldı mı?" Başını salladı, ben de kartı uzattım.

Ama yakalandım.

"Başka bir kadına telefon numaranı vererek ne halt ediyorsun?" Dani bahçesinden fırladı. Bana sinsice yaklaştı. Kapının sallandığını bile duymadım. "Kamyonetinin sesini duydum ve sonra nerede olduğunu merak ettim, sadece seni burada buldum..."

Dani sözünü kesiyor ve Zoe akıllıca benden biraz uzaklaşsa da yardımsever bir şekilde "Zoe Jones" diye tamamlıyor.

Dani, "Zoe Jones havuz yaptırmak istemiyorsa senin numarana ihtiyacı yok," diyor.

Ama aslında kıskanmıyor. Onu asla aldatmayacağımı biliyor. Ona o kadar bağlıyım ki, diğer kadınlar benim için var bile değil. O benim her şeyim. Ama bu bana cehennemi yaşatmayı sevmediği anlamına gelmiyor.

Adil olmak gerekirse, sonunda ikimiz için de her zaman işe yarıyor. Birden fazla orgazmla.

"Daniela," diyorum sertçe, "Zoe az önce bana Kathy'nin evini satışa çıkaran emlakçının kendisi olduğunu söylüyordu." Asıl bombayı patlatmadan önce bunun kafasına dank etmesi için ona bir süre veriyorum. "Ben de ona evi satın alacağımı çünkü havuzunun harika olduğunu duyduğumu söylüyordum."

Sırıttıyor, söylediklerim tamamen saçma olduğu için bir kahkaha başlıyor. Ben de gülmeyince ayıldı.

"Bekle... Ne? Yapamazsın, sen... Ne?"

Dani'yi kollarımın arasına alıyorum ve onu rahatlatıyorum, "Hızlı olduğunu biliyorum ama bildiğin zaman bilirsın ve benim için o sensin. Ama seni acele ettirmiyorum, burada baskı yok. Bunu yeterince yaşadın, bu yüzden ben ve Peanut Butter yan tarafta yaşayacağız ve hazır olduğunda sen de yaşayabilirsin. Ama işini yürütmek için her zaman bir yerin olacak. Hatta çitlere bir kapı bile koyabiliriz, böylece gizlice gidip gelebiliriz," diyerek göz kırpmıyorum.

"Sadece bir ev mi alıyorsunuz? Zaten sahip olduğun ev ne olacak?" "O da bende kalacak. Belki kiraya verip yatırım amaçlı kullanırım. I Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Her zaman yanınızda olmaktan öteye gidemedim."

"Bunu karşılayabilir misin?" Eve yeni gözlerle bakıyor ve zihninde biriken dolar işaretlerini neredeyse görebiliyorum.

Dani'yle bu konuyu hiç konuşmadık ve Bay Becerra bildiklerini paylaşmayacak kadar bana saygı duyuyor ama gerçek şu ki... evet, Kathy'nin

satarsam, hemen satın alabilirim. Havuz işi biraz inişli çıkışlı olabilir, ancak bulunduğum seviyede inişler çok düşük değil ve kendime yatırım yapmakta iyiyim.

Şimdi de kendimin ve Dani'nin geleceğine.

"Dani," diyorum ve gözleri bana döndüğünde umutla doluyor. "Sen buna değersin. Senin yanında, seninle, senin içinde olmak için her şeyi yaparım. Sen seç."

Gözleri parlayan Zoe'nin sesi kısılıyor. "'Senin içinde' mi dedin?"

Ama Dani onu görmezden gelerek bana odaklanıyor. "Sen de buna değersin. Ben seni seçtim. Seni seviyorum."

Keskin bir nefes alıyorum, bunu söylediğini duymaktan asla bıkmıyorum. "Ben de seni seviyorum. Ama uyarayım, buranın mutfağını yeniden yapmama yardım etmek zorunda kalacaksın. Berbat bir yer."

Göğsüme vuruyor, kasıtlı olarak göğüs ucu halkama çarpıyor. "Gördüğüm kadarıyla mutfakta oldukça iyisin."

Başımı eğiyorum, sırtıyorum ve ukalaca onaylıyorum, "Evet, oldukça iyiyim."

"Ve çok da alçakgönüllüsün," diye takılıyor.

"Evet, kesinlikle öyle." Zoe'ye bakıyorum ve gülümsüyorum. "Rakamlarla birlikte ara ve bugün sana bir kontrat ayarlayayım. Mümkün olan en kısa sürede, hızlı bir kapanış. Sadece adımı karıştırma. Teklif özel bir şirketten gelecek." Zoe başını sallıyor, sanki tüm ilanlarının bu kadar kolay olmasını diliyormuş gibi bakıyor.

Dani'yi uzaklaştırırken kulağına homurdanıyorum, "Havuzu çoktan vaftiz ettik. Şimdi seni o evin her odasında becereceğim."

Gülüyor, kışına şaplak attığımda zıplıyor. "Sözler, sözler." Ama ikimiz de biliyoruz ki ben sözlerimi tutarım.

Dani de öyle, yani bir gün hazır olduğunda ona yüzük takmama izin verecek. Henüz hazır değil, ama hazır olduğunda, evde çorap çekmecemde bir yüzüğüm var. Kayla geçen ay onu seçmeme yardım etti ve benden farklı bir şey beklemediği dışında yarış tempom hakkında tek kelime etmedi.

Şimdilik sadece sabırla bekliyorum ve Dani'yi her geçen gün daha çok seviyorum. "Geliyor musun, *pendejo*?" diye soruyor geride kaldığımda.

"Henüz değil, sen en az üç kez gelene kadar da gelmeyeceğim," diye homurdanıyorum ve onu eve sokup kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum.

Umarım Kyle ve Dani'nin hikâyesini beğenmişsinizdir! Asla Asla Deme serisinin son 2 kitabı şimdi ön siparişte - Cameron'ın kitabı (bekar baba kinayesi) ve Kayla'nın kitabı (neden hokey romantizmi seçilmeli)!

ALINTI - BU SADECE İŞ

Önsöz - Dylan

Ölü uykumdan sıçrayarak uyandığımda kalbim hızla çarpıyor. Etrafımı incelerken soğuk terler dökerek nefessiz kalıyorum. Dışarıda gökyüzü gök gürültüsü ve şimşeklerle gürliyor. Parlak ışık gökyüzünü çatlatıyor ve bir an sonra nabzım sabitlenirken, zifiri karanlık gökyüzünün homurtusu uzaktan zar zor duyuluyor.

Yine de beni uyandıran gök gürültüsü değil. O kadarını biliyorum.

Yıkıcı gücüyle çok daha korkunç bir şey. Daha da kötüsü, içimde.

Kalın bir şekilde yutkunup yatağımın başucundaki saate bakıyorum.

Uykusunda kıpırdanırken yatak hafifçe inliyor ve bir anda her şey aklıma geliyor.

Raven.

Gözlerim yatağında yatan çıplak kalçasının muhteşem yükselişine takılıyor. Başka bir gece olsaydı, çıplak sırtının, hafif bronz teninin ve yastığın üzerine dökülen muhteşem siyah saçlarının görüntüsü beni saniyeler içinde kaya gibi sertleştirirdi, onu uyandırmaya, almaya ve adımı tekrar tekrar inlemesini duymaya hazır olurum. Bu şimdiye kadar duyduğum en bağımlılık yapıcı sestir.

Ama bu sefer suçluluktan başka bir şey yok.

Göğsümdeki bu acı dolu gerginlik bu olmalı. Yaptığım şeyden ve bunun ona neye mal olacağından dolayı duyduğum suçluluk. Henüz bilmiyor olsa bile, ne yaptığımı öğrendiğinde benden nefret edecek.

Keşke bunu bir sır olarak saklayabilseydim. Keşke geri alabilseydim. Ama ikimiz için de tek çıkış yolu buydu.

Daha iyi bir adam olsaydım, ona söyler ve gitmesine izin verirdim, kendini yaklaşan fırtınaya hazırlamasına izin verirdim.

Ama o kadar iyi değilim.

Gitmesine izin veremem. İstedğim her şey onda var ve her karşılaşmamızda hem lanetlenmiş hem de kutsanmış hissediyorum.

Sonuçta, bunun sadece iş olması gerekiyordu. Bundan daha fazlası değil. Ona direnebileceğimi, onu kalbimin soğuk, yaralı topraklarında güvenli bir şekilde tutabileceğimi ve böylece doğru zaman geldiğinde gerekeni yapabileceğimi düşünmüştüm. Ama yol boyunca bir yerlerde, biz daha fazlası olduk. Hissettiğim şey, yapabileceğimi düşündüğümde daha derin ve daha güçlü. Yapmak istediğimi yapmış olsam da, tek istediğim o. Her şeyini istiyorum. Ama artık çok geç.

Göğsüme çöken suçluluk duygusuyla çarşafıma yerleşiyorum ve onun yumuşak vücudu sanki burada olması gerekiyormuş gibi benimkine yapışıyor. Bu gece ilk kez sabahın erken saatlerinden önce evimden kaçmadı. Güneş doğduğunda ve ne yaptığımı öğrendiğinde, bu son kez olabilir. Onu rüyamda görmekten ve kollarımda uyanmaktan başka bir şey istemiyorum, böylece onu dilimle uyandırabilirim, onu titreyerek orgazmın eşiğinde ve dudaklarından dökülen ilk kelimenin benim adım olması.

Telefonu çalıyor ve kıpırdanıyor. Telefonu üçüncü kez çalıyor, bu sefer duyulabilir *bir ping* sesi çıkarıyor, ama o uyanamadan yatağın diğer tarafına uzanıyorum ve telefonu susturmak için elime alıyorum.

Ekranı ters çevirdiğimde, küçük 'baloncuk' yukarıda kalıyor ve *onun* İsim. Lanet olası eski sevgilisi. Tüm bunları harekete geçiren pislik. "Dylan?"

Gözlerinde uykuyla arkasını döndü. Telefonunu yerine koydum ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sorun yok hayatım," diye fısıldıyorum, sanki her şey yolundaymış gibi yanına uzanıyorum, sıcak tenini tenimde hissediyorum. "Yarına kadar bekleyemeyecek bir şey yok."

"Oh," diye mırıldanıyor, kollarıma sokularak. "Gitmeliyim."

"Bu gece kal," diye fısıldıyorum, onu yakınımda tutarak. İtiraz edemeden boynunun kıvrımını öpüyorum, ona duyduğum arzu sikimin kıpırdanmasına neden oluyor.

"Demek bu yüzden kalmamı istiyorsun," diye mırıldanırken dudaklarından bir mırıltı süzülüyor, bakışları çarşafın altına düşüyor.

Kalbim çarpıyor ve keşke ona söyleyebilseydim. Ama bencillik dilimi susturuyor. Bu benim son şansım olabilir, bu yüzden her şey dağılmadan ve onu sonsuza dek kaybetmeden önce ona olabildiğince çok sahip olmalıyım.

Bu beni bazılarının öne sürdüğü gibi kötü biri mi yapıyor? Belki de. Ama tamamen kötü olsaydım, pişmanlık duyamazdım, değil mi? Yani benim bile yapabileceğimi düşündüğümde daha fazlası olabilir.

Birlikte geçireceğimiz zamanın kısa olduğu bu gece için bu düşünce çok ağır, bu yüzden Raven'ı gğme yaklaştırıp alnına bir öpücük kondururken şimdi ve buraya odaklanıyorum. "Uyu, sevgilim."

Tek istediğim geri dönüp her şeye yeniden başlamak. Ona aşık olacağımı bilseydim, bizi asla yok olmaya hazırlamazdım.

KUZGUN: ALTI AY ÖNCESİ

Lionfish'teki toplantıya hazırlanırken dairemdeki boy aynasının önünde durup yansımanı dikkatle kontrol ediyorum. Cildim kusursuz, gözlerim hafifçe çizgili ve kirpiklerim kıvrılmış ve koyu renk maskarayla kaplanmış. En önemlisi, rujum en sevdiğim kırmızı tonunda, bana anında zgven artışı sağlayan bir ruj. Buna ihtiyacım olacak. Gösterişli ama abartılı olmayan bir görünüm tam da istediğim şeydi ve bunu başardım.

Saate bakıyorum. Lüks restorandaki toplantıya daha iki saat var, bu da bana hazırlanmayı bitirmek, bir an panik yaşamak, kendimi ve pratik duruş zırhımı sıfırlamak ve sonra metroya binip restorana gitmek için yeterli zaman veriyor. Mkemmел.

Bu 'sadece' bir öğle yemeği toplantısı, ama gerçek şu ki, hayatımı değiştirebilir. Bu yüzden her geçen saniye daha da gerilmiyormuşum gibi davranmak için daha çok çalışmam gerekiyor.

Sabah güneşi pencereden içeri süzülüyor ve küçük yatak odama yumuşak bir parıltı yayıyor. Aslında teknik olarak yatak odası sayılmaz ama ev arkadaşım ve kankam Maggie ile paylaştığım çok küçük dairede burada uyuyorum. Elimizden geleni yaptık, ama özel bir şey değil - kira szleşmemizdeki maddeler nedeniyle çok yavan ve zaten bu konuda bir şey yapmak için çok pahalı.

Derin bir nefes alıyorum, yatak odamın duvarlarındaki boyaya odaklanmak yerine aynada gözlerimin içine bakarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum çünkü bunun bir faydası olmayacak. İşe yarayacak olan şey bu görüşmeyi başarmak, çünkü eğer işe yararsa, dolapla karıştırılmayacak bir yer alabileceğim.

Bu iş yemeğinde mkemmел olmaktan başka bir şey yapamam.

Maggie ile paylaştığım dolaba yöneliyorum ve önümde asılı duran kıyafetlere bakıyorum. Savurganlık yapmama gerek olmayan bir alan varsa, o da kıyafetlerdir. Dolabım lise günlerime kadar uzanıyor. Yazın resepsiyonist olarak işe girmiştım ve ilk maaşımla kendime beni durdurulamaz hissettiren kat kat ipek bir bluz almıştım. O zamanlar, dik ve gururlu durmak benim için çok az şey gerektiriyordu, ancak bu saflık yıllar boyunca test edildi. Hâlâ o bluz beni özlemle gülümsetiyor.

Parmaklarımı farklı kumaşlar ve renkler üzerinde gezdiriyorum, her bir parça bir anıyı ya da duyguyu barındırıyor. Yeşim yeşili mini elbise var, internetten aldığım, yirmi birinci yaş günü kutlamamda ve yine yirmi beşinci yaş günümde giydiğim, vücudu saran küçük bir parça. İkisi de güzel anılar. *Kesinlikle uygun değil.*

Bir de büyükannemin cenazesinde giydiğim siyah-beyaz etek ve takım elbise kombini var. Asla unutamayacağımı bildiğim zor bir anı. Büyükannem çok fazla şeye sahip olmayan tatlı bir kadındı, ama her zaman çok fazla sevgiye ve hoppa torununa karşı sonsuz bir sabra sahipti. Onu hala özliyorum ve 'başardığımda' bu takımı giyeceğime dair ona söz verdim.

Ama o gün bugün değil... *henüz.*

Gözlerim, silueti sade ama zarif, diz hizasında şık siyah bir elbiseye takılıyor. Birkaç ay önce erkek arkadaşım Evan'ın hediyesiydi. O zamanlar aramız biraz bozulmaya başlamıştı çünkü ben stajdan sonra bir iş bulma konusunda meşgul ve stresliydim. Elbiseyi, yeteneklerime olan inancının bir göstergesi olduğunu söyleyerek almıştı. Ben de bunu geleceğimize olan inancın bir göstergesi olarak okudum.

Her şey yoluna girecek, er ya da geç ve bugünden başlayarak. Birincisi ve en önemlisi, işi alın. İkincisi, adamı bul. Üçüncüsü, sonsuza dek mutlu ol.

Bana iyi şans getireceğini düşünerek elbiseyi askıdan aldım ve vücuduma yasladım. Kıvrımlarıma göre mükemmel. Gerçekten de bırakın sahip olmayı, gördüğüm en güzel elbiselerden biri ve içindeyken kendimi yenilmez hissediyorum. Evan'ın sadece hayal edebileceğim bir serveti var, bu yüzden elbette buradaki en pahalı elbiseler ona ait.

Aynaya bakıp yansıamamı düşünürken tek düşünebildiğim, elbise pahalı olsa da akılda kalıcı olmadığı. Ve bugün bir açıklama yapmak gerekiyor.

İsteksizce geri koydum. Kararsızlık genellikle beni her köşede takip etmez. Kim olduğumu, neler yapabileceğimi biliyorum ve sıradan yetiştirilme tarzımı, Ivy League eğitimimin eksikliğini ve zar zor kurduğum üst sınıf bağlantılarımı gizlemek için bir zırh giyme sanatını mükemmelleştirdim. Ama bugün beni değiştirecek ya da yıkacak. Bu hayatımın fırsatı ve üzerimde hiç şu anki kadar baskı hissetmemiştim.

Elimdeki tüm elbiseleri tek tek ararken askılar metal çubuğun üzerinde kayıyor ve sonra Maggie'nin kıyafetlerini de inceliyorum. Neyse ki paylaşmaktan çekinmiyor ve beden olarak da birbirimizden çok uzak değiliz ama onun tarzı benim muhafazakâr giysilerime kıyasla çok daha ileri moda.

Maggie ve ben üniversitenin ilk yılında oda arkadaşı olarak atandığımızda tanıştık. Farklılıklarımıza rağmen -kim bir moda pazarlama bölümü öğrencisi ile bir ekonomi bölümü öğrencisinin arkadaş olacağını düşünür ki? Daha sonra, mezun olduktan sonra bile oda arkadaşı olarak kalmayı seçtik, beni cömertçe anlaşılmamızı sürdürmeye davet etti. Onun ve destekleyici ailesinin ödediğinden çok daha az bir miktar ödüyorum ama o da benim gibi her hafta banyonun temizlenmesine yardım ediyor.

Sonunda mükemmel bir kıyafet buldum; koyu zümrüt yeşili bir bluz ve siyah kalem etek. Ne yazık ki benim değil ama Maggie paylaşmakta sakınca görmüyor.

Yeşil ve siyah, uzun siyah saçlarımla mükemmel uyum sağlıyor, bana profesyonel ve göz alıcı bir görünüm kazandırıyor.

Sadece oraya ait değilmişim gibi değil, aynı zamanda eksik olan şey varlığımış gibi görüneceğim.

Hızlıca kıyafetimi değiştiriyorum, kumaşı kalçalarımın üzerinde yumuşatırken bir güven dalgası hissediyorum.

Arka tarafımı kontrol ederken gülümsüyorum. *İşte bu.* Bunu *hissedebiliyorum.* "Bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda," diyorum yansıma, "Maggie'nin içkilerinin bizden olduğunu hatırlat bana."

Tam hangi çantayla eşleştireceğime karar veriyordum ki telefonum çalıyor. Bakıyorum, biri Maggie'den diğeri de ortak arkadaşımız Ami'den gelen iki grup sohbet mesajı olduğunu görünce sırtıyorum.

Bunu sen aldın!

Yasssssss! Şansa ihtiyacın yok, o kadar iyisin!

Hem ilham verici hem de göz devirici, ama beni gülümsetme amaçlarına hizmet ediyorlar. Aynı anda, Evan'ın bana henüz mesaj atmadığını görüyorum, ama dün gece konuşmuştuk, ona iyi şanslar dilemişim.

kendi iş yemeği. Daha sonra nasıl geçtiğini sordum ama cevap vermedi.

Muhtemelen bu sabah meşguldür, diyorum kendime sakinleştirici bir nefes alırken. Görüşmeden sonra onu kontrol etmeyi aklıma not ettim. Nasıl geçtiğini bilmek isteyecektir ve ben de akşam yemeğini duymak istiyorum. Eminim onun için iyi geçmiştir. Başarısızlık onun aşına olduğu bir şey değil. Ne de olsa Wall Street hayatının içinde büyüdü.

Kıyafetim ve makyajım tamamlandıktan sonra aynada kendime son bir kez bakıyorum ve yarattığım sofistike görüntüyü değerlendiriyorum. Gerginliğim hâlâ devam ediyor ama onu o kadar derine saklamışım ki görünmüyor. Kelebekler kadar uçarı bir şeyin beni engellemesine izin vermeyeceğim.

Başarana kadar numara yap.

Muhtemelen en iyi klişe tavsiye değil, ama geçmişte işe yaradı, bu yüzden onunla uğraşmıyorum.

Okul için küçük bir kasabadan ayrılıp büyük şehre geldim, bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirdim ve kendime bir isim yapmak için çok çalıştım. Ücretsiz staj yaparken faturaları ödemek için ek işler yaparak acele ettim. Doğru sosyal gruplara katıldım ve tüm doğru etkinliklerde boy gösterdim. Londra'dan Los Angeles'a ve aradaki boşlukta yirmi yedi yaşındaki diğer herkesten daha fazla çalıştım. Bir kağıt toplayıcısından daha fazlası olmak için gerekli eğitime, iş deneyimine ve içgüdülere sahibim.

Hedefim mi? Borsa.

Günlük alım satım yaparak kendi portföyümü oluşturdum ve bu benimle konuşan her ticaret şirketinin yüzüne vurduğum bir onur nişanı. Sadece piyasayı değil, tüm büyük şirketlerdeki amiral gemisi fonları ve yöneticileri de sekiz çeyrek boyunca geride bıraktım. Daha fazlasını yapmaya hazırım. Daha fazlası olmaya hazırım.

Büyük bir derneğin başkanı arayıp yatırımları için daha fazla paraya ihtiyaçları olduğunu söylediğinde ve nasıl fazladan yüzde iki alabileceklerini sorduğunda hattın diğer ucundaki kız olmaya hazırım.

Ve bu aşılması gereken yüksek bir çıta. İşin büyük kısmı kimi tanıdığınızla ilgili. Evan aracılığıyla süreci kısa devre yaptırabilecek olsam da, kendi sosyalleşmemi ve ağ oluşturmamı, bağlantılar kurmamı ve ilişkiler geliştirmemi kendim yaptım. O, ağzında gümüş kaşıkla değil, platin kaşıkla doğmuş bir adam. İpleri eline alıp beni bir çırpıda doğru insanların karşısına çıkarabilir.

Ama bunu yapmasını istemiyorum. Eğer ciddiye alınmak istiyorsam, bunu kendi başıma yapmalıyım... başarısız olsam bile. "Başarının ilk adımı başarısızlıktır" sözünü yüksek sesle söyledim. Ve ben bunu yaptım. Şimdiye kadar sayısız mülakata girdim. Bu seferkinin farklı geçmesi, daha iyi olması ve gerçek kariyerime başlamam gerekiyor.

Bugünkü mülakat her şey demek.

Eteğimi bir kez daha düzeltiyorum. "Başarısızlık bir seçenek değildir. Bugün başaracağız."

Aynada kendime başımı sallıyorum, mükemmelleştirdiğim profesyonel, arkadaş canlısı, kapalı dudaklı gülümsememi gereksiz yere pratik ediyorum. Restorana gitmeden önce siyah deri iş çantamı, içine saklayacağım küçük clutch'ımı ve anahtarlarımı alıyorum. Metrodan inip, şehrin koşuşturmacası içinde, gitmem gereken iki bloğu yürürken, zihnimde bir özgüven mantrasını tekrarlıyorum. *Güçlüyüm, yetenekliyim ve önüme çıkan her şeyin üstesinden gelebilirim.*

Finans Bölgesi'nde herkes tarafından bilinen restoranlardan biri olan Lionfish'in kapısının önünde durduğumda bile buna inanmaya başlıyorum. Sahibi şehirdeki en seçkin müşterilere hitap ediyor ve bu zarif masalarda acımasızca iş takası yapıldığı biliniyor.

Benim gibi bir kadın için Lionfish kariyerimi yapabileceğim bir yer. Lüks restorana adım attığımda kalbim çarpıyor ve bu kez sinirden değil heyecandan olsa da yine de yüzüme yansımaya izin vermiyorum. Ne olursa olsun sakın, soğukkanlı ve toparlanmış görünmem gerekiyor.

Loş ışık, cilalı ahşap zeminler ve zarif, fildişi masa örtüleri üzerinde sıcak bir parıltı yaratıyor. Kristal avizeler parıldıyor ve her masayı süsleyen kaliteli cam eşyaları yansıtıyor. Sessiz konuşmaların mırıltısı ve gümüş takımların yaldızlı porselenler üzerindeki şingirtisi havayı doldurarak bir sofistike senfoni yaratıyor.

Şef garsonu yemek salonunda takip edip bana ayrılan masaya oturduğumda, sinirlerim yeniden kabarmaya başlıyor ama onları bastırmak için etrafa bakınıp tanıdığım ya da tanımak isteyebileceğim insanları arıyorum.

Evan'ı gördüğümde huzurum kaçıyor, kendinden emin adımları en az yakışıklılığı kadar dikkatimi çekiyor. İlk başta gözlerime tam olarak inanamayarak iki kez bakıyorum.

Onun burada ne işi var?

Neredeyse iki yıllık erkek arkadaşım burada olmamalıydı. Ne bu restoranda, ne şimdi, ne de önemli görüşmemden sadece birkaç dakika önce.

Bu sabah bana iyi şanslar mesajı bile atmadı. Masaya yaklaştı ve ben de otomatik olarak onu selamlamak için ayağa kalktım. "Evan?"

Bir zamanlar beni tamamen silahsız bırakan gülümsemesiyle beni onaylarken ikna edici cazibesi parlıyor. "Raven, çok güzel görünüyorsun," diyor ve artan endişelerime rağmen kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Tatlı davranıyor. Beklenmedik ama yine de takdir edilecek bir jest. Hızlı bir öpücük ve ben onun dışarı çıkmasını bekliyorum.

Bana bakıyor, gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Odaya göz gezdirirken kalbim hızla çarpıyor. "Evan, geldiğin için teşekkür ederim ama..."

Ona kibarca kıst demeye çalışarak başlıyorum, ama boğazını biraz fazla yüksek sesle temizleyerek sözümü kesiyor. Odadaki gözlerin bizi bulduğunu hissedebiliyorum.

Mülakattan önce sadece birkaç dakikam var, tam burada, bu masada ve Evan'ın burada olmaması gerekiyor. Onunla birlikte görüldüğüm için 'başarılı' olmak istemiyorum. Eğer düşündüğü buysa, bu hiç de uygun ya da gerekli değil, ki bunu konuşmuştuk.

"Ayrılıyoruz."

Kırılmış ifadesini yanlış duyduğuma emin olarak gözlerimi kırıştırdım. "Pardon?" Tüm vücudum donmuş gibi hissederken kelimeler nasıl ağzımdan kaçıyor bilmiyorum. Bir anda parmak uçlarım uyuşuyor ve kalbim tek bir gümbürtüyle atıyor. *Ayrılıyor musunuz?*

"Bunu bir mesajla yapmak istemedim ve burada olacağını biliyordum, bu yüzden bu etkili görünüyordu. İşimiz bitti." Sesinde hiçbir duygu yok, yüzü taş gibi ama gözlerinde kafamı karıştıran aç bir parıltı var.

Masanın kenarına tutunurken bacaklarım jöleye dönüyor ve sonra yere yığılmamak için yavaşça oturuyorum. Ona inanamayarak bakıyorum, içimde öfke ve incinmenin yükseldiğini hissediyorum. Her iki duygu da eşit ölçüde yarışıyor.

Ciddi miydi? Ayrılıyor muyuz?

"Evan, ne demek istiyorsun?" Titremelerini gizlemek için ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Biliyorum biraz kaotik bir durum..." Staj için her projeyi bitirmek zorunda olduğum için son haftaları, belki de birkaç ayı kafamda gözden geçirmeye çalışıyorum.

"Aylardır bitmiş durumda, Raven. Birbirimize karşı dürüst olalım."

Öfke acıyı bastırıyor ve boğazım kururken ne düşündüğümü ifade edecek kelimeleri bulamıyorum.

Aylar mı? *Aylar* mı? Aylardır sevişiyorduk ve birbirimize birbirimizi sevdiğimizi söylüyorduk, o zaman nasıl bitmişti? Öfkenin kabarmaya başladığını hissedebiliyorum, bir çıkış arıyorum ve önümde sadece bir tane görüyorum.

Evan öne doğru eğiliyor, bana yaklaşmak yerine etrafımızdaki masaların onu duymasına izin vermiyor. "Olay çıkarma, Raven," diye uyarıyor.

Haklı olduğunu fark ederek öfkemi ve anlık tepkimi yutuyorum. Bölgedeki en önemli restoran olan Lionfish'in ortasındayım ve sadece birkaç saniye içinde hayatımın en önemli röportajında performans sergilemem gerekecek.

Evan'ın çok iyi bildiği bir gerçektir.

Zor olsa da kendimi kontrol altına alıyorum, yüzümü tarafsızlığa yakın bir hale getirmeye ve ses tonumu sert bir fısıltıya dönüştürmeye zorluyorum. "Bunu yapmak için onca zaman varken, şimdi mi seçtin? Neden-"

Sözümü kesti, özür dilemeden ve robot gibi bakarak. Sanki kırılan kendisiymiş gibi bir hali var. "Melodramatik olma. Yani, bu düşündüğümüzden daha uzun sürdü, değil mi?"

Evan beklentiyle bana bakıyor, sanki ona hak vereceğimi düşünüyor. Ve gözlerine baktığımda, o parıltı büyüyor. İşte o zaman fark ediyorum. Heyecan bu, pazarlık masasında rakibini alt ettiği zamanki bakışına şaşırtıcı derecede benziyor.

Bu onun için böyle bir şey mi?

Yanıldığıma dair bir işaret bulmak için yüzüne bakıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Bunun için kalbi kırılmamış. Aslında, sanki bunu maksimum yıkım için mümkün olan en kötü zamanda yapmış gibi. Bu kadar zalim olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Sen bilmiyor muydun?

Tamam, ama iş dünyası başka bir şeydir. Kalp meseleleri ise bambaşka. Evan'la aramızda bir şey var sanmıştım. Bir şey *olacağımızı* düşünmüştüm.

"Pardon?" Bu artık bir mantra gibi görünüyor, ama olay çıkarmadan söylemeyi düşünebildiğim tek şey bu. Yine de uygunsuz bir şey yapmamı ya da söylememi, mülakatımı sabote edecek bir şey yapmamı isteyip istemediğini merak ediyorum.

"Biraz eğlendik. Sen bu dünyaya adımını attın, biz de spor amaçlı sevişmenin tadını çıkardık. Ama ikimiz de bunun bir yere varmayacağını biliyorduk. Biz... uyumlu değiliz." Sanki bu çok saçmaymış gibi yüzünü buruşturuyor.

Kahretsin, bu çok acı verici. Yıkım, içime dolan duyguları zar zor süslüyor. Yani bundan tek istediği bu muydu?

Birlikte yaşamayı düşünmek istediğini söyleyen oydu. Bize ilk etiketi yapıştıran oydu. Ne demek istiyor ki? Zihnim beni onun doğru kişi olduğuna ikna eden her düşünce ve her küçük anla dolup taşıyor.

O değişiyor ve aklıma bir şey geliyor. Her zaman aşmayacağım birkaç çizgi vardı ve birkaç ... "Elise, değil mi?" Yüksek sesle tahmin ediyorum ve piç sırtıyor.

Soğuk bir dalga üzerime çöküyor ve farkına vardığım şey yüzüme bir ton tuğla gibi çarpıyor. 'Yönetici asistanı' Elise çok güzel ve flörtöz ve bir süredir Evan'a aşık olduğunu biliyordum. Bana endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını ve onunla aramızdaki ilişkinin tamamen profesyonel olduğunu söylemişti. Ama şimdi iki yıllık ilişkimizi 'spor sikişi'ne indirgedi.

Küstahlığı nefesimi kesiyor ama ruhumun derinliklerine inerek kendimi bir arada tutacak gücü buluyorum. Acıyı ve kafa karışıklığını bir kutuya koyup, daha sonra ilgilenmek üzere kalbimin arka köşesindeki yüksek bir rafa yerleştiriyorum. Bugün tek bir önceliğim var... görüşme. Gerisi mi? Bekleyebilir.

Beklemek zorunda.

"Peki," diyorum, ellerimi beyaz kumaş peçetemin üzerine koyarak ve toplayabildiğim en nötr ifadeyle gözlerinin içine bakarak. "İşimiz bitti. Mesajınızı ilettiler. Artık gidebilirsin. Sana ve Elise'e en iyi dileklerimi sunuyorum."

Evan'ın gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sanki benden daha fazla tepki vermeme bekliyormuş gibi. Keşke içimi görebilseydi. "Raven-"

"Defol. Dışarı," diye tekrarlıyorum, sesim ekşiyor. "Şimdi."

Evan itiraz edecekmiş gibi görünüyor ama birkaç adım ötedeki masada oturan kadın sözlerimi soluk soluğa dinleyince çenesini sertçe eğip arkasını dönüyor.

Benim olay çıkarmam başka bir şey. O mu? Vicdansızlık.

Onun yerine, el yapımı İtalyan kanat uçlarını restoranın fayanslarına vurarak ayrılıyor. Gidişini izlemedim. Yapacak işlerim var ve hazırlanmak için yeterli zamanım yok. Uzun, sakın bir nefes alıyorum ve saatime bakıyorum.

İki dakika.

Kendimi toparlamak için iki dakikam var ve kaybedecek bir saniyem bile yok.

Sonra dağılacağım.

DYLAN

Lionfish'te sessiz ortak olmanın avantajlarından biri de kendi özel masamın olması. Lüks barın köşesinde, biraz gölgede kalan ve bana görünmek zorunda kalmadan sosyal finans dünyasını gözlemlene şansı veren bir masa. Zenginliğin bu şehirde kesinlikle avantajları var. Lionfish'e yatırım yapmayı konumu nedeniyle seçtim. Çatı katıma ve ofisime yürüme mesafesinde, Finans Bölgesi'nin en seçkin noktalarından biri. Sık sık gece geç saatlere kadar burada olur, kutlama yapanları ve üzülenleri izlerim. Buna içeriden bilgi sızdırma demezdim ama bir fon yöneticisinin bir gece barda oturup en alt raftan viskisini yudum yudum içtiğini görmek ertesi gün en büyük müşterisine büyük bir açığa satış yapmama neden oldu... ve bana otuz dolar kazandırdı.

milyon dolar.

Telefonuma baktığımda yönetici asistanımdan bir mesaj görüyorum, bu görüşme bittikten sonra saat ikide bir toplantım olduğunu söylüyor.

Sanki unutacakmışım gibi, ama bu onun işi ve işini iyi yapıyor. Raven Hill'in özgeçmişini incelemek ve ayrıntılar konusunda kendimi yenilemek için erken gelmek de dahil olmak üzere günümün her ayrıntısı planlandı.

Tüm kutuları işaretliyor. Yine de masama gelen her özgeçmiş doğru kutuları işaretliyor, doğru niteliklere sahip.

Bilmek istediğim şey, Raven'in motivasyon, moral, başarı ve uzun ömürlülük açısından şirketime uygun olup olmayacağı. Günlük saçmalıkları, zorlu çalışma saatlerini ve müşteri portföyünü gerçekten kaldırabilecek mi? Özellikle de müşterilerle. Burada başarılı olmak için kalın derili olmak gerekir. Birçok kişi gerekenlere sahip olduğunu düşünüyor... ama açık konuşmak gerekirse, sahip değiller. Açık ve basit, baskıyı kaldıramazlar, bununla birlikte gelen istismar ve açgözlülüğü de. Ve ikinci olarak, Sharpe adına yakışır bir gelir akışı yaratırken bu şüpheli koşullarda çalışabilir mi?

Başarılı mülakatçılar madalyonun her iki yüzüne de sahip olmalıdır - sertlik ve kurnazlık.

Sert adamlar istiyorum, evet. Ama para için her şeyi yapabilecek olanları değil. Bunlara çok sık rastlanıyor ve itibarım sayesinde benimle ortak bir zemin bulacaklarını düşünüyorlar. Her ne kadar Makyavelist bir pislik olarak görülsem de, ki kuşkusuz bu çok da yanlış değil, bu oyundaki bazı oyuncuların kesinlikle daha iyiyim.

Soğuk, hesapçı, iş bitirici? Ben buyum, başarılı olmak için böyle olmak zorundaydım. Kirli oynasam da müşterilerimin isimlerinin lekesiz kalmasını sağlarım.

Ve tabii ki ekibim de profesyonelden başka bir şey değil.

Bir yudum daha alıp bana ayrılan masaya geçmeye hazırlanırken tanıdık bir ses duyuyorum. Evan Faulkner uzun zamandır meslektaşım ve dostken düşmana dönüşmüş bir rakip. Bir zamanlar onu en yakın sırdaşılarımdan biri olarak görürdüm. İşe ilk başladığımda sırtımı dayayabileceğim biriydi. Kendimi ait hissetmem için elinden geleni yapan biriydi. Güvenmemem gereken biriydi. Ama bu bile başlı başına bir dersti ve lanet olsun, bundan bir şeyler öğrendim.

Acımasız bir köpekbalığı umurumda değil. Sonuçta bu bir iş. Ama Evan tamamen farklı bir aldatma ve iğrenme seviyesinde var oluyor. Ailesinin nesillerdir süregelen zenginliğine rağmen, 'para için her şeyi yapabilecek' tiplerden biri ve eğer bir çıkar söz konusu olsaydı büyükannesini evinden atardı. Yaptıkları ve temsil ettikleri için ondan nefret ediyorum. Ve bu onun pisliğinin başlangıcı bile sayılmaz.

Evan'ın bir masaya yaklaşmasını izliyorum, *benim masama*, tam da güzel bir kadın otururken. *Raven Hill*. Potansiyel bir yeni çalışanı avladığını düşündüğüm şeyi izlerken öfkem yükseliyor, ancak tamamen farklı bir şeyin geliştiğini görüyorum.

Gerekli olduğu üzere özgeçmişine sosyal medya bağlantılarını da eklemişti, bu yüzden Raven'ın nasıl görüldüğünü gördüm, ancak kamera onun hakkını vermiyor. Çok güzel ve çarpıcı, öyle ki kendisi farkında olmadan dikkatleri üzerine çekiyor. Evan'ı gördüğünde yaşadığı şaşkınlık bir anda kayboluyor ve yerini sıcak bir gülümsemeye bırakıyor. Başkaları hakkında keskin bir gözlemci olmama rağmen, birbirlerini yakından tanıdıklarını anlamak için özel bir yeteneğe ihtiyacım yok.

Gözlerimi kısıyorum, Bayan Hill'in özgeçmiş ve çevrimiçi kişiliği hakkında gördüklerimi önümdekilerle daha eksiksiz bir imaj haline getiriyorum. Kız onun için fazla iyi. Adam zengin ve kobra öpücüğü gibi çekici, ama eminim ki kadın bunun farkındadır?

Aksi takdirde, bu görüşme başlamadan bitebilir.

Hâlâ gizli masamdan bakarken, kendimi ona doğru çekilmiş hissetmekten alamıyorum. Merak, hissetmeye alışık olduğum bir şey değil, ama şimdi orada, bilincimin arkasında.

Arkama yaslanıp barda bulundurdıkları kişisel Glenfiddich stoğumun parmağını yudumluyorum ve seçeneklerimi düşünürken izliyorum. Her olasılık aklımdan geçiyor.

En bariz cevap, onun Evan için şirketimi gözetleyen bir ajan olduğu. Ama eğer durum buysa, onunla birlikte görünmemesi gerektiğini çok iyi biliyor, bu yüzden bunu tamamen göz ardı ediyorum. Evan kötü biri ama aptal değil.

Öyleyse onunla ne halt ediyor ve daha da önemlisi, şu anda, toplantımızdan sadece birkaç dakika önce onunla ne yapıyor?

Eğer ilk başta görüldüğü kadar yakınlarsa, şirketime katılma şansı yok. Evan'ın Raven'la olan ilişkisini benden üstün olmak ya da beni engellemek için kullanmayacağına güvenemem. Onun yakın çevresinde değerli bir kaynağım olsaydı ben de aynı şeyi yapardım, bu yüzden buna bir an bile tereddüt etmezdi.

Her şey değiştiğinde başka alternatifler düşünüyorum.

Evan bir şey söylüyor ve Raven'ın şok içinde göz kırptığını görebiliyorum. Bunu iyi saklasa da gözleri öfkeyle parlıyor. Sanki biri suratına tokat atmış gibi. Muhtemelen Evan, zümrüt gözleri şu anda yanıyor.

Karşılıklı atışmalarını izlerken verdiğim tepki beni şaşırtıyor çünkü müdahale etmek, hatta belki de ona yardım etmek istiyorum, ki beyaz şövalye olmadığım düşünülürse bu garip bir his. Bunun yerine, entrika yerleşirken viskiyi dalgın dalgın yudumluyorum.

Dudak okuma konusunda uzman olmasam da Raven'ın ağzı net bir şekilde görünüyor ve söylediği kelimelerden birini okuyabiliyorum. *Elise*. Elise Draeger Evan'ın asistanı ve birkaç toplantıda onunla birlikte görülmüş. Her zaman profesyonel görünüyordu, ama belki de değildi?

Resim bir anda keskin bir şekilde netleşir. Raven'ın sıcaktan buza dönüşen tepkisi, sersemlemiş ifadesi ve başka bir kadından söz edildiğinde sakın görüntüsünün altında biriken öfke.

Evan gerçekten bir aptal. Durumu daha da kötüleştiren şey ise Lionfish'te Raven'dan ayrılmayı seçmiş olması. Bu buluşmanın önemini bilmeli ve şimdi seçim yapmalıydı...

Şaşırmamam gerekirdi ama şaşırdım. O gerçekten duygusuz bir pislik. Gitmesi sadece birkaç saniye sürer.

Yakından izliyorum, ne yapacağını görmek için bekliyorum. Gidecek mi, kalacak mı? Bu aşağılayıcı deneyimden sonra bir cümle kurabilir mi? Bu

Bu soruların cevapları bana Raven Hill hakkında önümdeki kağıt parçasından daha çok şey anlatacak.

Sert ifadesi yavaş yavaş profesyonelliğe dönüşüyor ama gözlerindeki perili bakış değişmiyor. Suyundan bir yudum aldığı anda eli titriyor ama bir damla bile dökmüyor. Belki de Evan'ın düşündüğünden daha sağlam bir malzemedен yapılmıştı. Belki de sorun buydu?

Viskinin son yudumunu yutarken, genç kadın için gerçekten üzüliyorum. Ya da belki üzülüyorum. Bu akrabalık gibi geliyor, Evan'ın beni de sikip attığını düşünürsek bu mantıklı. O sırada bana yardım edecek kimse yoktu ama belki ben Bayan Hill'e yardım edebilirim?

Ve karşılığında kendime biraz soğuk bir intikam alabilirim.

Fikrin küçük kıvılcımı dudaklarımda asimetrik bir sırtışa davetiye çıkarıyor. Sadece bir an sonra, plan zihnimde tamamen şekilleniyor - buluşmamızdan önce topladığım bilgileri kullanmanın ve güzel ve şaşırtıcı Bayan Raven Hill'de bana verilen kaynağı en üst düzeye çıkarmanın bir yolu.

Evan'ın bu sektörde düşman edinme konusunda en iyilerden biri olmasının bir sebebi var. Ve ne derler bilirsiniz, düşmanımın düşmanı... Raven'ı arkadaşşımdan daha fazlası olarak kabul ediyorum.

Ayağı kalkarak masaya yaklaştım, bir dakika gecikmişim ama randevumuza hala yakındım. "Raven Hill? İyi günler, ben Dylan Sharpe."

Başını kaldırıyor ve yeşil gözlerinin ne kadar sıra dışı olduğunu fark ediyorum. Artık bundan eminim. Evan aptalın teki. Yanında bu kadar güzel bir kadın olan bir adam nasıl olur da başka biri tarafından baştan çıkarılabilir?

"Bay Sharpe," diyor Raven ve sesinde bir gerginlik olsa da bu, bu buluşmadan kaynaklanan basit bir sinirle açıklanamayacak bir şey değil. Aslında, Evan'dan ayrılışını henüz gözlemlememiş olsaydım, gerginliği tam olarak böyle yazardım.

Onun gücünden ve direncinden etkilendim ve kendime küçük bir merhamet nazık olsa da burada dikkatli olmam gerektiğini hatırlatmak zorundayım. Varsayımlarım büyük olasılıkla doğru, ama yine de tüm bu gösterinin Evan'ın entrikalarından biri olma ihtimali var.

Beni selamlamak için ayağı kalkıyor ve elini uzatıyor. Yaşadığı duygusal karmaşadan sonra teninin soğuk, belki de nemli olmasını bekliyordum ama profesyonelce tokalaşırken eli benimkinde sıcacıktı. Ama onun dokunuşu ateş gibi. Kalbim hızla çarpıyor ve onu bırakıp ceketimin düğmelerini açtığımda içimde bir sıcaklık dalgası oluşuyor.

"Oturabilir miyim?" Alaycı bir tavırla soruyorum, Raven göz kırpıp gülümsüyor ve saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. Gülümsemesi daha da büyüleyici ve yerime oturduğumda kendimi onun büyüüne kapılmış hissediyorum. "Bana kendinden bahset. Özgeçmişinde okuyabildiklerimi değil, bana kendinden bahset." Profesyonel olarak demek istiyorum. Kesinlikle kişisel olarak... samimi olarak.

Neyse ki akli başında ve ona verdiğim içgüdüsel tepkinin farkında değilmiş gibi görünerek bizi yolumuza devam ettiriyor. "Firmanızla ilgileniyorum çünkü sizin için bir rolü başka hiçbir adayın yapamayacağı şekilde doldurabilirim. Piyasa haberlerinde ekstra kâr yüzdeleri bulma konusunda esrarengiz bir yeteneğim var ve-"

"Bekle," diye araya giriyorum, tepkisini ölçmek için kabaca bir elimi kaldırıyorum. "Bunların hepsini biliyorum. Özgeçmişinizi okudum, kişisel portföy bilgilerinizi benimkilerle ve meslektaşlarımla karşılaştırdım. Profesyonel niteliklerinizi biliyorum ve binlerce insandan iş kârın kokusunu almaya geldiğinde tazı olduklarını duydum." İfadesi bu azarlama karşısında değişmiyor. Aslında, sanki söylediğim her kelimeye asılmış gibi hafifçe başını sallayarak eğiliyor. "Hepsi bana borsanın bir sonraki yıldızı olduklarını söylüyor. Bana *kendinden* bahset dedim. Benim şirketimde bir pozisyon için neden bu kadar uğraşmak istiyorsun?"

"Bu benim tutkum," diye itiraf ediyor Raven, sözünü kesmediğimde devam ediyor, "Bu bir ilgi alanı ya da iyi para kazandıran bir iş değil. Dürüst olmak gerekirse parayla ilgili bile değil. Yukarı ya da aşağı yüzdelere, buradaki puanlara, oradaki kazançlara odaklandığınızda dolarlar anlamsız hale geliyor. Bu bir oyun değil ve insanların geçim kaynaklarını idare ederken kesinlikle böyle davranmıyorum, ama bu kendimi yenmenin gücü. Takıntı haline getirdiğim, yatmadan önce baktığım ve uyandığımda ilk kontrol ettiğim şey bu. Sektörü, mücadeleyi, yorucu alış verişleri seviyorum. Hepsine hazırlıklıyım. Aslında sabırsızlanıyorum, zaten bu yüzden kendi portföyüm için bu kadar çok şey yapıyorum."

Gözlerinde daha önce de gördüğüm bir yoğunluk okunuyordu. Kendi çalışanlarımdan birkaçında. Verdiği cevap genelde aradığım şeyle birebir örtüşüyor. Sonuç kadar süreci de seven biri. Sorumu yanıtlayarak ve beni güçlü yönlerine yönlendirerek harika bir iş çıkardığından bahsetmiyorum bile. Eminim müşteri görüşmelerinde de ustadır.

Bir an için garson tarafından bölündük, onun suyunu doldurdu ve kahve siparişlerimizi aldı, benimki sade, onunki ise hem kremalı hem de şekerli.

"Bunun bir oyun olmadığını anlamana sevindim," diye uyarıyorum. "Kendi yatırımlarınızla ilgili riskler benimki gibi şirketlerdekinden oldukça farklı. Düşüşlerden kaçınamazsınız ve yüz milyonlarla uğraşırken bu düşüşler yıkıcı olabilir."

Raven başını sallıyor. "Farkındayım." Sesi sert, sözleri alçak ve tutkulu ve kendimi ona çekilmiş hissetmekten alamıyorum.

Profesyonel olarak konuşuyorum. Ama bundan daha fazlası da var. Gözlerindeki ışıltı, yanaklarındaki makyajdan daha fazlası olan kızarıklık, etrafına sarıldığında mükemmel hissettirecek o yumuşak, yastık gibi dudaklar...

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum boğazımı temizleyerek. Kahveler masaya konurken ve garson giderken başparmağımı masaya vurup ona ne kadarını anlatacağımı düşünüyorum.

"Size bir itirafım var Bayan Hill. Buradaydım," -köşeyi işaret ediyorum- "toplantımızdan önce tam şuradaydım. Sizi izliyordum." Kalın kalın yutkunuyor, şüphesiz bunun nereye varacağını biliyor. Hakkını yemeyelim, açıklama yapmak için acele etmiyor... ya da yalan söylemiyor. "Doğru kişiyi bulmanın kâğıt üzerindeki başarılarından daha önemli olduğunu düşünüyorum. Ne yazık ki, bu aynı zamanda Evan Faulkner ile aranızda ne olduğunu bilmem gerektiği anlamına geliyor. Aranızda bir şey mi var? *Aranızda bir şey mi vardı?*"

"Doğru," diye cevap veriyor, sesi gergin. "Vardı," diyor Raven soğuk bir şekilde ama daha fazlasını söylemiyor.

Ben ne yapacağını beklerken bir süre geçiyor ama o sabit duruyor, sadece bakışlarıma karşılık veriyor. İşte o zaman onu daha fazla test etme zamanının geldiğini anlıyorum.

"Mülakat basamaklarını tırmanırken onun adını anmadığına şaşırdım."

"Pozisyonumu kendi değerlerimle kazanmak istiyorum," diyor Raven kesin bir ifadeyle.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmesem de onsuz hem profesyonel hem de kişisel olarak çok daha iyi durumda olduğunu söyleyebilirim."

Bakışları bir an için masaya kayıyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Bu pozisyonun onun için kayıp olduğu sonucuna vardığını tahmin etmek çok zor değil. Öyle de olmalı. Eğer o aleti sıkmek için duyduğum arzuyu dizginleyebilseydim, sırf aramızdaki bağlantı yüzünden onu gönderirdim. Ancak, ben de bir hıyarım.

Ve böyle fırsatları tepecek biri değilim.

"O lanet olası bir aptal," diyorum ona eşit bir şekilde, tepkisini yakından izleyerek. Raven kısık gözlerini tekrar benimkilere dikeyor ve sonra tek kaşını kaldırıyor

Sözlerimi milimetrelerce düşündü, ne düşüneceğinden emin değil gibiydi. "Onunla bir geçmişimiz var."

Bu hikâyede daha fazlası var. Çok daha fazlası. Ama şimdi bunu açıklamanın ne yeri ne de zamanı. Ayrıca, Raven'ın onu düşündüğüm plana yardımcı olmak için geçmişe ihtiyacı yok.

"Anlıyorum," dedi, alması gereken kibarca kovulmaya hazırды.

Onun yerine sözünü kesiyorum. "Bir fikrim var." Bu onun dikkatini çabucak çekti ve gözlerindeki umut ateşini yeniden alevlendirdi. İçinde hâlâ biraz mücadele gücü var. Bu iyi, buna ihtiyacı olacak. "Önümüzdeki Cuma günü Faulkner Malikânesi'nde yapılacak etkinlikten haberdar mısınız?" Mırıltıyı zor aşan bir sesle konuşuyorum.

"Elbette," diyor ve yüz ifadesi yumuşuyor. Bu, onun farklı ve daha derin bir yüzüne ilk bakışım. "Evan'la birlikte gitmeyi umuyordum. Sanırım artık bunun bir önemi yok," diye alay ediyor.

"Onun yerine neden benimle gelmiyorsun?" Sandalyede arkama yaslanarak öneriyorum. Kafamda gelişen olayları ve Evan'a karşı hak ettiğim zaferi kutlamaya başlamıştım ki, onun önünde kışkırtıcı bir havuç sallandırıdım. "Seni şirketinde kullanabilecek bir arkadaşım var."

Raven beni düşünüyor, bakışları yüzümü tarıyor. Söylenmemiş gerçeği anladığında gözlerindeki acı ve üzüntüyü açıkça görebiliyorum. Benim için çalışamaz. Evan Faulkner ile olan ilişkisinden sonra olmaz. O ne kadar güzel olsa da, ben o kadar aceleci değilim. Ya da aptal.

"Sharpe'taki iş bende değil." Bu bir soru değil, gördüğü gerçeklerin açık bir ifadesidir. "Peki beni neden bağış toplantısına çağırıyorsun?"

Zeki kız. Masaya getirdiği tek şeyin zekâsı olmadığını biliyor. Asıl soru şu... parlak zekâsının parlaması için güzelliğini bir kapı açıcı olarak kullanmaya istekli mi?

Tereddüt ediyorum. Gerçek şu ki, onunla konuştuktan sonra, onun şirketime uyum sağlayabilecek biri olduğunu düşünüyorum. Ama Evan'la aralarında geçenleri görmezden gelemem. "Hayır," diyorum soğukkanlılıkla, "ama benimle gelmen başka türlü kuramayacağın bağlantılar kurmana yardımcı olacak. Özgeçmişin iyi. İyiden de öte. Bir yere uyum sağlayabilirsin ama benim şirketimde değil."

Gözlerinin içine bakıyorum, kendimi yıllardır hiç olmadığım kadar canlı hissediyorum. Uzun zaman önce almam gereken bir intikamın eşiğindeyim ama çok genç ve çok acemiymdim

bir fırsattı. Artık böyle bir durum söz konusu değil ve Raven'ın bugün sahneye çıkması, senaryosunu daha mükemmel yazamayacağım bir fırsat.

Cuma gecesi Faulkner etkinliğine gitmeyi düşünmüyordum bile. Bu tür bağış toplama etkinlikleri çoğunlukla zengin erkeklerin ve onların ödüllü eşlerinin iyilik yapma kisvesi altında birbirlerinin sırtını sıvazlamaları için bir fırsat, ki bu da benim ne istediğim ne de ihtiyaç duyduğum bir şey.

Gerçekte, tüm bu yalakalıkların yanı sıra, oldukça fazla miktarda ağ oluşturma da var. Endişelendiğim bir şey değil ama Raven? Büyük masaya nadir bir davet. Eğer isterse.

Eğer beni geri çevirirse, bu beni zerre kadar incitmez. Gerçekten, bu onun kendi ölümü olur.

Bana pek güvenmeyerek başını salladı. "Bundan senin çıkarın ne?" diye soruyor, belli ki davetimin art niyetli olduğunu anlıyor. "Hepsi bu mu? Sadece etkinliğe katılmak mı?"

Birçok kadın bunu kendi teklifiymiş gibi yapar, karşılığında en ufak bir şey vaat ederek kolumda geçireceğim bir geceden çok daha fazlasını teklif ederdi. Raven böyle bir şey yapmıyor. Bu tür bir anlaşmayla ilgilenmediğini açıkça belirtiyor.

Benim gözümde bir kademe daha yükseliyor.

"İstediğin buysa," diye cevap veriyorum, öyle olmamama rağmen centilmence başımı sallayarak ve ikimiz de durumun böyle olmadığını bilmemize rağmen ona sorumlu olduğu izlenimini vererek. "Bana gelince, yanımda güzel ve zeki bir kadınla bir davete katılacağım. Kısa süre önce biriyle ilişki yaşamış olan bu kadının kaidesini yıkmaktan keyif alacağım." Açık sözlülüğüm karşısında gözlerinin nasıl parladığını ölçüyorum ve muzaffer bir şekilde vahşi bir gülümseme sunuyorum. "Cevabın evet mi o zaman?"

"Bunu düşüneceğim ve yarına kadar sana haber vereceğim," diye yanıtlıyor. "E-posta mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum. O da kendi telefonunu çıkarıyor ve saniyeler içinde onun iletişim bilgileri bende, benimkiler de onda oluyor.

Ona kartvizit vermemin imkanı yok. Sakin davranıyor olsam da bunu çok istiyorum.

İntikam mı? Raven? Belki ikisi de? Şaşırtıcı bir şekilde, en doğrusu bu gibi geliyor.

Ayağa kalkıp çantasını aldı ve elini uzattı. "Ben sizi ararım. Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Sharpe."

"Dylan," diye düzeltiyorum el sıkışırken. İki kez göz kırpmıyor, kirpikleri sanki gerçek ismimi kullanma fikri karşısında şok olmuş gibi titriyor.

Bununla birlikte, az önce söylediğim ve yaptığım her şeyi sorgulamama izin veriyor. Emin olduğum tek şey... *Evan Faulkner'ı sikeyim.*

IT'S JUST Business 20 Eylül'**de** yayınlanacak. Kaçırmamak için şimdi ön sipariş verin!

YAZAR HAKKINDA

Koca Şişko Sahte Serisi:

[Benim Koca Şişko Sahte Düğünüm](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Nişanım](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Balayım](#)

Bağımsızlar:

[The French Kiss](#)|| [One Day Fiance](#)|| [Drop Dead Gorgeous](#)|| [The Blind Date](#)|| [Risky Business](#)

Doğruluk mu cesaret mi?

[The Dare](#)|| [The Truth](#)

Bennett Boys Çiftliği:

[Buck Wild](#)|| [Riding Hard](#)|| [Racing Hearts](#)

Tannen Boys:

[Rough Love](#)|| [Rough Edge](#)|| [Rough Country](#)

Kirli Peri Masalları:

[Güzellik ve Milyarder](#)|| [O Kadar da Beyaz Atlı Prens Değil](#)|| [Sonsuza Dek Mutlu](#)

Sınırları Zorlamak:

[Dirty Talk](#)|| [Dirty Laundry](#)|| [Dirty Deeds](#)|| [Dirty Secrets](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

